Kerstin Gier

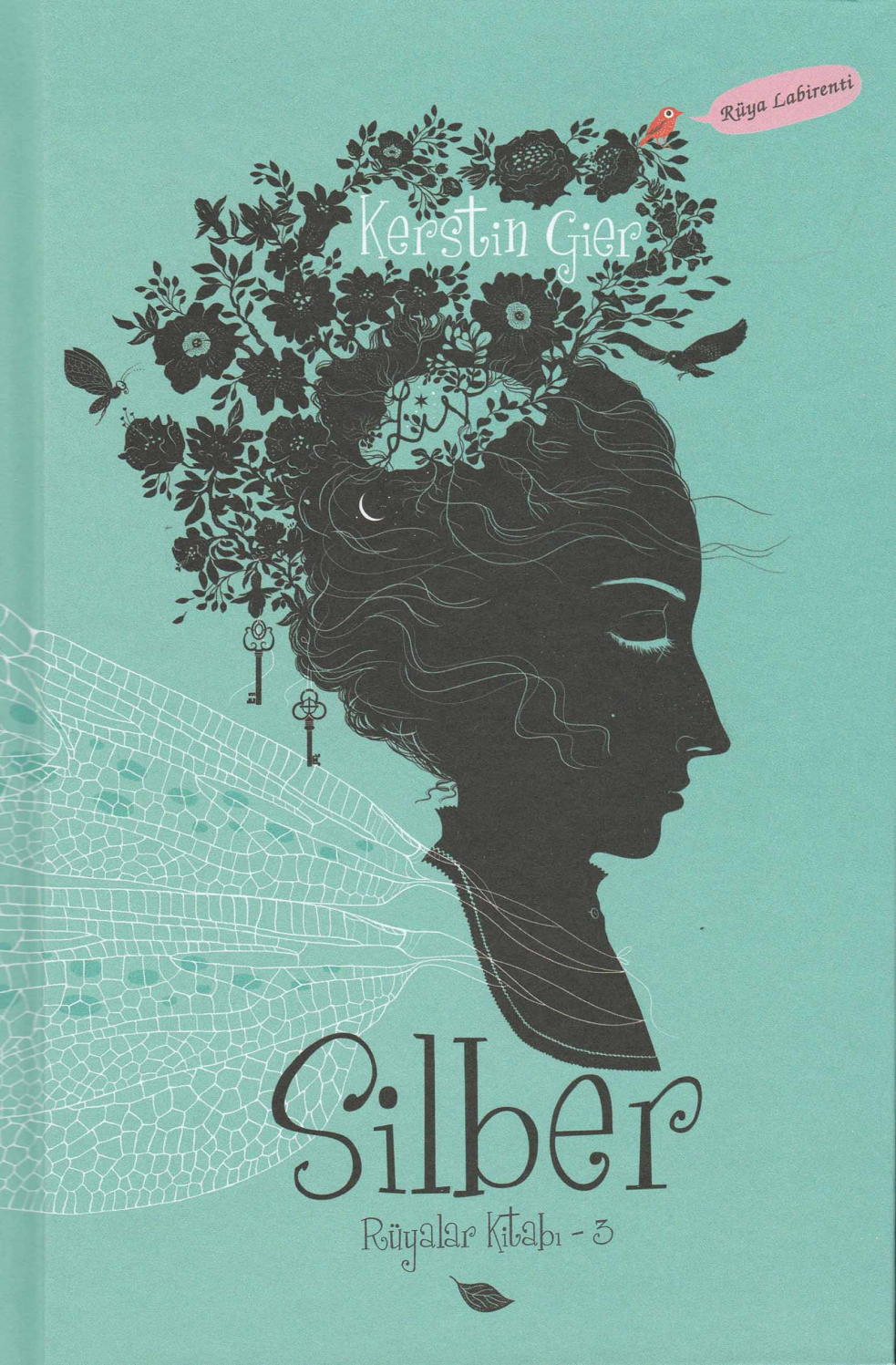
Silber

Rüyalar Kitabı 3

Rüya Labirenti

PEGASUS

Rüya Labirenti
Kerstin Gier
Silber
Rüyalar Kitabı - 3

Pegasus Yayınları: 1503
Gençlik: 281

Silber: Rüyalar Kitabı - 3
Kerstin Gier
Özgün Adı: Silber: Das dritte Buch der Träume

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Pervin Salman
Düzelti: Esengül Aydın Yalçın
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Kasım 2016 - Ciltli
ISBN: 978-605-299-033-9

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016
Copyright © S. Fischer Verlag GmbH, Frankfurt Am Main, 2015

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Telif Hakları ONK Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla S. Fischer Verlag GmbH, Frankfurt Am Main'den alınmıştır.

Bu kitap ilk kez *Silber: Das dritte Buch der Träume* adıyla yayımlanmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Kerstin Gier

Silber

Rüyalar Kitabı - 3

Almancadan çeviren:
Arzu Nar Sezgin

PEGASUS YAYINLARI

Dışarıdaki tüm rüya görenlere.

"Hep gördüğümüz veya göründüğümüz,
rüya içinde bir rüyadır."
EDGAR ALLAN POE

"Biraz iblisiniz hakkında konuşalım. Bu hafta onun sesini hiç duydunuz mu?" Doktor arkasına yaslandı, ellerini göbeğinin üzerinde kavuşturdu ve kızın konuşmasını bekledi. Kız, doktorun başından beri büyülendiği tuhaf turkuvaz gözleriyle ona baktı. Her şeyi büyüleyiciydi. Şüphesiz Anabel Scott, doktorun şimdiye kadarki en çekici hastasıydı fakat onu kıza bağlayan bu değildi. Asıl konu, bu kadar terapi seansından sonra hâlâ kızın neler gizlediğini anlayamamış olmasıydı. Kız daima onu şaşırtmayı ve hislerini ortaya çıkarmayı başarıyordu ve doktor da bundan nefret ediyordu. Her seferinde kıza yenik düştüğü için kendine öfkeleniyordu, oysaki uzman doktor oydu ve kız da henüz on sekiz yaşındaydı ve son derece ciddi ruhsal bozuklukları vardı.

Ama bugün her şey yolunda gidiyordu. Bugün kontrol doktorun elindeydi. "O benim iblisim değil," diye cevap verdi Anabel ve bakışlarını yere indirdi. Kirpikleri o kadar uzundu ki gölgeleri yanaklarına vuruyordu. "Ve hayır, bir şey duymadım ve bir şey hissetmedim."

"Yani –kısaca hesaplamama izin verin– sekiz haftadır iblisin sesini duymadınız ve onunla ilgili bir şey hissetmediniz, doğru mu?" Doktor bilerek sesinin biraz daha kibirli çıkmasına izin verdi, bu şekilde kızı kışkırtabileceğini biliyordu.

"Evet,"dedi kız.

Kızın çekingen sesi hoşuna gitmişti. Doktor hafifçe tebessüm etti. "Sizce halüsinasyonlarınızın geçmesini sağlayan nedir?"

"Belki de..." Kız altdudağını ısırdı.

"Evet? Daha sesli konuşun."

Kız iç çekti ve parlak, altın rengi buklesini alnından uzaklaştırdı. "Belki de haplar yüzünden olmuştur," diye itiraf etti.

"Çok doğru anlamışsınız." Doktor not almak için öne doğru eğildi, *a.K.*, *ds. V.*, *br. verk.* şeklinde şu an uydurduğu birkaç kısaltma yazdı. Çünkü kızın okuyacağını ve aklından bunların ne anlama geldiğini geçireceğini biliyordu. Zafer gülümsemesini güçlükle bastırdı. Şüphesiz ki kız, doktorun sadist bir yanını ortaya çıkarmıştı ve adam uzun zaman önce profesyonel davranmayı bırakmıştı. Fakat bu, doktorun umurunda değildi. Anabel diğer hastalar gibi değildi. Doktor için, kızın, onun yeterliliğini sonunda kabul etmiş olması önemliydi. Sonuçta o, Dr. Otto Anderson'du ve gelecekte psikiyatri başhekimi olacaktı. Tahminen kızın bundan sonraki hayatını geçirebileceği kurumun başhekimi. Doktor tekrar geriye yaslanıp yüz ifadesini korurken, "Haplar, sizinki gibi

çok yönlü psikotik şizofreninin tedavisi için kullanılıyor," dedi. "Ayrıca tedaviniz için başka şeyler de yaptık. Çocukluk travmalarınızı ortaya çıkardık ve paramnezi nedenlerinizi analiz ettik." Oldukça abartmıştı. Doktor, kızın babasından, onun üç yaşına kadar, kara büyü törenleri yapılan şüpheli bir tarikatla yaşadığını öğrenmişti fakat kız bu konudan hiç bahsetmiyordu. Doktorun bu konudaki hipnoz denemeleri bile ki bu metodu izinsiz olarak uygulamıştı, işe yaramamıştı. Aslında şu an tedavinin başlangıcındaki konumdan çok da ileri gidememişlerdi. Anabel'in psikotik sorunlarının aslında çocukluğundan kaynaklandığından bile emin değildi; bu kız hakkında hiçbir şeyden emin değildi. Bu önemli değildi, kızın onun hakkında, içini görebilen ve tetkikleri konusunda deneyimli bir doktor olduğunu düşünmesi yeterliydi.

"Artık, iblisinizin sadece hayal gücünüzde var olduğunu kabul edebilecek durumdasınız."

"Onu sürekli böyle adlandırmayın." Kız sandalyesini geriye itip ayağa kalktı.

"Anabel!" dedi doktor sertçe. Oysa her şey yolunda gidiyordu. "Seansımız henüz bitmedi."

"Evet bitti doktorcum," diye cevapladı kız. "Birazdan çalar saatim çalacak. Bir öğrenim danışmanıyla görüşmem var ve bunu kesinlikle kaçıramam. Belki güleceksiniz ama tıp eğitimi almayı düşünüyorum, böylece ileride adli psikiyatri konusunda uzmanlaşabileceğim."

"Saçmalama Anabel!" Doktor tuhaf bir hisse kapıldı. Yanlış bir şeyler vardı. Kızla ilgili. Kendisiyle ilgili. Bu odayla ilgili. Neden birden burnuna annesinin müge çiçeği parfümünün kokusu gelmeye başlamıştı? Sinirli bir şekilde kalemine uzandı. Öğrenim danışmanıymış, saçmalık. Kliniğin yatılı bölümündeydiler ve Anabel doktorun izni olmadan hiçbir yere gidemezdi, parka bile. "Hemen yerinize oturun. Kuralları biliyorsunuz. Aksi halde seansımızı sonlandırmayacağım."

Anabel acıyarak gülümsedi. "Zavallı doktor. Kuralların burada sadece, sizin de önceden söylediğiniz gibi bir paramnezi olduğunun hâlâ farkında değil misiniz?"

Doktor nefesinin kesildiğini hissetti. Çok derinlerde bir yerde bir an önce açığa çıkarması gereken bir düşünce, bir anı, bir bilgi vardı. Çünkü kız önemliydi. Çok önemliydi. Ama bir türlü oraya inmeyi başaramadı.

"Bu kadar şaşırmış bakmayın." Anabel çoktan kapıya gitmişti ve sessizce gülüyordu. "Gerçekten gitmeliyim ama haftaya sizi tekrar ziyarete geleceğim. Söz veriyorum. O zamana kadar güzel rüyalar görün."

Doktor cevap verene kadar kız çoktan kapıyı arkasından kapadı ve koridordan uzaklaşan ayak sesleri geliyordu. Bu sinsi kız, doktorun, zayıflık gösterip onun arkasından koşarak herkese hastasını kontrol altında tutamadığını göstermeyeceğini biliyordu. Ama bu, onu son kez parmağında oynatışıydı, bir daha seansı doktorun izni olmadan sonlandıramayacaktı.

Bir sonraki sefer, hasta bakıcılarından yardım alacaktı, belki de kızı bağlatacaktı, *henüz tüm imkânlarını tüketmemişti.*

Anabel'in dosyasını kapayıp çekmeceye koyduğunda, hâlâ burnuna annesini hatırlatan müge çiçeği kokusu geliyordu. Hatta bir an için annesinin ağlayarak onun adını söyleyen sesini duyduğunu sandı.

Ama sonra hem ses hem de koku birden kayboldu ve her şey eski haline döndü.

1.

Tatlı olarak tapyoka pudingi vardı fakat iştahımı kaçıran bu değildi. Bunu Rasmus konusu zaten halletmişti.

"Pudingi yiyecek misin, Liv?" Grayson kâsesinde soluk ve donmuş gibi duran pudingimi işaret ediyordu. Kendi ananas kompostolu, pütürlü, sümüğümsü tatlısını çoktan midesine indirmişti.

Kâseyi ona doğru ittim. "Hayır, alabilirsin. Yine beni cezbetmeyen bir İngiliz geleneği parçası."

Grayson dolu ağzıyla, "Zevksiz," dedi ve Henry güldü.

Mart ayının başı, bir salı günüydü; güneş, tavana kadar uzanan ve kötü silinmiş okul kantini camından içeri giriyordu. Duvarlarda ve insanların yüzünde çizgili desenler oluşturur-ken her şeyi sıcak gün ışığıyla aydınlatıyordu. Havada bahar kokusunun olduğunu hayal ettim ama belki de bu, Fransızca öğretmenim Bayan Lawrence'ın, masasına koyduğu nergis buketinin kokusuydu. Gece benden daha kötü uyumuş gibi bir hali vardı.

Hava ışıdığı için Grayson, Henry ve ben çıkışın yanında, köşedeki güneş gören masamıza geçtik, ayrıca az evvel yarınki tarih sınavının iptal olduğunu öğrenmiştim. Her şey harika olacaktı, elbette Rasmus'la ilgili konu mideme kramp girmesine sebep olmasaydı.

"Tapyoka pudinginin lezzetlisi de var." Akıllıca davranıp kendine tatlı almamış olan Henry bana gülümsedi ve birkaç saniyeliğine aramızdaki sorunu unutup ben de gülümsedim. Belki de her şey düzelebilirdi. Lottie her zaman ne derdi? "Sorunlar yoktur, sadece zorluklar vardır."

Doğruydu. Hayat, zorluklar olmasa ne kadar da sıkıcı olurdu, değil mi? Hem de başımdaki zorluk yığınının üstüne bir zorluk daha eklemem bu kadar gereksizken. Ama ne yazık ki, tam da bunu yapmıştım.

Olay dün akşam olmuştu ve hâlâ bu durumdan nasıl kurtulacağımı bilmiyordum.

Henry ve Grayson bizim evde matematik sınavına çalışıyorlardı ve çalışmaları bittiğinde, Henry iyi geceler dilemek için, eve dönmeden benim odama uğradı. Saat geç olmuştu, ev sessizdi ve Grayson bile Henry'nin eve gittiğini sanıyordu.

Henry'yi gördüğümde çok şaşırmıştım, sadece saat geç olduğu için değil, ayrıca ilişki durumumuzun adını resmen "mutsuz ve ayrılmış"tan "mutlu ve barışmış"a değiştirmeyi başaramadığımız için. Gerçi son haftalarda sessiz sedasız yine el ele tutuşmaya başlamıştık ve birkaç kez de öpüşmüştük, bu

yüzden de her şeyin yine eskisi gibi olduğu veya iyi olmaya başladığı sanılabilirdi ama öyle değildi. Son aylarda yaşananlar ve Grayson'ın, Henry'nin benden önceki cinsel hayatı hakkında söyledikleri bende iz bırakmıştı; hatta bende, cinsel tecrübesizliğime (veya annemin dediği gibi "geri kalmışlığıma") dayanan bir aşağılık duygusu hissine neden olmuştu.

Tekrar yakınlaşmamıza sevinmemiş olsaydım, belki de mutluluğumun altında yatan hislerimi ve aşkımı daha iyi analiz etmeye çalışırdım ve bunu yapabilseydim, Rasmus olayı başıma gelmezdi.

Ama ben kendimi gafil avlamayı başardım.

Henry kafasını kapıdan uzattığında, ben de yeni ısırma plağımı takmak üzereydim. Diş doktorum Charles Spencer, uyurken dişlerimi gıcırdatıyor olabileceğimi söylemişti ki buna hemen inanmıştım ve bu plak gece diş mineme zarar vermemi önleyecekti. İşe yarayıp yaramadığını bilmiyordum ama her şeyden önce salya akıtmama neden oluyordu ve bu yüzden ona "aptal salyalık" adını takmıştım.

Henry'yi görünce, o şeyi hemen belli etmeden yatak ile başlığı arasına sakladım. Zaten pijama üstümün, altıyla uyumlu olmamasının yanı sıra, çekici olmaması yeterince kötüydü; her ne kadar Henry kareli fanilayı oldukça seksi bulduğunu söylemiş olsa da. Bu da, ona bir öpücük vermemi, yani bir nevi bu kibar iltifat için bir ödül sunmamı sağlamıştı ve ardından bir öpücük daha gelmişti. Bu seferki daha uzun

sürdü ve sonunda bendeki zaman ve mekân kavramı yok olup giderken yatağımda birlikte yatıyorduk ve birbirimize ahlaksız şarkı sözlerini andıran ki bunlar bana o an hiç de ahlaksız gelmiyordu, şeyler söylemeye başladık. İlişki durumumuz tamamıyla "mutlu ve barışmış" konumuna geçiyordu ve kareli fanila içinde oldukça seksi durduğum konusunda Henry'ye inanmaya başlamıştım. Ama şarkının tam ortasında birden durdu ve bir saç lülesini alnımdan çekerek korkmamam gerektiğini söyledi. Tüm bu öpüşmeden sersemlemiş haldeyken, "Neyden korkmayayım?" diye sordum. Bütün bu olanların, bizi kimsenin rahatsız edemeyeceği bir rüya değil de, gerçek olduğunu anlamam için birkaç saniye geçmesi gerekti. Çünkü diğer zamanlara kıyasla her şey daha yoğundu.

Henry dirseğinin üzerinde doğruldu. "Biliyorsun işte. Her şeyin çabuk gelişeceğinden. Senden fazlasını bekleyebileceğimden. Ya da henüz hazır olmadığın bir şey için seni zorlayacağımdan. İlk seferin için bolca zamanımız var."

Ve işte olmuştu. Bugün bunu baharın aydınlattığı okul kantininde otururken kendime açıklayamıyordum, aslında açıklayabiliyordum ama bu yine de bir şeyi değiştirmiyordu. Asıl suçlu Henry'nin seçtiği kelimeydi. Şu lanet olası *ilk* sefer kelimesi.

Bu tam da aşağılık duygusunu gün yüzüne çıkaran anahtar kelimeydi ve yanında da arkadaşını çağırmıştı: İncinmiş Gurur. İkisi de, tecrübesizliğimden dolayı Henry adına üzgün

olduğum konusunda emindi, en azından Henry'nin bakışları bazen merhamet içeriyor gibiydi.

Şimdiki gibi mesela.

"Ah. Yoksa sen şimdiye kadar hiç kimseyle birlikte olmadığımı mı düşünüyorsun?" Yatakta oturup iyice yorgana sarındım. "Anladım." Ufak bir kahkaha attım. "İblis oyununuzdaki bu bakirelik saçmalığına gerçekten inandınız, öyle mi?"

"Ee, evet." Henry de yatağa oturdu.

"Ama bunu sadece size katılabilmek için söyledim." İçimdeki incinmişlik, bana en az Henry kadar şaşıracağım şeyler söyletiyordu. Göğsü kabarmış aşağılık duygusu da bir yandan coşkuyla alkış tutuyordu.

Henry'nin yüzünde oluşan şaşkınlık ifadesi ve kaşlarını yukarı kaldırışı oldukça hoşuma gitmişti, artık merhamet duygusundan eser yoktu.

"Bu konuda doğru düzgün hiç konuşmadık," diye saçmalamaya başladım ve sesim o kadar ikna edici çıkıyordu ki neredeyse kendi kuyruklu yalanıma inanacaktım. "Elbette senin kadar çok sevgilim olmadı ama birlikte olduğum bir çocuk vardı. Pretoria'da.

Henry hiçbir şey söylemeden benim konuşmamı beklediği için konuşmama devam ettim: "Hayatımın en büyük aşkı değildi ve sadece üç ay birlikteydik ama onunla yaşadığım

cinsel deneyim..." Aniden incinmiş gurur hissi (kahrolası) ortaya çıktı ve işte yine yalnız kalmıştım.

Ve kendimden nefret ediyordum. Bunu neden yapmıştım ki? Dürüst bir konuşma yapma fırsatım varken her şeyi daha da kötüleştirmiştim. Başladığım cümleyi bitirmeye gücüm olmadığı için kıpkırmızı kesildim. *Onunla yaşadığım cinsel deneyim... günaydın*! Henry'nin gözlerime ne kadar derin baktığını daha yeni fark etmiştim. Son kalan gücümle, "... gayet iyiydi," diye mırıldandım.

"Tamam," diye cevap verdi Henry, gergin halde. "Peki, çocuğun adı neydi?"

Evet, çocuğun adı neydi seni aptal incinmiş gurur? Bunu daha önceden düşünmek gerekirdi! Bir yalan esnasında ne kadar tereddüt edersen o kadar kötü bir yalancı olursun, bunu çocuklar bile bilir.

"Rasmus," diye atıldım hemen. Çünkü bu isim Güney Afrika'yı düşündüğümde aklıma gelenlerin en iyisiydi. Ve herkese rağmen, yine de iyi bir yalancıydım.

Rasmus, bakıcılığını yaptığım, komşumuzun astım hastası Çov-çov cinsi köpeğinin adıydı. Yüz Güney Afrika randı karşılığında Rasmus'la, Bay Barks Alot adında bir Mops cinsi köpekle ve kendi dişi köpeğimiz Buttercup'la yürüyüşe çıkıyorduk.

"Rasmus," diye tekrarladı Henry ve içi rahatlamış şekilde başını salladı. Kulağa hoş geliyordu. Eski sevgililer için

uydurulmuş daha kötü isimler de vardı. Bay Barks Alot gibi mesela. Henry beklenmedik bir şekilde birden konuyu değiştirdi, oysa kendimi bir sorgulamaya hazırlıyordum. Aslında konuyu değiştirmedi, aksine beni yine öpmeye başladı. Sanki bana Rasmus'tan daha iyi olduğunu ispatlamak istermiş gibi. Elbette Rasmus gerçekten var olsaydı bile, buna kesinlikle gerek yoktu çünkü dünyadaki hiçbir Rasmus, Henry'den daha iyi öpüşemezdi; bu konuda her türlü iddiaya girebilirdim.

Üzerinden iki gün geçmişti ve bu zamana kadar uydurma eski erkek arkadaşım hakkında hiç konuşmamıştık. Aşağılık duygum anlık bir zafer kazanmıştı ama uzun dönemde Rasmus yalanı hiç iyi bir tedavi olmamıştı. Bu yüzden bu salı günü öğle arasında midem düğümleniyordu, hem de tapyoka pudingini yememiş olmama ve Henry'nin bana gülümsemesine rağmen.

Bu arada Grayson benim porsiyonumu da yemişti ve kantinde etrafına bakınıyordu; bir perinin masamıza gelip daha fazla puding kâsesi getirmesini bekler gibiydi.

Peri yerine yanımıza Emily geldi ve Grayson'a öyle bir bakış attı ki bu bakışı için bir silah ruhsatına ihtiyacı olabilirdi. Bu esnada kız neredeyse Bay Vanhagen'e çarpıp onu düşürecekken, adam ani bir zıplamayla Grayson'ın kız kardeşi Florence'ın, Emily'yi beklediği öğretmen masasına doğru kaçtı.

Emily, birkaç haftadır Grayson'ın eski kız arkadaşıydı ve "eski" sıfatını henüz hazmedemiyordu. Grayson'ın, Emily'yle

karşılaştığındaki soğukkanlı sessizliğine hayran kaldım. "Bugünkü aşağılayıcı bakış kotamı İngilizce dersinde doldurduğumu sanıyordum."

"Sanırım Emily kotayı yükseltti." Henry, Florence ve Emily'yi daha iyi görebilmek için eğildi. "Elbette profesyonel bir dudak okuyucu değilim ama şu an, kız kardeşine bu akşam gördüğün rüyayı anlattığına eminim. Bekle bir dakika ... Tavşan gördün, doğru mu?"

Grayson'la dalga geçmek her zaman keyifli olduğu için ve kendi sorunlarımdan beni uzaklaştıracağı için konuşmaya ben de katıldım. "Ah, ince tüylü tavşan rüyası mı? Acaba Emily hakkında neler gammazlıyor?"

Grayson kaşığı kâseye koydu ve bize hafif bir gülücük attı. "Size daha kaç kere yanıldığınızı söyleyeceğim? Emily'nin rüya koridorundan haberi yok. Bunun dışında hiçbir zaman başkalarının rüyalarına burnunu sokmaz. Bunun için oldukça akıllı ve gerçekçi bir kız."

"Hayal gücünden yoksun" doğru tanımlamaydı fakat bunu söyleyemedim çünkü Grayson konuşmaya devam etti: "Neden sürekli aynı şeyi yaptığınızı anlayamıyorum. Haftalardır kesinlikle bir şey olmadı. Bu konu tamamıyla kapandı."

Bunu her söylediğinde –kendisini ikna etmek için sık sık söylerdi– iyi niyetli, dostane yanım bu konuda haklı olduğuna inanmak istiyordu. Ve haklıydı da. Rüya koridoruna haftalardır sakinlik hâkimdi.

Grayson vurgulayarak, "Arthur dersini aldı. Bizi rahat bırakacak," dedi ve içimdeki iyi niyetli, dostane sesler hemen aynı şeyi söyledi: *Kesinlikle! Her zaman kötü düşünmemek gerek! İnsanlar değişebiliyor. Herkesin iyi bir yanı mutlaka vardır. Arthur'un bile.*

"Elbette Grayson." Henry alaycı şekilde kaşlarını çattı. "Kesin uyurken evine dalıp onu dövdüğün için de seni affetmiştir, iyi insan."

Arthur çok da uzağımızda oturmuyordu, hemen Bay Vanhagen'in müdire Cook'la sohbet ettiği ve uyku mahmuru Bayan Lawrence'ın başının neredeyse çorbasına düşecekmiş gibi durduğu öğretmen masasının arkasındaydı. Arthur mükemmel dişlerini göstererek Gabriel'in söylediği bir şeye gülüyordu. Grayson'ın sebep olduğu yaralardan eser kalmamıştı, yine eskisi gibi bir melek kadar yakışıklıydı. Oldukça arınmış ve özgüvenli bir izlenim yaratıyordu. O tarafa baktığım için aniden pişman oldum. Arthur'un bakışı beni öfkelendirmeyi her zaman başarıyordu. Diğerlerinin nasıl biriyle aynı masada oturduklarının farkında olmadıkları gerçeği de öyle.

"Belki de bana kızgındır," diye itiraf etti Grayson. "Ama ne zaman pes etmesi gerektiğini bilecek kadar akıllı biri." Birden önündeki tabakları ve kâseleri üst üste yığdı. "Aslında var olmaması gereken rüya kapılarından geçmeyi bıraktığınızda, kimse bu konuya daha fazla akıl yormayacaktır." Besbelli suratımızdaki kuşkulu ifade onu öfkelendirmişti

çünkü bakışlarını yere indirdi ama inatçı şekilde çenesini kaldırarak ekledi: "Her şey yolunda."

İçimdeki iyi niyetli ve dostane sesler sonunda tamamıyla susmuştu.

"Elbette, her şey yolunda." Grayson'a ters ters baktım. "Birkaç önemsiz konu dışında, her şey harika. Mesela Arthur'un, küçük kız kardeşimi öldürme girişiminin gerçekleşmemesinin ardından ettiği ebedi intikam yemini gerçeğinin dışında. Veya kana susamış Anabel'in, psikiyatrını korkunç uzun süreli bir uyku haline sokup tekrar serbestçe ortalıkta dolanıyor olması. Ya da senin mantıklı ve ahlaki açıdan kusursuz eski kız arkadaşının, geceleri rüyalarına sızması. Ama dediğin gibi, bunlar sadece önemsiz konular. Her şey yolunda."

"Bu doğru değil." Sorunlarımızın sadece bir kısmını dile getirdiğim halde, Grayson aralarından cımbızla sadece önemsiz olanı, yani "eski kız arkadaş" ifadesini çekti. "Rüya koridorunda gördüğünüz kişinin Emily olması mümkün değil, bu tek seferlik bir olaydı." Kullanılmış bir kaşığı tepsideki kâselerin yanına attı. "Emily'nin, rüyalarımla kesinlikle ilgilenmediğini belirtmiş olmasının dışında, aldığım güvenlik önlemlerini artık aşması zaten mümkün değil. Aynı şekilde sizin de," diye ekledi öfkeli bir ses tonuyla.

"Eyvah, yoksa biri, şimdi de korkunç Freddy'ye, *tap-yoka pudingini* mi tersten heceletecek?" diyecektim ki sadece

Freddy'ye kadar gelebildim çünkü tam o anda Bayan Lawrence öğretmen masasına oturdu. Ve birazdan bir yanardağın eteğinde piknik yaptığımızı fark edecektik. Yanardağın her an patlayabileceğini bilirsiniz; hatta dağın ne kadar tehlikeli olduğu hakkında konuşup tartışırsınız ama ancak yer ayağınızın altında sarsılmaya ve lavlar etrafa saçılmaya başladığında, durumun ciddi olduğunu anlarsınız.

Bayan Lawrence, birkaç bardağı devirerek hemen tüm dikkatleri üzerine çekmişti. Bazı öğretmenler, üzerlerine sıçrayan meyve suyu veya su yüzünden ayağa fırladı, Müdire Cook nergisli vazoyu ani bir hareketle korumaya aldı ve etrafımızdaki öğrenciler fısıldaşmaya başladı.

Bayan Lawrence, kırklı yaşlardaydı ve narin yüz hatları, koyu renk saçları ve uzun, zayıf boynuyla bana her zaman şu iri midillili Fransız aktris Sophie bilmem kimi anımsatıyordu. Tutkuyla giydiği açık renk gömlekleri, Chanel kıyafetleri ve üzerlerinde inanılmaz hızlı yürüyebildiği yüksek topuklu ayakkabıları vardı. Saçları oldukça zarifti fakat özensiz şekilde tepede toplanmıştı ve verdiği ödevler yapılmadığında inanılmaz sert bakabilen biriydi. Fransızca öğretmenleriyle ilgili her klişeye o kadar uygundu ki, her zaman Müdire Coook'un onu bir film setinden buraya getirdiğini düşünmüşüzdür.

Fakat şu anki durumu oldukça olağandışıydı. Etrafındaki telaşı umursamaz bir halde, kirli kâselerin ve devrilmiş bardakların arasında öğretmen masasına çıktı ve dramatik bir hareketle kollarını açtı.

İlk bakışta branşına da uygun olacak şekilde "Ölü Ozanlar Derneği" hakkında bir konuşma yapıp arkasından da bir Whitman şiiri ile devam edeceğini sandım ama yanılmıştım.

"Muhtemelen hepinizin bildiği üzere, şu ismi bilinmeyen sürtük Gizemli'nin blogunda da yazdığı gibi, son iki öğretim yılını kapsayan bir süredir Giles Vanhagen'le bir kaçamak yazıyorüz," dedi tüm öğrencileri korkutacak kadar sert sesle. Dökülen suları bir peçeteyle silmeye çalışan Bay Vanhagen donakaldı ve bir anda yüzündeki kan çekildi.

Yemekhanede çıt çıkmıyordu.

"Kaçamak," diye tekrar etti Bayan Lawrence ve aşağılayıcı şekilde dudağını büktü. "Bu kelimeye tahammül edemiyorum. Her şeyi son derece seviyesiz, değersiz ve aşağılık kılıyor, oysa her şey bana o kadar saf, mükemmel ve tatlı geliyor ki. O kadar âşık, mutlu ve birbirimiz için yaratıldığımızdan emindim ki."

Şu an geriye dönüp baktığımda, o kadar ergen ve nezaket yoksunluklarıyla ünlü çocukla dolu salonda, kıkırdayan veya gülen, hatta bu önemli anı cep telefonuna kaydetmeye yeltenen kimsenin olmamasını, aksine herkesteki şaşkın yüz ifadesini dikkate değer buluyorum. Ve kimse yerinden kımıldamıyordu. *Karma öğrenci kabul eden Frognal Academy* gibi saygın bir kurumda bugüne kadar kesinlikle masanın üzerinde bir öğretmen görülmemişti. Bu okulda biri aklını kaçıracak olsa bile, bunu edepli bir şekilde kapalı kapılar ardında yapardı.

Bayan Lawrence, "Karısını terk edeceğine yemin ettiğinde ona inanmıştım," diye devam etti ve titreyen parmağıyla, büyük ihtimalle o an masanın altına saklanmanın mı, yoksa hızla çıkışa koşmanın mı daha akıllıca olacağını düşünen Bay Vanhagen'i işaret etti.

"Ama bunun olacağını bilmeliydim!" Bayan Lawrence bir bardağı daha devirerek arkasına döndü. "Erkeklere asla güvenmemeli, duydunuz mu kızlar? Onlar sadece kalbinizi çalmayı ve sonra onu ayaklarının altında çiğnemeyi bilirler!" Etrafına bakındı. "Bunu kanıtlamamı ister misiniz?" diye bağırdı. "Kalbimle ne yaptığını size göstereyim mi?"

Bu, açıkça cevabını beklemediği bir soruydu, oysa cesur bir hayır ya da kafasına sıkılan bir kurşun, hızla büyüyen bu trajediyi sonlandırabilirdi. Fakat bunun için hepimiz oldukça şaşkındık.

Bayan Lawrence yavaşça, oldukça sakin bir şekilde Chanel ceketinin düğmesini açtı, onu omuzlarından aşağıya kaydırdı ve Bay Daniels'in salatasının üzerine düşmesine izin verdi. Sonra gömleğinin düğmelerini sırayla çözmeye başladı.

"İyice bakın," diye seslendi. "Size kalbimi göğsümden nasıl söküp çıkardığını göstereceğim." Nefesimi tuttuğumu fark ettim. Herkes nefesini tutuyordu. İki düğme kalmıştı ve hepimiz Bayan Lawrence'ın sutyeninin rengini görecektik.

Yerinden kımıldayacak gücü bulabilen tek kişi Müdire Cook oldu. Dikkatlice vazoyu yere koydu ve elini kadına uzattı. "Christabel, canım. Lütfen masadan aşağı inin."

Bayan Lawrence şaşkın vaziyette müdireye baktı. "Kalbim," diye mırıldandı. "Size onu göstermeliyim."

"Evet, biliyorum!" dedi Müdire Cook ve sesi biraz titriyordu. "Haydi gelin. Benim odama gidelim."

"Nereye?" Bayan Lawrence ellerini yavaşça indirdi ve eğilip kendisine bir baktı. Sol ayakkabısının topuğu, Bay Vanhagen'in çorba kâsesinin içindeydi ve ayağını kaldırdığında topuğundan mercimek çorbası damlamaya başladı. "Ne oldu böyle? Ben nasıl buraya?.. Neden?.." Artık yüzüne dehşet verici bir ifade hâkimdi ve hafifçe sarsılmaya başlamıştı. Sanki derin bir uykudan uyanmış ve nerede olduğunu bilmiyormuş gibi bir hali vardı.

"Her şey yolunda Christabel," dedi Müdire Cook. "Sadece bu masadan inmeniz gerekiyor. Andrew, lütfen hanımefendiye yardım eder misiniz?"

"Neden... kim?.." Bayan Lawrence panikle salona bakındı, gözleri yüzlerimizde gezindi.

Tıpkı Mia'nın uyurgezerliğinden sonraki hali gibi, diye geçti aklımdan ve bu anı, hafif bir mide asidiyle birlikte ağzıma kadar geldi. Bayan Lawrence sebepsizce delirmemişti, bu oyun bir plan çerçevesinde sahneye taşınmıştı. Ve bilhassa bizim için sergilenmişti. Birisi Bayan Lawrence'ı, sadece bize bir şeyi ispatlamak için kukla niyetine kullanmıştı.

Üzerinde özellikle düşünmemiz gereken bir durumdu. Ve bir adımdan fazlasıydı.

Bayan Lawrence, "Bu bir rüya, öyle değil mi?" dedi. "Bu bir rüya olmalı."

"Maalesef değil," diye fısıldadı arkamda bir kız ve benim gibi salondaki herkesin, bu dili dolaşan ve yalpalayan kadına acıdığından emindim.

Herkesin. Biri dışında.

Bay Daniels ve hâlâ beti benzi atmış durumda olan Bay Vanhagen, Bayan Lawrence'a masadan inmesinde yardım etti ve Bayan Cook, kadına kolunu dolayıp onu kafeteryadan çıkarırken, başımı çevirip Arthur'a baktım. Ona bakmamı bekliyor olmalıydı ki, parlak mavi gözleriyle başka zamanlardan farklı şekilde beni yakaladı. O kadar uzun bakıştık ki, Henry ve Grayson da ona sert sert bakmaya başladılar. Şüphesiz benimle aynı kanıya varmışlardı.

Arthur gülümsedi. Bir zafer edasıyla olmasa da, can sıkıcı derecede tatminkâr bir gülümsemeydi bu.

Öğrenciler üzerlerinden şaşkınlıklarını atıp yavaş yavaş salondan çıkarken, Arthur bize doğru ilerlemeye başladı.

"Bu sadece başlangıçtı, arkadaşlar," diye fısıldadı birkaç saniye sonra yanımızdan kalabalığa karışırken. "Bunu yapmayı deneyin, tabii başarabilirseniz."

2.

Kendini ilk toparlayan Henry oldu. "Arthur ve onun arınmış ruhu buraya kadarmış."

"Kahretsin," dedi Grayson ve yüzünü ellerine gömdü. Kantinin sesi birden bir arı sürüsünün vızıltısına dönüşmüştü.

"Bunu nasıl yaptı?" diye sordum ve sesimdeki dehşet beni olduğumdan daha fazla korkuttu. "Bayan Lawrence'ı rüyasında, gün ortasında masanın üzerine çıkıp hayatını kolayca mahvedebileceği kadar nasıl etkileyebildi?" Gözlerimi öğretmen masasının etrafındaki kargaşaya diktim.

Henry omuz silkti. "Çok özel ve haince bir hipnoz yöntemiyle tahminimce. Sadece özel bir eşyasına ihtiyacı vardı ve kadının kapısını bulması gerekiyordu."

Grayson alaycı şekilde, "Evet, kulağa oldukça kolaymış gibi geliyor," dedi.

"Ama neden zavallı Bayan Lawrence'ı seçti ki? Ona ne..." Birden sustum çünkü Emily'nin ağabeyi Sam, çıkışa doğru gitmek için masamızın yanından geçiyordu. Bay Kıvrık olayından beri, yanımdan her geçtiğinde bana alçak

sesle "utan" derdi, hatta artık Grayson'a da söylüyordu ama şu an bunu akıl edemeyecek kadar sarsılmış görünüyordu. Beni duyamayacağı kadar uzaklaşmasını bekledim ve sorumu tekrarladım. "Ama neden Bayan Lawrence? Kadın Arthur'a ne yaptı ki?"

"Bildiğim bir şey yok." Benim kadar Grayson da şaşkındı. "Arthur Fransızca dersini iki yıl önce seçmişti."

"Bunun kişisel bir şey olmadığını düşünüyorum," dedi Henry. Grayson'dan farklı olarak morali bozuk değildi, daha çok tuhaf biçimde keyfi yerindeydi. "Muhtemelen gösteri maksadıyla Bayan Lawrence'ı rastgele seçti. Bizim için." Kol saatine göz attı. "Haydi Grayson, Bayan Zabrinski'yle Rus Avangardındaki Kübo Fütürizmi hakkında konuşmalıyız."

Grayson derin bir iç çekerek ceketini aldı. "Kahretsin, hâlâ bütün tüylerim diken diken. Arthur'dan bu kadar korkacağım hiç aklıma gelmezdi. Ama şu an, dünyadaki tüm kötü insanların Arthur'a kıyasla ana kuzusu olduğunu düşünüyorum."

"Bir de olumlu tarafından bak," dedi Henry ve Grayson'ı cesaretlendirmek için omzuna vurdu. "Hiç değilse artık son haftalardaki sessizliğinin nedenini biliyoruz. Dünyaya hükmedebileceği bir metot geliştirmiş."

Her ne kadar Henry'nin bu son söylediği şaka olsa da, Grayson da ben de buna gülemedik.

"Arthur insanları rüyalarında, gerçek hayatlarında onun istediğini yapacak kadar etkileyebiliyorsa, dünyaya hükmetmesi

pek de ihtimal dışı değil," diye mırıldandım. "Ve insanları bu konuda uyaramayız, daha biz *rüya kapısı* demeden bizi akıl hastanesine gönderirler."

"Haklısın." Henry sırıttı. "Onu bizden başkasının durduramayacak olması çok aptalca çünkü..."

"Bunu nasıl yapacağımızı bilmiyoruz," diye tamamladım.

"Ama bir şey yapmalıyız." Grayson birkaç saniyeliğine oldukça kararlı görünüyordu. "Bu akşam antrenmandan sonra bizim evde buluşalım. Bir plan yapmalıyız." Ceketini giyerken aklına bir şey gelmiş olmalı ki yüzündeki kararlılık kayboldu ve tekrar ümitsizlik hâkim oldu. "Adi herif! Gerçekten berbat bir zamanı seçti. Bir yandan dünyayı kurtarıp diğer yandan da bitirme sınavlarımızı nasıl geçeceğiz?"

Henry gülümsemekle yetindi. "En azından onun da sorunu aynı. Arthur'un dünya hâkimiyeti için mezuniyetinden vazgeçeceğini sanmıyorum."

Bu konuda haklı olduğunu umuyordum. Her ne kadar dünyaya hükmetmek için en yüksek nota ihtiyacı olmasa da.

Öğle yemeğinden sonraki iki dersin ana konusu, Bayan Lawrence'ın geçirdiği sinir krizi ve neredeyse gerçekleştireceği striptiz şovuydu. Söylenenlere göre, Müdire Cook tarafından doğruca bir hastaneye götürülmüştü ve tahminimce kadını bir süre göremeyecektik. Bay Vanhagen'in dersi de iptal olmuştu. Kız arkadaşım Persephone'nin tahminine göre, o da sinir krizi geçirmiş olabilirdi. Ya da eve, karısının yanına

gidip yeni bir iş aramaya başlamıştı. İnsan kime daha fazla üzüleceğini bilemiyordu.

Okul sonrası kız kardeşim Mia'yla eve dönerken, yaşanan bu olay çoktan küçük sınıflar arasında da konuşulmaya başlamıştı.

Elbette Mia, ayrıntıları öğrenmek istiyordu. Daha okul bahçesinden çıkmadan, "Kadının mercimek çorbasına girdiği ve tüm okulda yapışkan bir iz bıraktığı doğru mu?" diye sordu.

Tam cevap verecekken birisi arkadan kolunu bana doladı. İçgüdüsel olarak yumruklarımı havaya kaldırdım. "Lütfen Kung Fu'ya başlama. Benim ben!" Henry beni serbest bıraktı ve yanımızda yürümeye başladı. Hâlâ tuhaf bir biçimde keyifliydi. "Selam, Mia. Saç şeklin güzel olmuş."

"Lottie buna Sissi'nin kuş yuvası adını koydu." Mia, saç ayrımındaki örgülü kısma dokundu. "Liv'le ben, buna Sissi'nin gübre yığını diyoruz."

"Kahvaltı yumurtasını nereye koyacağını bilmediğinde işe yarayacak, mantıklı bir isim olmuş," dedi Henry ve elini omzumdan çekerek elimi tuttu. "Biraz sizinle yürüsem olur mu? Neden otobüsle gitmediniz?"

"Hava oldukça güneşli olduğu için." Mia tutuşan ellerimizi fark etti ve kaşlarını çattı. Ağzını açıp, "Tekrar birlikte misiniz? Eğer değilseniz, neden el ele tutuşuyorsunuz?" gibi utandırıcı bir soru sormadan önce, alelacele konuşmama devam ettim. "Ve aynı otobüsü, Mia'ya gümüş saçlı prenses

diyen bir sınıf arkadaşı kullandığı için. Gil Walker. Mia'ya aşk mektupları yazıyor. Kafiyeli şiirlerin olduğu mektuplar."

"Bu korkunç." Henry gülerken ağız kıvrımına bakmamaya ve onu öperken hissettiklerimi aklıma getirmemeye çalıştım.

"İşte bu." Şans eseri, Mia'nın geçici olarak dikkati dağılmıştı. "Sonunda bunu tatlı ve dokunaklı bulmayan birisi çıktı. Çünkü Lottie, annem ve Liv, zavallı çocuğu rencide etmeyecek nazik kelimeler kullanmam gerektiği konusunda beni ikna etmeye çalışıyorlar."

"Bu yüzden çocuğa nazikçe, kendisine tapacak başka bir prenses bulmasını söyledi," diye açıkladım.

"Aksi takdirde şiirlerini güneş görmeyen bir yerine sokacağımı da ekledim."

Mia burnundan soluyarak kaldırımdaki bir taşı tekmeledi. "Ama bu bile onu vazgeçirmedi, aksine ona başka bir şiir için ilham verdi."

Doğrusu ben bile otobüste, insanın hemen arkasında, gür bir sesle *gök mavisi parlak gözleri* ve *parıldayan diş telleri* kafiyesini uydurmaya çalışan biriyle seyahat etmenin hiç de keyif verici olmadığını itiraf etmeliyim.

"Mia'yla, ona cevap niteliğinde *Walker, Sapıklığın Rekorunu Kır* adında bir şiir yazmayı bile düşündük," dedim.

Henry'nin gülüşündeki çizgiler hâlâ duruyordu. "Ah, aşk!" diye abartılı bir biçimde iç çekti. "Birinin de sıradışı

bir şeyler yapmasına izin verin. Bu arada, Güney Afrika'dan Rasmus adında birini hatırlıyor musun Mia?"

Aniden tüm eğlence sona erdi.

Aman Tanrım. Lütfen bu olmasın. Şaşkınlıktan kaskatı kesilmiştim. Demek ki yalanlar hep böyleydi, birini insafsızca hiç ummadığı anda yakalayabiliyordu. İşte şimdi, Henry, eski sevgilimin sadece bir uydurma olduğunu değil, aynı zamanda Rasmus'un bir köpek olduğunu öğrenecekti. İşte o zaman bakışlarındaki merhamet duygusu daha da artacaktı.

"Rasmus mu? Wakefield'daki Rasmus'tan mı bahsediyorsun?" diye sordu Mia.

Hâlâ kaldırımda kök salmış gibi duruyordum ve telepati yoluyla Mia'ya çenesini kapatmasını söylemeye çalıştım. Ne yazık ki başarılı olamadım.

Mia ve Henry şaşkınlıkla bana bakıyorlardı.

"Ee... evet, Wakefield'daki Rasmus. Rasmus Wakefield," dedim ve aniden bir ön bahçeyi işaret ettim. "Ah, şu muhteşem nergislere de bir bakın." Fakat zavallı dikkat dağıtma çabam boşa çıktı. Mia ve Henry, beni beklemeden arkalarını dönüp yürümeye devam ettiler. Çaresizce arkalarından bakakaldım.

Henry'nin, "Nasıl biriydi şu Rasmus?" diye sorduğunu duydum.

"Bunu neden bilmek istiyorsun?" diye sordu Mia şüpheyle.

"Öylesine sordum. Onu seviyor muydun?"

Sonunda hareket etmeyi başardım.

"Rasmus'u mu? Evet, elbette," dedi Mia. "Çok tatlıydı. Belki biraz rahatsız ediciydi. Çok sahipleniciydi. Wakefield-lılar onu çok şımartmıştı."

Ah, hayır! Lütfen sus. Şimdi kesin köpeğin mavi renkli dilinden bahsedecekti.

"Rahatsız edici ve sahiplenici, öyle mi?" Henry bana doğru baktı ve kaşının birini kaldırdı.

"Beklesenize!" Zorla aralarına girdim.

"Liv ona sürekli *küçük salya torbası* derdi, değil mi Livvy? Ah."

Attığım dirsek, ne yazık ki birkaç saniye geç kalmıştı. Ufak, yapmacık gülüşümle, Mia ve Henry'nin koluna girdim. "Nane şekeri olan var mı? Bende kalmamış da."

Faydasızdı. Mia geçmişe seyahat etmişti ve Henry'nin yüz ifadesini yorumlamak her zamanki gibi zordu.

"Öyle diyordun Livvy. Ona birçok aptalca isim takmıştın, hatırlamıyor musun? Butter her zaman kıskanırdı, onu ayağından ısırmıştı, sen göbeğini okşar..."

Bu kadar yeterdi! "Lütfen başka bir konu hakkında konuşabilir miyiz?" diye bağırdım, muhtemelen sesim biraz fazla sert çıkmıştı. Biraz daha kısık bir ses tonuyla ekledim: "Bayan Lawrence'la ilgili olanları artık öğrenmek istemiyor musun Mia? Henry'yle bizzat oradaydık."

Bu sefer işe yaramıştı. Sonunda Mia'nın dikkatini çekebilmiştim ve eski sevgili, daha doğrusu eski *köpek* konusu

şimdilik kapanmıştı. Fakat Henry'nin, ilk fırsatta konuyu tekrar açacağından endişelenmiyor değildim.

Mia, Bayan Lawrence'ın masaya çıkıp bir konuşma yapışını heyecanla dinliyordu. Ve kadının, az kalsın, Bay Vanhagen tarafından sökülen kalbinin yerini, göğsünü açıp hepimize göstereceğini. Hikâyeyi, Henry'yle dönüşümlü olarak anlatıyorduk ve Mia acıma dolu bir iç çekti.

Müdire Cook'un, tamamıyla yıkılmış Bayan Lawrence'ı, salondan nasıl çıkardığını tarif etmemizin ardından, "Aşk acısı yüzünden çıldırabiliyor olmak ne kadar da kötü," dedi Mia. "Onca insanın önünde sinir krizi geçirmek. İnsan böyle bir şeyin ardından çok zor toparlanır."

"Bu bir sinir krizi değildi," dedi Henry. "Aşk acısı yüzünden de çıldırmadı ve uyuşturucu etkisi altında da değildi. Bu, senin de yaşadığın, uykunda gezip camdan atlamak istediğin durumla oldukça benzer bir şeydi."

Ona şaşkınlıkla baktım. Herhalde sokağın ortasında, Arthur ve rüyalar hakkındaki gerçeklerle ilgili konuşmaya başlayacak değildi? "Sen buradan sapmayacak mıydın?" diye sordum sertçe. Bu konu hakkında haftalardır hemfikir değildik. Henry, Mia'yı bu sırra dahil etmemiz gerektiğini düşünüyordu, böylece artık kendini koruyabilirdi ama Grayson ile ben ona katılmıyorduk. Daha on üç yaşındaydı ve bu olay kapanmıştı. O olaydan sonra, Mia'nın bilinçaltında, yeterli koruyucu önlemler alınmıştı (rüya kapısı, kale kapısı

gibi emniyetteydi) ve Arthur'un artık yeni hedefleri vardı. Arthur'un, rüyalarına girip, ona uyurgezer haldeyken neredeyse hayatına mal olacak şeyler yaptırdığını öğrenmesi, Mia'yı gereksiz yere korkutacak ve sarsacaktı.

"Ne demek istiyorsun?" Mia gözünü Henry'ye dikti. Diğer taraftan Henry bana baktı ve donmuş yüz ifademi görüp iç çekti. "Bunu ablana sormalısın. Gerçekten buradan sapmam gerek. Ama sizinle muhabbet etmek çok güzeldi." Yanağıma bir öpücük kondurdu. "Akşama görüşürüz."

Ben Henry'nin arkasından bakarken Mia, "Gerçekten, Bayan Lawrence'ın uyurgezer olduğuna mı inanıyor?" diye sordu. Saçları her zamanki gibi çılgın biçimde dağınıktı. Eskiden saçlarına, her sabah aynanın karşısında on parmağıyla özensiz görünene kadar özellikle şekil verdiğini düşünürdüm ama artık kafasında bu işi üstlenen, on dörtten fazla saç ayrımı olduğunu biliyordum. Her birini keşfedip okşamıştım ve...

"Gerçekten, aşkın insanlara yaptığı çok kötü," dedi Mia.

"Evet. Zavallı Bayan Lawrence," diye onayladım çabucak.

"Bayan Lawrence'tan bahsetmiyorum." Mia bir bahçe duvarına zıpladı ve dengede durmaya çalışarak ilerlemeye başladı. "Şu an Henry'yle durumunuz ne? Tekrar birlikte misiniz yoksa değil misiniz?"

"Aramız iyi gibi," diye mırıldandım, konuyu değiştirdiğimiz için ferahlamıştım. "Bu konuda açıkça konuşmadık.

Daha açığa kavuşturmamız gereken birkaç şey var. Aptalca bir şey yaptım... ah ..."

Mia bir iç çekti ve kaldırıma geri zıpladı. "Ne yaptın?"

"... bir eski sevgili uydurdum. Cinsel ilişkiye girdiğim birini."

Mia bana yandan afallamış biçimde bakıyordu. "Neden?"

"Henry'nin ilk olduğunu düşünmemesi için." Söyleyince, kulağa tahminimden daha korkunç gelmişti.

"Neden?" diye sordu Mia tekrar.

"Çünkü... çünkü ..." Kekeliyordum. "Kendim de tam bilmiyorum. Öyle gelişti. Sanki bunu söyleyen ben değildim ve sinsi bir vantrilok düşünmeden ağzına geleni söylüyordu. Ve şimdi Henry, eskiden Güney Afrika'da bir erkek arkadaşımın olduğunu düşünüyor. Ve onunla ilişkiye girdiğimi."

"Gerçekten sürekli neden diye sormak istemiyorum ama başka yapabileceğim bir şey yok."

"İşte... hep acımayla... ve bir de... ah, bunu anlayamazsın."

"Doğrusu anlamıyorum. Lütfen Tanrım, birisine âşık olmama ve nedenini bilmediğim aptalca şeyler yapmama izin verme." Mia koluma girdi. "Eh, en azından Henry'yle ilişkiniz sıkıcı değil. Bu durumdan nasıl çıkacağını çok merak ediyorum."

Evet. Ben de öyle. "Bir şey daha var. Henry tekrar Rasmus'u sorarsa, onun sürekli komik biçimde soluduğunu söyle ya da *onun gibi bir şey* ..."

Mia durdu ve ağzı kulaklarına vararak güldü. "Ah, şimdi anladım. Bu yüzden Henry yana yana Wakefield'ların tombul hayvanıyla bu kadar ilgilendi." Hafifçe kıkırdadı. "Eski sevgiline Rasmus adını koydun."

"Aklıma ilk bu isim geldi." Bu konu gitgide bana da biraz komik gelmeye başlamıştı.

Mia şaşkınlıkla, "Tanrım, Livvy, bu sadece senin aklına gelebilirdi," dedi. "Rasmus Wakefield. İyi ki her sokak lambasına işediğini söylemedim."

"Ya da yağmurlu havalarda leş *gibi* koktuğunu."

"Sen gitar çalarken sürekli uluduğunu."

"Bir keresinde de kedi kapısına sıkıştığını."

Eve giriş kapısı göründüğünde, hâlâ gülmekten sendeleyerek yürüyorduk ve az kalsın kaldırımda, elinde iki taşıma kolisi, bir abajur ve saksafonla dengede durmaya çalışan, sakallı genç bir adama çarpacaktık.

"Buraya mı taşınıyorsunuz?" diye sordu Mia ve bitişik evi işaret etti.

Genç adam başıyla onayladı ki bu hiç de kolay olmadı çünkü üstteki karton ile çenesi arasında iki kitap vardı ve kayarak düşmek üzereydiler. "Aman Tanrım." Mia genç adama sevinçle gülümsedi. "Burada daha önce oturanlar oldukça

sıkıcı kişilerdi. Kadın her gün giriş kapısını süpürüyordu ve karatavukları azarlıyordu."

"Annemin karatavuk fobisi var." Genç adam iç çekti ve bu esnada kitaplar çenesinin altından kaydı.

"Aman," dedi Mia.

Kitapları yere düşmeden havada tuttum. Bunlar, *Dava Hukuku* isimli kalın bir kitap ve John Irving'in, *The Hotel New Hampshire* kitabının yıpranmış bir karton kapak baskısıydı. Büyük olasılıkla, genç adam, iyi bir edebiyat zevki olan bir hukuk öğrencisiydi.

"Şuraya bak, hayırsız geri döndü." Florence bisikletini durdurdu. Her zaman olduğu gibi, büyüleyici ve uzun bir okul gününden sonra bile, biraz olsun yorgun düşmemiş görünüyordu. Kahverengi bukleleri atkuyruğu şeklinde tutturulmuştu ve parlak bir saç tutamı, yüzüne süs biçiminde düşmüştü. Mükemmel gülümsemesine, parıldayan gözlerine ve sevimli gamzelerine baktığınızda, hiçbir zaman sevimsiz bir şey söyleyebileceğini ya da yapabileceğini aklınızdan geçiremezdiniz. Ama bu görüntü çok yanıltıcıydı. Hatta son zamanlarda oldukça huysuzdu. "Kız arkadaşının seni evden attığını duydum," dedi sakallı genç adama. "Annen, onun dünyadaki en cadı kız olduğunu düşünüyor. Sen de öyle mi düşünüyorsun? Ivy zehrinden sonraki ikinci cadı." Genç adam, güzel beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. Kitaplarını tuttuğumun farkında bile değildi. "Selam Flo. Büyümüşsün."

Florence yüzündeki bukleyi kulağının arkasına attı. "Zaman ilerliyor Matti. Sonbaharda üniversiteye başlayacağım. Dikkat et, senden önce hukuk bölümünü bitirmeyeyim. Birkaç sınavda başarısız olduğunu duydum. Annen, hep o cadı kızın aşk acısı yüzünden olduğunu söylüyor."

"Eski cadı..." Başkası olsa, muhtemelen bu kadar yükü taşımakta güçlük çekerdi ama Matti hiç de zorlanıyormuş gibi görünmüyordu, aksine kolunun altındaki abajurla gayet rahatmış gibiydi, hem de tekrar annesinin yanına taşınıyor olmasına rağmen.

"O kızdan kurtulduğuna sevinmelisin Matti." Florence, halinden anlıyormuşçasına genç adamın kolunu abartılı biçimde okşadı ve abajur sallanmaya başladı. "Çünkü etrafa kötü yalanlar söylüyor. En yakın kız arkadaşıyla onu aldattığın için ayrıldığınızı söylüyor. Ve en yakın kız arkadaşının kız kardeşiyle. Ve ders çalışacağına, daha çok kulüplerde gezdiğini. Bir de, inanılmaz pahalıya aldığın, kaputu bagajından dört kat büyük bir klasik araba borcu yüzünden, son alt aydır ev kirasının sana ait payını ödemediğini. Neredeyse, *tıpkı* bunun gibi." Kaldırımın yanına park etmiş ve oldukça uzun bir kaputa sahip olan kırmızı arabayı işaret etti. "Ne kadar da utanmaz bir yalancı."

Matti keyifle, "Bu bir klasik araba değil bir Morgan Plus, 2012'de üretildi," diye açıkladı. "Bir arkadaşımın babası, arabayı gülünç derecede düşük bir fiyata sattı ve bunu ancak bir aptal kaçırabilirdi. Ceza olarak, sanırım birkaç ay ailemin

yanında yaşamak zorundayım ve her gün en sevdiğim yemekleri pişirmelerine izin vermeliyim. Ama bunun üstesinden gelebilirim. Özellikle bu kadar iyi komşular varken." Florence'a göz kırptı. "Annem bana yazdığın aşk mektuplarını mutlaka saklamıştır. Belki onları bir gün birlikte okumalıyız."

Florence, yüzündeki kibirli gülümsemeyi korumakta zorlandı. "O zamanlar on iki yaşındaydım," dedi ve bisikletiyle uzaklaşmaya başladı. Atkuyruğu öfkeyle sallanıyordu.

Matti arkasından sırıttı. Florence bisikletiyle giriş kapımızda gözden kaybolurken, "Bana daha dünmüş gibi geldi," dedi. "Ve siz kimsiniz?"

Ağızları açık vaziyette konuşulanları dinleyen iki kız.

Mia memnuniyetle, "Florence'ın müstakbel üvey kız kardeşleri," dedi. "Benim adım Mia ve bu da Liv. Eskiden Liv'in de diş telleri vardı."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Mia ve Liv. Benim adım Matt. Birkaç ay boyunca bu giriş kapısını kullanacak ve karatavukları kovalayacak olan kişiyim."

"Bilmemiz iyi oldu." *Dava Hukuku* kitabını üstteki kartonun üzerine koydum, Matt kitabı çenesinin altına sıkıştırdı ve evine yürümeye başladı.

Omzunun üzerinden, "Teşekkürler. En kısa zamanda tekrar görüşeceğimizden eminim," dedi.

Şimdiden tehlikeli biçimde yana yatan saksafonun dışında, kartonları ve abajuru o kadar uzun süre tutabilmesi takdire değerdi.

Mia'nın aklına bir şey gelmiş olacak ki, "Annen, Florence'ın aşk mektuplarını gerçekten sakladı mı?" diye seslendi arkasından. "Eğer öyleyse, onları bana satar mısın?"

Matt güldü. "Neden olmasın? Her kuruşa ihtiyacım olabilir."

Spencer'ın evinin girişine saptığımızda, "Böyle sitemli bakma bana," dedi Mia. "Sadece, gerekli olurlarsa diye istiyorum."

"Şantajcı kariyerin için gerekli olurlarsa diye mi?"

"Şantajcı olmayı, hırsız olmaya tercih ederim. Adamın kitabını çaldığını gördüm. Neden yaptın bunu?"

"Ahh." Matt'in kitabını ceketimden çıkardım ve ona numaradan şaşkınlıkla baktım. "Evet, sahi. *The Hotel New Hampshire*. Sadece bir kez daha okumak istedim." Bu yalandı. Evimizdeki kitaplıkta bir kopyası vardı, hatta imzalı ve bizzat anneme ithaf edilmişti. Gerçekte, Matt'e ait özel bir eşyayı yürütmenin gerekli olabileceği aniden aklıma gelmişti. Ne zaman işe yarayacağı bilinmezdi. Ve birinin, birçok kez okuduğu ve belli ki en sevdiği kitaptan daha özel ne olabilirdi ki?

Frognal Academy'nin en iyi Dedikodu blogunda okulumuzun en yeni skandal ve dedikodularını bulabilirsiniz.

HAKKIMDA:
Adım Gizemli; aranızdayım ve tüm sırlarınızı biliyorum.

GÜNCEL ETKİNLİKLER

3 Mart
J'ai tremblé
tu as tremblé
il/elle a tremblé
nous avons tremblé
vous avez tremblé
ils/elles ont tremblé.

Acaba hangimiz Bayan Lawrence'ın dersinde, fiil çekimlerini sorduğunda korkudan titremedik ki; hele

biri derse bir geç kalsın. Okuldaki ilk yılımda, sert bir biçimde "*L'exactitude est la politesse des rois*"nın, "Tam bir kadın trafik polisi gibi!" anlamına geldiğini ve geç kalındığının yanı sıra okul üniformasıyla ilgili olduğunu düşünüyordum. (Asıl anlamı: "Dakiklik, krallara göre bir nezakettir." Sadece blogumu iddialı buldukları için şikâyet eden İspanyolca dersini seçmiş öğrenciler için geçerli.) Ama artık bitti. Muhtemelen artık hiçbir öğrenci, Bayan Lawrence'ın Fransızca dersinde soğuk terler dökmeyecek. Bize verdiği son ders, tahminen şu olacak: "Asla evli bir adamla birlikte olma." Çok faydalı bir bilgi. Hatta düzensiz fiillerin çekiminden daha faydalı. Her ne kadar, bizden hiç kimse, Bay Vanhagen gibi bir adamla birlikte olmayı kesinlikle aklından geçirmeyecek olsa da. Hem de bekâr olsaydı bile. Öyle değil mi?

Öyle ya da böyle, bugün kantinde olanlar korkunç, o kadar korkunç ki, bu olay hakkında tek bir fotoğraf bile koymayacağım; elimde bir fotoğraf olsaydı bile koymazdım. Bunu, Bayan Lawrence'a borçluyum, her ne kadar kendisi bana isimsiz sürtük demiş olsa da. Bu "isimsiz sürtük", size bir şey söylemek istiyor Bayan Lawrence: Siz zaten, Bay Vanhagen için fazla iyiydiniz. Ve siz, bunun üstesinden gelirsiniz, psikotropik ilaçlar mucizevi şekilde işe yarayacaktır. Kim bilir, belki bir gün Frognal'a geri gelirsiniz? Ya

da hastanede hayatınızın aşkıyla karşılaşırsınız ve mutluluğu başka bir yerde yakalarsınız. Bunu hak ettiğinizi düşünüyorum. *Chaque chose en son temps.* (Anlamını sözlükten bulun, sizi Fransız kültüründen yoksunlar. Ben tercümanınız değilim, bilakis okulun isimsiz sürtüğüyüm.)

Okul sürtüğü demişken: Bugün okul kantininde yaşanan drama yüzünden, diğer tüm haberler gölgede kaldı. Bu nedenle, işte bazı ilginç olaylar: Tam da şu an, Jasper Grant, Calais ile Dover arasında bir feribotta seyahat ediyor. Üç aylık dönemin sonuna kadar, Fransız deliğinde kalması gerekirken, babası onu bugün oradan aldı. Çünkü okul kurallarını pervasızca ihlal etmesinden dolayı okuldan atıldı ve misafir kaldığı aile, ondan olabildiğince çabuk kurtulmak istedi. Bu kadar kötü ne yaptığını Tanrı bilir. Ama iyi tarafı, yarından sonra bunu doğrudan kendisine sorabiliriz.

Kendi adıma döneceğine seviniyorum. Jasper'ın yokluğunu gerçekten hissediyordum.

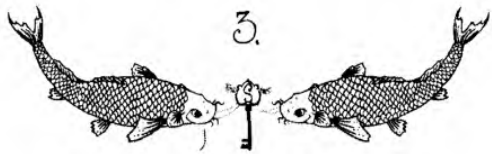
Görüşürüz

Gizemli'niz

dedikodublogu.wordpress.com

"Haziranda mı? Bu yıl mı?" Bayan Spencer, namı diğer Grayson ve Florence'ın yaşlı büyükannesi, namı diğer Ocker'deki cadı, namı diğer Bentley arabasını iki arabalık yere park eden kadın veya kısaca "Sıçan" anneme afallamış bir halde dik dik bakıyordu. "Ama bunu başaramayız."

"Düğüne kadar daha üç buçuk ay var." Annem mutfak masasında, kontrol edilecek sınav kâğıtları yığınının yanında oturuyordu ama Sıçan gelmeden önce, bacaklarını masanın üzerine kaldırmış ve yüzünü öğle güneşine çevirmişti. Keyifle güldü. "Bu işi sakin bir şekilde halledeceğiz."

"Biz mi?" Florence burun kıvırdı. "Şu 'Biz'e, kesinlikle dahil olmak istemiyorum." Oysa Lottie'nin bu evdeki varlığını resmen gereksiz bulmasına rağmen, her öğleden sonra mutfakta gezinip hazırladığı tatlıları yiyordu. Bugün güzel kokusunun yanı sıra lezzetli de olan minik elmalı tarçınlı çörekler vardı. Florence birinin tadına bakarken, yüzünde bir an hayranlık ifadesi belirmesine engel olamadı. Ama Lottie'yle benim ona baktığımızı fark ettiğinde, hızlıca ve memnuni-

yetsiz bir şekilde konuştu: "Grayson ve ben, bu planda size kesinlikle yardımcı olamayız, iyi not almaya çalışmak bizi yeterince meşgul ediyor. Ve haziranda mezuniyet balosu var. Bence gerçekten ertelemeyi düşünmelisiniz. Ya da bir sonraki ilkbahara erteleyin."

"Tabii ya, veya 2046 yılına erteleyin, hem sekseninci yaş gününüzü de kutlamış olursunuz." Mia üç çörek alıp bir dakikalığına hepsinin aynı anda ağzına sığıp sığmayacağını düşünerek onlara baktı. Sığdılar.

"Dert etmeyin, planlanacak bir şey yok." Annem hepimize sakin bir gülücük attı. "Doğaçlama hareket edeceğiz. Her zaman en güzel kutlamalar doğaçlama olanlardır."

"Ama..." Sıçan sanki soluğu kesilmiş gibi yaptı. "Bu bir düğün, çocuk yaş günü değil! Birkaç balondan fazlasına ihtiyaç olacak. Davetli listesi de var... Normal insanlar yaz için çoktan plan yaptı."

"Evet, Gertrude teyze yapmıştır umarım," diye mırıldandı Mia.

"Bu önemli değil. Zamanı olan gelir, olmayan da gelmez," dedi annem. "Çok büyük bir şey olmayacak zaten; sadece zarif, küçük, sade bir kutlama..."

"Ama Lottie, yöresel bayram kıyafetini giyebilir." Mia sırıttı.

"Ve mutlaka pasta yaparım." Lottie'nin gözleri parladı."Üç katlı."

Annem heyecanla, "Bu harika olur," dedi.

Sıçan iç çekti. "Tüm seçkin mekânlar çoktan haziran ayı için dolmuştur, sonunda bahçede kutlamanız gerekecek." Kelimelerindeki ironiyi vurgulamak için hafifçe güldü ama annem bunu fark etmedi.

"Bu iyi bir fikir," diye onayladı.

"Bu bir facia," dedi Sıçan.

"Büyükannem, Gertrude teyze ve Virginia Teyze'nin, The Supremes grubu olarak sahne almasını engellersek bir facia olmaz," dedim ve Sıçan'ın beti benzi attı. Bizim de bir aileye sahip olduğumuzun henüz farkında değildi.

"Ah, sizden birilerini daha tanıyacağım için o kadar mutluyum ki." Florence gözlerini devirdi. Grayson'la ikizlerdi ama nezaket söz konusu olduğunda, kesinlikle büyükannesinin peşinden ikinciliğe yerleşirdi.

Alnında bir damar atmaya başladı. "Küçük bir bahçe partisi! Bu ancak, hiç kimsesi olmayan biriyle evlenilirse yapılabilir. Ailesi ve sorumlulukları olmayan biriyle." Gergin biçimde mutfakta ileri geri yürümeye başladı. "Senin aksine, benim oğlum sosyal statüsünü borçlu olduğu geleneklerini ve prensiplerini çiğneyemez. Belli ki bunun hiç farkında değilsin."

Annem neşeli bir şekilde, "Ve senin de kulaklarından duman çıkıyor," dedi.

"Saçmalık," dedi Sıçan ama annem haklıydı; Sıçan'ın kulaklarından, ufak, beyaz bulutlarla birlikte lokomotif sesleri

çıkıyordu. Ve bir anlığına, bütün bunları sadece rüyamda gördüğümü anladım. Elbette bu konuşma, bugün öğleden sonra mutfakta aynen gerçekleşmişti. Sadece, Sıçan'ın kulaklarından dumanlar çıkmamıştı ve mutfak duvarında, buzdolabının yanında yeşil bir kapı yoktu. Ama bunu şimdi fark etmiştim. Sıçan rüyası devam ediyordu. "El sanatlarını oldum olası pek sevmemişimdir, çok fazla süslü. Ve şu ucuz kertenkeleli kapı topuzu, zevksizliğin doruk noktası... aman Tanrım!"

Kapı topuzu hareket etti. Kertenkele gerinip kuyruğunun kıvrımını ve gözlerini açarken, zarif, siyah kırmızı pulları ışıkta parıldadı.

"Hiç de ucuz değilsin," dedim, her zamanki gibi güzelliğinden büyülenmiştim. Rüya kapımı ilk gördüğümde, kertenkele henüz pirinçtendi ve şimdi olduğundan daha küçüktü. Ara sıra arkadaşça bir göz kırpmanın dışında, hiçbir zaman hareket etmemişti; oysa şimdi kapıda yukarı aşağı hareket ediyor ve gerçekten dışarı çıkmak istediğimde, kapı topuzu halini almak için rahat bir konumda yerini alıyordu. Gözleri, parlak turkuvaz mavisiydi ve kapının arkasındaki kız kardeşinin aksine, daima dostça bakıyordu. Hâlâ ona hak ettiği bir isim bulmaya çalışıyordum; gizemli, melodik ve yine de bir nevi bilindik sevimli bir isim. Sonuçta bilinçaltımın bir eseriydi ve bu yüzden benim de bir parçamdı. Tıpkı, kapının diğer tarafındaki sivri dişli, tıslayan emsali gibi.

"Çok renkli," dedi Sıçan. "Ve tamamıyla gerçekdışı. Boyutları doğru değil."

Sıçan'ı, elimle kışlayarak rüyamdan kovaladım. Zaten gerçekte evimize bu kadar sık gelmesi yeterince kötüydü; özellikle bugünkü gibi, Ernest'ın iş seyahatine gittiği ve annemin öğleden sonra dersinin olmadığı günleri seçerdi. Mia ve ben, bunu bir eziyet olarak görüyorduk ama annem ve Lottie, her insanın içinde iyilik olduğuna inanmakta ısrar etikleri için, onlara göre zavallı yaşlı kadın sadece aile yaşamımıza katılmak ve faydalı olmak istiyordu.

Kesinlikle. Dünya da düzdü zaten.

Parmak ucumla kertenkelenin yassı pullarına dikkatlice dokundum. Beni sevindirmek için kedimiz Spot gibi mırıldandı. Gerçekdışı ama bir şekilde harikaydı.

"Ona Liz adını koy," diye öneride bulundu Mia. O, Lottie ve annem, kertenkeleye bakmak için yanıma geldiler. Florence muhtemelen Sıçan'la gitmişti. "Bence Lizzy ismi tam ona göre."

"Hayır, bence bu isim çok... sıradan," dedi Lottie. "Salamandria olabilir. Veya gece tanrıçasının adı Nyx."

"Barcelona bence daha uygun." Annem şaşkın bakışlarımızı görünce devam etti: "Bilirsiniz, Gaudí'nin meşhur kertenkelesi... aman boş verin, sizi kültürsüzler."

Bilinçaltım, beynimin derinliklerinden, daha önce hiç duymadığımı düşündüğüm bazı bilgileri su yüzüne çıkardığında, sıkça rüyamda biraz korkuya kapılıyordum. Hemen yarın

sabah "Gaudí" ve "Barcelona" kelimelerini arama motorunda arayacaktım. Bir kertenkele bulmayacağımı umuyordum.

Birisi kapıya vurdu.

Kertenkele, kapı topuzuna uslu bir şekilde yerleşti; diğer yandan kapının arka yüzündeki emsali, kapı deliğinden bakıp tısladı: "Henry geldi."

"Buna, yenilikçi gözetleme deliği adını koyacağım," dedi annem.

"Mata Hari adını da koyabilirsin," dedi Lottie.

Deliğe doğru eğildim. "Bu akşam Grayson'ın odası ne kokuyordu?" diye sordum delikten.

Henry diğer taraftan, "Grayson'ın yere düşürdüğü ve halısını artık büyükbabası gibi kokutacak olan vetiver şişesi," diye cevap verdi. "İddiaya girerim, bu akşam büyükbabasını rüyasında görecek."

Kapıyı açtım. Henry elini kapı çerçevesine yaslamıştı ve bana gülümsedi.

"Selam Peynirkız. İçeri girebilir miyim?"

Rol icabı cilveyle, "Bilmem ki. Saat gece yarısı," dedim. "Annem buna asla izin vermez."

Annem arkamdan, "Saçmalık," dedi.

Henry kafasını mutfağa doğru uzattı. "Ah, sıcak bir aile rüyası. Ve lezzetli... yeni pişirilmiş ve... tarçınlı... Rüyalarının, son zamanlarda yoğun kokulu olması inanılmaz bir şey."

Kokusunu alabileceğinden çok daha inanılmaz bir rüya görüyordum. O kadar çılgındı ki, hakkında daha fazla düşünmemeye çalıştım. Çünkü ne zaman bunu yapsam, sonunda, tüm bu rüya olayının belki de mantıklı ve bilimsel olarak kanıtlanmış bir açıklamasının olmamasından korkuyordum. Öte yandan bir açıklaması olmalıydı...

"Bu da kim?" Henry derin düşüncelerimi böldü.

Mutfak masasının altında oldukça tombul bir Çov-çov ortaya çıktı ve başını yana yatırarak bize bakıyordu. Bu, kanlı canlı Rasmus'tu.

"Tatlı istediğinde her zaman böyle bakar," dedi Mia sinsice gülerek. "Evet, hanimiş benim küçük Ra..."

"Ahh." Henry kolunu ovaladı. Onu koridora doğru ittim, ben de arkasından çıktım ve Mia cümlesini tamamlayamadan, kapıyı arkamızdan hızla kapadım. Rüyamda, gerektiğinde Superman'den daha hızlı hareket edebiliyordum.

"Afacan şey. Haydi, bir kontrol turu atalım," dedim Henry'ye ve koluna girdim. "Mesela, Grayson'ın, kapısından izinsiz girilemeyeceği konusunda haklı olup olmadığına bakabiliriz."

"Ama içerisi çok huzurluydu." Henry kapıma üzgün bir bakış attı. "Oysa burada, dışarıda muhtemelen görünmez casuslar ve psikopatlar kötü şeyler yapıyordur."

Evet, belki iblisler de vardı. Gerçekten burada olunmamalıydı. Farklı renkte kapıların olduğu, loş ışıklı koridor neşeli

ve huzurlu bir etki yaratabilirdi ama hiç de öyle değildi. Koridordaki sakinlik, sessizce dinleniyormuş izlenimi veriyordu ve ışığın nereden geldiği belli değildi; bırakın bir camı veya lambayı, lambaların sarkacağı bir tavan bile yoktu. Duvarların birkaç metre üzerinde, bazı günler Londra'da görünene benzer, açık gri bir gökyüzüne benzetilebilecek, dağılan bir ışık başlıyordu. Dallanmış çok sayıdaki koridor sonsuzmuş gibi duruyor ve gölgelerde kayboluyorlardı. Yine de burayı, her kapının ardında başka birinin rüya gördüğünü ve dünyadaki tüm insanların bu labirentte birbirine bağlı olduğunu düşünmeyi seviyordum. Sihirli, gizemli ve tehlikeli bir yerdi. Büyüleyici bulduğum bir karışım.

Henry'ye biraz daha sokuldum ve derin bir nefes aldım. "Geri kalan hayatımızda istediğimiz kadar huzurlu rüyalara sahip olabiliriz... Dünyayı Arthur'dan kurtardıktan sonra."

Henry kolunu çekti ve iki koluyla boynuma sarıldı. "Seni bu yüzden bu kadar çok seviyorum, Liv Silber," diye fısıldadı kulağıma. "Her zaman seninle bir maceraya atılabildiğim için."

Aynısını ben de onun için hissediyordum. Daha fazla konuşmadan, jaguarlara dönüştük ve birlikte hızlı adımlarla ilerlemeye başladık. Başka bir şekle dönüştüğümde, bu ortamda kendimi biraz daha güvende hissediyordum ve bu arada jaguara iyi hâkim olabiliyordum çünkü bu dönüşümü sürdürmek için çok fazla konsantrasyona ihtiyacım olmuyordu. Uçan böcekler, sabit nesneler veya en üst seviyedeki beceriler, hafif meltem gibi zor şekillere kıyasla, jaguarı

saatlerce sürdürebiliyordum. Bazı günler, sabah yoğun bir jaguar rüyasının ardından uyandığımda, hâlâ o kadar rolün etkisinde oluyordum ki, patimi yalama ihtiyacını bastırmaya çalışıyordum. Hatta bir kez, mutfakta kahve makinesinin önünde durduğu için Florence'a hırlamıştım.

Sahi Florence demişken... Bugün, Grayson'ın kapısının yanındaki zarif, kamış yeşili kapı kesin onundu. Yoksa ahşabın üzerindeki gümüş rengi F. C. E. S. baş harfleri, "Florence Cecilia Elisabeth Spencer"dan başka bir anlam mı taşıyordu? Ama bu mümkün değildi.

Kapıların hangi kurallara göre düzenlendiği ve arada bir neden yerlerinin değiştiği konusunda henüz bir şey bilmiyorduk. Şu kesindi ki iyi ya da kötü anlamda olsun, yakın olduğun kişilerin kapıları kendi kapına yakın oluyordu. Birçok kapının sahibi daha dışarıdan belliydi, bizim ev kapısının özenli bir kopyası olan Grayson'ın kapısı veya üzerinde neredeyse adının yazılı olduğu annemin kapısı gibi: "Matthew'un ay ışığı antika dükkânı. Çalışma saatleri, gece yarısından şafak vaktine kadar." Diğer kapılar bu kadar net belirlenemiyordu ama eminim annemin ay ışığı antika dükkânı kapısının yanında bulunan, sade ve soylu gri kapı Ernest'inkiydi. Annemin kapısı nereye giderse gitsin, bu gri kapı her zaman onunkinin yanında duruyordu. Ve aşırı süslü, altın rengi bir kapı tokmağı olan ve gündüzleri birlikte vakit geçirdiğimizde benim kapıma yaklaşan, parlak, kırmızı boyalı kapı, tam da Persephone'nin karakterine uygundu.

Bu kapılardan birinin arkasına bakmaya hiçbir zaman ihtiyaç duymamış olsam da, hangi kapının kime ait olduğunu bilmek beni rahatsız ediyordu. Henry ve benim yaptığımız gibi, bu koridorda bu kadar sık dolaştığınızda, kendi kapınızın çevresindeki koridorlarda bulunan kapıların hepsinin kime ait olduğunu bilirdiniz; hatta yerleri veya görünümleri değiştirilse bile. Günümün yarısını, Arthur'un, Bayan Lawrence'ın rüya kapısını nasıl bulduğunu düşünerek geçirmiştim. Kadına uyabilecek birçok kapı vardı, ayrıca kapıda net bir işaret de yoktu; ne bileyim... oyulmuş bir Eyfel Kulesi veya üzerinde *Bienvenue*[1] yazan bir paspas gibi. Veya en azından bir Chanel kapı topuzu. Belki de Arthur kapıyı pragmatik yolla bulmuştu. Bayan Lawrence'a ait özel bir eşyayı elde ettikten sonra, sadece ona ait olabilecek kapıları denemeliydi, ta ki bir tanesi açılana kadar. Bunu yapmak, muhtemelen oldukça zamanını almıştı ama bu, bir kez daha, karanlık planlarını gerçekleştirme konusunda ne kadar kararlı olduğunu gösteriyordu. Ve Bayan Lawrence'ın bilinçaltında aşılması zor engeller yoksa, kapı eşiğini geçmek ve halihazırda yaptığı şey Arthur için zor olmamıştır.

Bunu düşünürken tüylerimin ürperdiğini hissettim. Ve sadece bunları düşündüğüm için değil, şu an Henry'yle, Arthur ve Anabel'in kapılarının bulunduğu koridora saptığımız için de böyle hissediyordum.

---

1 (Fr.) Hoş geldiniz. (ç.n.)

Arthur'un bizi izliyor olabilme ihtimaline karşı, hangi şekilde olursak olalım, buradan her zaman özgüvenli ve sakin vaziyette geçiyorduk. Ondan korktuğumuzu düşünmemeliydi. Kapının düz metal yüzeyindeki "Carpe Noctem" yazısına, çok kısa, aşağılayıcı bir jaguar bakışı attım ve kafamı çevirip etrafı incelemeye devam ettim. Şuradaki sade, gümüş kapı zili yeniydi. Daha ben onu incelerken, parçalara bölünerek eridi ve gümüş rengi parlak bir sıvı şeklinde duvardan yere aktı. Sonra yeniden bir şekle bürünmeye başlayarak yükseldi ve Venüs'ün Doğuşu'na benzer biçimde, dalgalı, uzun saçlı bir kıza dönüştü. Farklı olarak, Venüs'ten çok daha güzeldi ve bir istiridyenin içinde çıplak durmak yerine, üzerinde bir kot pantolon ve tişört vardı. Anabel Scott, hikâyenin en göz kamaştırıcı psikopatı.

"Şuraya da bakın, devriyeci pisi pisiler." Anabel cezp edici bir gülüşe sahipti ama bu, kafamı koparmaya çalıştığından beri bende artık bir işe yaramıyordu.

Henry için aynı şey geçerli değildi. Kendi haline dönüşmüştü ve kıza aynı çekicilikle gülümsüyordu. "Anabel, seni görmek ne güzel. Bu senin kapın mı? Tam da eski erkek arkadaşının karşısında. Bu oldukça belirgin olurdu. Yoksa onu gözetlemek için, burada sadece kapı zili olarak mı duruyorsun?"

"Kapımın hangisi olduğunu bilmeyi çok isterdin, değil mi? Böylece beni gözetleyebilirdin." Anabel ufak bir kahkaha

attı ve iç çekerek devam etti: "Ama artık herkes görünmezliği bildiğinden beri, birini gözetlemek pek de kolay değil... Arthur'a o kadar çok şeyi öğretmemeliydim."

Şüphesiz. *Bir* zeki psikopat kesinlikle yeterliydi. Ve Anabel'in zeki olduğu kesindi. Bir şekilde psikiyatrını bu koridorlara çekmeyi başarmıştı ve adam, oyuncak dükkânına salınmış çocuk misali dolaşırken ve büyüklük fantezilerinin tadını çıkarırken, her şeyin kontrolü altında olduğunu düşündüğü sırada, Anabel adamı kendi rüyasına hapsetmenin bir yolunu bulmuştu. Eminim, bunu taburcu kâğıtlarını imzalattıktan sonra yapmıştı. Şimdi Dr. Anderson veya burada kendini adlandırdığı gibi Senatör Tod, Surrey'de bir yerde, bir bakımevindeydi ve bir mide sondasına bağlı şekilde... uyuyordu. Doktorlar durumuyla ilgili mantıklı bir teşhis koyamamışlardı. Anabel adamın çok iyi durumda olduğunu çünkü hayatında rüya görmeye devam edeceğini ve kesinlikle gerçek olmadığını anlayamayacağını temin etmişti. Yine de, Senatör Tod sempatik biri olmamasına rağmen onu her düşündüğümde, üzülüyordum. Anabel'in adamı kendi rüyasına nasıl kilitleyebildiğini bilmiyordum ama belki de onu, kapısını dışarıdan açarak kurtarmak mümkün olabilirdi. Bunun için elbette öncelikle adamın kapısını bulmak gerekirdi ama yerini sadece Anabel biliyordu. Kız haklıydı: Görünmezlik olayı, casusluk işini oldukça zorlaştırıyordu.

Hafifçe hırladım.

Henry, "Bu arada korkarım, Arthur senin bile bilmediğin bazı şeyler yapabiliyor," dedi. Bu sırada, Anabel'in kapısının nerede olduğunu bildiğimizi kendine sakladı. Eskiden gerçekten tam da Arthur'unkinin karşısındaydı ama gösterişli, altın çerçeveli, çift kanatlı, gotik büyük kapı Anabel'in geçen sonbahar geçirdiği sinir krizinden sonra tamamıyla kaybolmuştu. Anabel hâlâ düzenli olarak koridorlarda dolanırken, kapı görünümünün değişmesinin ne anlamı vardı ki. Haftalarca kapısını aramıştık, hatta çok daha uzaktaki koridorlarda bile ama bir hafta önce Henry, söylediğine göre, dedektif sezgileri ve hain gözetleme taktikleri sayesinde onu bulmuştu. Sonradan bunun bir tesadüf olduğunu itiraf etti ve aynı zamanda şanslıydı çünkü koridorlarda görünmez olarak dolaşırken parlak pembe, üzerinde kocaman bir Hello Kitty resmi olan bir kapı açılmış ve koridora usulca Anabel çıkmıştı. Gerçekten de, hafif meltem veya diğer görünmez şekillerdeyken nesneleri hareket ettirmek ve kapı mandalını kapamak gibi kolay şeyleri bile yapmak çok zordu veya mümkün değildi ve Anabel'in de aynı zorluklarla başa çıkması gerektiğini bilmek içimi rahatlatmıştı. Bir saniye sonra kız yeniden görünmez olmuştu ama Henry için o an yeterliydi. O geri dönene kadar beklemişti çünkü bunun, Anabel'in, rüyasında musallat olduğu birine ait bir kapı olmadığından emin olmak istemişti. Hello Kitty'li kapıyı yüz kere görmüştük; şimdiye kadar gördüğümüz, açık ara en zevksiz kapıydı ve arkasında Anabel'in olduğunu hiçbir zaman tahmin edemezdik. Kamuflajının mükemmel

olduğunu itiraf etmek gerekirdi; tam da "göz önünde olan dikkat çekmez" mantığına uygundu. Doğrusu bunu nasıl yapabildiğini merak ediyordum, aslında kendi kapımızın görünümüne etki edemeyeceğimizi düşünüyordum. Kapılar, bizim bir katkımız olmadan, kendiliğinden, sahibinin ruhsal durumuna göre şekil alıyordu. Ama belki de, Anabel özel bir hile kullanmıştı, ne de olsa, en ufak bir fikrimizin olmadığı bazı şeyleri bilmesi ilk değildi. Hatta şu an Henry'nin aklını okumaya çalışıyormuş gibiydi.

"Sanırım Bayan Lawrence'ın olayından bahsediyorsun. Geçirdiği sinir krizini, Gizemli'nin blogundan okudum." Anabel hızlıca koridora boylu boyunca bir göz gezdirdi. "Arthur, son birkaç gecedir rüyalarında kadını birçok kez ziyaret etti, bu yüzden bu işte bir parmağının olduğunu hemen anladım. Kadınla ne işi olduğunu merak ediyordum, sonuçta Arthur, Fransızca dersini kendisi seçmişti..."

"Kadını rastgele seçtiğini düşünüyoruz; yani onu, insanları gün içinde onun istediği şeyleri yapmaları için rüyalarında hipnotize edeceği yeni bir metodun deneği olarak kullanmış olabilir."

Anabel altdudağını kemirmeye başladı. "Ama neden Bayan Lawrence'ın okul kantininde bir masaya çıkıp kendisini ve Bay Vanhagen'i rezil etmesini istesin ki?"

Bu güzel bir soruydu. Jaguar başımı yana yatırıp Henry'ye baktım.

Henry omuz silkti. "Öylesine. Başkalarının hayatını mahvedebileceğini ispatlamak için." Etrafına bakınırken duraksadı. "Çünkü bunu yapabiliyor."

"Evet. Evet, belki de," diye mırıldandı Anabel ve gözleri biraz donuklaştı. "Bu tam da Arthur'a göre bir şey. Ya da artık dönüştüğü Arthur'a göre."

Arthur'un bir zamanlar, vicdana ve insafa sahip olduğunu düşünemiyordum ama Henry ve Grayson bana devamlı, eskiden en iyi arkadaşları olan Arthur'un, gerçekten çok iyi biri olduğunu söylüyorlardı. Anabel'e deli gibi âşık olmadan ve sonradan kullanıldığını, manipüle edildiğini ve kızın çıkarlarına alet edildiğini anlamadan önce. Ona karşı merhamet duygum elbette bir yere kadardı. Nasıl bir hale gelmiştik ki acı bir hayal kırıklığı yaşayan herkes, kendi kendine bir suçluya dönüşüyordu. Bu konuda Anabel'e daha fazla anlayış gösterebilirdim. Sonuçta delirmiş bir psikopat olarak dünyaya gelmemişti. Çocukluğunu ruhsal rahatsızlığı olan bir anneyle, iblislere dua edilen ve anormal törenler düzenlenen bir tarikatta geçirmiş olması onu, kafamı kesmek isteyen bir canavara dönüştürmüştü. Ve şimdi de bu canavar, başka bir canavar yaratmıştı. Anabel'den daha kötü ve daha tehlikeli bir canavar.

Bunun riskli olduğunu biliyorduk ve hatta bunu aklımızdan bile geçirmek istemiyorduk ama Arthur'la başa çıkabilmek için Anabel'le işbirliği yapmalıydık. Arthur'a karşı Anabel'le birlikte harekete geçmek zorunda olmaktan daha da kötüsü,

sonunda ikisinin yeniden birlikte olabileceği düşüncesiydi. Ne pahasına olursa olsun buna engel olmalıydık.

Henry hafifçe öksürdü. "Kimse, Arthur'un ne yapmak istediğini bilmiyor ama bunun gibi yeteneklerle her şeyi yapabilecek durumda. Bu, senin, taburcu kâğıtlarını imzalaması için Senatör Tod'a yaptığına benzer bir şey olmalı. Bunu nasıl yaptığını bize söylemelisin Anabel."

"Siz de burnunuzu sokun diye mi?" Anabel, Henry'ye kuşkuyla gülümsedi. "Bu bilgilerle neler yapmaya çalışacağını tahmin edebiliyorum Henry Harper. Teşekkürler, ben almayayım! Arthur'un, planlarıma engel olması zaten bana yetiyor."

Henry derin bir iç çekerek, "Nedir peki bu planlar?" diye sordu.

"Ne olduklarını çoktan biliyorsunuz." Işık birden değişti. Sanki görünmez ışık kaynağının önüne gölge çökmüştü. Anabel ellerini, etrafındakileri gösterircesine hareket ettirdi. "Buradaki her şey için kime müteşekkir olduğumuzu ve hâlâ ona borçlu olduğumuzu biliyorsunuz."

Etrafımız tuhaf bir biçimde soğumuştu. Hâlâ bir jaguar olduğum için mutluydum. Böylece Anabel'e, huzursuzluğumu fark edemeyeceği şekilde sakince bakabiliyordum.

Henry sakince, "İblisle ilgili konu çoktan kapanmamış mıydı?" diye sordu. "Hastanede, onun sadece... hastalığının bir parçası olduğunu anladığını sanıyordum."

"Evet," dedi Anabel. "Beni buna inandırmaya çalıştılar. Ve belki de ben deliyim ama kesinlikle bir ahmak değilim. Gölgelerin ve karanlığın efendisinin, sadece kendi hasta düşüncemde var olduğu ihtimalini göz önünde bulunduruyorum. Ama ya öyle değilse? Bu durumda siz de işi sağlama almaz mıydınız?"

Hayır, almazdık. Yeterince başka sorunlarımız vardı zaten.

Henry kaşlarını çatarak, "Haplarını hâlâ alıyor musun?" diye sordu.

"Her zamanki gibi dürüstsün." Anabel tekrar gülümsedi. "Hapları bıraktım. Sadece ne olacağına bakmak için. Acaba bir şey olacak mı diye. Merakla bekliyoruz." Birden acelesi varmış gibi saçlarını hızla omzundan geriye attı. "Her zamanki gibi, sizi görmek güzeldi." Vedalaşmamızı bile beklemeden yürümeye başladı, birkaç adım sonra yüzü silikleşerek daha da görünmez oldu ve birkaç metreden sonra tamamen gözden kayboldu. Soğuğu da yanında götürdü.

4.

"Gerçekten Perpetua mı dedi?" diye sordum otomatik olarak ve belki de bugün yüzüncü kez. "Yanlış duymuş olabilirsin. Hem Jasper'ı tanıyorsun. Bana da hep Liz der."

"Ama senin durumun başka." Persephone'nin altdudağı yine kuşkuyla titremeye başladı ve onu aceleyle, okul koridorunda iteleyerek ana çıkışa götürdüm.

Jasper, bu sabah Persephone'ye sadece, "Selam, Perpetua," dediğinden beri, dünyası başına yıkılmış halde dolanıyordu. Kendini bildi bileli Jasper'a hayrandı ama çocuk Fransa'da kaldığından beri ona neredeyse deli gibi âşık olmuştu. Buna karşılık Jasper bu sürede, belli ki Persephone'nin varlığını unutmuştu, en azından "Selam, Perpetua" demesi, arkadaşça bir yaklaşımdan ziyade daha çok gerçekçi olarak yorumlanacak olursa. Elbette bu şekilde yorumlamamıştım çünkü kız zaten mahvolmuş haldeydi ve ihtiyacı olan son şey gerçekçilikti. Teneffüste, iki aile boyu mendili bitirmişti ve hatta ceketimi bile mahvetmişti (ki bu arada maskarasının aslında suya dayanıklı olmadığını da anlamıştık) ve özellikle "Yüz ve İsim

Disleksisi" adında bir hastalık uydurup Jasper'ın da böyle bir rahatsızlığının olduğunu söylemem de işe yaramamıştı.

En azından bu haftalık okul bitmişti, bugün cumaydı; güneşli bir gündü ve hafta sonu başlamıştı. Saatlerdir, Persephone'nin sızlanmalarından uzaklaşıp artık birkaç önemli konuyu sakince düşünebileceğim huzurlu odama kavuşmak için yanıp tutuşuyordum. Şanslıysam, belki Kung Fu dersinden önce rahatlatıcı bir öğle uykusuna yatabilirdim, sonuçta telafi etmem gereken birkaç saatlik uyku vardı ve belki de daha az yorgun olursam, mantıklı fikirler kendiliğinden gelirdi.

Henry'yle birlikte, Anabel'le rüyada karşılaştıktan sonra, oldukça plansız bir halde koridorlarda dolaştığımız, sevdiğimiz insanların kapılarını kolladığımız ve bir yandan Anabel'i diğer yandan da Arthur'u gözlemlediğimiz, devamlı yeni bir işaret umuduyla dolu iki gece geçirmiştik. Ama her şey boşunaydı. Koridorlara tam bir sessizlik hâkimdi. Benim şüpheli, Henry'nin ise rahatlatıcı bulduğu bir sessizlik. Hatta o kadar rahatlatıcı buluyordu ki, geçen gece koridorda, Rasmus hakkında konuşmaya başladı. Facebook'ta, Rasmus Wakefield adında birini bulmuştu ve o kişinin "benim" Rasmus Wakefield'ım olup olmadığını bilmek istiyordu. Hiç olmazsa bunu vicdanım rahat bir şekilde reddedebilmiştim ve ona, "benim" Rasmus'umun, sosyal medyaya hiç meraklı olmadığını temin etmiştim. Bunun üzerine Henry, ne gibi hobileri olduğunu öğrenmek istedi.

"Top oynamayı çok severdi," diye açıkladım. Ve uydurduğum ve aslında bir köpek olan, Güney Afrikalı eski erkek arkadaşım hakkında daha fazla konuşmamak için (olası görünmez gözlemcilere aldırış etmeksizin) Henry'yi öpmeye başladım; bu, konuyu saptırıcı bir manevraydı ve her zaman işe yarardı. Ama bu kez de, Rasmus'u, görünmez casusları, tehlikeli iblisleri, her şeyi unuttuğum o anda, Henry'nin, Rasmus'un nasıl öpüştüğünü sorası tutmuştu.

Çıldırmamak elde değildi. Bu lanet, uydurma çocuktan bir türlü kurtulamıyordum.

"Bolca dilini kullanarak ve oldukça ıslak," demek yerine, "Hani bilmesem, kıskandığını söyleyeceğim," dedim.

Henry başıyla onayladı. "Olabilir," dedi önemsemeyerek ve parmak uçlarıyla yanaklarımı ve boynumu okşadı. "Sana bu kadar güzel öpüşmeyi kimin öğrettiğini merak ediyorum sadece."

Eh, Rasmus'un öğretmediği kesindi.

"Öpüşmeyi bana onun öğrettiğini de kim söyledi, belki tam tersi olmuştur?" diye mırıldandım. "Belki de ben doğuştan yetenekliyim?" Ama kesin olarak kötü, çok kötü bir yalancıydım. Buna daha fazla dayanamayacaktım. Er ya da geç, Henry'ye doğruyu söylemem gerekecekti. Ama bunu utancımdan, yerin dibine girmeden nasıl yapacağımı bilmiyordum.

"Ama konu sadece bu değil ki," diye yine sızlanmaya başladı Persephone. "Jasper bana doğru düzgün bakmadı bile ..."

"Orada ne oluyor?" dedim yüksek sesle ve parmağımla kalabalık ana çıkışı gösterdim. Bazen dikkat dağıtmak en büyük kurtarıcıdır.

Ve işe de yaradı. Persephone başını yukarı kaldırıp endişeli yüz ifadesini düzeltti ve merakla, muhtemelen ortalarında gerçekleşen şiddetli bir tartışmayı izleyen heyecan düşkünü öğrenci çemberine koştu. Yavaş yavaş peşinden gittim ve kimin için toplandıklarını anladığımda, Persphone gibi, daha iyi görebilmek için parmak uçlarımda yükseldim. Neredeyse sürekli aklımda bir hayalet gibi dolaşıyor olmasına rağmen, Bayan Lawrence'ın sinir krizi geçirdiği salı gününden beri, Arthur'la hiç karşılaşmamıştık. Hatta okul kantininde bile denk gelmemiştik ve burnumda tüttüğünü söyleyemezdim. Bu yüzden biri her an ayağa kalkıp çılgınca veya korkunç bir şey yapacakmış gibi pusuda bekliyordum. Henry ve Grayson da aynı durumda olduklarını söylediler, hatta basketbol dersinde bile. Şimdiye kadar bir şey olmaması, içimizi hiçbir şekilde rahatlatmıyor, aksine gerilimi daha da artırıyordu. Arthur'un sonraki kurbanı kim olacaktı? Ve ona ne yapacaktı?

Artık paranoyaklaşmaya başlamıştım. Her akşam olabildiğince sıradan bir soruymuş gibi, Mia'ya, herhangi bir eşyasının kayıp olup olmadığını soruyordum ve ancak hiçbir şeyinin kaybolmadığını söylediğinde içim rahat ederek ya-

tağıma girebiliyordum. Bir eşyanın, hangi durumda özel bir eşya sınıfına girdiğini düşünüp duruyordum. Yeni alınan bir kurşun kalem geçerli olur muydu? Veya özel bir eşyaya dönüşmesi için önce kalemi kemirmek mi gerekiyordu. Ve etkisi ne kadar sürüyordu? Eşya el değiştirdiğinde, artık başkasına ait olmuyor muydu ve bu şekilde etkisini yitirmiyor muydu? Daha önce Arthur'un, Mia'nın rüyasına girmesini sağlayan bir eldivendi ve bunu bir daha yaşamaktansa ölmeyi tercih ederdim. Bu yüzden Mia'nın sorgulamalarımdan kuşkulanması umurumda değildi. Aslında *herkese*, özellikle Arthur yakınlardayken, özel eşyalarına deli gibi sahip çıkmalarını söylemek isterdim. Elbette bu mümkün değildi. Ve muhtemelen, ihtiyacı olanı zaten çoktan almıştı. Ganimetlerini odasında topladığını, üzerlerine özenle isim etiketleri yapıştırdığını ve her akşam, bugün kimin rüyasına musallat olsam diye düşündüğünü hayal ediyordum.

Kendisi, artık uykusunda gafil avlanmamak için, Grayson'ın ocak ayında içeri girmek ve Mia'nın eldivenini geri almak için kullandığı gizli anahtarını sakladığı yeri ortadan kaldırmıştı. Ayrıca arkadaşlarıyla, çocukluk zamanlarından beri bildikleri ve kullandıkları bu önemli eşyaya giden gizli yol, Grayson'ın ortaya çıkardığı üzere, artık parmaklıklarla çevriliydi. Arthur'un uykusu ve çaldığı eşyalar, bu yüzden dokunulmazdı. Ailesinin evine, çok sayıda itibarlı ve ünlü insan girip çıkıyordu: müzisyenler, politikacılar, fabrikatörler.

Arthur'un kimlerden bir şey çaldığını ve kimin rüyasında casusluk yaptığını tahmin etmek mümkün değildi.

Fakat şu an, itibarlı kişilerle değil de, daha çok Frognal Academy'nin nefret edilenler listesinin birinci sırasındaki kişiyle ilgileniyordu: Theodore E. Ellis.

Theo Ellis çelimsiz, entrikacı inek bir öğrenci veya şişko, adi bir kavgacı ya da kötü biri olduğu için sevilmeyen biri değildi; aksine o birinci sınıf bir basketbol oyuncusuydu ve her takım için bir kazançtı. Ayrıca çekici, zeki ve yakışıklıydı. Fakat sorun şuydu ki, Theo Ellis, Frognal Academy'ye değil, Roslyn Lisesi'ne gidiyordu. Başka bir deyişle, yanlış takımda oynuyordu. Ve bu, ondan sonsuz nefret edilmesi için yeterli bir nedendi.

Theo kendi isteğiyle kesinlikle düşman topraklarına yönelmezdi ama şanssızlık o ki İbranice sınavına girmesi gerekiyordu ve Frognal Academy ile Roslyn Lisesi, az sayıda katılım nedeniyle öğrencileri bu ders için tek bir kurs altında toplamıştı. Kurs bizim okuldaydı.

Theo cuma günleri derse geldiğinde, okulda ve koridorlarda maruz kaldığı yuhalamalar başına gelebilecek en zararsız şeydi. Üstünde, "Theo, senden çocuğum olsun istemem" yazılı tişörtler (okul formamızın renginde) kapış kapış satılmıştı ve dedikodular başladığında, İbranice öğretmenimiz Bayan Ritzel önemli bir maç arifesinde, her ders bir sınav ve ek

ödevler olacağını bildirirdi. Bayan Ritzel büyük bir Frognal Alevi taraftarıydı.

Son haftalarda durum daha da şiddetlenmişti. Öyle görünüyordu ki Frognal Alevi, puan tablosunda dördüncü sırada yalpalarken Theo'nun takımı şampiyonluğu alacaktı. Ve bilindiği üzere, taraftarlar, takımının yenilgisine oyunculardan daha fazla üzüldükleri için, internette "Theo Ellis'ten nefret ediyoruz" forumu, "Theo kokmuş, parfümünü yutmuş" veya "Theodore Ellis, kaptan pantolonu pis" gibi orijinal sloganlar ödüllendirildi.

Theo İspanyolca dersini seçmediği için kesinlikle pişman olmalıydı ama nedense, her cuma, okul koridorumuzdan başı dik bir şekilde geçmesine ve bazı kişilerin yoğun düşmanlığına karşı soğukkanlı sessizliğiyle kafa tutmasına hayranlık duyuyordum.

Tıpkı bugün olduğu gibi.

Huzursuz olduğunda bile belli etmiyordu. Bacakları aralıktı ve göğsünde kavuşturduğu kollarıyla Arthur'un karşısında dururken masif meşeden yapılmış bir gardırobu andırıyordu. Arthur formda vücudu ve bir metre seksen beş santim boyuyla, sanki onun karşısında güçsüz duruyordu. Ama bu onu, Theo'yu aşağılamaktan alıkoymuyordu. Frognal Alevi taraftarlarının yaptıkları gibi, sade ve doğrudan değil, bilakis Arthur üslubuyla; daha adice.

"Yüksek notların düşmesin," dedi sakin bir ses tonuyla. "Sonuçta annen, hiç değilse birinizin hayatta bir yere varacağını sanıyor. Ama duyduğuma göre, kardeşin şartlı tahliyeyle çıkacakmış."

Seyirciler arasında onaylayıcı bir mırıldanma oldu. Diğer kafaların arasında, Emily'nin parlak kahverengi saçını fark edince şaşırdım. Grayson'la birlikteyken, basketbola hiç ilgi duymazdı. Yine de gergin halde konuşmayı dinliyordu. Yanında "utan" Sam duruyordu ve olan biteni cep telefonuyla kaydediyordu.

"Neleri de duyuyorsun, altın varaklı melekçik," dedi Theo ve koluma giren Persephone derin bir nefes aldı. "Muhtemelen bunlar, kuaförde bigudilerini takarlarken kulağına geliyor."

Arthur hafif bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bu kadar baskı altında yaşamak ve ailede okuma yazma bilen tek kişi olmak kötü olmalı. Sonunda yaşlı zamanlarını bir temizlikçi olarak geçireceğini düşünmek hiç güzel değil." Theo'ya doğru havayı kokladı. "İyi bir temizlik personeli her zaman lazım olur."

Kalabalıktakilerin bazıları kıkırdadı ve alt sınıflardan bir ahmak, kısık sesle, "Theo, Theo, kullansana Deo!" dedi.

Theo sıkılmış gibi iç çekti. "Züppe bir pislik olduğunu her zaman bilirdim altın varaklı melekçik ama eskiden en azından daha kibardın. Takımın, seni kaptanları seçmeden önce. Bunu neden yaptılar ki?"

Hah! İşte buydu. Theo'yu sevmeye başlamıştım. Arthur soğukkanlı gülüşünü korudu ama canının sıkıldığını gören sadece ben değildim. Theo, hassas noktaya isabet etmişti. Artık kimse kıkırdamıyordu, aksine herkes heyecanla Arthur'un cevabını bekliyordu. Arthur'la, eskiden en iyi arkadaşları olan Grayson, Jasper ve Henry arasında, geçen sonbahar yaşanan anlaşmazlığın nedenlerini bizden başka kimse bilmiyordu. Gizemli bile bu konuda karmaşık teoriler üretmişti.

Arthur besbelli söyleyeceği kelimeleri düşündüğü sırada, Theo çantasını omuzladı. "Eh, herkes sevilecek değil ya küçük bukle. Ne de olsa her şeyi sağlayacak zengin bir ailen var. Benim gitmem gerek." Öğrencilerin arasından geçmeye başladı. "Arkadaşlarımla antrenmana gidiyorum. Geçen hafta, itiraz eden olmadan, beni yeniden takım kaptanı seçen arkadaşlarımla."

Sallana sallana cam kapıdan çıkıp gitti ve ben küçük, sinsi bir gülümsemeye engel olamadım. Çünkü sadece ben değil, burada bulunan herkes, galibiyetin az önce küçük bukleye değil Theo Ellis'e geçtiğini biliyordu.

"Theo'yu oldukça seksi buluyorum," dedim Persephone ile yanımızda duran ve üzerinde "Theo, senden çocuğum olsun istemem" yazılı tişörtlü kıza.

"Ben de," diye itiraf etti. "Ama yine de ondan nefret ediyorum."

Seyir meraklısı grup, hoşnutsuz mırıldanmalarla dağıldı ve ben de Persephone'yi gitmek için çekiştirecekken, Arthur'un

bakışıyla karşılaştım. Bana kısacık bakmış olsa da, o kadar buz gibi bir bakıştı ki, aniden jaguara dönüşmeye çalıştım.

Persephone dalgın şekilde Arthur'un arkasından bakarken, "Aptal Theo kıskançlık ediyor. Arthur'un saçları harika," dedi. "Doğal bukleleri, erkeksi ve havalı biçimde şekillendirmek ne kadar zor biliyor musun?"

Elimle, jaguarın ense yelesinin dikilmiş olacağı yere dokundum ve Persephone'ye, başımı iki yana sallayarak baktım. Bu kız ümitsiz vakaydı.

"Haydi gidelim, yoksa otobüsü kaçıracağız," dedim ve onu kapıya doğru çekiştirdim. Ne yazık ki Emily'nin yanından geçmemiz gerekti. Beni her zamanki gibi görmezden geldi ama Persephone'yi abartılı biçimde güler yüzle selamladı; sanırım bunu, bana daha fazla yok sayıldığımı hissettirme umuduyla yapmıştı. Normalde Persephone'nin gururu okşanırdı ama Emily aniden büyük, taktiksel bir hata yaptı.

"Bahar alerjin mi var, zavallı şey?" diye sordu merhametle. "Yüzün feci şekilde şişmiş. Sana kardeşime iyi gelen ilacın adını yazayım mı?"

"Hayır, teşekkürler." Persephone gücenmiş halde kafasını kaldırdı ve saçlarını ensesine attı. "Gerçekten yüzüm şiş mi görünüyor?" diye sordu yolumuza devam ederken.

"Ah, idare eder." Hiç değilse, bu sabah akıttığı onca gözyaşına göre iyi durumdaydı. Persephone'nin yine Jasper konusunu açacağından korktum ama aklı hâlâ Arthur'daydı.

Otobüs durağına geldiğimizde, "Nedense Arthur için üzülüyorum," dedi. "Arkadaşları olmadan... ne bileyim işte. Henry, Grayson, Jasper ve Arthur, dört silahşorlar gibiydiler ve artık anlaşamamaları komik." Yüzümü okumaya çalışırcasına, yandan bana bakıyordu. "Hâlâ konunun Anabel'le ilgili olduğunu düşünüyorum. Geçen sonbahar, bir türlü affedemedikleri bir şey yaşanmış olmalı. Ve sen tam olarak ne olduğunu biliyorsun ama bana bir türlü söylemiyorsun."

Bu konuda haklıydı. "Persephone, en sağlam arkadaşlıklar bile, farklı yollar söz konusu olduğunda bozulabiliyor," dedim ve kulağa pedagojik açıdan değerli konuşmalarından birini yapan Lottie gibi geldiğimi fark ettim. Theo Ellis'in az önceki isabetli tespitini de ekledim: "Arthur, züppe bir pislik. Ve böyle biriyle kim arkadaş olmak ister ki?"

Persephone kendine güçlükle engel oluyor gibiydi. "Ben!" dedi. Sonra pek ikna olmamış halde, "Şey," dedi. "Sen ve ben de tamamıyla farklıyız ama yine de en iyi arkadaşlarız."

"Evet, doğru," dedim ve kendimi gülmekten alamadım. Başta Persephone'nin çirkin, sıradan bir baş belası olduğunu düşünüyordum ve gerçekten de öyleydi. Asla ona bu kadar kanımın ısınacağını düşünemezdim. Onsuz kesinlikle hayatımda bir şeyler eksik olurdu.

Otobüs durup tıslayarak kapılarını açtığında, kolumun birini Persephone'nin boynuna doladım ve onu kendime ya-

kınlaştırdım. "Eşyalarına çok dikkat et, olur mu? Özellikle anahtarlık, takı, saç tokası, eldiven gibi küçük olanlara."

"Son zamanlarda bunu oldukça sık söylüyorsun. Sanki dünyadaki son kalan unutkan benmişim gibi." Persephone bir beşinci sınıf öğrencisini ustaca kenara itti ve otobüs merdivenlerinde bize yol açtı. "Veya daha da kötüsü, etrafın hırsız kaynadığından şüphelenen büyükannem gibisin. Çalınacak diye korktuğu için çöplerini bile, çöp arabası gelmeden bir dakika önce dışarıya çıkarıyor." Kendini boş bir koltuğa attı ve aniden tekrar ağlamaya başladı. Nasıl oldu bilmiyorum ama bir şekilde çöp poşetleri, aklına yine Jasper'ı getirdi.

"Perpetua!" diye hıçkırarak ağlamaya başladı. "Afrodit dese bile daha iyiydi."

"Ama hiç değilse ilk hecesini doğru söyledi," dedim iç çekerek. Evet, kesinlikle Persephone'siz hayatımda bir şey eksik olurdu. Ama yine de, otobüs durağında indiğinde sevinmiştim ve günün geri kalanında, gözyaşı görmek zorunda olmayacağım için mutluydum.

Ama maalesef erken sevinmiştim çünkü planladığım gibi sükûnet içinde dinlenecekken, annem, Mia'yı ve beni bir kriz konuşması için mutfağa çağırdı. Bu yüzden dinlenmek hayal olmuştu. Aslında anaokulunda en sevdiğim ayıcığım olan Bert'le yatağa girip, Bert'in yumuşak, kahverengi, güzel kokulu pelüş ayı kürküne gömülüp ağlamak istiyordum. Ne yazık ki Bert artık bende değildi çünkü oyuncak ayıyla oy-

nama yaşını çoktan geçmiştim ve tatlı, yaşlı Bert'i, Utrecht'te bırakmıştım. Bu nedenle bir yastığa sarılıp ağlayabilirdim ama bu aynısı değildi. Yeniden Bert'i istiyordum. Oyuncak ayıyla oynayacağım yaşta olmak istiyordum. Dört yaşında falan.

Kuşkusuz bunu, birkaç saat sonra kapıyı çalmadan odama dalan Grayson bilemezdi. Okuldan sonra eve gelmemişti ve akşam yemeğinde de yoktu. Son yaşananlardan dolayı bitkin olmasaydım, mutlaka kaygılanırdım çünkü Grayson normalde yemeği asla kaçırmazdı.

Sıcak basmış görünüyordu, yine de ceketini çıkarmakla vakit kaybetmedi. Sarılarak ağladığım yastığı kenara ittim ve şaşkın vaziyette ona, daha doğrusu bana uzattığı şeye baktım. Yoksa bu bir...

Evet, öyleydi. Grayson gerçekten de burnuma, sanki kırmızı gül uzatırmışçasına, siyah bir çorap dayadı.

"İşte," dedi. "Yapılacaklar listemin birinci maddesi, bununla tamamlanmış oluyor. Bunu iyi sakla."

"*Çorabı* mı?" Aslında birden odaya dalmak Grayson'ın huyu değildi. Tuhaf biçimde neşeliydi. Ve bu çorap da ne anlama geliyordu? Yoksa bu yine bilmediğim bir İngiliz geleneği miydi? Veya Buttercup diğer tekini kaçırmıştı, Grayson da çorabın parasını mı isteyecekti? Daha dikkatli baktım. "İğrenç, yoksa bu?..

"Aynen. Ayağından taze çıktı," dedi Grayson. Bana Butter'i hatırlatıyordu, küçük bir çubuk yerine kocaman bir

dalı sürükler ve bunun için ödül beklerdi. "Yoksa özel bir eşya olmazdı ki. Haydi, alsana!"

Tereddüt ettim. "Peynir gibi kokuyor."

"Liv, bu sıradan bir çorap değil!" Şaşkınlığım karşısında Grayson başını salladı. "Bu çorap Senatör Tod'a, namı diğer Dr. Otto Andersen, yani Anabel'in psikiyatrına ait. Rüya kapısını açabilmemiz için. Biliyorsun işte, madde bir."

Ah, evet! Madde bir! Bugün öğleden sonra meydana gelen olaylar yüzünden tamamıyla aklımdan çıkmıştı.

Üç maddeli plan Grayson'a aitti ve planı Bayan Lawrence'ın kantinde kendini küçük düşürmesinin ardından yapmıştı; adı, Dünyayı Arthur'dan Kurtar'dı. Ne yazık ki etkileyici ismine rağmen hiç de detaylı bir plan değildi. Doğrusu gerçek bir plan söz konusu bile değildi, daha çok bir hedef listesiydi. Madde bir en mantıklılarıydı: Mümkün olduğu kadar emniyet ve kontrol düzeni oluştur; ayrıca bilgileri, malzemeleri, gerçekleri ve fikirleri topla. Madde iki ise daha belirsizdi. Çünkü bu madde sadece şöyleydi: *Arthur'un, her ne yapıyorsa, yapmasını engellemek için somut bir plan geliştir.* Grayson madde üçü (sanırım sesli güldüğümüz için) okumamıştı bile ama bu maddenin ne olduğunu tahmin edebiliyorduk: *Arthur'u plana göre bitir.*

Bunu yapacaktık zaten. Tabii öncesinde o bizi bitirmezse. Ve nasıl yapacağımızı bulursak.

"Sen ağladın mı?" Grayson çorabı burnuma sokmaktan vazgeçti, kendini çalışma masamın sandalyesine attı ve kırgın şekilde bana baktı. "Doğruyu söylemek gerekirse, takdir edilmeyi beklerdim. Ve övgü," dedi ellerini göğsünde birleştirirken. "Herkes bir çorap için Surrey'ye kadar gitmezdi."

Bu konuda haklıydı. Senatör Tod'un özel bir eşyasını temin etmek planımızın bir parçasıydı ama bunu nasıl başaracağımızı henüz bilmiyorduk. Henry'yle, en azından hangi hastanede yattığını öğrenmiştik. Bu inanılmaz kolay olmuştu; internette birkaç tıklama ve iki telefon görüşmesinin ardından onu bulmuştuk. Reigate ve çevresinde, uzun süreli komada yatan hastaları kabul eden bakım tesisleri pek yoktu. Ve şansımıza, bilgi saklama düzenlemesini pek de dikkate almıyorlardı.

"Hastaneye girmek zor olmadı mı?" diye sordum.

Grayson gözlerini devirdi. "Hiç zor olmadı. Yeğeniyim diyecektim ama kimse bir şey sormadı." Sanki bunun için biraz üzülmüş gibiydi, muhtemelen hastane odasına sinsice sızmak için, bir üç maddeli plan daha yapmıştı. "Zavallı adam," dedi. "Öylece yatıyor ve uyuyor. Günün yirmi dört saati, bir aydan fazla süredir. Mide sondasının, yemek borusu yerine karın duvarından da sokulduğunu biliyor muydun? Buna, perkütan, endoskopik gastronomi deniyor ve uzun süre yatan hastalara tavsiye ediliyor. Belli ki tekrar uyanacağı konusunda pek umutları yok." Burnunu kaşıdı. Bu konu, onu bariz bir şekilde sarsmışa benziyordu. "Adamı tanımıyorum ama iyi

biri olmasa bile ve Anabel'in, yaptığı şey için geçerli sebepleri olsa da, böyle bir kaderi kimse hak etmez, öyle değil mi?"

Hayır. Arthur bile hak etmezdi. Her ne kadar Henry'nin dediğine göre, Arthur'u öldürmek istemesek ve onu durdurmanın tek yolu Anabel'in metodu olsa da.

"Ona yardım etmeliyiz." Grayson Senatör Tod'un çorabına hüzünlü bir şekilde bakıyordu. "Hemşirelerden biri, annesinin her gün gelip onu giydirdiğini anlattı. Olur da uyanırsa diye. Zavallı kadın, kesin çorabın tekinin yok olmasına şaşıracak."

Altdudağımı ısırdım. Grayson haklıydı, Senatör Tod'a yardım etmeye çalışmalıydık. Hiç değilse annesi için. Neredeyse tekrar ağlamaya başlayacaktım. Gözyaşlarımı engellemeye çalışırken, "Başka özel eşyası yok muydu?" diye sordum hemen. "Belki bu kadar iğrenç olmayan bir şey?"

Grayson yakalanmışa benziyordu. Muhtemelen yığınla özel eşya vardı ama onlardan birini çalmaya vicdanı el vermemişti. "Bu kadar nankör olma Liv. Bu çorap ideal. Onu her gece giyebilirsin ve kapıyı bulduğumuzda hazır durumda olursun. Veya Anabel, kapıyı bize kendi isteğiyle gösterdiğinde. Bu arada *sen* bugün yapılacaklar listendeki hangi maddeleri işaretleyebildin?"

Bir yapılacaklar listemin olmadığını ve Dünyayı Arthur'dan Kurtar isimli üç maddeli plana bir katkıda bulunmadığımı itiraf etmek istemedim. Günüm zaten yeterince berbat geçmişti ve aniden aklıma Grayson'ın bundan bihaber olduğu geldi.

"Yapılacaklar listesini boş ver," dedim ve derin bir iç çekerek yatağımın kenarına oturdum. "Kötü bir şey oldu." Ve tatlı, yaşlı Bert'imi geri istiyordum!

Grayson merhametle, "Büyükannem, babama sonunda düğün planlayıcısını kabul ettirebildi mi?" diye sordu. "Bu yüzden mi ağladın?"

Ah, doğru, düğün planlayıcısı konusu da vardı! Sıçan, sözde alanında en iyisini tutmuştu ve söylediğine göre, annemin spontane küçük partisini, dev bir kutlamaya dönüştürecekti. Ama bugün, öğleden sonra yaptığımız kriz konuşmasının konusu bu değildi. Maalesef. Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Lottie bugün, düğünden sonra yanımızdan ayrılacağını açıkladı," dedim ve neredeyse yine ağlayacaktım.

"Ah, gerçekten mi? Grayson gerçekten şaşkındı. "Bunun artık bir tartışma konusu olmayacağını sanıyordum."

"Ben de öyle düşünüyordum," dedim. Ama bu doğru değildi. İçimde bir yerlerde, bunun bir gün olacağını biliyordum. Mia ve ben, artık bir dadıya ihtiyaç duymayacak kadar büyümüştük ve artık annem bizi tek başına büyütmek zorunda değildi çünkü gerçek bir yuvamız vardı ve Mary Poppins'imiz uçarak yoluna devam etmeliydi. Bunu anlayabiliyorduk. Sadece, Lottie'siz bir hayat düşünemiyorduk. O kadın, başımıza gelen en güzel şeydi. Aynı şeyin Lottie için de geçerli olduğundan pek emin değildim. Neredeyse on üç yıl önce, çocuk bakıcılığı yaptıktan sonra, Münih'te üniversiteye

gitmek istemişti ve bizimle dünyayı dolaşmasaydı, bugün bir ilkokul öğretmeni olacaktı. Muhtemelen şimdiye evlenmiş ve kendi çocukları olmuştu. Ama şimdi otuz iki yaşındaydı ve eğitim almamıştı.

"Peki ne yapmak... şey... yani, neyden?.." Grayson sorusunu nasıl nazikçe şekillendireceğini bilemedi ama ben ne demek istediğini anladım.

"Kuzenlerinden biri, Oberstdorf'taki otelinde bir iş teklifinde bulunmuş," diye cevapladım. "Temmuzun birinde işe başlayacak."

Grayson gerçekten çok şaşırmıştı. "Almanya'da mı?" Peki, Charles Amca ne olacak? Lottie'yle arasında ciddi bir şeyler olduğunu sanıyordum."

Omuz silktim. "Korkarım, ikisi arasında bir şey olmayacak. Amcan oldukça... kararsız. Ve Lottie'nin aşk heyecanı nedense geçmiş gibi. Uzun zamandır Charles odadayken harfleri karıştırmıyor."

Grayson enerjik bir şekilde, "Bu konuda bir şey yapmalıyız," dedi. "Lottie ve Charles bir çift olduğuna göre Lottie Londra'da kalmalı. Ve Charles için zaten en iyisi o."

"Bunu yapılacaklar listesine yaz," dedim. Kulağa alaycı gelmeliydi, böylece ne kadar duygulandığımı anlamazdı. Ve Lottie adına üzüldüğü için boynuna atlamak istediğimi de. Belki biraz Mia ve benim için de üzülüyordu.

"Bu hiç değilse başarılabilecek bir görev." Grayson sırıttı. "Göreceksin, ben sadece cesur bir çorap hırsızı değilim, aynı zamanda çiftleri birleştirme konusunda da oldukça iyiyim."

Ben de sırıttım ve daha umut dolu hissediyordum. Belki bir planımız yoktu ama birbirimize sahiptik. Ve Arthur bir başınaydı.

Fakat mesele, tedbir almak için ne kadar zamanımızın kaldığıydı. Tekrar özel eşyalar hakkında düşünmeye başlamıştım. Sahibinin attığı eşyalar da geçerli sayılıyor muydu? Ve güvenli, siyah bir çorap, özel eşya olma özelliğini ne kadar süre taşıyordu?

Bunun cevabını Grayson da bilmiyordu.

"Hiç değilse, bir süreliğine," diye sesli düşündüm. "Kenara ayırdığın ve benim pijama üstü olarak kullandığım tişörtler için gayet geçerliydi."

Grayson derin bir iç çekti. "Birincisi, bu tişörtleri kenara ayırmamıştım, onları temiz çamaşırların olduğu sepetten aldın..."

"Evet ama sen onları haftalarca orada tuttuktan sonra."

"Ve ikincisi, rüyalarıma ulaşmaya çalışmaktan vazgeçmeni istiyorum."

"Bu sadece test amaçlı." Kaşlarını çatışını görmezden geldim. "Biliyorsun, madde bir, emniyet kontrolü falan filan; sadece içeri girmek istediğimde, kapının açılıp açılmadığını

kontrol ediyorum. Tabii, girmiyorum. Her ne kadar yapabilecek olsam da."

Grayson kendinden emin bir şekilde, "İmkânsız," dedi.

"Ne yazık ki değil." Lottie yıkımına rağmen, ağzımın kulaklarıma vardığını fark ettim ama bunu engelleyemedim. "Emniyet tedbirlerini gözden geçirmelisin Grayson. Arthur için, Freddy'nin sorusunu cevaplamak kesinlikle çocuk oyuncağı. Yapabilseydim..."

Grayson inanmıyormuş gibi güldü. "Haydi ama, bu doğru değil, Liv. Ne zamandan beri akıldan hesap yapan bir dâhi oldun?"

"Bu cidden zor değildi." Gerçekte, bu aptal problemi hatırlayıp hesap makinesi yardımıyla çözmek üç gecemi almıştı. "Altmış üç bin birin kökünü, yüz seksen altı ile çarptığında, sonuç nedir?" dedim ve Freddy'nin tiz sesini taklit etmeye çalıştım. "Ve bundan, bin üç yüz elli üçün, altı ile çarpımını çıkardığında, çıkan sonuçtan tekrar altmış üç bin birin kökünü çıkardığında ve hepsini ters çevirdiğinde sonuç nedir?"

"Bunu ezbere biliyorsan, gerçekten çok kez dinlemiş olmalısın," diye alay etti Grayson ve hâlâ oldukça kendinden emindi.

"Otuz sekiz bin üç yüz on yedi," dedim.

Grayson hata yaptığım için sevinmiş ve rahatlamış halde, "Doğru hesaplamışsın ama ne yazık ki yanlış cevap," dedi. "Her şey matematikle bitmiyor."

"Biliyorum. Ama otuz sekiz bin üç yüz on yediyi ters çevirdiğinde, çıkan sonuç *Liebe*![2] Tahminen şu an, ödüllendirilmek isteyen Butter'a benziyordum ama yine de, tüm bu zahmetli hesap işinden sonra, "ters çevirme" ifadesiyle, sadece hesap makinesini ters çevirip ekrana tersten bakıldığında çıkan sonucun kastedildiğini bu kadar çabuk anladığım için gururluydum. Yedi rakamı L, bir rakamı I, üç rakamı E harfiydi ve böyle devam ediyordu. Aslında her okul öğrencisinin bildiği bir numaraydı. "Bence oldukça romantik bir şifre."

Gerçekten işe yarayıp yaramadığını kontrol etmemiştim. Grayson'ın kapısının önündeyken ve Freddy sabırsızlıkla benden cevabı beklerken, aniden dikkatsizlik edip şifreyi söylemiş bulunmak çok tehlikeliydi çünkü bu koridorda gerçekten yalnız olduğundan hiçbir zaman emin olamazdın. Cevabı sadece Freddy'nin kulağına fısıldasaydım bile, birisi kulak misafirliği edip bunu kullanabilirdi; elbette kendisini görünmez yapabilen ama bir türlü hesap makinesine tersten bakmayı akıl edemeyen biri.

"Kahretsin," dedi Grayson alçak sesle ve cevabın gerçekten de "LIEBE" olduğunu anladım. "O zaman bu gece başka bir şifre düşünmeliyim." Sonra alnını buruşturdu ve gülümsedi. "Her ne kadar Arthur'un senden daha akıllı olduğunu düşünmesem de."

---

2 (Alm.) Aşk. (ç.n.)

"Doğru. Ama zekâ eksikliğini kötülükle tamamlıyor." Okulun giriş holünde, Theo Ellis'le olan olayı düşündüm ama tam olanları Grayson'a anlatacakken aklıma bir şey geldi ve ayağa kalkıp çantamı karıştırdım. "Al. Bu senin için. Henry'den. Bu gece giyecekmişsin."

Grayson uzattığım şeye, benim daha önce çoraba baktığım gibi şaşkınlıkla baktı. "Tek camı olan bir gözlük mü? Ne için? Kimin bu?"

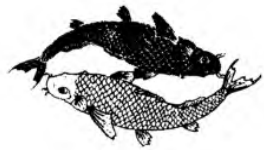
"Söylemedi. Ama tahmin yürütmem gerekirse..." Henry'nin bana uygun gördüğü mor çiçekli şalı yukarı kaldırıp kokladım. "Bir kadın, 1950'den önce doğmuş, lahana yemeklerini ve lavanta parfümünü seviyor. Umarım bu şeyi bacağıma bağlamam yeterli olur çünkü boynuma asla takmam."

Grayson gözlüğü elinde inceledi ve suratını astı. "Aman ne güzel. Yine dinlendirici bir gece uykusu hayal oldu." Esneyerek kapıya ilerledi. "Ama şunu söyleyeyim: Aç halde yatağa girmem. Sence akşam yemeğinden bir şeyler kalmış mıdır?"

Başımı sallayarak onayladım. "Buzdolabında. Ve Lottie, köftelerini Mia'dan korumak için terasa sakladı. Pencere kenarındaki yeşil kâsenin içinde."

Grayson'ın yüzünde hemen yeniden çiçekler açtı. "Lottie'yi çok seviyorum. O ve köfteleri olmadan nasıl yaşayacağımı gerçekten bilmiyorum." Kapıyı arkasından kapamadan önce, tekrar bana gülümsedi. "Sonra görüşürüz. Şu lanet koridorda."

5.

"İşte geldik." Henry elini büyük, bronz bir kapı koluna koydu. "Salona buyurun!"

Grayson kuşkuyla kapıya baktı. "Lütfen birisi bana tekrar, sadece konuşmak için, neden kendi kapılarımızdan rüyada hissedilen üç kilometre kadar uzaklaştığımızı açıklayabilir mi?" diye sordu ve koridora baktı. "Tek başına kesinlikle geri dönüş yolunu bulamayacağım gibi, bizi A..., şey... yani görünmez biri, buraya kadar ve başka her yere takip etmiş olabilir."

"Haklısın," dedi Henry. "Ama bu kapının kime ait olduğunu bilmeyen biri, özel bir eşyasını çalamaz ve bu yüzden de kapı eşiğinden bile geçemez." Kapıya hafifçe vurdu. "Burada kesinlikle rahatsız edilmeyeceğiz. Ve her zaman bir sığınma yerimiz olacak, eğer... eğer ihtiyaç duyarsak."

Grayson hâlâ kuşkuyla bakıyordu. Henry'nin söylediğini ben de pek mantıklı bulmamıştım. "Bir dakika. Amy'nin kapısında ne olduğunu hatırlıyor musun? Orada, benim de elimde özel bir eşya yoktu," dedim. Amy, Henry'nin dört

yaşındaki kız kardeşiydi ve şeker gibi tatlı, gök mavisi balonlu ve sabun köpüklü rüyasında, Henry bana âşık olduğunu ilk kez söylemişti. Daha romantik bir sahne seçemezdi. Gerçi gökkuşağı rengindeki midilliler sanki biraz abartılıydı.

"Amy'nin rüya kapısından girebildin çünkü sana kapıyı açan ve seni beraberinde içeri alan bendim," diye açıkladı Henry, sesinde biraz sabırsızlık vardı. "Ve üzerinde, yine benle ilgili özel bir eşya taşıyordun. Haydi gelin."

Şüpheyle bekledim. "Iıı... şey, bizimle birlikte *biri* gizlice eşiği geçebilir, yani görünmez olarak. Tıpkı benim yakın zamanda, B.'nin rüyasında hafif bir rüzgâr şeklinde senin yanında içeri girdiğim gibi. Hatırlamıyor musun?"

Henry iç çekti. Belki sabırsızlıktan, belki de bu olayın hatırlatılmasını istemediği için. "Bu durum için, içeri girecek *kişinin*, birincisi bana ait özel bir eşyaya ihtiyacı var, ikincisi de buraya kadar geldiğimiz yolda, arkamızdan kurduğum enerji alanlarını geçmeli." En son, neredeyse yirmi metre uzakta, özensiz bir el hareketiyle oluşturduğu, havadan oluşmuş ve hafif parıldayan bir duvarı gösterdi. "Gerçi görsel temasla yok oluyorlar ama olası takipçilerle araya mesafe koymayı sağlıyorlar."

"Görünmez kişileri uzak tutan enerji alanları," diye mırıldandı Grayson. "O kadar aptalca ki, bu bir film olsaydı, sinemadan çıkardım."

Şüphesiz. "Rüyada, görünmez olabilecek kadar sınırsız güce sahip insanların, başkalarının rüya görerek kurduğu enerji alanları tarafından engellenecekleri bir film," diye ekledim. Kulağa pek de Oscar ödülü alacakmış gibi gelmiyordu. Diğer yandan, görünmez oyuncuları film sahnesinde oynatabilmek inanılmaz zor olurdu.

"Ben daha kötü filmler de gördüm. Haydi gelin." Henry kapıyı açtı ve bizi arka arkaya eşikten içeri itti. "Ve çoban köpeğinden korkmayın, bir şey yapmaz."

"Çoban köpeği"ni duyduğumda hemen vazgeçecektim ama Henry kapıyı arkamızdan hızlıca kapadı ve sırtını yasladı. Etrafa bakındım. Neyse ki ortada köpek falan yoktu. Mobilya ve ıvır zıvırla dolu bir oturma odasındaydık. Tarz olarak, Henry'nin bana verdiği (ve yatmaya gitmeden önce kemer gibi belime düğümlediğim) şala çok uygundu. Kanepelerin, koltukların ve ayaklı lambaların üzerindeki çiçek baskıları, işlemeli yastıklar, renkli İran halısı ve geleneksel, Viktorya tarzı duvar kâğıtlarıyla, desen yarışmasına girecek gibiydi. Duvarlarda, üzerlerinde mavi ve pembe elbiseli balerinlerin olduğu, çerçeveli yağlı boya tablolar; pencere eşiği, piyanonun ve ağır, koyu dolaplar ile komodinlerin üstü gibi, her boş alanda, parlak kızılımsı mor Alp menekşeleri olan çanaklar vardı. Piyanonun yanındaki kocaman bir altın kafesin içinde, göğsünü kaşıyan ve bize eğilerek merakla bakan bir papağan duruyordu.

Grayson tamamıyla bitkin vaziyette, "Kâbusa da bak," dedi.

"Kâbus sensin, yüz karası," diye gakladı papağan.

"Mantar! İyi eğitilmiş bir kuş böyle davranmaz." Ses, şöminenin yanında, çiçek desenli bir berjer koltukta oturan ve oldukça renkli bir şey ören, yaşlı bir kadından gelmişti. Açık mor saçları ve üzerindeki çiçekli elbisesiyle kısa ve zayıf kadın koltuğun deseninde o kadar mükemmel bir şekilde kaybolmuştu ki onu daha yeni fark etmiştim. Bize bakmak için gözlüğünü burnunun ucuna kaydırdı. "Battaniye henüz bitmedi."

Henry yumuşak bir ses tonuyla, "Sorun değil, Bayan Honeycutt," dedi. "Sizi rahatsız etmeyelim, örgünüze devam edin."

"Rahatsız etmiyorsunuz." Yaşlı kadın şişleri takırdatıyordu. "Sadece işimi aceleye getirmekten hoşlanmıyorum. Gerektiği kadar zaman harcayacağım."

"Kesinlikle haklısınız." Grayson ile beni yavaşça, Bayan Honeycutt'ın koltuğunun ve papağanın yanından, küçük, yuvarlak bir masanın etrafında dizili olan, vatkalı sandalyelere iteledi. "Sadece kısa bir süre için burada oturacağız. Bizim burada olduğumuzu tamamıyla unutacaksınız. Rahat ve mutlu bir şekilde örgünüze devam edin." Sesi biraz büyülüydü, kulağa eski bir filmden çıkma panayır hipnozcusu gibi geliyordu. Ama etkili olmuş gibiydi.

"Örgü örerken her zaman rahat ve mutluyum," dedi Bayan Honeycutt, Henry'den ziyade kendine söylemişti bunu. "Harika olan da bu ya zaten. Her zaman söylerim: Herkes örgü örse, dünya daha güvenli bir yer olurdu."

"Oturun." Henry sandalyelerden birini çevirdi ve üzerine ata biner gibi oturup memnun şekilde bize baktı.

"Köpek nerede?" diye fısıldadım.

"Ah, onunla ilgili Bayan Honeycutt arada sırada rüya görüyor. Çoğunlukla, oturma odasında oturup örgü ördüğü, zararsız rüyalar." Henry'nin ağız kenarındaki kıvrımlar derinleşti. "O gün yaşadıklarına göre değişiyor."

"Ne kadar korkunç?" diye fısıldadı Grayson ve bununla ortamı mı yoksa Bayan Honeycutt'ın rüyalarının, sıkıcı günlük hayatının tam bir yansıması olduğu gerçeğini mi kastettiği belli değildi. "Sesli konuşabilirsin, rüyalarında da ağır işitiyor." Henry içinde Alp menekşeleri olan bir çanağı kenara itti ve dirseğinin üzerine yaslandı. "Bizim evin çaprazında oturuyor ve tatile çıktığımızda kedimizi besliyor. Bu yüzden Bath'teki erkek kardeşini ziyarete gittiğinde, biz de çiçeklerini suluyoruz. Rüya kapısını bulmam çok zamanımı aldı ama onu daha fazla... şey... ziyaret ettikçe, kapısı benimkine gitgide yaklaşıyor ve tabii sizinkine de." Odaya bir göz gezdirdi ve gülümsedi. "Mükemmel bir karargâh, öyle değil mi?"

Grayson ona çatık kaşlı bir bakış attı. "Evet, zavallı, yaşlı bir kadını takip etmek harika bir his. Anlamadığım şey,

bunun, sorunlarımızı çözmek için bize nasıl yardım edeceği. Her gece bu koridorlarda dolaşmak neye yarayacak?" Derin bir iç çekti. "Yarın sabah yine çok yorgun olmakla kalacağım."

Henry, Bayan Honeycutt'la konuşurkenki sakin, büyüleyici ses tonuyla, "Buradaki her şeyden nefret ettiğini biliyorum," dedi. "Ama daha önce uzak durduğunda ne olduğunu gördün. Arthur ve Anabel, aylarca her gece yeteneklerini kusursuzlaştırabildiler. Onlarla aynı yeteneklere sahip olabilmemiz için, bizim de daha sıkı çalışmamız ve denemeler yapmamız gerekiyor..."

"Ben! Biz değil!" diye o kadar sesli bir şekilde lafını kesti ki Grayson, ona ürkmüş şekilde baktık. "Ah, haydi ama, bu doğru. Yeteneklerini geliştiren sadece Arthur ve Anabel değil, siz de geliştirdiniz. Ve sizin yapabildiklerinizi ben hiçbir zaman öğrenemeyeceğim."

"Asla ama asla," diye gakladı papağan ve korkarım haklıydı. Grayson hayal gücü konusunda açıkça yetersizdi ve burada hayal gücüne, her şeyden fazla ihtiyaç vardı.

Henry'nin dikkati kısa süreliğine dağılmıştı, sanki iç sesini dinlemeye çalışıyormuş gibiydi. "Hepsi çalışmaya bakar," dedi ve aniden iz bırakmadan gözden kayboldu. Hiç haber vermeden, ardında hafif bir esinti ya da en ufak bir ses bırakmadan yok olmuştu.

"Hiç değilse, sabun köpüğü patladığında çıkan küçük bir şıp sesi güzel olurdu," diye mırıldandım.

"Çok komik." Grayson elini, Henry'nin sandalyesinin üzerinde havada gezdirdi. "Evet, harika bir gösteri Henry, tam da bunu kastetmiştim. Bunu hiçbir zaman öğrenemeyeceğim. Ve şimdi buna son verebilirsin."

"Grayson, korkarım kendisini görünmez yapmadı, sadece uyandı." Sırtı bize dönük olan ve sükûnetle örgüsüne devam eden Bayan Honeycutt'a baktım. Şişlerin takırdaması bir ev ortamı yaratıyordu. "Biraz bekleyebiliriz, belki Henry yeniden uykuya dalmayı başarabilir. Ama muhtemelen uyandırıldı ve bu biraz zaman alacaktır." Bu daha önce de olmuştu. Hafta sonları Henry'nin annesi dışarı çıkardı ve onu kardeşleriyle evde bırakırdı. Bu geceler oldukça rahatsız edici olurdu, her şeyden önce Amy sık sık hasta olurdu, susardı veya pelüş oyuncağını özlerdi. Bazen de Henry, sözde hırsız sesi duyan veya sadece kötü bir rüya gören erkek kardeşi Milo tarafından uyandırılırdı. Ve Amy, Milo veya kedilerinin Henry'yi uyandırmadığı gecelerde de, annesi eve sarhoş gelip evin içinde topuklu ayakkabılarının topuklarını, tüfek atışı yapar gibi vurarak dolaşmasıyla, onu rahatsız etmeyi başarırdı. Hele antredeki bir oyuncak yüzünden sendelediğinde, bağırarak kızardı ve her zaman yaptığı gibi ağlardı. Bunları, sadece Henry bana anlattığından değil, ayrıca bu gürültüler ve sesler bazen rüyalara da karıştığı için biliyordum ve Henry uyanıp kaybolmadan önce, bunları ben de duyabiliyordum.

"Gidiyoruz." Grayson aceleyle ayağa kalktı. "Çünkü sen de uyanırsan, geri dönüş yolunu tek başına bulmam gerekir. Umutsuz bir şekilde yolu şaşırırım..."

"Şaşırmak, şaşırtmak," diye gakladı papağan ve ardından ürkütücü, kalın bir insan sesiyle ekledi: "Parçalamak!"

"Harika, işte şimdi tüylerim ürperdi, seni aptal kuş," dedi Grayson. "Gelir misin lütfen Liv?"

Muhtemelen burada Henry'yi daha fazla beklemenin bir anlamı yoktu.

Grayson'ın bana doğru uzattığı elini tuttum ve beni kaldırmasına izin verdim. "İlk önce öğrenmen gereken bu, Grayson: Rüya hoşuna gitmediğinde ya da tehlikeli olduğunda uyanmalısın. Bu, tüm dönüşme becerilerinden çok daha önemli."

Duvardaki sarkaçlı saat on iki kez çaldı. Bayan Honeycutt'ın rüyasında gece yarısı saatleri başlamıştı ama gerçekte saat ikiyi geçiyor olmalıydı. Çünkü Mia yatağıma geldiği için gece yarısından oldukça sonra uykuya dalmıştım ve Lottie için, yeni bir hayata başlamanın en iyisi olacağı konusunda birbirimizi teselli etmeye ve inandırmaya çalışmıştık. Hayatında biz olmadan.

Saatin sesi odada yankılanmaya devam ederken, sarkaçlı saatin yanında, hafif bir gıcırdamayla duvar kâğıdının ardına gizlenmiş bir kapı açıldı ve dışarı solgun, zayıf, orta yaşlı bir adam çıktı. Nikel çerçeveli gözlüğü, yuvarlak, soluk yüzü

ve yana ayrılmış saçları vardı. Her ne kadar kolunun altına kıstırdığı, kalın, çiçek desenli yastık sayesinde ürkütücü bir görünüme sahip olmasa da, Bayan Honeycutt örgüsünü yere düşürdü. Grayson bile korkudan irkilmişti. Elimi bıraktı ve Alp menekşeli bir çanağı yere düşürdü. Ne yeni gelen adam ne de Bayan Honeycutt bunu fark ettiler.

Bayan Honeycutt nefes nefese, "Alfred!" dedi.

"Evet, benim." Alfred güldü. Bu, nikel çerçeveli gözlüğü, çiçek desenli yastığı olan zararsız bir adamcağıza ait bir gülüş değildi; daha çok bir "seri katil" gülüşüydü. Aynısı sesi için de geçerliydi. "Her şeyi üç kere kilitledin ve kontrol ettin, öyle değil mi Becky? Sadece bu gizli kapıyı unuttun."

"Aman Tanrım, ben de *bu* tarzda rüyalar görüyorum," diye fısıldadı Grayson.

Alfred kandırılacak biri değildi. Lafı uzatmadan yastığı kaldırdı ve Bayan Honeycutt'a yöneldi.

"Lütfen yapma." Bayan Honeycutt daha şimdiden nefes alamıyormuş gibiydi, sesi neredeyse bir fısıltıdan ibaretti. "Lütfen yapma, Alfred." Kadının sırtı bana dönük olduğu için yüzünü göremiyordum ama Alfred'inki çok netti. Gözleri canice parlıyordu.

"Yalvarmak seni kurtarmaz, Bayan Akılküpü." Kadına daha da yaklaştı. "Birazdan sen de son nefesini vereceksin. Vücudunun ellerimin altında kıvranmasının zevkini çıkaracağım ..."

Grayson hafifçe öksürdü. "Rahatsız etmek istemem. Ama cinayet işlemek için, etrafta tanıkların olmadığı anı beklemek istemez misiniz? Merhaba? Çiçekli yastıklı katil? Beni duyuyor musunuz?" Parmaklarını havada sertçe şaklattı.

Alfred istemeyerek alnını buruşturdu ama olduğu yerde kaldı ve Bayan Honeycutt bize doğru döndü. Sanki bizi ilk kez görüyormuş gibi şaşkınlıkla, "Ah!" dedi.

Kibarca gülümsedim.

"Sizi serseriler, burada ne işiniz var?" diye sordu Alfred.

"Biz de şimdi gidiyorduk," dedim ve berjer koltukların arasından kapıya yöneldim. "Haydi Grayson!"

"Ciddi olamazsın!" Grayson bana kızgın bir şekilde baktı. "*Bu zavallı yaşlı kadını, bir katille asla yalnız bırakmam.*"

"Bu bir rüya Grayson! Bayan Honeycutt sabah hiçbir şey hatırlamayacak."

"Umurumda değil," dedi Grayson. "Böyle olmaz."

İç çektim. "Peki, tamam. O zaman bu olay, alıştırma yapman için mükemmel bir fırsat." Sırtımı kapıya yasladım ve kollarımı önümde bağladım. "Buyur, katil senindir."

Grayson biraz tereddütle uzattığı kolunu Alfred'e yöneltti. "Gidin buradan," dedi. "Yoksa... yoksa polis çağırırım."

Gözlerimi devirdim.

Ve Alfred hiç de gitmeyi düşünüyormuş gibi değildi. Grayson'ın uzattığı işaretparmağının karşısında, büyümeye ve daha kaslı olmaya başladı. Çiçek desenli yastığı sıkıca

kavrayan, manikürlü küçük eller, yastık olmadan da birini boğabilecek kadar güçlü pençelere dönüştü. Hatta bu işi gerekirse tek elle yapabilirdi.

Alfred, "Pekâlâ," diye hırıldadı ama artık Alfred'e benzediği söylenemezdi. Yastığı kenara fırlattı. "O zaman ilk sırada sen varsın genç adam!"

"Ama bu..." Grayson bir adım geri çekildi ve neredeyse Bayan Honeycutt'ın kucağına düşecekti.

"Korkuların seni kontrol ettiğinde böyle oluyor," diye bilgi verdim yan taraftan.

"Bize yardım edebilirsin Liv." Grayson, Bayan Honeycutt'ın önünde koruyucu şekilde dikiliyordu ve paniklemiş gibi görünmemeye çalışıyordu. "Kung-Fu biliyorsun. Duydunuz mu Alfred? Şuradaki arkadaşım Kung-Fu biliyor!"

Bu, Alfred'i hiç etkilememişti. Bana bakmıyordu bile, aksine kocaman boğucu pençelerini Grayson'a uzatmıştı. Grayson masadan kaptığı bir pirinç şamdanla tehdit edercesine ona karşı koyuyordu.

"Sizi uyarıyorum!" dedi. "Bir adım daha atmayın, yoksa vururum!"

Ofladım. "Artık sanki gerçek hayattaymışız gibi davranmaktan vazgeç Grayson. Burada Alfred'i kolayca ortadan kaldırabilirsin. Mesela, ne bileyim, örümcek adama dönüşüp onu saniyeler içinde örümcek ağıyla bağlayabilirsin. Veya onu galaksiler arası bir enerji ışınıyla aya ışınlayabilirsin. Ya da

onu bir kobay faresine veya çilekli şekere dönüştürebilirsin. Onu bir balon gibi şişirebilir ve patlatabilirsin veya ..."

Grayson kızgın bir şekilde, "Prensibi anladım," diye lafımı kesti. Büyümeye devam eden Alfred'den gözünü ayırmıyordu. "Sadece, söylemesi yapmaktan kolay."

Bayan Honeycutt kolundan hafifçe çekti. "Bana izin verebilir misin genç adam?" Şişleri yerden kaldırdı, ayağa kalktı ve Grayson'ı, elinde titreyen şamdanla birlikte kenara itti. Ve sonra, daha ben paniğe kapılmaya fırsat bulamadan, iki şişi Alfred'in göğsüne sapladı. Adam hırıldayarak duvar kâğıdı ile gizlenmiş kapıya doğru sendeledi.

"Al sana, canavar," diye bağırdı Bayan Honeycutt. "Ve bunu da!" Bir zafer çığlığı ile Alfred'in kafasına geçireceği mermer ayaklı bir lambaya uzandığı anda, bu anı fırsat bilip, tamamıyla afallamış olan Grayson'ı kolundan kavrayarak kapıya doğru çektim.

Biraz nefes nefese dışarıdaki koridorda durmuş kapıyı arkamızdan kilitlerken, "Gördün mü, Bayan Honeycutt da prensibi anladı," dedim. "Sadece sana kıyasla, kusursuz uyguladı." Yersiz bir şekilde kıkırdamaya başladım. "Bu kimin aklına gelirdi ki?"

Grayson hâlâ elinde tuttuğu şamdana üzgün bir şekilde bakıyordu. "Ben ümitsiz vakayım! Sadece ufak tefek bir katil bozuntusunu, tehlikeli bir katile dönüştürmekle kalmadım, üstüne bir de zararsız yaşlı bir kadının vahşi bir katile dö-

nüşmesine sebep oldum." Kapıyı tekrar açmaya çalıştı ama önüne geçtim.

"Oraya kesinlikle tekrar girmeyeceğiz! Yoksa Bayan Honeycutt'a, cesedi ortadan kaldırmak için yardım etmek mi istiyorsun?"

"Sadece şamdanı geri koymak istedim," dedi sakince.

Gerçekten ümitsiz vakaydı. Ama daha fazla cesaretini kırmak istemedim. Parmağımı şaklatarak, şamdanın yok olmasını sağladım ve Grayson'ın koluna girdim.

"Tek ihtiyacın olan, biraz çalışmak," dedim olabildiğince iyimser bir şekilde. "Ve biraz daha fazla özgüven."

Ve elbette başarılı olduğu bir deneyime ihtiyacı vardı. Hem de acilen.

Dönüş yolu, açıkça buraya geldiğimizden daha uzun sürmüştü. Bunun nedeni, diğerlerinin arasında referans noktası olarak belirlediğim, *Uyuyan Güzel*'in garip şato kapısı, muhtemelen bu süre zarfında yer değiştirmişti. Ama bunu ancak, iki kez yanlış yola saptığımızda fark etmiştim. Tekrar tüm yolu geri gitmemiz gerektiğini söylediğimde, Grayson kızmak yerine, sadece yorgun halde başıyla onayladı.

"Senin de yanılabiliyor olman beni teselli ediyor," dedi. "Oysa beni daha çok endişelendirmesi gerektiğini biliyorum." Bininci kez bir şey hissederek kısa bir an arkasına baktı. "Burası çok sessiz."

"Sessizlik iyidir," diye onu ikna etmeye çalıştım, tıpkı Henry'nin her zaman bana yaptığı gibi. Midemdeki hisse güvenirsem, gerçekten burada yalnız gibiydik. Gerçi az evvel göz ucuyla baktığımda, bir gölge gördüğümü sanmıştım ama yakından bakınca, o da kaybolmuştu. Sonunda beklenmedik bir şey keşfetmiştim ve bu sefer bulduğum şey korkunç değil,

aksine son derece sevindiriciydi. O kadar ani durdum ki, Grayson bana çarptı.

"Matt'in kapısı!" Heyecanla, yeni keşfim olan, parlak kırmızı boyalı kapıyı gösterdim. "Yolumuzu şaşırmasaydık, bunu hiçbir zaman bulamazdık."

Grayson şaşkınlıkla, "Hangi Matt?" diye sordu.

"Komşumuz Matt. Soyadını bilmiyorum. Amselfau'un oğlu. Tekrar ailesinin yanına taşındı, Florence sana anlatmadı mı? Ve bu kapı kesinlikle onun."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Grayson başını iki yana salladı. "Ve daha da önemlisi: Buna niye seviniyorsun?"

Posta kutusu deliğinin üzerine, siyah mürekkeple yeni yazılmış cümleyi gösterdim. "*Açık pencerelerden uzak dur.* Bu, *The Hotel New Hampshire*'daki Berry ailesinin sloganı ve bu Matt'in en sevdiği kitap. Diğer bir kanıt da, kapının rengi; Morgan Plus bilmem nesinin kırmızısı."

Grayson otomatik olarak, "Morgan Plus 8," diye düzeltti ve ekledi: "Lütfen bana, onu harika bulduğunu söyleme."

"Ah, arabalar aslında hiç umurumda değil." Yola devam ederken, yol ayrımını kaçırmamak için, dikkatle diğer kapıların sırasına baktım. Yanılmıyorsam, buzlu camlı kapının yanından sola dönmemiz gerekiyordu.

"Arabadan bahsetmedim zaten," dedi Grayson. "Matt'in rüya kapısının nerede olduğuyla neden ilgileniyorsun?"

Cevap vermedim. "Buradan gitmeliyiz. Ve şu ileriden tekrar sola dönünce, doğru yola çıkmış olacağız."

"Liv?" Greyson bana yandan sert bir şekilde bakıyordu. "Matt'le ne işin var?"

"Hiç." Daha doğrusu henüz kesin bir şey yoktu. Sadece kafamda kimseyle paylaşmak istemediğim birkaç yarım yamalak düşünce vardı. En azından Grayson'a söylemek istemiyordum. "Sadece kapısını gördüğüm için sevindim, hepsi bu." Ve şu an, bu konuda Grayson'ın dikkatini çektiğim için pişman olmuştum.

Bakışı hâlâ rahatsız edici biçimde sertti. "Bu herifte bütün kızların hoşlandığı ne var, anlamıyorum. Florence yıllarca ona âşıktı. Matt'in, onu sadece komşunun küçük kızı olarak görmesine çok üzülüyordu."

"Evet, erkeklerin sorunu bu," dedim öfkeyle. "Bir kız deneyimsizse, ona hemen küçük kız damgasını vuruyorlar ve ona hep acıyarak bakıyorlar. Ama kendisinden önce bir erkek arkadaşı olduğunu duyduklarında, ah işte o zaman..."

"İşte o zaman, ne?" diye sordu Grayson.

"O zaman, kızın öyle davranmasını istiyorlar. Yani, daha önce deneyim elde etmiş biri gibi. Fakat deneyimli birinin nasıl davrandığı bir yerlerden de okunabilir ama bu yine de, gerçekmiş hissi vermez." Gitgide öfkelenerek konuşuyordum. Bu arada fark etmeden hızlı yürümeye başlamıştım. Grayson adımlarını sıklaştırdı ve gözlerini benden ayırmıyordu.

"Ve sorun da bu," diye patladım. "Deneyimli biriymiş gibi yapacaksan, o zaman önceden deneyim kazanmaktan başka yapabileceğin bir şey yoktur. Ve işte o zaman her şey zorlaşıyor. Bu uçmak gibi bir şey. Tamam, pilot olduğumu söyledim ve bu yalandı ama bunu sadece, pilot olmakla övünülmemesi gerektiği için söyledim ve biri sadece pilot olmadığı için, ona acıma dolu gülümsenmesinden vazgeçilmesi için. Şimdi bir Boeing 747'yi mi uçurayım, hem de nasıl yapılacağını bilmeden? Neden ki? Sorunu anlıyor musun? Daha fazla, uçmaktan anlarmış gibi yapamayacağım, ayrıca uçağı pistten bile kaldıramam. O zaman neye ihtiyacım var? Doğru! Deneyim! Biraz da uçuş dersi. Ve burada, uçuş simülasyonu devreye giriyor. Ve..." Aniden sustum. Eyvah. İşte şimdi, durumu Grayson'a anlatmıştım. Ama Grayson söylediklerimin hepsini zaten anlayamamıştı; bakışı artık sert değil, aksine şaşkındı. Oldukça şaşkın.

Tanrı'ya şükür.

"Zavallı Florence," diye hızlıca ekledim. "Ve aptal pilotlar."

"Kesinlikle. Kendini beğenmiş ayaktakımı," dedi Grayson ve bu gece ilk kez gülümsedi. Neyi bu kadar eğlenceli bulduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama emin olmak için sormadım. Sessizce ağır, çift kanatlı, meşe ağacı kapısından kendi kapılarımızın olduğu koridora geçtik. Burası, Grayson'ın da aşina olduğu bölgeydi. Rahatlama duygusuyla iç çekmesinden, bizi doğru yola götüreceğime inanmamış olduğunu anladım.

Fakat aynı zamanda ürperdi ve neredeyse ben de, korkudan çığlık atacaktım. İleride ve tam da Grayson'ın kapısının önünde biri duruyordu. Hızlıca Grayson'ı, hep Müdire Cook'a ait olduğunu düşündüğüm, deniz mavisi kapının gölgesine çektim. Kapı tam da okul üniformalarımızın rengindeydi ve ortasında, Frognal Academy'nin arması parıldıyordu. Sağında ve solunda arkasına saklandığımız, içinde gösterişli piramit şimşirlerin olduğu bitki kasaları vardı. (Bayan Cook'un kapısının, bizim kapılara neden bu kadar yakın olduğu da ayrı bir soruydu. Bana kalırsa onunla bu kadar yakın bir ilişkim yoktu ve kadın için de öyle olduğunu umuyordum.)

Grayson sapsarı kesilmişti. Çünkü ilerideki kişi, muhtemelen şu an bir rüyaya girmeye çalışan Emily'den başkası değildi.

"İnanamıyorum," diye fısıldadı Grayson.

"Üzgünüm," diye geri fısıldadım ve gerçekten de öyleydim.

Freddy'nin, "Altmış üç bin birin kökünü, yüz seksen altı ile çarptığında, sonuç nedir?" diyen korkunç ince sesini duyuyorduk. "Ve bundan, bin üç yüz elli üçün, altı ile çarpımını ve çıkan sonuçtan tekrar altmış üç bin birin kökünü çıkardığında ve hepsini ters çevirdiğinde sonuç nedir?"

"Soruyu değiştireceğini sanıyordum." Grayson'a sitemkâr bir dirsek attım.

"Bunun için zamanım olmadı," dedi usulca.

"Yetmiş bir bin üç yüz seksen üç," dedi Emily neşeli bir şekilde ve parlak, kahverengi bir saç lülesini kulağının arkasına attı.

"Şifre maalesef yanlış," dedi Freddy kibarca.

"Olamaz!" Emily ona kızgın bir şekilde baktı. "Sonuç, otuz sekiz bin üç yüz on yedi. Rakamları ters çevirdiğimizde, yetmiş bir bin üç yüz seksen üç çıkıyor. Ve şimdi beni içeri al, seni ahmak akbaba."

"Şifre maalesef yanlış," diye tekrarladı Freddy ve o bir akbaba değil; yarı aslan, yarı kartaldı; fazla kilosuna ve ince sesine rağmen, oldukça heybetliydi.

Emily ayaklarını yere vurdu. "Bunu on kere hesapladım. Yanlış değil." Kapıyı öfkeyle sarstı. "Sadece bu aptal problemi aklımda tutabilmek için, beni tekrar reddedesin diye mi beş gecemi harcadım. Yetmiş bir bin üç yüz seksen üç! Ters çevirmekle başka ne demek isteyebilir ki! Eksi otuz sekiz bin üç yüz on yedi?"

"Ama bu kadarı yeter." Grayson ben engel olamadan doğruldu ve saklandığımız yerden çıktı. Emily onu neredeyse yanına vardığında fark etti çünkü hâlâ zavallı Freddy'ye bağırmakla meşguldü. Ne yazık ki Grayson'ın yüz ifadesini göremiyordum ama Emily'ninkinden daha korkmuş halde olamazdı. Kızın gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve alt çenesi aşağı düşmüştü. Ve ağzını yavaşça kaparken, benzi kırmızıya

döndü. Sadece bu olağandışı manzara için bile, Grayson'ın kendini göstermesine değdi.

Grayson gayet rahat bir şekilde, "Selam Emily," dedi. "Matematik mi çalışıyorsun? Geceleri bile okuldan başka bir şey düşünmüyor olman takdire şayan."

Emily sinirli bir şekilde güldü. "Bunları sadece rüyamda görüyorum."

"Hı-hı," diye onayladı Grayson. "Prensip olarak evet."

"Gerçekte burada değilsin," dedi Emily. Sesi her zamankinden daha yüksekti, neredeyse biraz histerikti. "Sadece benimle konuştuğunu rüyamda görüyorum."

"Kesinlikle doğru. Zaten gerçekte, seni özel alanıma girmeye çalışırken yakalamış olsaydım, senin için büyük aptallık olurdu." Grayson sırtını kapısının yanındaki duvara yasladı ve ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Tanrım, Emily, şu an sana gerçekten tokat atmak isterdim."

Emily ona sert bir şekilde baktı. "Bunu gerçek Grayson asla yapmazdı," dedi. Yüzü yavaş yavaş normal rengini almaya başlamıştı.

Grayson küçümseyerek, "Ve bunu, rüyalarımı analiz ettiğin için mi biliyorsun?" diye sordu.

"Sanki benim yerimde başkası olsa böyle yapmazdı," diye bağırdı Emily. "Yani, demek istediğim... içten içe her geçen gün benden uzaklaştığını hissettim ve sonra şu tuhaf rüyalar başladı... ve birden benden ayrıldığında, ben... Ah,

ne anlatıyorum ki, bunların hiçbiri gerçek değil. En azından vicdanım rahat."

"Öyle olduğu belli." Grayson başını onaylamaz bir tavırla sallayarak kıza bakıyordu.

"Aşkta ve savaşta her şey mubahtır." Emily ona yaklaştı. Gözlerini kapayıp çenesini kaldırarak Grayson'ı (ve beni) hayrete düşürdü. "Öp beni!"

Bir an, Grayson'ın bu talebi yerine getireceğinden endişelendim ama sonra sakince şöyle dedi: "O tür bir rüya değil bu, Emily. Ve aşk hakkında kesinlikle hiçbir şey bilmiyorsun."

Emily çabuk pes etmeyecekti. Gözlerini tekrar açtı ve kollarını Grayson'ın boynuna doladı. "Bu *benim* rüyam. Ve beni öpmeni istiyorum. Hemen."

Grayson, "Ve ben de buradan gitmeni istiyorum," dedi ve onu iterek kendinden uzaklaştırdı. "Hemen." Emily zemin birden kaygan bir buz tabakasına dönüşmüş gibi, birkaç metre geriye kaydı.

Dehşet içinde Grayson'a baktı. "Sen ne yapıyorsun?"

"Sana bunun, o tür bir rüya olmadığını söyledim." Grayson elini havaya kaldırdı. Emily görünmez ipler tarafından çekilmiş gibi, koridorda hızla uzaklaşmaya başladı. "Senin kapın ileride bir yerde, öyle değil mi? Şu üzerinde nallar ve çirkin at kafası tokmağı olan, doğru mu?"

Emily cevap vermedi, gitgide hızlanarak ilerlerken dengede durmaya çalışmakla meşguldü. Yanımdan inleyerek geçti ve

korkuyla sızlandı. Grayson elini indirdiğinde, Emily hıçkırarak ağlamaya başladı; ona son bir şaşkın bakış attı ve arkasına döndü. İntikam tanrıçaları tarafından kovalanıyormuşçasına, hızla köşeyi döndü ve bir kapının kilitlendiği ve bir metal sesi ile bir nalın tangur tungur yere düştüğü duyuldu.

"Tatlı rüyalar," dedi Grayson.

Bayan Cook'un şimşir ağacının arkasından çıktığımda, Grayson'a sarılmamak için kendimi zor tuttum. Onunla ne kadar gurur duyduğumu kendisine belli etmeli miydim bilmiyordum.

"Fena değil," dedim sadece.

"Fena değil mi? Fena değil?" Grayson ellerini bana doğru uzattı. "Ah, bu çok heyecan vericiydi! Emily'yi, saf enerjiyle koridorun yarısına kadar ittim. Bu çılgınca! Sanırım prensibi şimdi anladım." Bana sırıttı. "Bu prensip, bende sadece çok ama çok sinirliysem işe yarıyor."

"Harikaydın!" Henry'nin karşıda duran kapısına bir göz attım. Bu anı görmemesi yazık olmuştu. "Sadece iki şeye üzülüyorum: Birincisi, yanımda, Emily'nin o aptal yüz ifadesini çekebileceğim bir şeyin olmaması. Ve ikincisi, onun, bunların sadece rüya olduğunu düşünmesi."

"Bilmiyor ayağına yatmış da olabilir," dedi Grayson.

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Hayır, gerçekten hiçbir şey bilmiyordu. Muhtemelen Arthur, kıza, bu koridora giden yolu gösterdi ama ona hiçbir açıklama yapmadı. Belki

de kendisi bile burada değildi ama kızı şaka olsun diye buraya bıraktı. Tabiri caizse, onu buraya saldı."

"Eh, öpme konusu gerçekten biraz alışılmışın dışındaydı," diye ekledi Grayson. "Genellikle, bu konuda daha ziyade... şey... çekingendir."

Evet, bunu biliyordum. "Rüyada birinin gerçek kişiliğini öğreniyoruz. Şimdi asıl soru şu: Emily'yi, bu gerçekle yüzleştirmeli miyiz, yoksa burada yolumuza çıktığında, onu görmezlikten gelip bütün bunların bir rüya olduğunu düşünmesine izin mi vermeliyiz?"

"Aman Tanrım." Grayson bir anda çok yorgun görünüyordu. "Bunları yarın sabah konuşabilir miyiz? Bir gece için yeterince şey yaşadığımı düşünüyorum."

"Evet, bence de biraz daha uyumalıyız." Üzerinde üç anahtar deliği olan siyah kapıya son bir kez baktım. "Henry geri dönecekmiş gibi görünmüyor. O zaman yarın sabah görüşürüz. Kahve makinesine ilk varan kazanır."

Grayson, Freddy'nin kulağına şifresini söylemek için eğildi ve kapısını açtı. "İyi geceler," dedi. Sonra tekrar arkasını dönüp bana gülümsedi. "Ah, bu arada Liv? Ne kastettiğini bilmiyorum ama bir Boeing 747'yi uçurabileceğinden kesinlikle eminim. Hem de uçuş dersi almadan. Sadece biraz daha özgüvene ihtiyacın var."

Frognal Academy'nin en iyi Dedikodu blogunda okulumuzun en yeni skandal ve dedikodularını bulabilirsiniz.

HAKKIMDA:
Adını Gizemli; aranızdayım ve tüm sırlarınızı biliyorum.

GÜNCEL ETKİNLİKLER

7 Mart

Ah arkadaşlar! BİR gün uyuyayım dedim ve BU oldu. Bu hiç de adil değil. Tüm skandalları ve hikâyeleri, size olabildiğince tazeyken sunmak için kendimi parçaladığımı biliyorsunuz. Her lanet partiye gidiyorum, hatta davet edilmediklerime bile ve gecenin bir yarısına kadar, hiçbir şeyi kaçırmamak için, Instagram'da ve diğer sosyal ağlarda takılıyorum. Gece saat ikide bile, ilginç bir şey bulma ümidiyle e-postalarınızı ve

yorumlarınızı okuyorum. (Evet, senin yorumlarını da Hazel. Küçük bir ipucu: Bilinmeyen olarak kalmak istiyorsan, önce Facebook'tan çıkış yapmalısın...) Yani, lütfen bundan sonra biraz daha düşünceli olun ve hafta sonu çılgınca bir şey yapmadan önce saat ona kadar bekleyin.

Ve bu sabah saat yedide, West End Lane'de bir kuyumcu dükkânına dalıp vitrini boşaltırken tutuklanan Theo Ellis gibi yapmayın.

Evet, doğru okudunuz: Örnek öğrenci Theo senden çocuğum olsun istemem Ellis; yakışıklı, hırslı, tuttuğunu koparan, kabiliyetli, dürüst, nazik çocuk, şafak vaktinde dükkânın camını balyozla paramparça etti. Bu duruma hâlâ inanamıyorum ama bu arada polis basın departmanındaki haberlerde de bu olay yer alıyor: "Daha önce bir sabıkası olmayan, kafası karışmış gibi davranan on sekiz yaşındaki genç adama, uyuşturucu ve alkol testi yapıldı ama sonuçlar negatif çıktı." Bu kişi, Theo Ellis. (Konuşma stili için kusura bakmayın, polisler sonuçta bir blog yazarı değiller J) "Galvanizli parmaklıkların, her zamanki gibi dükkân kapatıldıktan sonra neden aşağı indirilmediklerini, yetkili ekip, olay yerinde soruşturuyor." Bence bu olayda başka şeyler de açığa kavuşturulmalı. Mesela Theo'nun bunu neden yaptığı. Ve ilk gürültülü balyoz darbelerinden sonra, alarm sisteminin çalışmasına

ve komşuların polise haber vermelerinin yanı sıra, bir de evlerinden onu iş üstündeyken izlemek için aşağıya inmelerine rağmen, Theo neden durmadı. Birisi cep telefonuyla olayın videosunu çekmiş (Youtube'da "Balyozlu çılgın genç" olarak aratabilirsiniz) ve tüm tanıklar, Theo'nun hiç istifini bozmadığı konusunda hemfikirmiş. Camın parçalanması çok uzun sürmüş ve Theo sonunda dükkâna girdiğinde, polis sirenleri çoktan duyulmaya başlamış. Theo kaçmak yerine vitrini itinayla boşaltmaya ve takıları özenle ceketinin ceplerine doldurmaya başlamış. Polis onu tutuklarken, hiçbir şekilde direnmemiş, aksine kadın polislere neşeyle gülümseyip platin mi yoksa elmaslı beyaz altın alyanslardan mı hoşlandıklarını sormuş çünkü şu an elinde indirimde birkaç özel parçanın olduğunu söylemiş.

Uyuşturucu ve alkol testi gerçekten negatif olabilir mi? Bence testi tekrar yapmalılar. Theo'nun, bu sabah tamamıyla ayık bir şekilde uyanıp aklından şunu geçirdiğini kesinlikle düşünmüyorum: Haydi, balyozu kapıp hemen bir kuyumcu dükkânı soyayım. Umarım cezaevinden de yüksek notlar alabilir.

Görüşürüz (ama lütfen yarın saat ondan sonra!).

Hâlâ şaşkın olan **Gizemli'niz.**

Not: Şimdi kulağıma gelene göre, üzerinde "Theo Ellis, senden yüzük istiyorum" yazan tişörtler basılıyormuş. Zevksizsiniz arkadaşlar, çok zevksiz!! (Ama bir tanesini önceden ayırtıyorum. S beden olsun.)

dedikodublogu.wordpress.com

Çok geçti.

Az önce biri, raftan son yabanmersini sepetini kapmıştı. Ve bu kişi uzun, altın sarısı saçları olan ve bana oldukça tanıdık gelen bir kızdı. O kadar ani durdum ki Mia alışveriş arabasını topuğuma çarptı.

"Hey," diye karşı çıktı ve yabanmersinli kız arkasına döndü.

Gerçekten de, bu Anabel'di. Benim aksime, burada benimle karşılaştığına pek şaşırmamıştı. Bedenimdeki tüm tüyler diken diken olurken ve kalbim deli gibi çarparken, bana gülümsedi.

"Kahretsin!" dedi Mia. Ama tepkisi Anabel'e değil son yabanmersinlerini kaptırdığımız gerçeğineydi.

Kısa bir süre bir şey söyleyemedim, sadece Anabel'e bakıyordum. Herhangi bir sebepten dolayı onunla, kendimi nispeten daha güçlü ve güvende hissettiğim rüya haricinde bir yerde karşılaşmayı hiç hesaba katmamıştım. Onunla bir gün karşılaşacağım ihtimalinin oldukça yüksek olduğunu

düşünmeliydim. Sonuçta aynı semtte oturuyorduk ve yığınla ortak tanıdığımız vardı. Böyle bir durum için, içten içte kendimi hazırlasaydım, şu an Anabel'in yaptığı gibi sakince gülümseyebilirdim ve beni buz gibi saran, mantıksız korku dalgasıyla savaşmam gerekmezdi.

Gerçi korkum o kadar da mantıksız olmayabilirdi. Gerçek hayatta Anabel'le en son karşılaştığımızda, demir şamdanla, kafatasımda dört dikişle kapatılabilen bir delik açmıştı. Ve bu, o akşam yaşananların en zararsızıydı.

Güçlükle nabzımı kontrol altına almaya çalışırken, Anabel sakince yabanmersinlerini alışveriş arabasına koydu ve beni baştan aşağı süzdü. "Şık bir kıyafet, Liv Silber," dedi ve o tatlı sesiyle birlikte, tüm tüylerim tekrar diken diken oldu. "Hayalci taşralı kız görünümü. Tırnaklarının arasındaki toprakla birebir uygun." Bakışı Mia'ya kaydı. "Ve yanındaki partneriyle daha da tatlı."

Şu an evden uzaklaşmak için bu kadar acele ettiğimize biraz pişman olmuştum. Lastik çizmeler üzerimizdeki en şık parçalardı. Anabel haklıydı: Tırnaklarımızın arasında kir vardı ve eğer Mia gibi görünüyorsam, saçımda ve gözlüğümde de biraz kir olmalıydı ama bahçeden kaçma imkânını değerlendirmeliydik.

Arkamızda hayal kırıklığına uğratıcı bir cumartesi sabahı bırakmıştık ve bunun suçlusu yabani glayöllerdi. Süsengiller familyasından.

Mia ve ben her zaman bir bahçe hayal ederdik ve buraya taşındığımızda, bahçıvanlık yapmak için can atar olmuştuk, bilhassa Lottie'nin hepimize internetten sipariş ettiği bu güzel, çiçek desenli lastik çizmeleri giymek için.

Bu hayal çok kısa sürmüştü; ta ki ocak ayında, Sıçan'a huysuzluğu için bir ders vermek adına, tüm İngiltere'de bilinen ve ödül almış tavuskuşu şeklindeki şimşir ağacı, Bay Snuggles'a dokunana kadar. Aslında ağacı budayıp onu başka bir hayvana dönüştürmek istemiştik ama işler ters gitmişti. Daha o zaman, bitkilerden sandığımız kadar anlamadığımızı fark etmeliydik. (Bay Snuggles'ın yerinde, artık bir plaket duruyordu.)

Ama bahçıvanlık hayaline bu yüzden veda etmedik. Hemen en üst seviyede bir beceri olan "Şimşir ağacı budama" ile başlamak zorunda değildik ya.

Bunu Ernest, hatta hırslı bahçıvanlar bile söylüyordu. Bir bahçede her zaman yapılacak çok iş vardır ama hiçbir zaman yeterli yardımcı bulunmaz. Ve bu sabah artık hazırdık: Ernest gayet ciddi bir şekilde, bizi bahçeye çağırıp bilhassa bizim için satın alınmış, elde dövülmüş kürek kısmı ve dişbudak ağacından yapılmış, ergonomik şekillendirilmiş sapı olan yepyeni iki küreği bize uzatmıştı. Neredeyse lastik çizmelerimiz kadar güzellerdi. Hevesle hemen işe koyulmuştuk.

Fakat tanıdığım en sabırlı ve en anlayışlı kişi olan, gelecekteki üvey babamızın kutsal mekânı bahçesinde, aşırı titiz,

oyunbozan birine dönüşeceğini tahmin edememiştik. Muhtemelen bu yanını Sıçan'dan almıştı, gerçi kadının sinsiliği onda yoktu. Aksine bahçede keyfi gayet yerindeydi ama ne yaparsak yapalım, onu hiçbir şekilde memnun edemiyorduk. Ve böylece, her geçen dakika, (tatlı, kibar, İngiliz tarzıyla) dırdır ettikçe, sevincimiz kursağımızda kaldı. Kenardaki çimler, özenle yarım santim uzunluğunda biçilmeliydi; ağaç yaprakları doğudan batıya doğru ve kısa, enine olmayacak şekilde kesilmeli, turuncu yabani glayöller, asla pembe renkli alev çiçeklerinin yanına koyulmamalıydı. Yabani glayöllerin görünüşe göre bilmedikleri, tercihen renk açısından uyumlu olmadıkları köşelerde çıkıyor olmalarıydı. Ernest onları "kötü huylu bahçe teröristleri" olarak adlandırıyordu ve bize, onları gördükçe söküp ortadan kaldırmamızı söylemişti. Doğrusu, kötü huylu yabani glayölleri, sevimli süsen çiçeklerinden ayıramadığımızı fark edince, bundan vazgeçti. Bana göre, her ne kadar aynı çiçeğe sahip olmasalar da, çok benzer (bizim gözümüzde tamamıyla aynı) yapraklara sahiplerdi. Bu arada şimdiye kadar tanımadığım yabani glayöl teröristlerinden nefret etmeye başlamıştım. Bunlar sadece kötü huylu değillerdi, aynı zamanda onların yerine, zavallı süsenleri söktürecek kadar kurnazlardı.

"Yanında mendil var mı? Sanırım birazdan ağlayacak," diye fısıldamıştı Mia, Ernest yolunmuş çiçekleri inceleyip onları teselli ederken. Onlara, çok kıymetli olduklarını gös-

termek için "Tatlı Bebeğim" veya "Dramatik Ebegümecim" gibi isimlerle seslendiğini duyuyorduk.

"Durum çok mu kötü?" diye sordum mahcup şekilde.

"Yok yok, sorun değil," dedi Ernest, belli ki çok ümitsiz görünmemeye gayret ediyordu. "Bu, şey... olur böyle şeyler. Birkaç tane kökü kurtarabilirim herhalde..." Tekrar çiçeklere yöneldi ve mırıldanmaya başladı. "Umuyorum ki tekrar büyüyeceksiniz, öyle değil mi?"

"Ernest, sana da Virginia Teyze'yi ve üflenmiş cam hayvanlarla dolu odasını hatırlattı mı?" diye fısıldadı Mia.

"Evet, kesinlikle ürkütücü." Hevesle karşı taraftaki Grayson'a bakmıştım, yüksek basınçlı temizleyiciyle, asfaltlanmış yüzeylerdeki bakır pasını temizliyordu. Her ne kadar Grayson öfkeli görünüyor olsa da (muhtemelen Emily'yi düşünüyordu), yaptığı iş eğlenceliye benziyordu ve seve seve onunla işleri değişebilirdim. Hayıflanarak, ergonomik şekillendirilmiş kürek sapını kavradım ve uçuşan bir orakkanat kelebeğine baktım; muhtemelen bayağı erkenciydi ama eğleniyordu. Hava çok güzeldi, hatta güneş çıktığında ceketsiz bile durulabilirdi. Florence, bir kat yukarıdaki odasında, sonuna kadar açılmış camın önündeki kapitoneli koltuğunda oturmuş kimya kitabını okuyordu. En azından okuyormuş gibi yapıyordu; aslında oradan, çimlerin ilkbahar biçimini yapan Matt'in olduğu komşu bahçeyi çok net görebilirdi.

Yüksek basınçlı temizleyiciden korkan Buttercup, Lottie'yle mutfaktaydı. Lottie, baharda Almanya'ya gideceğini bildirdiğinden beri, Butter artık kadını gözünün önünden ayırmıyor ve onu adım adım takip ediyordu. Köpekler kesinlikle insanların dilini anlıyordu. Bizler de, bu haberi hiç duymamış gibi yapıyorduk; büyük ihtimalle, bu konuda gözyaşlarına boğulmadan nasıl konuşacağımızı bilemediğimiz için. Babamın Zürih'ten Stuttgart'a tayin edilmesi, bizim için küçük bir teselli olmuştu ve annemin söylediğine göre burası Obersdorf'a çok yakındı, böylece tatillerde Lottie'yi ziyaret edebilecektik.

Lottie başta bahçe işlerine yardım etmek istemişti. Ama bugün, devamlı kontrol etmesi gereken bir ekmek hamuru yoğurmuştu. Şüphesiz şu an, bu işten paçayı kurtardığına çok sevinmiş olmalıydı. Mutfak masasında sınav kâğıtlarını kontrol eden annem, en başından, bitkilerden anlamadığını söyleyerek akıllılık etmişti. Sanki olacakları biliyordu.

Terasın kapısını açtı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, çim biçme makinesi ve yüksek basınçlı temizleyicinin gürültüsünü bastırmaya çalışarak.

"Süsen öldürdük," dedi Mia. "Ve Ernest, onu tekrar canlandırabilir mi diye bakıyor."

Annem korkuyla elini kalbine götürdü. Süsen'in, komşunun kedisinin ismi olmadığını anlaması biraz zamanını aldı.

"O halde," dedi ve Ernest'e dikkatli bir bakış attı, "belki de bugün için ara vermelisiniz. Hava çok güzel. Bir kitap alıp şezlonga..."

"Bunu ancak, gerçek bahçıvan ruhu taşımayan biri söyleyebilir." Ernest bir kolunu Mia'nın, diğerini de benim omzuma attı ve anneme cesurca gülümsedi. "Bahçesiz büyümeleri kızların suçu değil. Uzman bir rehberle ve biraz sabırla, temel bilgileri öğrenecekler. Sadece biraz daha fazla dikkat etmeliyim." Anlaşılan adamın, bahçe işlerindeki eksik eğitimimizi telafi etme konusunda misyonerlik ruhu uyanmıştı. "O kadar eğleniyoruz ki, şezlong bizim için bir seçenek değil, öyle değil mi kızlar?"

"Evet, en son Virginia Teyze'nin cam hayvanlarının tozunu almada yardım ederken bu kadar eğlenmiştim," dedi Mia. Sesini alçaltarak ekledi: "Ya da kısa süre önce saç lastiğim lavaboya düştüğü için tahliye borusunu açmak zorunda kaldığımda. İçinde yığınla, yarı çürümüş saç vardı... Çok eğlenceliydi. Ama tabii ki buradaki eğlenceyle kıyaslanamaz."

Annem ve Ernest şans eseri bunları duymamıştı çünkü birbirlerinin gözlerine aşkla bakmakla meşguldüler.

"Sen mükemmel, mükemmel bir adamsın," dedi annem ve kel kafasına bir öpücük kondurdu. "Ve bahçe söz konusu olduğunda, tam bir İngilizsin. Ama yine de, bu fareler başka bir konuda işe yaramalılar diye düşünüyorum. Daha az zarara sebep olabilecekleri bir işte." Bize göz kırptı. "Ayrıca onlara

alışverişte ihtiyacım var. Lottie yarınki düğün planlaması kahvaltısı için yabanmersinli pasta yapmak istiyor ve bunun için yabanmersinine ihtiyacı var. Ve Maskarpon'a."

Elbette çabucak küreklerimizi alışveriş sepetiyle değiştirdik ve üzerimiz kir pas içindeyken ferahlamış bir şekilde, Ernest anneme içten bir şekilde gülümsemeyi bırakıp aslında bir sepet yabanmersini ve Maskarpon satın almak için iki kişiye ihtiyaç olmadığını fark etmeden yola koyulduk.

Yirmi dakika sonra, meyve reyonunda Anabel'le karşılaşacağımızı tahmin edemezdik. Yakından baktığımda, Anabel'in de harika giyinmemiş olduğunu fark ettim. Her ne kadar kot pantolonunun bacaklarında sallanacağı kadar zayıflamış olsa da, şüphesiz gerçek hayatta da çok güzel bir kızdı. Rüya koridorunda, omuzlarından akıp giden, çarpıcı şekilde parıldayan dalgalı saçları, süpermarketin suni ışığı altında neredeyse mattı. Sıradışı bir turkuvaz rengindeki gözleri gölgeliydi ve tırnakları, bizimkilere kıyasla temizdi ama kemirildikleri belliydi.

Ama sesi birebir aynıydı. "Demek sen Liv'in küçük kız kardeşisin," dedi ve başını yana yatırarak Mia'ya baktı. Hemen kafamda yine tehlike çanları çaldı. "Tam da hayal ettiğim gibisin."

"Ha," dedi Mia. Gizemli, geçen yıl blogunda Anabel hakkında çok şey yazmıştı ve fotoğraflar sayesinde, Mia muhtemelen karşısındaki kişinin kim olduğunu biliyordu.

Elbette, benim Anabel'le olan, genel olarak iblis büyüleri ve özel olarak kafa kesme hakkındaki kişisel deneyimlerim hakkında bir bilgisi yoktu. Bunları biliyor olsaydı, büyük ihtimalle ona bu şekilde dostça gülümsemezdi.

"Senin kapını beğeniyorum," dedi Anabel. "Şu unutmabeni çiçeği mavisi; iyimser, özgüvenli, oyunbaz ve aynı zamanda etkili bir renk, sence de öyle değil mi Liv? Kapıların, bize sahipleri hakkında bu kadar çok bilgi vermesi şaşırtıcı, değil mi?"

Mia'nın rüya kapısından söz etmesi, üstü kapalı bir tehdit mi içeriyordu ("Nerede oturduğunu biliyorum" der gibi) yoksa sadece Mia'nın rüyalar hakkında bir şey bilip bilmediği veya ne kadar bildiğiyle ilgili ağzımızı mı arıyordu emin değildim.

"Mia, bu Anabel Scott," dedim hızlıca. "Arthur'un eski kız arkadaşı, biliyorsun, geçen sonbahar Anabel, psikotik rahatsızlık yüzünden hastaneye yatmak zorunda kaldığında, Gizemli onun hakkında haber yazmıştı." *Bu yüzden kapılar ve sahipleri hakkında saçma sapan şeyler söylüyor. Ne yazık ki artık haplarını almıyor. Ve kendi köpeğini zehirlediğini bilseydin, ona bu kadar güvenerek bakmazdın.*

Anabel iç çekti.

Mia, önyargısız gülümsemesini değiştirmeyerek, "Mavi benim en sevdiğim renk," dedi. "Ve yabanmersini de en sevdiğim meyve." Üzgün biçimde Anabel'in alışveriş arabasındaki sepete baktı ve on üç yaşından daha küçük ve sevimli

görünmeyi başardı. "Ne yazık ki bunlar sonuncuydu. Lottie çok kızacak." Güçlükle yutkundu. "Bize yabanmersinli pasta yapmaya artık pek fırsatı olmayacak."

Anabel tekrar iç çekti. "Ah, biliyor musun, bunun yerine dondurulmuş ahududu da alabilirim," dedi ve Mia'ya yabanmersinlerini uzattı.

"Ah, ne kadar naziksin!" Mia çok mutlu oldu. "Çok, çok teşekkür ederim. İnanılmaz iyi birisin."

Evet, kesinlikle öyleydi. Yakınlarda bir hançer olmadığında.

"Önemli değil." Anabel tekrar bana yöneldi. "Bu akşam görüşecek miyiz?"

"Jasper'ın hoş geldin partisine mi davetlisin?" diye sordum şaşırmış şekilde.

Anabel eğlenmiş gibiydi ve dudağının kenarı yukarı kalktı. "Partiden sonra demek istedim. Sana göstermem gereken bir şey var."

Ah, evet, aslında birkaç şey vardı. Senatör Tod'un kapısı mesela.

Ve adamı, kendi rüyasına kilitlemeyi nasıl başardığı. Ama görünüşe göre, Anabel'in aklındaki başka bir şeydi. Alışveriş arabasını ilerletmeye başladığında, yanımdan geçerken başını bana doğru eğip kulağıma fısıldadı: "O geri geldi!"

Ve şimdi *o* da geri gelmişti, şu lanet olası tüylerimin ürpermesi.

Anabel hoşnut bir şekilde içten bir kahkaha attı. "Görüşürüz Mia," dedi omzunun üzerinden, sevimli şekilde. "Seninle tanıştığıma sevindim."

"Evet, ben de öyle," dedi Mia sevecen ve çok tatlı bir şekilde. "Ve yabanmersinleri için tekrar çok teşekkür ederim!" Anabel derin dondurucu reyonunda kaybolana kadar bekledi ve ardından bana sırıtarak: "Tam bir kaçık, zavallı kız! Onu, psikiyatriden salmış olmaları şaşırtıcı, öyle değil mi? Ama muhtemelen tamamıyla zararsız."

Maalesef değildi. Anabel'in yanında, en kötü, turuncu yaban glayöller bile melek sayılırdı.

8.

Jasper'ın ailesinin, Viktorya tarzı teraslı evleri, o kadar küçük ve sevimliydi ki resmi olarak partiye davet edilen otuz misafirle bile dolup taşardı. Ama Grayson, Henry ve ben dokuzu çeyrek geçe oraya vardığımızda, neredeyse iki kat fazla insan vardı ve giriş bölümü o kadar doluydu ki evin kapısına zor ulaşmıştık. Emily'nin önünden geçmemiz gerekti; üzerinde ona bayağı dar ve kısa gelen bir etekle, poz verir gibi merdiven korkuluğuna yaslanmıştı ve açıkça Grayson'ı bekliyordu. Dalgın bir şekilde boynundaki kolyeyle oynuyordu ve bizi görmemiş gibi davrandı. Ziyanı yoktu, biz de öyle davranabilirdik.

Ama Grayson hariç.

Grayson tekrar arkasını dönene kadar, güçlükle mutfağa kadar gelmiştik. "Biliyorum, Emily'yi görmezden gelmeliyim," dedi. "Ama bu sahtekâr kız, hâlâ ona hediye ettiğim kolyeyi takıyor, hem de... buna dayanamıyorum. Onunla şimdi konuşmalıyım!"

"O zaman, sana iyi eğlenceler." Henry, Grayson'ın üst koluna hafifçe yumruk attı.

"Kung fu bilen birine ihtiyacın olursa, beni çağır," diye ekledim.

Grayson öfkeyle, "Dert etme, onunla yalnız başa çıkabilirim," dedi.

Aslında onunla birlikte geri gitmek isterdim ama Henry beni ileriye doğru çekti. İtişip kakıştığımız herkes Theo Ellis hakkında konuşuyordu. West Hampstead'de bir kuyumcu dükkânına gerçekleştirdiği amatörce hırsızlık girişimi, günün konusuydu. Akşamüzeri ben de, birisinin internete koyduğu videoyu izlemiştim. Theo'nun karmaşık davranışı, bana her açıdan, Bayan Lawrence'ın salı günü kafeteryadaki halini hatırlatmıştı. Bu olayın arkasında Arthur'un olduğundan hiç şüphem yoktu, Theo'nun okul girişindeki galibiyetini sindirememişti. Fakat ürkütücü olan, intikam eylemini gerçekleştirmek için sadece bir geceye ihtiyacı olmasıydı. Gerçekten iyiydi. Şeytanca iyi.

Birkaç saatliğine normal bir partide, tamamıyla normal bir kız gibi olmak yerine, yine onu düşünmek zorunda olduğum için kızgındım.

Jasper karşıdan, "Müthiş bir atmosfer, öyle değil mi? Bira daha sekiz buçukta bitti," diye bağırdı. Onunla mutfakta karşılaştık, basketbol takımının arasında yarı sıkışmış halde şişeleri açıyordu. Bizimle abartılı bir şekilde kucaklaştı.

Fransa hiç değilse dış görünüşünü değiştirmemişti. Hâlâ sık sarı saçları, masmavi gözleri, kirli sakalı ve parıldayan, her zaman hafif sersem gülüşüyle tıpatıp Barbie'nin tıraş edilebilir Ken'inin vücut bulmuş hali gibiydi ve sadece Persephone'nin dizlerinin bağını çözmüyordu. İtiraf etmeliydim ki ben de onu biraz özlemiştim. Her ne kadar Jasper'ın, insan ilişkileri söz konusu olduğunda daha önceleri hep başarısız olmasına ve herkesin (kendi de dahil), maçodan ziyade daha çok iyi kalpli biri olduğunu düşünmesine rağmen, çapkın ve kalp kıran unvanını özenle koruyor ve besliyordu. Bu, özellikle daha küçük yaştaki kızlarda harika bir şekilde işe yarıyordu. Herkes onun Fransa'daki okulda, dersten alınacak ve planlanandan daha erken eve gönderilecek kadar büyük bir skandala sebep olduğunu düşünüyordu. Dedikodu kazanı, "Evli İngilizce öğretmeniyle bir ilişkisi vardı"dan tutun da, "Müdürün kızını hamile bırakmış"a kadar dedikoduyla kaynıyordu.

Jasper bira eksikliğini gidermek için babasının şarap mahzeninden getirdiği şaraplardan birinin mantarını çıkarırken, "Bunların hiçbiri doğru değil," diye açıkladı kendi rızasıyla. "Maalesef!"

Henry parmak uçlarıyla, tıpkı bazen benim yüzümü okşadığı gibi, itinayla şişelerdeki etiketlerin tozunu sildi. Sanki özellikle kıymetli, kırılabilir bir şeymişim gibi dokunurdu bana. Sadece bana bakışıyla bile, midemde ılık bir his oluşurdu.

"Babanın, bunları içmemizi sorun etmeyeceğinden emin misin?" diye sordu.

Jasper ikna edici, tok bir sesle, "Elbette!" dedi. "Yoksa şarap mahzenini kilitlerdi. En azından silah dolabını kilitledi. Ve yatak odasını. Ağabeyimin en son verdiği partiden sonra, annem yeni bir yatak almak zorunda kaldı, harika bir partiydi!" İç çekti. "Ama Fransızlar... filmlerindeki kadar hoşgörülü ve eğlenceli değiller, benden söylemesi."

"Kızları da mı değil?" diye sordum.

"Özellikle kızlar hiç değil," dedi Jasper.

Bu hiç değilse, Persephone için iyi bir haberdi.

Jasper mantarı şişenin ağzından çekti ve kadehe coşkuyla şarap doldurdu. Alkollü içeceklere bakmamıştım ama hepsi bira gibi bitmiş görünüyordu. Mutfak tezgâhındaki kirli porselen tabaklara bakılacak olursa, yiyecek bir şeyler de vardı. Geriye sadece bir parça peynir ve bir demet maydanoz kalmıştı.

Jasper kadehini salladı. "Gerçeği öğrenmek istiyor musun?"

Elbette istiyordum.

Gerçek, Jasper'ın misafir ailedeyken, ev hasretinden neredeyse ölecek olması ve ailesine gözyaşları içinde, onu daha erken eve götürmeleri konusunda yalvarmasıydı. Çılgın partiler ve şatafatlı *savoir vivre*[3] hariç, bu küçük Fransız şehrinde hiçbir şey yokmuş. Fransız yemekleri bile bu durumu değiştirmemiş.

3 (Fr.) Hayat tarzı. (ç.n.)

"Tamamıyla gözümde büyütmüşüm," dedi Jasper ve kırmızı şarabından büyük bir yudum alıp hemen ardından yüzünü buruşturdu. "İğrenç! İyi bir şarap yapmayı bile beceremiyor şu Fransızlar. Ama hiç değilse etki ediyor."

Henry elinden şişeyi aldı ve etiketi inceledi. "Bu şişelerin, 1972 yılından kalma olduğunu biliyorsun değil mi? Çünkü sadece bira bittiği için bunları bir yudumda kafaya dikmek bana haksızlık gibi geliyor." Takımındaki susamış görünen çocuklar ile şarap şişelerinin arasına koruyucu bir şekilde girdi.

"Ah, saçmalık," diye bağırdı Jasper. "Bugün hepsini boşaltacağız. Gözlerinizi kapayın ve şu ekşi şeyi mideye indirin. Sonunda yeniden arkadaşlarımın yanına dönüşümü kutlamak istiyorum. Şu Fransız köyünde ne kadar yalnız hissettiğimi bilmiyorsunuz!"

Bana bir kadeh uzattı ama başımı olumsuz anlamda salladım.

"En sonunda sıkıntıdan artık kitap okumaya bile başlamıştım. Ben! Bir kitabı başından sonuna kadar okudum ve sonra baştan başladım. Annem bunu duyduğunda, durumun ciddi olduğunu anladı."

"Zavallıcık, bu gerçekten korkunç," dedim. Henry şarap şişelerini misafirlerden korumaktan vazgeçti ve iki yanında da kadehlere şarap doldurulmaya başladı. Henry birini kendine ayırdı.

Jasper alnını tuhaf, düşünceli şekilde kırıştırdı. "Evet, korkunçtu. Ama yine de bu tecrübe bana çok şey kattı. İçsel olarak tamamıyla olgunlaştım. Artık hayatta gerçekten neyin önemli olduğunu biliyorum."

"Bunu herkes biliyor," dedi Persephone. Daha görünürde bile yokken, nasıl bu kadar çabuk yanımızda bittiğine şaşırmıştım (hem de davet edilmediği halde). Aramızdan şişeye uzanıp su bardağına kırmızı şarap doldurdu. Şarap kadehi kalmamıştı. "Hayatta en önemli şey sevgi!"

Jasper şaşkın vaziyette kıza baktı ama konunun değişmesine izin vermedi. "Öyle mi? Ben aslında 'arkadaşlar' diyecektim! Ama temel olarak aynı şey. Arkadaşlar sevgidir!" Jasper'ın düşünceli alın kırışıklıkları, tıraş edilebilir Ken'in parıldayan gülüşüne teslim oldu. "Kız kardeşinle mi geldin Penelope?"

Persephone bardağı dudaklarına götürdü ve tekrar indirdiğinde bardağın yarısı boştu. "Hayır," dedi. "Erkek arkadaşımla geldim. Gabriel'le."

"Ah, Gabriel'i az evvel Dave'le birkaç içecek almaları için göndermiştim." Jasper etrafına bakındı.

"Biliyorum," dedi Persephone ve tek bir solukta bardaktakinin hepsini içmeyi başardı. "Ayrıca Gabriel harika öpüşüyor."

Ama bunu Jasper duymadı çünkü tam o anda itiş kakış mutfağa girmeye çalışan Grayson'ı gördü ve onu kucaklamak için üzerine atladı. Ne yazık ki sonra ikisi de salona gitti. Oysa

Grayson'a, Emily'yle konuşmasının nasıl geçtiğini soracaktım. Ama öncelikle, alkolü kaldıramadığı halde kendisine tekrar şarap dolduran Persephone'yle ilgilenmeliydim. Şarabın dudağının üzerinde bıraktığı küçük kırmızı bıyığın dışında iyi görünüyordu, kırmızı gözlerden ve şişmiş gözkapaklarından eser yoktu.

"Gabriel'in dilinin salyangoz hissi yarattığını söylememiş miydin?" diye fısıldadım. Henry akıllı telefonuyla meşguldü.

"Kesinlikle!" Persephone hoşnut bir şekilde gülümsedi. "Ama bunu Jasper bilmek zorunda değil. Kıskançlık duymalı, şefkat değil."

"Bu çok saçma," demek isterdim ama ne yazık ki böyle karmaşık bir düşünce tarzı bana bir yerden tanıdık geliyordu. Bu durumu ayıplayıp onaylamayacak son kişi bendim. Rasmus'un aksine, hiç değilse Gabriel gerçek bir kişiydi.

"Elbisemi nasıl buldun? Pandora bugün satın aldı. Onu üzerimde görürse beni öldürür." Persephone kıkırdadı. "Ama komşumuzun çocuğuna bakıyor ve tahminen gece yarısından önce buraya gelemeyecek..."

"Ah. Kahretsin," dedi Henry, hâlâ telefonuna bakıyordu.

"Ne oldu?" Endişeyle ona baktım. Yine ailesiyle ilgili bir şey olmadığını umuyordum. Geçen gece, Bayan Honeycutt'ın rüyasından aniden yok olduğunda, annesi omleti yakmış, elinde ve kolunda orta derecede yanığa sebep olmuştu. Henry annesinin acıyla çığlık atmasına uyandıktan sonra yanık ka-

barcıklarını tedavi ettirmek için, onu acil servise götürmüştü. Gerçi açıkça belirtmemiştim ama gecenin üçünde bir omleti yakacak derecede tedbirsiz davranan birinin, gerçekten aç olabileceğini düşünmüyordum. Henry'nin, evde bir şeylerin ters gidebilme ihtimaline karşı, devamlı tetikte olmasına şaşmamalıydı.

Ama şu anki konu farklıydı. "Şu an burada herkesin midesine indirdiği 1972 tarihli Chateau Margaux'nun şişesi, internette dört yüz sterlinin üzerinde satılıyor."

"Bunu tadından anlamıştım." Persephone su bardağının içinde şarapla bir daire çizdi ve bir şarap gurmesi edasıyla ağzını şapırdattı. "Gerçekten iyi bir şarap. Hafif ve *elegant* bir tat bırakıyor..."

Henry sırıttı. "Hafif böğürtlen aromasını da unutma."

"Doğru," dedi Persephone.

"Jasper'ın babası onu öldürecek." Açılmış şişeleri hızlıca saydım. "İki bin sterlin saniyeler içinde yok edildi. Hem de, aslında birayı tercih eden insanlar tarafından..."

"Bira" kelimesini duyunca, yanımdaki çocuk hemen kulak kabarttı. "Hey, daha bira var mı?" diye sordu ve yarı dolu şarap kadehini, tezgâhta tek başına duran peynir parçasının yanına koydu. "Çünkü bu şeyin tadı at sidiğine benziyor."

Henry son kalan açılmamış iki şişeyi kolunun altına sıkıştırdı. "En iyisi bunları güvenli bir yere götüreyim."

"Bekle, ben de geliyorum." Persephone tirbuşonu aldığı gibi kalabalıkta Henry'nin peşine takıldı. Elbisesinin fermuarının yarıya kadar açık olduğunu ve elbisenin iki yanındaki parçanın, belinden aşağıya sarkıp yürürken neşeyle yukarı aşağı sallandıklarını ancak o zaman fark etmiştim. Kalabalığın arasından, mutfaktan salona kadar ilerlemek biraz zaman almıştı ama sonunda ulaştığımda, Henry'yle Persephone'yi hiçbir yerde göremedim.

Burası biraz daha boştu, o yüzden müzik o kadar yüksekti ki pencere camları sarsılıyordu. Birkaç kişi dans ediyordu, bunların arasında, bir elinde şarap şişesi diğerinde de yarı dolu bir kadeh olan Jasper da vardı, hem de krem rengi bir koltuğun yanında. Koltuğun şarap kadar pahalı olmadığını umdum. Jasper'ın ailesine her geçen dakika daha fazla üzülüyordum.

Grayson, ben yanına giderken, kitaplığa yaslandı ve yorgun bir şekilde bana gülümsedi.

"Emily ne dedi?" diye sesli bir şekilde sordum.

Grayson beni duyamadığını işaret etti. Sorumu mümkün olduğunca bağırarak tekrarladım ve Grayson da bana bağırarak cevap verdi: "Alet odasına yeni daldım!"

"Ne?"

"Afet kuryeyi geri saldım."

"Ciddi misin?" diye sordum kuşkuyla. Bunu neden yapmıştı ki? Kim böyle bir şey yapardı?

Ama Grayson öfkeyle başıyla onayladı. "Ne erameti! Açyüzlü." Çenesiyle odanın öbür tarafında müzik setinin yanında duran ve ayağıyla ritim tutan Emily'yi işaret etti. Emily için oldukça alışılmadık bir hareketti. Pek de rock müzik sever olduğu söylenemezdi.

"İçi közlü sahte!" diye bağırdı Grayson.

Bu şekilde devam edersek bir türlü anlaşamayacağımızı anladım. Bu yüzden dans edenlere eşlik ederek Jasper'ın ve diğerlerinin yanından geçtim ve müzik setine doğru ilerledim. Rockçı Emily'yi olabildiğince görmezden geldim ve müziği biraz kıstım. Böyle çok daha iyiydi. Yine de oldukça yüksekti ama hiç değilse camlar artık sarsılmıyordu ve kulaklarımdaki basınç yok olmuştu. Hatta Emily'nin bana doğru eğilip küçümseyici bir şekilde söylediğini bile duyabilmiştim: "Bu kadar geri kafalı olma, Liv! Bu bir parti, insanlar dans etmek istiyor, muhabbet etmek değil."

İkinci adı "Partibozan" olan birinden bunları duymak çok garipti. Acaba, uygunsuz şekildeki daracık mini eteğin içine girerek, başöğretmenden parti delisi birine dönüştüğü konusunda beni kandırabileceğini mi düşünüyordu? O zaman şu surat ifadesinden de vazgeçmeliydi.

Az evvel cilveli bir şekilde oynadığı kolyeyi takmadığını gördüm ve bir anda Grayson'ın bana ne demek istediğini anladım. "Afet kuryeyi geri saldım"la asıl demek istediği, "Lanet olası kolyeyi geri aldım"dı. Ah, anlamıştım!

"Ne dedin?" diye bağırdım. "Seni çok zor anlayabiliyorum, müzik çok yüksek. Ne erameti ve Açyüzlü! İki közlü sahte?"

"Aptal şey," dedi Emily, yine eski haline dönmüştü.

"Teşekkür ederim. Sen de öyle!" Yanından dans ederek uzaklaşırken, ona olabildiğince neşeyle gülümsedim.

Henry ve Persephone ilerideki kitaplığın orada, Grayson'ın yanında duruyordu ve Jasper da, iki arkadaşını tekrar kucaklamak ve onları ne kadar çok sevdiğini söylemek için dansına ara vermişti. O arada kırmızı şarabı, beyaz piyanonun üzerine koymuştu. Böylece babası, kaliteli şarabını, piyanonun cilasında bıraktığı kırmızı dairelerden hatırlayacaktı.

Bir an Jasper taşkınlık ederek Persephone'yi de kucaklayacakmış gibi oldu ama kız atik bir şekilde kucaklaşma alanından uzaklaştı. Ama tam bu sırada, Rolling Stones grubunun *Sympathy for the devil*[4] şarkısının çalmaya başladığı anda, salona Arthur girdi ve tüm dikkatleri üzerine çekti. Kolunun altında üç tane, altılı bira paketi taşıyordu ve havalı bira reklamından fırlamış bir meleğe benziyordu. Muhtemelen bu yüzden herkes onu gördüğü için çok mutluydu.

Elbette Grayson, Henry ve ben hariç. İçgüdüsel olarak birbirimize yaklaştık ve Henry elimi kavradığında, sitemli bir şekilde, "Lütfen onu davet ettiğini söyleme, Jasper!" dedi.

Jasper kollarını iki yana açtı. "Ah, arkadaşlar! Size bunca zamandır ne anlatmaya çalıştığımı sanıyorsunuz? Arkadaşlık

4 (İng.) Şeytana sempati. (ç.n.)

ve Fransa'da öğrendiğim şey hakkında? Arkadaşlar her şeyin üstesinden gelir! Bence yeterince uzun zamandır birbirinize kızgındınız."

"Fransa'da hafızanı yitirip Arthur'un ne yaptığını unuttun mu?" Grayson, Arthur'un Noel Baba edasıyla, bira kutularını sağa sola dağıtışını ve gitgide bize yaklaşmasını asık suratla izliyordu. Mick Jagger şarkıyı söylüyordu: "*Pleased to meet you, hope you guess my name. But what's puzzling you, is the nature of my game.*"

"Haydi bu bir başlangıç olsun," dedi Jasper. "Şu aptal iblisleri ve rüya saçmalığı gibi çocukça şeyleri unutun ve artık büyüyün! Arthur okulun ilk yılından beri en iyi arkadaşımız. Tamam, bir hata yaptı ama birincisi; herkes hata yapar ve ikincisi; o dönemde olanların çoğu Anabel yüzünden oldu..."

"Gerçekten mi?" diye ağzından kaçırdı Persephone, gözleri faltaşı gibi açılmış halde diyaloğu izlerken. "O kızın bu işte bir parmağı olduğunu biliyordum. Ama tam olarak konu ne?" Hafiften geveleyerek konuşmaya başlamıştı. Bu anı fırsat bilip elbisesinin fermuarını yukarı çektim ve bunun için ne yazık ki Henry'nin elini bırakmak zorunda kaldım. Persephone hafif bir baş hareketiyle bana teşekkür etti.

"İnatla eski defterleri açmanın kimseye bir yardımı dokunmamıştır," dedi Jasper ve Henry'nin öfkeli bakışı ile Grayson'ın gözlerini devirişini görmezden geldi. "Bazen gözünü karartıp her şeye baştan başlamak gerek. Gerçek arkadaşlık

sonsuza dek sürer. Ve biz şimdiye kadarki en iyi arkadaşlarız, eskiden olduğu gibi bugün de. Öyle değil mi Arthur?"

"Bu doğru. Siz dört silahşorlardınız!" Persephone'nin gevelemesi, tekrar konuya dahil olduğunda hızla geçmişti. "Ve sen en kibarları olmasa da en yakışıklılarıydın Arthur. Bunun nedeni saçların. Ve şu mükemmel tenin. Tıpkı porselen gibi, çok narin."

"Teşekkür ederim, Persephone." Arthur artık önümüzde duruyordu. Elindeki tüm biraları dağıtmıştı ve neredeyse bize mahcup şekilde gülümsüyordu. "Selam."

Jasper dışında kimse gülümsemesine karşılık vermedi. Arthur'a sessiz bir şekilde bakıyorduk; Persephone fal taşı gibi açılmış gözleriyle merakla, diğerlerimiz de az evvelki kadar soğuk ve kayıtsız bir şekilde. Arthur'un en son düşüneceği şey, ondan korktuğumuz olmalıydı.

Her ne kadar korkuyor olsak da... En azından ben korkuyordum. Yine zavallı Theo Ellis'i ve Arthur'a karşı gelmeye cesaret etmesi yüzünden cezalandırılmasını düşündüm.

"*Just call me Lucifer, 'cause I'm in need of some restraint,*" diyordu Mick Jagger ve Henry kaşlarını havaya kaldırıp, "Bu senin film müziğin Arthur," dedi.

Jasper ona sitemli bir yumruk attı, Arthur'a yaklaşıp kolunu gösterişli bir şekilde onun omzuna attı. "İyi ki buradasın adamım. Grayson ve Henry de seviniyor ama mutluluklarını gösteremiyorlar. Ama içlerinde bir yerde, bizimki gibi bir

arkadaşlıkta, bazı fikir ayrılıklarının sineye çekilebileceğini biliyorlar. Haydi ama, biraz çaba gösterin."

Arthur hoşgörüyle, "Onlara biraz zaman ver," dedi.

"Bazen, ancak zor bir durumda, eski arkadaşlarına ne kadar ihtiyaç duyduğunu anlarsın. Tahmin edebileceğinizden daha acil bir durumda." Biraz öne eğildi, rol icabı olan mahcup gülümsemesi, her zamanki, özgüvenli yüzünü yumuşattı. "Sadece şunu söylüyorum: *Saros Döngüsü.*"

Kayıtsız bakış taktiğimizi devam ettirerek ona cevap vermedik. En azından benim aklıma, "Ha?" demekten başka bir şey gelmediği için. "Saros Döngüsü" diye bir şey duymamıştım. Ayrıca, tam bu sırada, Persephone'nin grubumuzdan ayrılmasıyla dikkatim dağılmıştı. Aceleyle salonu terk edişini izledim. Alkolden midesi mi bulanmıştı? Yoksa kız kardeşi, tahmininden daha erken geldiği için Persephone, elbiseyi görmesin diye ondan saklanacak mıydı?

Arthur sessiz kalışımızı doğru yorumlamıştı. "Ah, Anabel size planı," bu sırada iki eliyle havada tırnak işareti yaptı, "açıklamadı mı ve esrarengiz ölüm tehditleri savurmadı mı? Muhtemelen Güneş tutulmasının olacağı gün, sağ kalamayacağınızı söylemedi, öyle değil mi?"

Hayır, söylememişti. Ama bir şey planladığı belliydi.

Kollarımdaki tüyler ürperirken Arthur, "Muhtemelen bir süredir yine onunla konuşuyor," diye devam etti. "İblisle demek istiyorum. Karanlığın efendisiyle. Ya da tam tersi." Kısa

bir kahkaha attı. "Anabel'e inanacak olursak, hakkımızda iyi şeyler söylemiyormuş."

Grayson gayet havalı bir şekilde, "Aslında seni bağrına basmış olmalıydı," dedi. Bu arada aklıma, iki hafta sonra gerçekten de bir Güneş tutulması olacağı gelince, Henry'nin eline dokundum. Tutulmayı okul bahçesinden, fizik dersinde mukavvadan hazırladığımız koruyucu gözlükler ve farklı gözlem aletleriyle izleyecektik.

Arthur hafifçe gülümsedi. "Ciddiyim, eski zamanları anımsayıp yeniden dayanışma içerisinde olmamız akıllıca olabilir. Durum istediğimizden daha hızlı ciddileşebilir."

"Yani sen ..." diye başladı Henry ama hemen tekrar susup nefesini tuttu. Bunu yapan odadaki tek kişi o değildi. Herkes bir anda konuşmayı kesti, dans edenler tuhaf pozisyonlarda donakaldılar. Müzik gümbürdemeye devam etmeseydi, odada çıt çıkmıyor olacaktı. Bunun nedeni, tekrar salon kapısında duran Persephone'ydi.

Benim Persephone'm, sadece yakışıklı erkekler, moda ve makyajla ilgilenen ve saatlerce ruj renkleri ve "koyu frambuaz" ve "inci leylağı" arasındaki fark hakkında konuşabilen kız. Kapı eşiğinde durduğu sırada elinde tuttuğu nesne ona o kadar yakışmıyordu ki, en az beş saniye boyunca ona bakakaldım, ta ki bunun bir serap olmadığını anlayana kadar. Persephone, gerçekten de elinde bir tüfekle orada duruyordu. İnanılmaz büyük ve inanılmaz derecede gerçek gibi duran bir tüfekle.

Ve Persephone, onu nasıl kullanacağını iyi biliyor gibiydi; tüfeği biraz yukarı kaldırıp bizim olduğumuz tarafa doğrulttu. Herkesten birkaç saniye sonra, sonunda beni de bir korku kapladı.

Aslında beni en çok korkutan tüfek değildi, aksine Persephone'nin gözlerindeki cam gibi donuk görünümdü. Tıpkı Bayan Lawrence'ın gözlerindeki gibi.

Arthur sessizce güldü. "Durum istediğimizden daha hızlı ciddileşebilir," dedi yeniden.

9.

Emily müziği kapadı. Yerinden kımıldayan tek kişi oydu, geriye kalan bizler hâlâ hareketsizdik ve sadece Persephone'ye bakıyorduk.

Ve o da bize bakıyordu.

Müzik olmadan oda tamamıyla sessizdi, sadece mutfaktan kahkaha sesleri ve birkaç kelime duyuluyordu, anlaşılan burada olanlardan oradakilerin haberi yoktu.

Okulda uzun bir süredir, cinnet anında yapılması gerekenler hakkında, bir formülle açıklanabilecek bilgi içeren not kâğıdı dağıtılmamıştı: *Kaç, saklan, bekle.* Sadece bekliyorduk. Belki de, bunun aptalca bir şaka olduğunun ortaya çıkmasını bekliyorduk.

Bendeki her türlü zaman kavramı yok olmuştu, muhtemelen Persephone'nin içeri girmesinin üzerinden daha birkaç saniye geçmişti. Ama bana sanki sonsuzluk gibi geliyordu. Henry'nin elimi tutan eli buz gibiydi.

En sonunda Jasper sessizliği bozmayı başardı. "Bu... babamın av tüfeklerinden biri mi?" Sesi titriyordu.

Persephone gayet net bir şekilde, "Evet," dedi. "Baban silah dolabının anahtarını, çamaşırhanedeki eski bir saksının altında saklıyor. Üstten ikinci rafta."

Eski saksı. Çamaşırhane. Beynim bazı kelimelere takılıyordu ama aralarında bağlantı kuramıyordum.

Burada neler oluyordu?

Grayson, Persephone'nin, tüfeği hafifçe sallayarak karşıladığı bir adım attı. Arkamda bir yerde, bir kız boğuk bir sesle çığlık attı ve Grayson durdu.

"En iyisi o şeyi yere bırak Penelope." Jasper gergin bir şekilde gülümsedi. "Tüfek dolu değil ama yine de..."

"Persephone," diye düzeltti. Sesi tamamıyla duygusuzdu. "Adım Persephone. Ve aralıksız ateş eden bir tüfek, sürgü mekanizması geriye çekilerek ve boş kovanlar dışarı atılarak doldurulur. Şarjör boşalmışsa, sürgü mekanizması açılır, şarjör haznesine yeni kovanlar doldurulur ve sürgü mandalı yana çekilir. Bu gerçekten çok kolay." Odanın içine birkaç adım attı ve tüfeği iki eliyle kaldırdı. "Böylece nihayet tüfek kullanılabilir hale gelir. Sakince nefes al."

Elbette bunu, nefesini tutan veya korkudan soluk soluğa kalmış bizlerden daha iyi yapabiliyordu. Tüfek bize dönüktü.

Daha doğrusu, bana doğru.

"Dipçik omza doğru şekilde oturtulmalı. Elini, alt ve üst kolunu gevşet, aynı zamanda el bileğini sabitle. Tüfeğin emniyeti açıldı, hedef belirlendi, işaretparmağı gergin," diye

devam etti Persephone. Ördek Avcıları Derneği'nin 75. yıldönümündeki hatıra yazısından alıntı yapıyormuş gibiydi. Ama ben ördek değildim. Ve av arkadaşı da.

"Persephone!" Ağzımdan boğuk bir fısıltı çıktı. Ve şu an aklıma başka bir şey gelmiyordu. Bir şey yapmam gerektiğini biliyordum ama kendimi, zeminin ve hatta havanın katı şurupmuş hissi yaratan, ağır çekimde hareket edebildiğim bir kâbustaymışım gibi hissediyordum. Sanki beynim de şuruba benzer bir maddeymiş gibi çok yavaştı, tıpkı düşüncelerim gibi. Veya tüm bu olanlar, beynimin algılayabileceğinden çok daha hızlı gerçekleşiyordu.

Perspehone zaten beni dikkate almıyordu, göğsüme hedef almakla meşguldü. Persephone'ye daha yakın olan Grayson'ın yüz ifadesi çaresiz gibiydi ve kıza ulaşması ne kadar sürerdi bilmem ama ne kadar hızlı olursa olsun, merminin hızına yetişemezdi.

"Parmak ucu tetiğe konur. Ateş edilecek parmak yavaşça bükülür..." dedi Persephone. Artık buradaki her şeyin tuhaf şekilde ağır çekimde gerçekleştiğinden emindim. Yani demek istediğim, bir parmağı bükmek ne kadar sürebilirdi ki?

Yüzüm sararıp solmuş olmalıydı. Sanki kanım, daha çok bacaklarıma inmiş gibiydi.

Henry yanımda, "Persephone! Dur!" diye bağırdı. Elimi bırakmış ve bedenini bana siper etmişti. "Bırak şu şeyi, lanet olsun!" Henry'nin hareket edebiliyor ve konuşabiliyor olma-

sına hayran kalmıştım; ben ise, tek bir kirpiğimi oynatmak bir yana, mantıklı bir şey bile yapamıyordum.

Nasıl olsa boşunaydı. Persephone bizi artık algılamıyor gibiydi. Sadece yaptığı şeye devam ediyordu.

"Ateş edecek parmaktaki gerginliği koru. Sakince nefes almaya devam et, gözünü kırpma," dediğini duyuyordum. "Yoksa ıskalarsın."

Şu an çığlık atmanın tam zamanıydı ama ağzımı açmayı bile başaramıyordum. Her an ateş edebilir ve Henry'yi vurabilirdi...

Arthur (son birkaç dakikadır burada olduğunu unutmuştum), hafifçe öksürdü. Sonra alçak sesle ama sert bir şekilde: "Persephone Prudence Porter-Peregrin! Hemen tüfeği yere bırak," dedi.

Hâlâ Persephone'yi göremiyordum çünkü Henry önümde bir kaya gibi duruyordu ama diğerlerinin gösterdiği tepkiden, Arthur'un söylediklerinin işe yaradığını anlamıştım.

Herkes tekrar nefes almaya başlamıştı. Hava artık şurup gibi değildi. Ben de tekrar hareket edebildim.

Etrafımda bir kargaşa oluştu. Bazı davetliler birden konuşmaya ve histerik şekilde gülmeye başladılar, kızın biri ağlama krizine girdi ve bazısında kaçma refleksi daha yeni devreye girdi ve koşarak teras kapısından bahçeye çıktılar.

Ve Persephone? Aman Tanrım, Persephone! Henry'yi kenara ittim ve gevşeyen dizlerimin beni taşıyabildikleri kadar

hızlı bir şekilde, onun yanına koştum. Tüfekle birlikte yere yığılmıştı ve dizlerinin üstünde parkeye çökmüştü, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Ne?.. Neden?.." diye kekeliyordu, tıpkı Bayan Lawrence gibi. "Hedef alma süresi beş saniyeden uzun olmamalı, yoksa gözler sulanmaya başlar... Herkes niye bize bakıyor?"

Yanında dizlerimin üzerine çöktüm ve kolumu omzuna attım.

"Her şey yolunda," dedim ve aklıma daha iyi bir şey gelmediği için kendime kızdım. Ve söylediğim doğru olmadığı için. Hiçbir şey yolunda değildi. Hiçbir şey. Arthur'a baktım, etrafı omzuna vuran insanlarla çevriliydi. Persephone'yi tüfeği bırakması için ikna eden muhteşem kahraman.

"Neden yerdeyiz?" diye sordu Persephone. "Yine lenslerinden birini mi kaybettin?" Gözü tüfeğe kaydı ve ürktü. "Bu da ne? Dolu mu bu?"

"Korkarım evet." Henry tüfeği dikkatlice yerden kaldırdı ve Jasper'a uzattı, o da emniyet kilidini açtı. Ellerinin titremesi gözden kaçmadı.

"Az kalmıştı!" dedi ve inanamayarak aşağı, Persephone'ye baktı. "Tanrım, küçük kız, bu delice fikir de nereden geldi aklına? Ve babamın, silah dolabının anahtarını nereye sakladığını nereden biliyordun?"

"Bilmiyorum," diye kekeledi Persephone. "Uzak tut şunu. Silahlardan nefret ederim."

"Öncelikle bu şeyi güvenli bir yere götürmelisin Jas," dedi Henry ve çenesiyle tüfeği işaret etti. "Önce mermileri boşalt. Ve baksana..." Telaşla fısıldaşan küçük gruplar halinde toplanan insanların olduğu odaya kısa bir göz gezdirdi. "Polise, son birkaç dakikadır birilerinin onları aramış olma ihtimaline karşı, inandırıcı bir hikâye anlatmalıyız. Persephone'nin zil zurna sarhoş halde bir şaka yapmak istemesi ama tabii tüfeğin boş olduğu gibi bir şey."Jasper, Henry'nin her talimatını hevesle onaylıyordu. Birinin önderliği devraldığına ne kadar müteşekkir olduğu belliydi.

"Evet, haklısın," diye tekrarlıyordu ara ara ve tüfeği, yaramaz bir kaplan yavrusu gibi kolunun altına sıkıştırıp odadan hızlıca ayrıldı.

"Ben ne yaptım? Hiçbir şey hatırlamıyorum..."

Persephone iki eliyle kıpkırmızı olmuş yanaklarını tuttu. "Şuurumu kaybetmiş olmalıyım. Gerçekten o kadar çok mu içtim? Ve neden... bu tüfekle ne işim vardı? Hiçbir şey anlamıyorum." Ağlamaya başladı.

"Alkolü kaldıramadığını biliyorsun," dedim.

"Bu doğru." Persephone burnunu çekti. "Yüz losyondaki alkolü bile."

"Önce seni eve götürelim, göreceksin, yarın sabah..." Duraksadım. Yarın sabah ne olacaktı? Her şey yine yoluna mı girecekti? Sanmıyordum. Ve bu olaya hiçbir zaman gülmeyeceğimiz kesindi.

"... yeni bir güne uyanacaksın," diye tamamladım bitkin bir şekilde ama bu, Persephone'yi gerçekten teselli etmemiş, sadece daha fazla ağlamasına sebep olmuştu.

Bir şekilde dikkatini dağıtmak için, "İkinci adın gerçekten de Prudence mı?" diye sordum. Ve birkaç saniyeliğine işe yaradı.

"Nasıl yani?" Öfkeli bir şekilde bana baktı. "Prudence mı? Kimin adı Prudence olur ki? Kesinlikle ikinci bir adım yok, bana iki soyadımın olması yetiyor." Henry'nin onu ayağa kaldırmasına izin verdi ve ona uzattığım mendille burnunu sildi. Ama ne yazık ki ardından tekrar ağlamaya başladı.

"Ben ne yaptım böyle? Herkes bana bir canavarmışım gibi bakıyor."

"Bu doğru değil," dedim hemen. "Merhametle bakıyorlardır." Tamam, bu bir yalandı; çoğu kafa kafaya vermiş, heyecanla detayları konuşuyordu ama şans eseri, Persephone bunu fark edemeyecek kadar bitkin durumdaydı. İleride, kütüphanenin yanında, Arthur bu akşamın kahramanı olmasını kutluyordu, şu ana kadar yerinden kıpırdamayan Grayson da onu öfkeyle izliyordu.

"Kızı bir şekilde kontrol etmiş olmalı. Belki söylediği bir şeyle." Henry'yi Persephone'den biraz uzaklaştırdım.

"Tetikleyici bir kelime veya bir cümle gibi mi?" Henry başıyla onayladı. "Bu benim de kafama dank... şey aklımdan

geçti." Henry alnını kırıştırdı. "Persephone, Anabel hakkında konuşulurken tüfeği almaya gitti, değil mi?"

Aynen öyle olmuştu. "Ve Persephone, Arthur ikinci adını söylediğinde, bizi hedef almaktan vazgeçti. Aslında ikinci bir adı yok. Yani Prudence, onu durdurmak için programladığı bir kelimeydi."

"Ve tetikleyici olan kelime, belki de Saros Dön..." dedi Henry ama aceleyle lafını kestim.

"En iyisi kelimeyi söyleme!"

Ama Persephone bizi dinlemek yerine, mendilime sümkürüyordu.

"Sanırım, Persephone'yi tam zamanında durdurduğu için, Arthur'a teşekkür etmeliyiz," diye mırıldandım ve tekrar Arthur'a baktım.

"Bunu biliyordum," diye hırladı Henry.

Etrafımızdaki fısıltı gitgide normal bir parti gürültüsüne dönüşmeye başladı. Tuhaftı ama her geçen dakika atmosfer, sanki az önceki olaylar hiç yaşanmamış gibi, tekrar normale dönmeye başlamıştı. Ya da herkes, aslında polis için uydurduğumuz hikâye konusunda gizlice anlaşmıştı. Belki de böylesi daha iyiydi, en azından Persephone için. Nasıl olsa kimse gerçeğe inanmazdı.

Birisi –yoksa Emily'mi?– tekrar müziği açtı. Hiç değilse önceki kadar yüksek değildi, böylece Arthur'un neşeli kahka-

hasını net bir şekilde duyabiliyorduk. Keyfi gayet yerindeydi. Ve etrafında duran insanların da öyle.

Elbette Grayson hariç. İki elini de yumruk yapmıştı ve her an öfkeden patlayacakmış gibi görünüyordu. Tıpkı uzun süre kırmızı örtüye bakan bir boğa gibi.

"En iyisi onu hemen oradan uzaklaştır," diye mırıldandım Henry'ye doğru. "Tekrar Arthur'un burnunu kırmadan önce. Sanırım bu, üç maddeli planında yoktur."

"Bırak ne istiyorsa yapsın," dedi Henry.

"Hayır! Arthur bunu yine kendi çıkarı için kullanacak. Lütfen Grayson'la ilgilen, olur mu?" Gülümsemeye çalıştım ama bunu başaramadığımı kendim de fark ettim. "Persephone'yi eve götüreceğim. Daha sonra buluşuruz, Bayan Honey... yaşlı arkadaşımızda, tamam mı?" Persephone'nin koluna girdim. "Ve Henry?" Bir kez daha durup arkamı döndüm.

"Hı?" Bana mı öyle geliyordu yoksa Henry'nin gülümsemesi de biraz titriyor muydu?

"Bana siper olduğun için teşekkür ederim," dedim. "Bu gerçekten çok... cesurcaydı. Ve inanılmaz düşüncesiz bir hareketti."

"Ne yaparsın işte." Henry dudaklarının kenarındaki çukurlarla, artık gerçekten gülümsüyordu. "Elimde değildi. İnsan içgüdülerine karşı koyamıyor."

10.

Ağaç huzur istiyor ama rüzgâr durmuyor. Kaliforniyalı Kung Fu öğretmenimin bu sözü neden tam da şu an aklıma gelmişti bilmiyordum. Oysa saat gece yarısını biraz geçiyorken, Londra'nın merkezden uzak bu keyifli semtinde her şey tamamen durgundu.

Ve ben de bir ağaç değildim.

Şüphesiz, huzuru özlüyordum. Hâlâ. Buna rağmen her gün baş etmem gereken yeni sorunlar çıkıyordu. Bunları artık bir görev olarak nitelendiremiyordum, hem çok fazlalardı hem de çok azının çözümü vardı. Her şey imkânsızmış gibi görünüyordu. Ve Arthur tıpkı bir tsunami gibi, durdurulamazdı. Ona karşı hiçbir şey yapamamıştık, hatta en yüksek seviyedeki arkadaşlarımız bile bir şey yapamamıştı.

Persephone'yi evine bıraktım ve annesiyle babası, ağladığını yüzünden anlayamadan, odasına çıkmasını sağladım. Şans eseri, ikisi de erkenden yatağa girip derin bir uykuya dalmıştı.

Ben makyajını silip, pijamasını giydirirken Persephone, "En azından şuurumu kaybedene kadar, ilk ve son kez, dört

yüz sterlin değerinde, 1972 yılına ait şu Chateau şeyini içtim," diye mırıldandı. Hemen arkasından elbiseyi Pandora'nın gardırobuna geri koydum. "Şarabı hatırlamama rağmen, sonrasında yaşananları hatırlamıyor olmam tuhaf değil mi?"

Evet, elbette öyleydi. Ama bütün bu olanları, daha sonrasında, hem de hiçbir zaman uyumaktan korkmasına sebep olmadan, ona nasıl anlatabilirdim ki?

Sonuçta uyku, hayati önem taşıyordu ve bütün her şey o kadar karmaşıktı ki ayık biri bile bunun altından kalkamazdı.

Neyse ki Persephone, bunu tekrar soramayacak kadar bitkindi. Böylece sorusunun yanıtını alamamış halde, kendini, kütük gibi uyuyacağını ümit ettiğim yatağına attı. Yarın sabahki uyanma anı yeterince kötü olacaktı. Bunu biliyordum: Uyandıktan sonra, kendini tamamıyla normal hissettiğin, yumuşak yorganın altında, sıcacık ve güvende olduğun kısacık bir an. Ama sonra, çoğunlukla da aynı saniyede, anlamsız bir rüya gibi gelen şeyin, aslında gerçek olduğunu fark ettiğin yıkım anı; işte o, insanın ölmek istediği andır.

Persephone'nin üstünü örttüm, karanlıkta sessizce merdivenlerden indim. Dikkatlice kapıyı arkamdan kapadığımda, son anda, beni hırsız sanabilecek, pijamalı bir aile bireyiyle karşılaşmadığım için çok rahatlamıştım.

Persephone'nin evine yakın olan otobüs durağına vardığımda, otobüs geçip gitti ama ben yürümek istiyordum, belki böylece gecenin serin havasında kafamı boşaltabilirdim. Ve

gece yarısı, bir yerlerden gelen kilise çanı seslerinden korkmuyordum. Daha tehlikeli semtlerde yaşamıştım ve Hampstead, geceleri bile sakin ve huzurlu bir yerdi. Dolunay da etkili bir aydınlatma sağlıyordu. Üstelik bakımlı ön bahçelerin birinden, bir caninin çıkması gibi muhtemel olmayan bir duruma karşı Kung Fu biliyordum. Her ne kadar, Kung Fu biliyor olmam, Persephone'yle partide yaşadıklarımda pek işime yaramamış olsa da.

Eve yürüdüğüm on dakikalık yolda, bulabildiğim her taşa bir tekme attım ama oturduğumuz sokağa saptığımda hâlâ öfkeliydim. Üstelik sadece bu felakete sebep olan Arthur'a değil, aynı zamanda kendime de. Bu olay karşısında bir şey yapmak yerine, orada çaresizce dikilip durduğum için. Ve bütün hafta boyunca kötü bir şeyin olacağını bildiğim halde buna engel olamadığım için.

Evimizin behçesindeki manolyalar açmaya başlamıştı, uzaktan parıldıyorlardı ve taşları tekmelemeyi bırakıp adımlarını hızlandırdım. Grayson eve dönmüş olabilirdi ve bana, polisin gelip gelmediğini ve onlara uydurduğumuz hikâyeye inanıp inanmadıklarını anlatırdı.

Eve yaklaştığımda, Lottie'nin çatı katındaki odasında ışık yanıyordu ve sessizce yanına çıkıp biraz teselli bulmayı düşündüm. Tıpkı, kötü bir rüya gördüğümde, titreyerek Lottie'nin yorganının altına girdiğim eski zamanlardaki gibi. Orası hep biraz tarçın ve vanilya kokardı ve Lottie rahatlatıcı bir şekilde saçımı okşarken, korkmamam gerektiğini söylerdi. Sanki

sihirliydi; Lottie bana her şeyin iyi olduğunu söylediğinde her şey gerçekten iyi oluyordu, o zamanlar her şey bu kadar kolaydı. Narin alto sesiyle, bana Almanca ninniler söylerdi. Bu ninnilerde, ay, ağaçların arkasında yaşıyordu, yıldızlar koyunları gökyüzünde otlatıyordu ve her pencereye dostça parıldıyorlardı. Sıkıntılar küçük arı ve küçük kuşla uykuya dalıyordu ve Tanrı hepsini, hasta komşuları da koruyordu.

Bu ninnileri uzun zamandan beri duymamıştım. Ve Lottie, temmuzda Almanya'ya gittiğinde, bir daha hiç duyamayacaktım. Birkaç gözyaşı damlasını bastırmak için gözlerimi kırptım. Neden her şey olduğu gibi kalamıyordu ki? Neden hayat, büyüdükçe daha da karmaşık hale geliyordu? Lottie'siz bir hayat, bana tamamıyla umutsuz olacakmış gibi geliyordu.

Ondan hiçbir zaman sır saklayamıyordum, bana sıkıntı veren bir şey olduğunu hemen anlardı. Bugün de anlamıştı ama Lottie'ye dahi anlatamayacağım sırlar vardı. Ve iyi huylu ayın bile, ışığıyla yok edemeyeceği sıkıntılar vardı. Ve dürüst olmak gerekirse, Tanrı'nın gerçekten herkesi koruduğundan emin değildim.

Muhtemelen bu yüzden artık Lottie'nin yatağına girip kendimi teselli ettirmeye hakkım yoktu.

Yürürken, aydınlık olan pencerelerimize baktığım için, kapı girişimizi komşunun bahçesinden ayıran duvar direğine birinin yaslanmış olduğunu neredeyse fark etmeyecektim.

Gölgeli yerden çıktığında, saçı ay ışığında altın gibi parladı. Bu Arthur'du.

"Ah, sendin demek," dedi, hayal kırıklığına uğramış şekilde. Belli ki Grayson'ı bekliyordu ve anlaşıldığı kadarıyla o henüz gelmemişti.

Olduğum yerde durup yumruklarımı kaldırmıştım. Ama sonra indirdim. Son birkaç saattir, adrenalin seviyemi doruğa çıkaracak çok şey olmuştu.

"Ee? Bugün için yeterince insanın hayatını mahvetmedin mi?" diye sordum. Artık öfkeli olmadığımı fark ettim.

"Seninkini, daha ziyade kurtardım," diye cevap verdi.

"İlginç bir bakış açısı." Yüz ifadesini çözmeye çalışıyordum ama böyle ince detayları yakalayamayacağım kadar karanlıktı. Bu arada Grayson onu pataklamış gibi durmuyordu, şişmiş bir gözü ve kanayan bir dudağı yoktu. Aslında yazık olmuştu.

Arthur alçak sesle ve ciddi bir şekilde, "Persephone'nin, Henry'yi vurmasına asla izin vermezdim," dedi, aslında bana ne demek istediğini anlamak için birkaç saniyeye ihtiyaç duydum. Ama bu bile, öfkemi yeniden alevlendirmedi. Daha ziyade, birden ne kadar yorgun olduğumu fark ettim. Ve üzgün. Çok uzun bir gün olmuştu.

"Bu, Henry önüme geçmeseydi, şu an benim ölü ve Persephone'nin de bir katil olacağı anlamına mı geliyor?"

Arthur'un dişleri, kısa bir süreliğine ay ışığında parıldadı. "Sadece bir şeyi anlamanızı sağlamak istedim, hepsi o kadar."

"Sonsuz derecede kötü biri olduğunu ve hiç vicdanının olmadığını mı?" Küçümseyerek güldüm. "Pardon ama bunu zaten biliyorduk. Sadece her seferinde kendini aşabiliyor olman hayret verici."

"Ah, Liv. Hâlâ küçük bir kızsın. Dünyayı, tamamen çocuksu bir şekilde iyi ve kötü olarak ayıran küçük bir kız." İç çekti. "Elimize ne kadar inanılmaz derecede güçlü bir şeyin geçtiğini anlamıyorsun." Artık enerjik ve hızlı konuşuyordu, lafını bitirmesine izin vermeyeceğimden korkuyor gibiydi. "Senin için her şey bir oyundan ibaret. Aslında elimizde dünyayı değiştirebilecek, onu düşüncelerimize göre şekillendirebilecek ve daha iyi bir yere dönüştürebilecek bir anahtar tuttuğumuzu görmek istemiyorsun."

"Dünyayı değiştirmek istiyorsun, öyle mi?" Aslında kulağa iğneleyici gelmeliydi ama daha ziyade biraz çaresiz gibi çıkmıştı. Çünkü görünüşe göre, Arthur gerçekten söylediği şeye inanıyordu. Derin bir nefes aldım. "Şu ana kadar sadece insanların canını yaktığını gördüm. Bayan Lawrence ve Persephone sana hiçbir şey yapmamışlardı. Ve Theo Ellis, sadece hakaretlerine karşılık vermişti. Neden bu kadar inanılmaz derecede kötü birisin?" Bu soru birden ağzımdan çıkmıştı ve hemen geri almak istedim. Çünkü çok çocukçaydı. Tıpkı kırmızı başlıklı kızın, kötü kurda sorduğu gibi: *Büyükanne, neden dişlerin bu kadar büyük?*

Arthur hemen sessizce güldü. "Ah, neden burada seninle tartışıyorum ki? Grayson ve Henry'yi sadece biraz harekete

geçirmek istiyordum. Artık savaşmamamız gerektiğini anlamaları için. Arkadaşlığımızı hatırlarsak, birlikte her şeyi elde edebiliriz."

"Bütün yaptıklarından sonra, sana tekrar güveneceklerini düşünmüyorsun, öyle değil mi?"

"Tabii ki düşünüyorum," dedi Arthur. "Arkadaşlığımızın ne kadar derin olduğu konusunda hiçbir fikrin yok. Birbirimizi küçüklükten beri tanıyoruz. Ve birlikte inanılmaz derece çok şey yaşadık. Böyle şeyler insanları birbirine bağlar."

Şu an neredeyse Jasper gibi konuşuyordu. En iyi arkadaşlar konusunda duygusal beyanını açıklayan Jasper olabilirdi ama bu, Arthur tarafından kulağına fısıldanmadığını göstermezdi. Hatta bana göre bu, çok yüksek bir ihtimaldi.

"Arkadaşlarımın canını asla yakamam," dedi Arthur ve sesi o kadar inandırıcıydı ki neredeyse sesli bir kahkaha atacaktım. Ama sonra aklıma, şimdiye kadar Grayson ve Henry'ye hiçbir zaman doğrudan saldırmadığı geldi. Bunun yerine hedefinde hep başkaları vardı, mesela ben ve kız kardeşim.

"Arkadaşlık prensibini anladığını düşünmüyorum," dedim. "Grayson ve Henry'nin sevdiği insanlara zarar verdiğinde, onlara da zarar vermiş olursun."

Arthur'un dişleri yine parıldadı ama bu sefer kahkahası alaycıydı. "Ah, sen kendinden mi bahsediyorsun Liv'ciğim? İki erkek tarafından sevildiğini hissetmek güzel bir şey olmalı. Kendini inanılmaz derecede önemli hissediyor olmalısın, öyle

değil mi? Ama birkaç ay öncesine kadar Grayson ve Henry senin varlığından bile bihaberdi. Ve inan bana, seni aynı şekilde çabucak unuturlar. İddiaya var mısın?" Elini bana doğru uzattı.

Eline tükürmek isterdim. Birden öfkem geri gelmişti ve onu, çok özlediğim bir arkadaşımmış gibi karşıladım. Öfkeli olmak, üzgün olmaktan çok daha iyiydi. Bir anda kendime geldim. Mümkün olduğunca havalı bir şekilde, "İddiaya girmeyi çok isterdim," dedim, "ama bu bana bir şey kazandırmaz çünkü iddiayı kazansam da, bundan haberim bile olmaz."

"Şahsen bu umurumda olmaz," diye cevap verdi Arthur. "Aslında bunu sadece kendime kanıtlamalıyım. Gerçi bugün seni korudum ama buna pişman olmaya başladım."

Artık oldukça *fazla* öfkeliydim. Gerçi beni "korumuştu" ama Persephone, yine de haftalarca tüm okulun dedikodusuna maruz kalacaktı. Zavallı Theo Ellis'ten artık söz edilmeyecekti. Kuyumcu dükkânını neden soyduğunu kendisinin bile bilmediğine kimse inanmayacak ve tabii kendisi dahi aklından şüphe duyacaktı. En iyi ihtimalle, bir psikiyatri kliniğine düşecekti. Belki de bu yüzden bir daha hiçbir zaman toparlanamayacaktı.

"Cidden, seni yolumdan kaldırmama ne engel olacak?" diye sordu Arthur. "Hangi x kişi, hangi x şekilde istersen bunu yapabilir. Hem de her an ve her yerde ..."

Artık yeter!

"Peki, yeniden çeneni kırmama ne engel olacak? Hem de şu an ve burada?" diye sordum ve ona doğru bir adım attım. Arthur beni memnun edici şekilde geri çekildi. Sonrasında ne yapacağımı ben de gerçekten bilmiyordum. Ve artık bilemeyecektim çünkü tam o anda, gürültüyle kırmızı bir spor araba yaklaştı ve ciyaklayan lastik sesiyle yanımızda, kaldırıma kıl payı durdu.

Matt'in araba sürüşü oldukça kendine özgüydü ve park ederken boşa zaman harcamıyordu. Arabası her zaman, yolun kenarında hafif çapraz duruyordu ve şimdiye kadar kimsenin arabaya, hiç değilse yan aynaya çarpmamış olması bir mucizeydi. Ne yazık ki manevrasını yaparken Arthur'u ezmemişti. O, bu anı fırsat bilip arkasını döndü ve uzaklaştı. Muhtemelen burada Grayson'ı beklemek, oldukça tehlikeli bir hal almıştı.

Matt beni ancak arabadan inerken fark etti ve karanlıkta pek göremesem de, sırıttığından emindim.

"Eyvah!" Burnuma bira ve sert losyon kokusu geliyordu. "Umarım sizi öpüşürken rahatsız etmemişimdir."

"Neyse ki hayır," dedim.

"Ama belli ki zavallı adamı kaçırdım. Arkasından koşmayacak mısın?"

"Bu hakkımdan vazgeçmeyi seçtim. Ama bana bir iyilik yapmak istiyorsan, onu arabayla çiğneyebilirsin. O zaman sorunlarımdan bazıları çözülmüş olur."

Matt güldü. "O kadar mı kötü?"

Evet. O kadar kötüydü.

Arthur artık arkasını dönmüyordu. Pek hızlı yürümüyordu ama adımlarını her zamankinden daha sert atışından, onun da öfkeli olduğunu anlamıştım. Hiç değilse biraz öfkeliydi. Yine de bu, bütün gece, ölümümle ilgili sadistçe planlar yapacağı anlamına geliyordu. Kendi rüya kapımı, Buckingham Sarayı gibi korumak ne işe yarardı ki, Arthur beni öldürmek için her an birini ayarlayabilirdi. Ne yaptığından bihaber, beni bir otobüsün önüne iten birini ya da artık Arthur benim için ne düşünüyorsa. Hayatımın geri kalanında, muhtemelen sürekli arkamı kollayacaktım.

"Kaç yaşındasın Liv? Adın buydu, öyle değil mi?" Matt bana merakla bakıyordu. *Bunu* karanlıkta bile fark edebiliyordum.

"Evet, adım Liv. Ve on altı yaşındayım," diye cevapladım.

"Ah, ne yazık ki benim için çok küçüksün," dedi Matt üzüntüyle.

"Evet, sanırım öyle. Doğrusu, daha fazla yaşlanabileceğimden de emin değilim." Ona gülümsedim. "Sanırım şimdi içeri girip vasiyetnamemi hazırlayacağım. İyi geceler Matt."

"İyi geceler Liv. Açık pencerelerden uzak dur."

Kesinlikle duracaktım. Hiç değilse bunu yapabilirdim.

11.

"Yeni başlayanlar için uygulamalı uçuş eğitimimize hoş geldiniz Bayan Silber!" Kaptan pilot, elimi aramızda duran, sayısız şalterlerle ve yanıp sönen küçük lambalarla donatılmış konsolun ortasındaki bir kolun üzerine koydu. "Kaybedecek zamanımız yok, öğle değil mi? Yarın bir Boeing 747'yi uçuracaksınız."

"Belki yarın değil ama yakın zamanda," dedim çekingen bir şekilde.

"O zaman başlayalım: Bu itme kolu ve buradan iniş kanatları kumanda ediliyor. Başlarken..."

"Bir dakika," diye lafını kestim ve biraz yüzüm kızardı. "Uçmakla ilgili konunun, sadece mecazen olduğunu biliyorsunuz, değil mi? Benim, şey... başka bir şeyi öğrenmem gerekiyor."

"Kesinlikle anlıyorum," dedi Matt. Kaptan başlığının altındaki onun kafasıydı. "Ama uçmak, pratikte seksle aynıdır. Söz konusu olan kaldırma ile itme gücü; yerçekimi ile hava

direnci arasındaki uyumluluktur. İşin sırrı bu. Ve elbette korkmamak gerek."

Yeşil bir düğmeye bastı ve bir hostes belirdi.

"Sizin için yapmamı istediğiniz bir şey mi var Kaptan?"

"Evet." Matt kadına gülümsedi. "Yarım saatliğine yardımcı pilotu devre dışı bırakabilirsiniz, ayrıca uyanık kalmamız için bize biraz kahve ve sonrası için bir parça kek getirebilirsiniz ve bu arada Liv'e sutyeninizi ödünç verebilir misiniz?"

Dehşete düşmüş halde kendime baktım. İç çamaşırlarımla oturduğumu o an fark ettim ve gerçekten de bunlar en güzel iç çamaşırlarım değildi. Doğrusunu söylemek gerekirse, bunlar bana ait bile değildi. Külot belime kadardı ve sutyenim gibi sosis renginde, tıpkı annemin karpal tünel sendromu için kullandığı eldivenlerin kumaşı gibi bir kumaştandı. Gertrude teyzemin giyeceği tarzda bir iç çamaşırıydı.

Hostes biraz acıyarak, "Evet, bu gerçekten korkunç," diye onayladı. "Benimki Victroia's Secret, beğeneceğinizden eminim." İstekli bir şekilde üniformasını çıkardı. Üniforması mavi ve sarıydı ve arka plandaki yeşil kokpit kapısıyla uyumlu değildi. Ortaya çıkan sutyeni, düz siyah danteldendi.

"Dur!" diye bağırdım.

Matt ve hostes bana şaşkınlıkla baktılar.

Zaten durum şaşılacak gibiydi. Üzerimde Gertrude teyzenin iç çamaşırıyla, Matt ve striptiz yapan bir hostesle birlikte bir uçağın kokpitindeydik... Bu çok anlamsızdı.

Gözüm tekrar hostesin arkasındaki yeşil kapıya kaydı. Genel tabloya uymayan sadece rengi değildi. Üzerinde süslü püslü imzaların olduğu bu tür ahşap kapılar uçaklarda olmazdı; özellikle de gözlerini kırpıştıran kertenkele şeklinde bir topuzu olan bir kapı hiç olmazdı.

"Bu bir rüya!" dedim içim rahatlamış bir şekilde. "Aptalca, saçma bir rüya."

"Burası hoşuna gitmiyorsa, seni zorla tutan yok," dedi Matt rencide olmuş şekilde. "Sensiz de kesinlikle eğlenebiliriz. Patricia, artık öğretmenlik yapmama gerek kalmadı."

Hostes cilveyle kıkırdadı.

"O zaman size iyi uçuşlar!" Bir el hareketiyle hostesin yok olmasını sağladım ve ardından Matt'i ve tüm kokpiti de gönderdim. Ardından güneşli bir çayır hayal ettim ve derin bir nefes aldım. Her zamanki gibi kontrol edebildiğim bir rüya gördüğümde, saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim olmuyordu. Arthur'la karşılaşmamın ardından, şaşılacak derecede çabuk uykuya dalmıştım ve Grayson'ın ne zaman eve geldiğini (eğer geldiyse) kavrayamamıştım; bazen bedenim alışılagelmişin dışında, daha derin bir uykuya dalıyordu, sanki REM aşamasından sonra yeniden güçlenemeyeceğini biliyordu. Gerçi bu bir istisnaydı ama sabahın erken saatlerinde rüya görmeye başladığım oluyordu ve sonunda kapıyı bulduğumda, uyanmama çok az zamanım kalıyordu.

Barcelona, iç kısımdaki kertenkeleyi bu şekilde adlandırmıştım, pullu kafasını okşadığımda hırıldıyordu. Olağanüstü bir varlıktı; o kadar güzeldi ki hareketsiz dursa, akik ve lal taşından yapılmış, zarif işlemeli bir ziynet eşyası olarak takılabilirdi. Diğer taraftaki, hâlâ isimsiz olan kız kardeşi, koridorda yanına geldiğimde bana ürkütücü çatallı dilini gösterdi. Sivri vampir dişleri ve kapıda hızla yukarı aşağı koşabildiği yapışkan, pençeli ayaklarıyla, olması gerektiği gibi ürkütücü ve korkunçtu.

"Ama bana karşı kibar olabilirsin," dedim ve kapıyı arkamdan kapadım. Tam o an, üzerimde hâlâ sosis rengi, zırha benzeyen kâbus iç çamaşırın olduğunu fark ettim. Hızlıca sihirle düzgün bir kıyafet giydiğimde, kertenkele memnun bir şekilde tıslադı ve utanarak gözlerimle koridoru yukarı aşağı taradım, özellikle de yoğun bir şekilde Henry'nin karşıdaki parlak siyah kapısına baktım.

Ama etraf çok sakindi. Şans eseri kimse beni teyze iç çamaşırlarıyla görmemişti. Grayson ve Henry'nin, beni Bayan Honeycutt'ın rüyasında beklediklerini umdum. Korkunç Freddy, yanından geçerken, "Merhaba," dediğimde, beni heybetli bir şekilde selamladı. Lottie'nin kapısında kısa bir süre durakladım. "Lottie'nin sevgi fırını – Bayiiler lütfen arka kapıyı kullansın" levhasının altında, üzerinde tebeşirle "Bugün aşk acısı yüzünden kapalıyız" yazan bir taş vardı. Zavallı Lottie. Anlaşılan Charles'la ilgili konu, her ne kadar arkadaş olduklarını iddia etse de, onu hâlâ derinden yaralıyordu;

aslında arkadaş olmaları daha iyi olurdu çünkü Charles, pek de Lottie'nin tipi değildi. Asla! O aptal, kel kafalı diş hekimi, kararsızlığıyla Lottie'nin kalbini kırmıştı. Belki de Lottie, sadece onun yüzünden Londra'dan taşınmak istiyordu. Pretzel şeklindeki kapı topuzunu şefkatle okşadım. Lottie'nin acısını dindirmek için mutlaka yapabileceğim bir şey olmalıydı.

Arkamda kapı gıcırdamasına benzer bir ses duyuldu. Hemen eğildim ve bir jaguara dönüştüm. Rüzgâra dönüşmek elbette daha akıllıca olurdu çünkü görünmez olmak daha iyiydi ama bunu ancak, hem rahat hem de konsantre olduğumda başarabiliyordum. Ve şu an koridorlarda rahat olmak mümkün değildi. Kötü yağlanmış bir kapı menteşesi yüzünden çıkan zararsız bir gıcırdama sesi bile, kalp atışımı hızlandırmak için yeterliydi. Anabel'in, "*O* geri geldi!" diyen sesi hâlâ kulaklarımdaydı. Kontrol edercesine, önce sol sonra sağ omzumun üzerinden baktım ama görünürde kimse yoktu. Sesin nereden geldiği konusunda emin olmadığım için, duvar dibinden ilerleyerek birkaç kapıyı geçtim ve köşeden, sonraki koridoru gözetledim.

Siluet ilk kapının önünde duruyordu.

Patimi uzatsam ona dokunabilirdim. İstem dışı hemen, "Seni her an yok edebilirim," diyen Arthur veya "Her şey daha yeni başladı," diyen Anabel olduğunu düşündüm ama içim rahatlamış bir şekilde jaguar popomun üzerine oturdum.

Bu sadece Emily'ydi.

Üzerinde çiçekli pijamasıyla, kendi kapısının önünde duruyordu ve ne yapacağı konusunda kararsız gibi görünüyordu. Kafası karışmış halde altdudağını kemiriyor olması yüzünden neredeyse onun için üzülecektim. Orada ne yapıyordu ki? Kendi kolunu mu çimdikliyordu? Şimdi *gerçekten* onun için üzülmüştüm.

"Canımı acıtıyor ama yarın sabah kolumda morluk olmayacak. Öyleyse rüya görüyorum," diye mırıldanıyordu. "Ve rüya gördüğüme göre buradaki hiçbir şey gerçek değil. Ama o zaman neden canım acıyor?"

Aman Tanrım. Kesinlikle ona temel şeyleri anlatacak birine ihtiyacı vardı ve belki de, sonrasında kapısına barikat koyar ve bir daha asla koridora ayak basmak istemezdi. Ama köşeyi döndüğümde, memnun olmuşa benzemiyordu, aksine gözlerini fal taşı gibi açtı ve bana, sanki yırtıcı bir hayvanmışım gibi korkuyla baktı. Eyvah, zaten öyleydim. Güvenini kazanmak için, aslında bir jaguara dönüşmek yerine bir ata dönüşmem daha doğru olurdu. Ama diğer taraftan, sadece görünüşüm, aslında onunla gerçekleştireceğim konuşmadan sonra yapmasını istediğim şeyi yapmasını sağladı. Arkasına uzandı ve kapı koluna bastırdı.

"Bu yerden nefret ediyorum," dedi üstüne basa basa, eşikten geri adım atarak içeri girdi ve kapıyı çarparak kapadı. İçeriden, birden fazla kilidi kilitlediği duyuldu. Şu an bir jaguar olmasaydım, kahkaha atabilirdim.

Keyifli bir şekilde ilerlemeye devam ettim. Jaguarlar belki kahkaha atamıyorlardı ama gülümseyebiliyorlardı. Grayson ve Henry'ye bunu anlatacağım için seviniyordum.

Bayan Honeycutt'ın kapısına giden yolda bir referans noktası olarak belirlediğim, göze çarpan buzlu camlı kapıyı gördüğümde sola döndüm ve birden ışık değişti. Tıpkı güneşli bir günde, aniden bir bulutun güneşin önüne geçmesi gibi. Aynı anda ortam soğudu.

Bu hiç iyiye işaret değildi.

Güneş benzetmesini yapmasam iyi olurdu çünkü birden aklıma, Arthur'un, Anabel, iblis ve göremeyeceğimizi söylediği Güneş tutulması hakkındaki sözleri geldi.

Kalbim daha hızlı atmaya başlamıştı ve ensemdeki tüyler diken diken olmuştu.

Gideceğim yere pek uzakta değildim ama şu an arkamı dönüp kendi kapımın ardına sığınmak bana daha akıllıca geliyordu. Gerçi kapıma kadar giden yol daha uzundu ama hiç değilse orası tanıdık kapıların olduğu bir bölgeydi ve acil bir durumda kapılardan birine sığınabilirdim.

Arkama döndüm.

Ama bu iyi bir fikir değildi.

Çünkü arkamdaki kapılar karanlığa gömülmüşlerdi ve neredeyse artık görünmez haldeydiler. Havaya fırtına öncesi sessizlik hâkimdi. Ve sanki artık gölgeler daha da yoğunlaşı-

yordu; birbirleriyle birleşip kapkara, aşılamaz bir duvar gibi toplandılar ve dönüş yolumu kapadılar.

Hipnoz edilmiş gibi gölgeleri izliyordum. Bu karanlık siyah duvar beni neden paniğe sokmuştu bilmiyordum ama tek bildiğim, bu gölgelere asla dokunmamalıydım.

Sonunda şaşkınlığımdan kurtulup ters yöne koşmaya başladım. Pençelerim her adımımda yerde çukur açıyordu ve kuyruğum kırbaç gibi arkama çarpıyordu. Soğuk devam ediyordu ve karanlığın beni takip ettiği düşüncesini aklımdan çıkaramıyordum. Hemen arkamdaydı ama arkama dönüp bakmaya çok korkuyordum. Beynimde düşünceler dolaşıyordu, sanki mantığım içimde paniğimle savaşıyordu.

İblisler yoktur. Birisi; Arthur veya Anabel muhteşem bir şov sergiliyor. Bunların hiçbiri gerçek değil.

Hiçbiri işe yaramadı. Paniğim, aklımdan geçen her cümleyle birlikte ve Bayan Honeycutt'ın kapısını göremediğim her saniyenin onda birinde daha da artıyordu. Etrafımdaki kapılar bile sanki değişiyordu ve bana karşıydılar. Alaylı kahkahalar duyuluyordu; ileride sivri dişler parıldıyordu, gözucuyla baktığımda sanki gölgenin içinden yüzler çıkıyormuş gibiydi ama o kadar hızlı koşuyordum ki dikkatlice bakamıyordum bile.

Belki, içimdeki mantıklı ses çaresizce bana fısıldıyordu, *belki bunlar sadece, şu an gün yüzüne çıkan kendi korkularındır. Bilinçaltının ürettiği bir kâbus ve belki de ne kadar korkarsan o kadar kötüleşecektir.*

Sanki bir şey, arkamdan tüylerimi okşamıştı ama ne pahasına olursa olsun şu an arkama bakamazdım. Şu lanet kapı neredeydi?

Daha da hızlandım, neredeyse uçacaktım. Artık koridorun duvarları da kararıyormuş gibiydi, kapılar neredeyse görünmüyordu; sanki karanlık beni çember içine alıp yutmak istiyormuş gibiydi.

İşte orada! Bayan Honeycutt'ın kapısı oradaydı! Uzun bir sıçrayışın ardından pençelerimle kapının kolunu kavradım ve daha havadayken kapıyı açtım. Eşiğin arkasında, dört ayağımın üzerine indim ve tüm ağırlığımla içeriden ahşap kapıya yaslandım.

Başardım! Pek zarif bir hareket değildi ama sonunda güvendeydim. Coşkuyla tıslադım.

Ancak daha sonra, Bayan Honeycutt'ın, çiçek desenli berjerinden bana baktığını ve korkudan örgüsünü yere düşürdüğünü gördüm. Papağan gagasını açtı ve üzerinde durduğu çubuktan her an düşecekmiş gibiydi. Biraz daha arkada, Grayson da onlar kadar korkmuşa benziyordu. Henry'yle birlikte, geçen seferkiyle aynı olan yuvarlak çay masasında oturuyorlardı.

Sadece Henry bana gülümsüyordu.

Olabildiğince hızlı bir biçimde normal halime dönüştüm.

Henry ayağa kalktı ve Bayan Honeycutt'ın örgüsünü yerden almak için eğildi.

Kadın boynunu tuttu ve "O... orada bir... leopar vardı!" diye kekeledi.

"Aslında o bir jaguardı ama çok cana yakındır, Bayan Honeycutt," dedi Henry, son gelişimizde de kullandığı rahatlatıcı, hipnoz edici ses tonuyla. "Ve görüyorsunuz ya, şu an orada sadece bir kız var. Hiç de korkutucu olmayan, çok tatlı bir kız. Her şey yolunda. En iyisi yine bizim burada olduğumuzu unutun ve sakin bir şekilde, bu muhteşem battaniyeyi örmeye devam edin."

"Bu bir şal," diye düzeltti Bayan Honeycutt. "Ama gerçekten de muhteşem, teşekkür ederim." İç çekerek şişleri düzeltti. "Tanrı'ya şükür, hiçbir şey karışmamış. Bu çapraz yaprak örgü örneğini yapmak için çok dikkatli olmak gerekiyor."

"Sizi kesinlikle rahatsız etmeyeceğiz," dedi Henry ve bana sırıttı. "Bunu gerçekten mükemmel bir şekilde yapıyorsunuz. Bu yaprak örgü modeli büyük bir sanat..."

Parmak uçlarımda, kafesin yanından geçip Grayson'a doğru ilerledim ve kendimi boş bir sandalyenin üzerine bıraktım. Anlaşılan papağan kendini toparlamıştı ve gakladı: "Bu kapıdan girdiysen, hoş geldin."

"Buradaki her şeyin, önceki rüyadakiyle birebir aynı olması çok acayip," diye fısıldadım. "Bütün bu desenleri, çiçekleri ve tüm bu ıvır zıvırı, birebir aynı şekilde nasıl rüyasında görebiliyor?"

Grayson bana sadece asık suratla bakıyordu.

"Çok kolay," diye cevapladı Henry. "Bayan Honeycutt'ın salonu da aynı bu şekilde; bilinçaltı, yüz yıldır burada oturmuş örgü örerken, her korkunç detayı aklına kazımış olmalı." Henry tekrar yerine oturmadan bana bir öpücük verdi. "Sonunda gelebildin, burada çok uzun süredir bekliyoruz, öyle değil mi Grayson?"

"Bu yüzden mi bu kadar öfkeli bakıyor?" diye sordum.

Grayson dargın bir şekilde, "Hayır, az önce kapıdan içeri tıslayan bir jaguar dalıp onu ölümüne korkuttuğu için öyle bakıyor," dedi.

"Ah, demek bu yüzden." Artık titremediklerinden memnun olarak, bacaklarımı uzattım. Ya da hâlâ biraz titriyorlardı. "O zaman dışarıda, koridorda olmadığın için sevinmelisin." Kapıya anlamlı bir bakış attım. "Bugün oraya asla çıkmam."

"Aman Tanrım." Grayson kafasını masaya koydu. "Lütfen, Arthur'un orada beklediğini söyleme."

Yoksa bekliyor muydu? Aslında o şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Düşündüğümde, gösterdiğim tepkiye de pek anlam veremiyordum. Sadece... çok karanlıktı. Belki de ışıkla karşılık vermeliydim.

Diğer yandan, inanılmaz derecede tehlikeli olduğunu hissettirmişti ve insan, içgüdülerine her zaman güvenmeliydi. *İçindeki kaplanı dinle*, derdi Bay Wu.

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe. "Ya Arthur'du ya da deli Anabel. Bir diğer seçenek olarak, bizi Güneş tutulmasında ölü

görmek isteyen iblis de olabilir." Kulağa şakaymış gibi geliyor olmalıydı ama nedense sesimi hâlâ kontrol edemiyordum.

Grayson birden inlemeye başladı.

"Veya belki de bilinçaltımın hortlamasıydı," diye ekledim hızlıca. "Ama her durumda inanılmaz derecede karanlık ve korkunçtu ve... sanırım beni takip etti."

"Buraya kadar mı? Tam olarak neye benziyordu? Hâlâ dışarıda mı?" Henry yeniden ayağa kalkmaya hazırlandı. Onu kolundan tuttum. "Kapı kapalı kalacak, tamam mı?"

"Peki, tamam." Henry alaylı bir şekilde dudağının kenarını kaldırmaya yeltendi ama sonra vazgeçti. Ciddi olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu.

Grayson çaresizce, "Peki, tekrar kendi rüyalarımıza nasıl döneceğiz?" diye sordu. "Zaten ikinizin her an uyanmasından ve burada tek başına kalmaktan korkuyorum ve sonra yine şu çiçekli yastık katili gelecek..." Sustu. Muhtemelen, ne kadar çok sızlandığının kendi de farkına varmıştı.

Başka bir gece olsaydı onunla kafa bulurdum ama bugün onu çok iyi anlayabiliyordum. Persephone'yle yaşanan olay, Arthur'un ölüm tehditleri, koridordaki şu şey... Bir gece için bunlar yeter de artardı.

"Eve ne zaman geldin?" diye sordum.

"Henry'yle birlikte, Jasper'a evi düzenlemesinde yardım ettik. Bu esnada ona, Persephone'nin yanı sıra Theo Ellis ile Bayan Lawrence'ın da zıvanadan çıkmalarına, Arthur'un

sebep olduğunu anlatmaya çalıştık... Ama buna pek de inanmak istemedi."

"Persephone nasıl?" diye sordu Henry. "Saçma bir soruydu. Unut gitsin."

"Arthur evimizin önünde Grayson'ı bekliyordu ama onun yerine benimle karşılaştı. Tatlı bir sohbetimiz oldu..." masada önümde duran Alp menekşelerini dalgın bir şekilde, hafifçe çekiştiriyordum. "Bana, eğer ölürsem, birkaç aya kadar varlığımı tamamıyla unutacağınızı söyledi. Ve bunu ispatlayabileceğini."

Henry ve Grayson sustular. Sonra Grayson kafasını kaldırdı ve "Bu konuda söylediğim her şeyi unutun. Geri kalan hayatını komada geçirecek olsa da ve salyaları aksa da artık umurumda değil; onu durdurmalıyız, ne şeklide olursa olsun."

"Evet ama bunun için Anabel'e ihtiyacımız var." Henry de Alp menekşelerini çekiştirmeye başladı ve sanki tesadüfmüş gibi parmak uçlarıma dokunuyordu. "Ve Anabel şu an yoğun bir şekilde iblisiyle meşgul. Hiç değilse, Arthur bu konuda yalan söylemedi. Anabel bana da, *onun* geri döndüğünü söyledi. Ve isimlerimizin kanla yazılı olduğunu. Ve Güneş tutulmasında yine kan akacağını... ve başka delice şeyler. Haplarını almaması, hiç de iyi olmadı."

"Belki önce Arthur'un kanı akar," diye mırıldandım ümitle. Hatta o zaman, ben de Anabel'in bir fanı olurdum. Veya duruma göre iblisinin.

Grayson yumruğunu masaya indirdi; o kadar sert vurdu ki vazolar şıngırdadı ve Bayan Honeycutt, istem dışı açık mor rengindeki bukleli başını kaldırdı. "Her şeye yanlış yerden başlıyoruz. Arthur'u durdurabilecek tek kişi Anabel'se, o zaman onunla konuşmalıyız."

"Bunu zaten denedim," dedi Henry ve sessizce Bayan Honeycutt'a doğru baktı. "Birçok kez denedim. Ama Anabel'le mantıklı bir konuşma yapmak ne yazık ki mümkün değil. Tuhaf yankılı bir sesle, Latince kan ve ölümden bahsediyor ve o esnada aşağıya siyah tüyler uçuyor. Ayrıca kendini sürekli görünmez yapıyor."

Grayson sert bir şekilde, "*Burada* zaten mantıklı bir konuşma yapılamaz," dedi.

Bu, Bayan Honerycutt için fazla sertti. Bize doğru arkasını döndü. "İşte şimdi örgüyü karıştırdım," diye şikâyet etti. "Ve siz orada benim siklamen çiçeklerime ne yapıyorsunuz? Yapraklarını koparmıyorsunuz, öyle değil mi?" Gözlerini kıstı. "Sen şu Harper'ların büyük oğlusun. Çatı oluğumu temizlemeyecek miydin?"

"Çoktan hallettim Bayan Honeycutt." Henry yine hipnoz edici sesini takınmıştı. "Her şey yolunda. Siz örgünüze devam edin. Bu güzel battaniyeyi bitirmelisiniz."

"Şal!" Bayan Honeycutt homurdanarak arkasını döndü. "Siz de kart oynayacağınıza örgü örmelisiniz."

Şaşkınlıkla birbirimize baktık. Bir masanın etrafında oturuyoruz diye illa kart oynuyor değildik ya. Ama belli ki bu, Bayan Honeycutt'ın umurunda değildi.

"Kumarın zararları konusunda Alfred'den örnek alabilirsiniz," dedi kadın. "İyi niyetli kız kardeşim onu her zaman korudu. Hatta onun için kazak bile ördü. Ama o adam, kardeşime nasıl teşekkür etti? Parasını oyun masasında çarçur ederek, evet bunu yaptı. Ve kardeşimi yatakta ölü halde bulduğunda timsah gözyaşları döktü. Güya astımdan ölmüş. O adamın ne yaptığını biliyordum ama kimse bana inanmadı." Homurdanması, şişlerin takırdama sesinde kayboldu ve biz de rahat bir nefes aldık.

"Demek istediğim, Anabel'le rüyada konuşmanın bir faydası yok," diye fısıldadı Grayson. "Aksine bu konuşmayı, iblislerin olmadığı ve görünmez olamayacağı bir yerde yapmalıyız. Gerçek hayatta! Kendimi, dünyada son kalan aptal gibi hissetmediğim yerde. Sonunda her zaman aklın kazandığı yerde."

"Bu, Anabel'de işe yarayacak mı?" dedim şüpheyle. "O kızda, psikiyatr bile başarısız oldu." Doğrusu, adam da oldukça deliydi.

"Bunu yapabilirim!" Grayson neredeyse yine yumruğunu masaya vuracaktı ama son anda durdu. "Anabel'i, daha delirmeden... hastalanmadan önceki zamanlardan tanıyorum. Olağanüstü bir zekâya ve inanılmaz derecede mantıklı bir

düşünme yeteneğine sahipti. Ve bugün hâlâ öyle. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?" Etrafa şüpheli bir bakış attı. "Buradaki her şeyin bir açıklaması olarak, iblis konusu tamamıyla mantıklı. Yani ona göre öyle demek istiyorum."

"Evet, çok mantıklı," diye onayladım. "Tabii iblis diye bir şey olsaydı."

"Tam üstüne bastın," dedi Grayson, anlaşıldığı için çok mutluydu. "Yani bu durumda, Anabel'e deli olduğunu değil, aksine sadece iblisinin olmadığını kanıtlamak gerek."

Söylemesi elbette kolaydı. Ve aslında, iblislerin var olmadığını gerçekten kabul etmek gerekiyordu.

"Denemeye değer," dedi Henry omuz silkerek.

"Ama bu koridorlarda kimsenin bir işine yaramam." Grayson kollarını önünde kavuşturdu.

"Sana yüz kere söyledim..." diye başladı Henry ve Grayson onun lafını kesti: "Her şey çalışmaya bakar, evet biliyorum. Ama korkarım yeterli derecede çalışana kadar, Arthur'un bizimle işi biter."

Bir şey hışırdadı ve korkuyla kapıya baktı. "Bunu siz de duydunuz mu?"

"Bu sadece şişle kafasını kaşıyan Bayan Honeycutt'tı." Henry güldü.

"Bunu şimdi uydurdun. Asla oraya çıkmam." Grayson geriye yaslandı ve gerindi. "Ah, lanet olsun, insan uyurken nasıl bu kadar yorgun olabiliyor?"

Bu benim için de her zaman bir soru işaretiydi. Gerçekte şu an hepimiz yataklarımızda yatıyorduk ve derin bir uykudaydık, aynı zamanda hepimiz doğrusu biraz tuhaf görünüyorduk; mesela benim bugün, belimde çiçekli bir şal, kafamda farklı saç tokaları, bileğimde iki bilezik ve pijamamın altında parçalanmış bir defter vardı. Şu dünyalı kadın, rüyalarda dolaşırken neler de giyiyormuş öyle. (Sadece Senatör Tod'un çorabını Henry'ye vermiştim, onu giymek bir türlü içimden gelmemişti.)

Henry, Grayson'a, "Her an uyanabilirsin," dedi. "Bunu istemen yeterli."

"Püf noktası, tüm ayrıntılarıyla nasıl uyandığını hayal etmen. Elinden geldiğince yoğun düşünmelisin." Uyanmayı öğrenmek benim de çok zamanımı almıştı. Kendi rüyamdayken daha kolay oluyordu ama koridorda veya başkalarının rüyalarındayken daha çok zorlanıyordum. Ve en zoru da gergin olduğumda uyanmaktı. "En iyisi, gözlerini kapatman ve tekrar açtığında kendini yatağında bulman. Hayal etmeye çalış, yatağında nasıl yattığını, yorganın nasıl bir his verdiğini, ay ışığının pencerenden içeri girdiğini veya..."

"İşe yaramıyor!" Grayson gözlerini kapadı ve hemen yine açtı. "Gözlerim kapalıyken, sizin yok olmanızdan korkuyorum."

"Bunu asla yapmayız." Henry sırıttı. "Haydi bir daha dene. Yarın saat on ikide ders çalışmak için görüşürüz."

"Kahretsin." Grayson elini alnına koydu. "Pazartesi kimya sınavının olduğunu tamamen unuttum."

"Bunu hallederiz," dedi Henry keyifle. "Aromatik hidrokarbonlar konusuna yoğunlaşacağız... içimde sınavda çıkabileceğine dair bir his var."

Grayson ona kuşkuyla baktı. "Yoksa sen?.."

"Hayır," dedi Henry. "Benim bile uzak duracağım rüyalar var ve bunlardan biri de kesinlikle Bay Fourley'in rüyası. Ve artık uyan! Yoksa önce biz uyanacağız."

Grayson yine gözkapaklarını gönülsüzce kapadı. "Ne yapmam gerekiyordu?"

"Yatağında yatıyorsun, başının altındaki yastığı hissediyorsun..." diye fısıldıyordum. "Ah, unutmadan, *onsuza kalmış* ve *eninle solmaz* ne demek?"

Henry bir iç çekti ve Grayson, "Ne?" dedi.

"Gözlerini kapat. Yatağında yatıyorsun, yorgan üzerinde... tam olarak hayal et. Jasper'ın partisinde Emily ve kolye hakkında konuşurken, *açyüzlü* dedin! Düşünüp taşındım ama bir türlü ne demek olduğunu bulamadım."

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Grayson.

"Konu Emily'yse, belki *ikiyüzlü kahpe* demiştir," diye öneride bulundu Henry ve bana göz kırptı.

"Evet, kesinlikle. İkiyüzlü kahpe. Sonsuza kadarmış. Benimle asla olmaz," dedi Grayson öfkeyle. "Lanet olası kolyeyi geri aldım."

Bayan Honeycutt'ın saati çalmaya başladı.

"Gözlerini sıkıca kapalı tut ve derin derin nefes alıp ver Grayson," diye komut verdim ama sonra kendim kısa bir nefes aldım çünkü bir anda şu ana kadar orada var olmayan, duvar kâğıdıyla gizlenmiş bir kapı açıldı ama ne yazık ki öncekinden farklı bir duvarda. Ve daha da kötüsü, iriyarı Alfred, bu sefer kapıdan sakince girmedi. Aksine boğuk bir çığlıkla, kolunun altındaki yastıkla, kutudan fırlayan şeytan gibi içeri daldı ve tam o anda Grayson gözlerini açtı.

Ve sonra... Grayson kayboldu.

12.

Henry sevinerek, "Bu sefer işe yaradı," dedi.

Evet, işe yaramıştı.

"Alfred," diye hırıldadı Bayan Honeycutt.

"Becky!" Alfred yastığı sallıyordu. "Sıra sende!"

"En iyisi biz de uyanalım," dedim Henry'ye. "Bayan Honeycutt boğulmadan ve rüya çökmeden gidelim."

"Olmaz." Henry elimi tuttu. "Sonunda yalnız kalabildiğimiz için çok mutluyum. Bir sürü sorun yüzünden birbirimize zaman ayıramadığımızın farkında değil misin?"

"Şu an burada da pek yalnız değiliz..."

Bayan Honeycutt, "Lütfen," diye yalvarıyordu. "Bana zarar verme Alfred. Almak istediğini aldın."

Alfred, boğuk seri katil kahkahasını attı. "Becky, Becky! Hayat sigortandaki parayı almama ne engel olacakmış?"

Henry sinirlenerek gözlerini tavana dikti ve ayağa kalktı. Alfred'e doğru yürürken, "Affedersiniz," dedi. Elimi bırakmadığı için, ben de mecburen peşinden gittim. "Bayan Honeycutt'ın şu an size ayıracak zamanı yok, tombul adam. Örgü örmesi gerekiyor. Sonuçta şalın bitmesi lazım." Daha

Henry onunla konuşurken adam küçülmeye başladı, ta ki küçük parmağımla aynı boya gelene kadar ve kolunun altında minicik çiçekli bir yastık olan, küçücük bir adama dönüştü. Ağzını kapayıp açıyordu ama ne söylediği duyulmuyordu.

"Vay be," dedim etkilenmiş bir halde.

"Nerede o, Alfred nerede?" diye fısıldadı Bayan Honeycutt. "Beni boğmaya gelmişti. Kız kardeşimi boğduğu gibi. Onu uykusunda sinsice boğdu."

"Alfred başka bir zaman gelecek. Daha uygun bir zamanda." Henry aşağıya eğildi, küçücük Alfred'i dikkatli bir şekilde işaretparmağı ile başparmağının arasına alıp onu pencere kenarındaki bir fanusun altına koydu; içinde Alp menekşesi dalının olduğu bir saksı da vardı. Tüm bunları elimi bırakmadan yapmıştı. "Burada bahçe süsü gibi durur. Ve siz de sakin bir şekilde muhteşem şalınızı bitirirken korkmak zorunda kalmazsınız. Her şey yolunda."

Bayan Honeycutt, fanusun altında kafasını yana yatırmış olan küçük Alfred'i (küçük hali sanki sevimli gibiydi. Özellikle de şu yastık!) izliyordu. "Bana hiçbir zaman inanmadılar," dedi kadın üzgün bir şekilde. "Çünkü çok masum görünüyordu. Ve Muriel'in cenazesinde çok acıklı ağlamıştı."

Henry açık duran duvar kâğıdı kapısını parmağını şıklatarak yok ederken, "Örgünüze devam edin Bayan Honeycutt," diye fısıldadı. "O zaman başka düşüncelere dalabilirsiniz."

"Sabaha kadar örgü örmek, dertleri ve üzüntüleri unutturur," diye gakladı papağan.

Bayan Honeycutt başıyla onayladı ve örgüsünü eline aldı. "Muriel'le birlikte, çocukluğumuzdan beri örmeyi severdik." Şişler takırdamaya başlayınca gülümsedi. "Muriel, her şeye ve herkese uygun şeyler örmeyi severdi. Buna güzelleştirmek derdi. Hint domuzumuz, tuvalet kâğıtlarımız, telefon, kapı kolları, Alfred... Hiçbir şey elinden kurtulamazdı. Bir keresinde, otuz beş yaşındaydı, elektrikli süpürgeye bir kazak örmüştü."

Henry beni hâlâ arkasından sürükleyerek usulca çay masasına dönerken, "Harika," diye mırıldandı. "Gerçekten harika, Bayan Honeycutt. Sadece şu enfes şalı ve bitince ne kadar güzel olacağını düşünün."

Bayan Honeycutt, şişler takırdarken neşeyle, "Harika," diye tekrarladı. Alfred'i tamamıyla unutmuştu. Alfred yastığıyla birlikte, fanusun altında yok olup gitmişti.

"Fena değil," diye fısıldadım.

"Teşekkür ederim. Nerede kalmıştık?" Henry beni kendine doğru çekti ve aniden dudağımdan öptü. Dizlerimin bağını çözecek kadar uzun ama Bayan Honeycutt'ın varlığını unutturmayacak kadar kısa bir öpüşmeydi. Dengemi korumak için çay masasından destek alırken, masadaki örtü, Alp menekşeleriyle birlikte hareket etti ve Bayan Honeycutt, sitemli bir şekilde hafifçe öksürdü.

Biraz nefes nefese kalmış bir şekilde, "Bunun sebebi... pek mahremiyetin olmaması diye düşünüyorum," diye cevap verdim ve hemen masadaki her şeyi yine eski haline getirdim.

"Haklısın." Henry gözlerini benden ayırmıyordu. Elini kaldırdı ve yüzümden bir saç tutamını çekti. Dokunuşu çok narindi ama hemen bedenimde bir elektrik çarpması hissi yarattı. "Çok nadir yalnız kalabiliyoruz. Ama bu konuda güzel haberlerim var."

"Hımm," dedim olabildiğince nötr bir şekilde. Birlikte yalnız kalamadığımız zamanlar aslında benim için pek sorun teşkil etmiyordu, en azından şu Rasmus konusunu çözüme ulaştırana kadar. Diğer yandan Henry'nin nasıl öpüştüğü gerçeğinin karşısında (ve bunu yine yapmıştı), bu sorunu bir an önce çözmeliydim. Çünkü onunla öpüşmek inanılmaz güzel hissettiriyordu. Başka hiçbir şey yapamıyordum, kollarımı boynuna doladım ve Henry'yi daha da kendime çektim. Ona bu kadar yakın olmak güzeldi ve bir an, uydurulmuş eski sevgili aklımdan çıkmıştı. Sadece Henry'nin yumuşak dudaklarına ve ellerine konsantre oluyordum. Bir eli sırtımdaydı ve beni tutuyordu; sıkı ve güvenli, sanki beni bir daha asla bırakmak istemiyormuş gibi; diğer eli de boynumdaydı ve hassas tenimi, parmak uçlarıyla hafifçe okşuyordu. Sadece bu bile, her konuda çok yetenekli olduğunu düşündürdü. Ve bir de öpüşü... Bir iç çektim.

Güzel bir rüya. Çok güzel bir rüya.

Henry'nin benden ayrılması oldukça uzun sürdü. Yüzü parlıyordu. Muhtemelen benimki de öyleydi, hiç olmazsa bana öyle geliyordu. Ateşim çıktığındaki gibiydi.

"Gelelim şu haberlere." Henry'nin sesi boğuktu ve saçları her zamankinden daha dağınık görünüyordu, bu muhtemelen benim eserimdi. Bir adım geriledi, sanki bilinçli olarak aramızda mesafe bırakmak istemişti. "Sıkı dur: Annem yarıyıl tatilinde, Amy ve Milo'yla birlikte, İbiza'ya, arkadaşlarının yanına gidecek. Ve benim onlarla gitmemi istemiyor, böylece akşamları suçluluk duygusuna kapılmadan havuz başında beyaz şarabını içebilecek." Kaygısızca konuşuyordu ve her zamanki gibi dudağının kenarını alaylı bir şekilde yukarı kaldırdı ama bakışlarında bambaşka bir şey gizliydi, neredeyse kalbimi kıracak bir şey. "Bu da demek oluyor ki iki harika hafta boyunca ev tamamıyla bana ait. Yüzüncü kez *Tostoroman* kitabını okumam için kimse peşimde dolanmayacak, gecenin bir yarısı kimse omlet yakmayacak veya bir Lego parçasına takıldığı için sinir krizi geçirmeyecek, kimse geçen ayın matematik dersini beş dakikada anlatmamı istemeyecek ve kimse odaya koşarak gelip halıya kusmayacak." Güldü. "Eh, kedi hariç. Neden kaşlarını çattın?"

Çünkü aile hayatı hakkındaki bilgiler, bende soğuk duş etkisi yaratıyordu. Gerçekten. Bunları ne kadar eğlenceli bulduğu önemli değildi, bu konuda her zaman boğazımda bir düğüm oluşuyordu. Ama ona acınmasından daha fazla nefret ettiği bir şey olmadığı için, hemen daha az şüpheci bir yüz ifadesi takınmaya çalıştım.

"Hiç sevinmedin mi?"Gerçekten üzgün görünüyordu.

"Tatilde, sahilde yatamayacağın için mi?" Elbette alkolizmin bir hastalık olduğunu biliyordum ama yine de, Henry'nin annesine karşı, yoğun bir antipati besliyordum. Kadını hiç görmediğim halde, bana çok sevimsiz biriymiş gibi geliyordu.

"Tatilde, sonunda bizi kimsenin rahatsız edemeyeceği bir yerimiz olacağı için," dedi Henry.

Aman Tanrım. Neyi ima etmeye çalıştığını daha şimdi anlamıştım. "Tatil ne zaman demiştin?" diye sordum, hafif panikle.

"Yirmi sekiz martta başlıyor."

O kadar az mı kalmıştı? En fazla üç hafta vardı. Ya uçmayı öğrenmem ya da söylediğim yalanı itiraf etmem için üç hafta. İkincisini yapmak daha mantıklıydı, hem de hemen şimdi ve burada. Bunu yara bandını çeker gibi hızlıca yapmalıydım. Çok düşünmeden, birden söylemeliydim.

"Henry..." diye başladım lafıma. Birden dilim damağım kurumuştu. Bayan Honeycutt'ı ürkütme riskine girerek ileri geri yürümeye başladım. Ama elimden başka bir şey gelmiyordu. Henry'ye yakın durduğumda mantıklı düşünemiyordum, sanki beynim otomatik pilota geçiyordu ve ilgilendiği tek şey, Henry'nin kokusu ve göğüs kaslarının, tişörtünün altından nasıl hissedildiği ve...

Dur! Bu, böyle devam edemezdi. Hemen kendime gelmeliydim. Ben ve cesaretim.

"Henry, şu..."

"Biliyorum," diye lafımı kesti Henry hızlıca ve birden mahcup göründü. "Ve haklısın. Şu ana kadar evime hiç gelmemiş olman ve ev boş olduğu için, kimse tarafından rahatsız edilmeden, birlikte uyuyabileceğimiz bir yerimiz olduğu için oraya gelmen biraz tuhaf. Bu yüzden kendini tuhaf hissetmemen için, seni haftaya pazar günü evime davet etmek istiyorum." Derin bir nefes aldı. "Ailemi resmi olarak tanıman için. Ve onların da seni tanıması için."

Sadece sersemlemiş halde ona bakıyordum. Duruşu, ellerinin kot pantolonunun cebinde olması, suçlu gibi bana bakışıyla, birden benden daha heyecanlı olduğunu fark ettim.

"Şimdiye kadar onları tanımaman için her şeyi denediğimi biliyorum ve ben oldukça... seni çok incittim. B. ve babamla ilgili konu ve sonrasındaki davranışımla..." Bana doğru bir adım attı. "Ama şu an, yine birlikteyiz ve aynı hataları bir daha yapmak istemiyorum."

Bir adım daha geldi.

Ellerini uzattı. "Çünkü biliyor musun Liv..."

Artık yanımdaydı. Bana sanki bir bulmacaymışım ve beni çözmesi gerekiyormuş gibi bakıyordu ve içimdeki bir şeyin durduğunu hissettim. Muhtemelen bu, kalbimdi. "Çünkü biliyor musun Liv, seni bir daha asla kaybetmek istemiyorum."

Gözlerim dolmuştu ve hemen kafamı göğsüne yasladım. Gözlerimdeki parıldamayı asla görmemeliydi.

Buna rağmen nasıl hissettiğimi anlamaya çalışıyordu. "Ama bak," diye fısıldadı kulağıma ve sessizce güldü,

"bu aileyle karşılaşmaya tahammül edecek biri varsa, o da sensin."

"Elbette, benim çelik gibi sinirlerim var," diye cevap verdim ve yine kendimi toparlamamı sağladığı için mutluydum. Yine de sesim hâlâ biraz titrek çıkıyordu. "Dert etme." Artık ona tekrar doğrudan bakabiliyordum. Gözyaşlarım, gülümsememle birlikte kaybolmuştu. "Ailen senin düşündüğün kadar tuhaf değil. Amy ve Milo'yu zaten tanıyorum."

"Evet, doğru," dedi Henry alaylı bir şekilde ve gözleri biraz kısıldı. "O gün, babamla ve sevgilisiyle de tanıştın ve kadının kardeşime nasıl bağırdığına şahit oldun. Ne kadar da güzel bir akşamüstüydü."

Ona hemen bir öpücük verdim. Ben de laf dokundurmayı becerebiliyordum. Bu hiç değilse aşina olduğum bir şeydi. "Evet, öyleydi," dedim. "Ve fırsat bulmuşken, o şık tütün kutusunu yanıma almıştım..." Bu kutu sayesinde, Henry'nin babasının rüyalarına girmiştim ve adamı düşüncesizce yaptığı planları değiştirmesi konusunda ikna etmiştim. Bu konuda kendimle biraz gurur duyuyordum. "Onu babana geri verdin mi?"

Henry başını olumsuz anlamda salladı. "Kutuyu saklıyorum. Kötü zamanlar için." Gri gözleriyle beni dikkatlice süzdü. "Bunu nasıl başardığını bana anlatacak mısın Livvy?"

Ben de başımı salladım. "Bunu kendime saklayacağım. Kötü zamanlar için," dedim. "Bir gün birbirimize söyleyecek bir şeyimiz kalmazsa bunu açıklarım."

"Eh, insan konuşmayı öyle ya da böyle genellikle gözünde büyütür." Henry alaycı bir şekilde güldü, ellerini belime koydu, beni kendine doğru çekti ve yine öpmeye başladı ve bu sefer aslında rüyada olduğumuzu, Bayan Honeycutt'ın bizi gözetleyebileceğini ve her şeyi unuttum.

Artık sadece Henry ve ben vardık ve... şu lanet papağan.

"Kendinize bir oda bulun," diye gakladı yanımızda.

İkimiz de kıkırdadık.

"Bunu açıklığa kavuşturduğumuz iyi oldu." Henry sandalyelerden birine oturdu ve beni kucağına oturmam için çekti. "O zaman bu pazar, saat üçte bize çay içmeye geliyorsun." Omzuna yaslandım. "Ve... tatille ilgili, bazı şeyleri konuşmak için daha zamanımız var."

"Hımm." Güzelce hareket eden dudaklarına bakıyordum ve işaretparmağımla onlara dokunmanın nasıl hissettireceğini düşünüyordum. "Ne gibi mesela?" diye sordum dikkatim dağılmış şekilde.

"Mesela, nasıl korunacağımızla ilgili."

Ayağa fırladım ve öksürük krizine girdim. "Ne?"

"Eh, öncesinde bazı şeyleri düşünmeliyiz, öyle değil mi?" Henry hiç de utanıyormuş gibi değildi.

"Ah, evet..." diye kekeledim. Kahretsin! Az önce çok geç olmadan gerçeği anlatacağımı mı söylemiştim? Belki de tekrar bir hamle yapmalıydım.

"Rasmus'la nasıl korundunuz?" diye sordu Henry.

Kızardığımı fark ettim ve yüzümün rengini tekrar kontrol altına alana kadar, öksürük krizi numarası yaptım. Neyse ki bunu, gerçek hayattakine kıyasla, rüyada daha kolay başarabiliyordum.

"Livvy? Bu konu hakkında konuşmak hoşuna gitmiyor mu?"

Doğrusu, gitmiyor. "Hayır. Haklısın. Bu konuyu düşünmeliyiz. Ve Rasmus'la ben... şey..." Rasmus'la ben sadece yürüyüşe gittik. Çünkü o sadece bir köpekti. *Söyle. Haydi söyle Liv. Ve sonra uyanıp yastığını ısıracaksın.*

"Prezervatif," diye çıktı ağzımdan.

Henry hafifçe başıyla onayladı. "Evet, zaten bu en mantıklısı. En azından ilk sefer için." Bana mı öyle geliyordu, yoksa onunda mı yüzü biraz kızarmıştı? "Daha üç haftamız var..." Henry iç çekti. (Ve bir anda görünüşü, bana gerçekten de Rasmus'u hatırlattı. Bir parça sosis istediğindeki halini.) "Karar vermek için yeterince uzun bir süre."

Uzun bir süre... Onun için öyle olabilirdi. Aslında haklıydı; o zamana kadar çok şey olabilirdi. Bakalım o zamana kadar yaşayabilecek miydik? Sonuçta Arthur ve Anabel'in iblisi, açıkça bizi öldürmeye niyetli olduklarını bildirmişlerdi.

"Şu Güneş tutulması ne zamandı?" diye sordum. Ama Henry cevap veremedi çünkü kaybolmuştu.

Ve kucağının da yok olmasıyla, birden sandalyenin kenarına düştüm.

Papağan bundan keyif almış şekilde güldü.

Frognal Academy'nin en iyi Dedikodu blogunda okulumuzun en yeni skandal ve dedikodularını bulabilirsiniz.

HAKKIMDA:
Adım Gizemli; aranızdayım ve tüm sırlarınızı biliyorum.

GÜNCEL ETKİNLİKLER

8 Mart

Şu haftalarca süren ve HİÇBİR ŞEYİN olmadığı kışı hatırlıyor musunuz? Son derece sıkıcı geçen, ifşa edilecek çok az skandalın yaşandığı, neredeyse kendi başıma skandal uyduracağım bir dönemdi. Gazeteciler böyle az haberli dönemlere ölü mevsim diyorlar ve blogdaki bu ölü mevsimi, Hazel-aslında-umurumda-değilsin-Pritchard hakkında oldukça fazla haber yayınlamamdan veya geçmişte yaşanmış olayları

tekrar gündeme getirmemden anlayabilirsiniz. Ama açıkçası şu an dipnotta bile Hazel'a ayırabileceğim bir yer yok. Çünkü her gün çılgınca şeyler yapıyorsunuz. Teşekkür ederim! Harikasınız. (Doğrusu, belki de Hampstead'in içme suyunu kontrol ettirmeliyiz, tuhaf bir şeyler var...)

Jasper'ın "Eve hoş geldin partisi"ni orada olmayanlar için kısaca özetleyeyim:

Saat 19.00: Resmi partinin başlamasına bir saat vardır.

Saat 20.00: Tüm bira biter.

Saat 20.15: Emily Clark son derece kısa bir etek ve daracık bir üst giyer ve Jasper yanlışlıkla onunla flört eder. Ta ki (muhtemelen bu da yanlışlıkla olmuştur), kızın suratına bakıp kim olduğunu anlayana kadar.

Saat 21.00: Yeniden satın alınan bira tekrar biter. Jasper'ın babasının şarap koleksiyonu yağmalanmaya başlanır.

Saat 21.20: Persephone Porter Peregrin, kız kardeşinin Harvey Nichols'tan satın aldığı elbisenin içinde ortaya çıkar. Göründüğü üzere, arkasındaki fermuarı kapatmayı unutmuştur. Sorun değil, elbise gerçekten de çok hoş Pandora. O elbiseyi, bir daha birinin "Ah

şuna bakın, cinnet getiren elbise" diyerek parmağıyla seni işaret etmeden giyemeyecek olman çok yazık.

Saat 21.30 - 21.45 arası: Tuvaletler sürekli dolu olduğu için, Ben Ryan, gizlice portmantodaki şemsiyeliğe işer. Hem de şemsiyeleri içinden çıkarmadan. Bunu yaparken, paltoların arkasında şaşkınlıktan donakalan biri tarafından gözetlendiğini fark etmez.

Yaklaşık aynı saatte: Persephone sıfır ile en az iki promillik içki içer ve bodrum katında gözden kaybolur.

Saat 21.57: Persephone salonda, Jasper'ın babasının av tüfeğiyle ortaya çıkar ve en iyi arkadaşı olan Liv'i, rağbet-görmeyen-gözlüklü-bir-yılanım-ama-en-tatlı-çocukları-avlarım-Silber'i vurmak ister. Persephone sebebini ne yazık ki açıklamaz. Ama bu konuda çok ciddi görünür. Arthur Hamilton, Persephone'yi tüfeği indirmesi için ikna ederek Liv'in hayatını kurtarır. Tüfeğin boş olduğu fark edilir ama bu, Maisie Brown'un korkudan altına işemesine engel olmaz. (Ve Maisie, limonatanın üzerine oturduğunu ve şahitlerinin olduğunu yazdığın, on bir e-postanı okudum ama tüm bu şahitler, limonatanın idrar koktuğunu söylüyor.)

Saat 22.00: Parti asıl şimdi, ortadan kaybolan Liv ve Persephone'siz başlar. (Ve "limonata" lekesi yüzünden eve giden Maisie'siz.) Liv'in, cesur davranışı

için Arthur'a teşekkür etmemesi çok ayıp, sonuçta kimse, tüfeğin boş olduğunu bilemezdi.

Saat 23.30: Birisi portmantodaki şemsiyeliği devirir ve tüm koridor, Maisie'nin limonatası gibi kokar. Jasper partiyi sonlandırmaya karar verir.

Yine de muazzam bir partiydi Jasper. Hepimiz, tekrar aramızda olmandan çok mutluyuz!

Ve görüşürüz. Böyle devam edin. Ama içme suyuna dikkat edin.

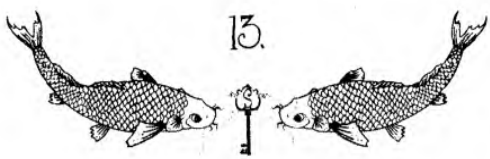
Gizemli'niz

Sizi yorgun bir şekilde selamlıyor

dedikodublogu.wordpress.com

Düğün planlayıcısının adı Pascal de Gobineau'ydu ve koyu renk saçlı, oldukça bakımlı ve iyi görünümlü bir adamdı. Yana doğru taranmış perçemi, konuşurken çoğu zaman alnına düşüyordu ve bir süre sonra, perçemi zarif bir el hareketiyle yüzünden çekiş şeklinin, Fransız aksanı ve çekici gülümsemesi gibi, adamın tarzının bir parçası olduğundan emin olmuştum.

Buna tezat olarak, tam zamanında, yani saat onda yemek odasına girdiğimde, Sıçan'ın asık dudak kıvrımları beni selamlamıştı. Oysa kulağa geldiği kadar kolay olmamıştı çünkü tam ona beş kalaya kadar, Florence banyoyu acımasızca işgal etmişti ve sonunda, saçı ve makyajı yapılmış ve parfümü sıkılmış halde kapıyı açıp dışarı çıktığında, banyo yapmam, giyinmem, saçlarımı taramam ve merdivenlerden aşağı koşmam için sadece beş dakikam kalmıştı. Sadece makyajımı yapamamıştım, yoksa bunun için Guinness rekorlar kitabına girebilirdim.

Herkes çoktan masanın etrafında oturduğu için, boş sandalyeye geçmem gerekti; tam Sıçan'ın karşısına ve önündeki

muhteşem tasarıma sahip devasa kahve fincanına rağmen yorgun görünen ve bağırsak endoskopisine uygun olabilecek bir yüz ifadesi takınmış olan Florence'ın yanına oturdum.

Pazar sabahımı, Sıçan'ın ayarlamış olduğu, sıkıcı bir düğün kutlaması konuşmasına katılmaktan daha güzel bir şeyle geçirebilirdim. "Sonradan kimsenin, fikrini söyleme şansına sahip olmadığıyla ilgili şikâyet etmemesi için toplanılacak," demişti Sıçan ve tüm aile bireylerinin katılması konusunda ısrar etmişti. Hatta bugün düğün planlayıcısının perçeminin yanında gözüme daha kel görünen Charles bile buradaydı. O da pek ayık görünmüyordu.

Annem ve Ernest bize, bunun zorunlu olmayan bir aile kahvaltısı olduğunu ve bu esnada düğün hakkında da konuşulacağını yutturmaya çalıştılar ama Ernest'ın kelime seçimi, bu kahvaltının aslında zorunlu olduğunu ve düğün hakkında, öylesine laf arasında konuşulmayacağını göstermişti. Ernest her gergin olduğunda, tuhaf sert bir ifade takınarak yabancı sözcüklerle dolu hukuk dili kullanırdı ve bu özellikle konu Sıçan'la ilgiliyse oluyordu. "Sadece birkaç fikri yapılandırma niyetindeyiz," dedi. "Ve belki de bu vesileyle, genelde büyük kutlamalar veya özel düğünlerle ilgili hoşlanılmayan taraflar hakkındaki duyguları birleştirme imkânımız olur."

Neredeyse korkudan altına yapmayacaksa, ben de hiçbir şey bilmiyordum.

"*Biz* aslında pembe organze elbiselerden hoşlanmıyoruz," dedi Mia. (Beş yaşındayken bir gelinliğin kuyruğunu taşımak için zorunlu olarak görevlendirilmişti ve o günden beri pembe organze travması yaşıyordu. Aynı şekilde gelin de öyle.)

Ernest'a, komuta yetkisini zorla üzerine alan ve vaktimizi harcayan damat annelerinden de hoşlanmadığımızı söylemedik. Her ne kadar Sıçan'dan, hedeflenen büyük kutlama ve bununla bağlantılı masraflarla ilgili biraz korksak da, hiçbir şekilde bu düğün hakkında annem ve Ernest'ın keyfini kaçırmak istemiyorduk. Özellikle de annemin keyfini kaçırmayı istemiyorduk ama bugün küçük, doğaçlama bahçe partisine duyduğu sempatiyi bir kere bile dile getirmemişti. Aksine Pascal, düğün kutlaması için klasik İngiliz köşkünden daha iyi bir yer olamayacağını söylediğinde, onu hemen onayladı. Diğer taraftan bu, Pascal'ı oldukça sevindirmişti çünkü tesadüfe bakın ki normalde kutlamalar için daha bir yıl öncesinden ayırtılan en güzel köşk, haziranın son hafta sonu için müsaitti. Tıpkı Pascal'ın son anda müsait olması gibi; Sıçan yorgunluğuna rağmen bunu vurgulamaktan geri kalmamıştı. Çünkü Pascal da aynı şekilde çok önceden ayarlanmalıydı ve çok sayıda ünlü çift, unutulmayan kutlamalar için ona müteşekkirdi. Son anda fikrini değiştirip bu düğün yerini Ernest ve annem için boşaltan çift de ünlüydü ama Pascal ne yazık ki bu kişilerin kim olduğunu bize söylemek istemedi.

"Sadece şunu söyleyebilirim, bazı insanların birbirilerine uygun olmadıklarını düğünden önce anlamaları daha iyi,"

dedi, "ünlü-kötü-şöhretli-de-Gobineau-düğün-için-yapılacaklar-listesine" dönmeden önce. Bu yapılacaklar listesinin ünlü ve kötü şöhretli olmasının sebebi abartılı can sıkıcılığı olmalıydı, bundan emindim. Pascal'ın tonlaması, çekici gülüşüne ve aksanına rağmen, feci şekilde uyku getiriciydi ve belli ki, masada önünde duran klasördeki, tüm dünyada sunulan iki bin çeşit kumaş peçeteden tutun da, kare tabaklarda servis edilen pırasa köftesine ve uygun yükseklikteki bar masalarının örtülerine kadar her konudaki notlarını bize okuyacaktı. Astarlı mektup zarfları arasındaki kalite farklarına karşı bir merakım olmadığı için, dersteyken sıkıldığımda yaptığımı yaptım: Meraklı bir yüz ifadesi takınıp düşüncelerimin uzaklaşmasına izin verdim. Gerçi boşa giden uykuyu bu şekilde telafi etmek mümkün değildi ama derin bir rahatlama sağlıyordu ve hiç yoktan iyiydi. Ayrıca kimseyi de kızdırmıyordu.

Arada bir kulağıma, "kabartma baskı", "Floribunda gülleri", "oturma düzeni" ve "badem kremalı dolgu" gibi kelimeler geliyordu ama bunları, sorunsuz bir şekilde yarı uykulu düşüncelerime dahil edebiliyordum.

Mesela bu gece, kafam beyin yerine, badem kremalı dolguyla dolu olmalıydı ki Henry beni Bayan Honeycutt'ın rüyasında yalnız bıraktığında, kendimi uyandırmak yerine, tekrar koridora çıkmaya karar vermiştim. Çünkü önceden her şeyi yutan karanlıktan çok korkuyor olmama rağmen, şu an daha fazla korktuğum bir şey vardı: Yarıyıl tatili.

Normalde Mia'yla birlikte tatilde babamı ziyaret ediyorduk ama aksi gibi bu sefer evde kalacaktık çünkü babam iş dolayısıyla çok seyahat edecekti ve Zürich'ten Stuttgart'a taşınana kadar otellerde kalacaktı. (En azından mayısta birkaç günlüğüne Londra'ya gelmek istiyordu, sözde bizim için gelecekti ama muhtemelen annemin evleneceği adamı görmek istiyordu.)

Koridor çok sakindi, kendi adımlarımdan başka bir şey duymamıştım; belki de karanlığı tetikleyen kişi uyanmıştı. Ya da böyle bir kişi yoktu, aksine belki bunlar hayat bulan korkularım, karanlık düşüncelerimdi. Düşüncelerim artık karanlık değildi, sadece tuhaf bir şekilde birbirine düğümlenmişti ama beni, kararlı bir şekilde belli bir koridora yönlendirmişlerdi. Kapılara göz gezdirdim ve işte beklediğim gibi oradaydı: Matt'in kırmızı kapısı.

Sabahın erken saatleri olmalıydı. Muhtemelen birazdan uyanacaktım çünkü "küçük kız kardeşim" adında çok güvenilir bir çalar saatim vardı. Mia da hafta sonu geç saate kadar uyuyamazdı ve her pazar sabahı yatağıma gelirdi. Matt'in kapısına bakarken, buna her an hazır olmam gerektiği konusunda kendimi ikna etmeye çalıştım.

Elbette bunun iyi bir fikir olmadığını biliyordum ama daha iyi bir fikrim de yoktu. Yarıyıl tatiline üç haftadan az kalmıştı ve Matt... Matt benim uçuş simülatörüm olmalıydı.

Koridorda kısaca bakındım. Hâlâ görünürde kimse ve hissedilen bir şey yoktu. Yalnızdım. Hâlâ geri dönebilirdim. Ama bunu yapmadım. Derin bir nefes aldım, kapı tokmağını sağa çevirdim ve Matt'in kapısını açtım.

"Sevgi, almayı beklediğin şey değil, aksine vermeye hazır olduğun şeydir," dedi Pascal aniden ve ümitle başımı kaldırdım. Önemli bir şey mi kaçırmıştım? Konuşmasını bitirmiş miydi? Hiç de öyle görünmüyordu, daha klasörün yarısına bile gelmemişti.

Masadakileri kontrol edercesine baktım. Pascal'ın açıklamalarını dikkatle takip edenler Sıçan, annem ve Lottie gibi görünüyordu; diğer herkes benim gibi konudan uzaklaşmıştı. Florence masanın altında gizlice akıllı telefonuyla ilgileniyordu, Ernest annemin elini tutuyordu ve yüzünde belirsiz bir gülümseme vardı ama boşluğa bakıyordu; Mia tabağında Scone'lardan kale yapıyordu ve Grayson can sıkıntısını yemek yiyerek telafi etmeye çalışıyordu. Büyük miktarda sahanda yumurtayı kızarmış ekmekle tüketmişti ve Lottie'nin yabanmersinli pastasının neredeyse yarısını yemişti. Grayson gülümsememe gülümsemeyle karşılık vermek yerine gözlerini devirdi.

Charles'ın gözleri yarı kapalıydı ve çenesi gitgide aşağıya iniyordu ama kafası neredeyse tabağa değdiği her seferde Lottie'ye bakıyordu ve tekrar oturuşunu düzeltiyordu.

Lottie ensesinde gevşek şekilde topladığı kahverengi buklelerine yakışan, dar, sarmaşık yeşili hırkasıyla oldukça güzel görünüyordu. Belki bana öyle gelmişti ama sanki Pascal, Lottie'ye doğru çok sık gülümsüyordu.

"Çiçekleri saçacak çocukların elindeki sepet için, yıllardır bir bahçıvanla çalışıyorum. En doğal hallerinde görünmeleri için düğün sabahı koparılmış biyolojik çiçek başları." Tekdüze ses tonu gerçekten uyku getiriciydi. Belki de bu yüzden kimse, mesela eğlencenin ne olacağını sormak için lafını kesmiyordu. Biyolojik çiçek başları mı? Aman Tanrım! O da ne demekti. Ve çiçekleri kim havaya saçacaktı? Ama tek bir soru bile sormayacaktım. Bu, konuşmanın sonlanmasını boş yere geciktirirdi.

Günlerdir bu masada oturuyormuşum gibi hissediyordum ama saat henüz on birdi.

Acaba Persephone uyanmış mıydı? Ve Gizemli, onu blogunda rezil etmiş miydi? Kesinlikle etmişti. Buradaki durumdan kurtulur kurtulmaz, Persephone'yi arayacaktım ve o zamana kadar bensiz idare edebileceğini umuyordum. Persephone şu an kesinlikle zamanı geri almayı ve dün akşamın yaşanmasını engellemeyi diliyor olmalıydı.

Sahi yaşanmasını engellemek deyince, düşüncelerim tekrar Matt'in rüya kapısına kaymıştı. Belki de bu kadar kolay içeri giremeseydim, bunu yapmaktan cayabilirdim. Çoğu

kişi, kapısını bilinçdışı bir engelle koruyordu ama kimisinin rüyasına kolayca girilebiliyordu. Matt'inkinde olduğu gibi.

Eşiği geçtiğimde, kendimi, cam ve devasa çelik yapıların olduğu kocaman, modern bir binanın girişinde buldum. Sağımda ve solumda, insanlar geniş yürüyen merdivenlere akın ediyordu ve herkes çok meşgul görünüyordu. Nispeten normal bir rüyada olduğum için kendimi rahatlamış hissediyordum, sonuçta insanların rüyalarında ne gördüğünü bilemezsiniz; özellikle sabah saatlerinde çoğunlukla rüyalar çılgınca olurdu, en azından benimkiler öyleydi. Matt'i fark etmem birkaç saniyemi almıştı. Bunun nedeni, diğer çoğu insanda olduğu gibi, üzerinde koyu mavi bir takım elbise olması ve kalabalıkta fark edilmemesiydi. Asansörlere giden elektronik güvenlik kontrolünün önünde duruyordu ve masanın arkasında oturan bir kadınla konuşuyordu. Birbirleriyle flörtleşiyorlardı, bunu Matt'in masaya yaslanma ve gülümseme şeklinden hemen anlamıştım. Kadın cilveyle saçlarını geriye attı ve yanlarına yaklaştığımda, iş kıyafetinin düğmelerinin oldukça açık olduğunu ve Matt'in, dekoltesine bakabilmesi için özellikle öne eğildiğini gördüm. Zaten Matt'in gözü de dekoltedeydi.

Tamam, o tür rüyalardandı bu. Hiç değilse amacıma uygundu. Matt'in, terk edilmiş katlı otoparkta bir seri katil tarafından veya balta girmemiş ormanda yamyamlar tarafından kaçtığı bir kâbustan çok daha iyiydi. Veya rüyasında, küçük

bir çocuk olup büyükannesiyle parkta gezdiğini görmesinden de iyiydi. Hayır, bu rüya harikaydı.

Şimdi sadece masadaki kadından kurtulmalıydım. Ve çekingenliğimden.

Çekingenlik konusu tahminimden iyi gitmişti. Gizli bir ajan olduğumu ve görevimin Matt'i kaçırmak olduğunu hayal ettim. Bu bir nevi tuluat tiyatrosuydu ama çok daha iyisiydi çünkü diğer tüm oyuncular yarın sabah burada olanların hiçbirini hatırlamayacaktı.

Gizli ajan Silber, masanın arkasındaki kadına olabildiğince benzer bir görünüme büründü; vücut hatlarımı belli eden mavi bir kıyafet ve gerçek hayatta, sendelemeden üzerinde iki adım atamayacağım mavi, yüksek topuklu ayakkabılar giydi. Saçlarımı, kadınınkiler gibi açık bırakıp omuzlarıma saldım ve onun kullandığına yakın tonda bir ruj sürdüm; Persephone'nin hemen adını söyleyebileceği, pembeyle koyu kırmızı arası bir renk. Sonra da gözlüğümü taktım (çünkü Matt beni şimdiye kadar sadece gözlükle görmüştü ve belki gözlüksüz tanıyamazdı) ve iki kolumda yığınla klasörle, topuklu ayakkabılarımla podyumda yürür gibi masaya ilerledim. Klasör yığınını hemen Matt'in yanında yere düşürdüm ve klasörlerden biri Matt'in ayakkabısının üzerine düşünce, hafif bir çığlık attım.

Nefesim kesilmiş bir şekilde, "Özür dilerim, çok üzgünüm," diye kekeledim ve Matt klasörü kaldırmama yardım etmek

için eğildiğinde (rüyada bile bu kadar görgülü olması ne kadar güzeldi), masadaki kadını hemen yirmi yaş yaşlandırdım ve dişlerini sarartıp sol gözünün altına bir siğil kondurdum ama o kadar iğrenç durdu ki siğili hemen kaldırdım.

"Çok teşekkür ederim," diye fısıldadım ve gözlüğümün üzerinden, gözlerim parıldayarak Matt'e baktım. "Çok naziksiniz."

"Rica ederim," dedi Matt. Sonra duraksadı. "Liv? Sen misin?"

"Evet." Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. "Aman Tanrım. Selam Matt. Seni bu kıyafetle tanıyamadım. Burada ne işin var?"

Matt ayağa kalktı ve klasörleri masanın üzerine koydu. Eski flörtüne yandan şaşkın bir bakış attıktan sonra, bana geri döndü ve "Burada çalışıyorum, otuz ikinci katta bir bürom var," dedi.

Şimdi anlamıştım. Rüyalarında ailesinin evine geri taşınan başarısız bir hukuk öğrencisi değildi.

"Bay Davenport, yakında Güçlü ve Jameson'ın ortağı olacak," diye ekledi kadın. "Hukuk bürosu tarihinin en genç ortağı."

Hahaha. Bu ancak rüyada olurdu.

"Vay canına!" Sesimin gerçekten hayran olmuş şekilde çıkması için çabaladım. "O kadar üst katta ki manzara oldukça etkileyici olmalı... Ben yönetimde stajyerlik yapıyorum,"

Tanrım ne olur burada bir yönetim olsun "ve on ikinci kattan yukarıya hiç çıkmadım."

"Gerçekten mi?" Matt biraz merhametle gülümsedi. "Asansörle en üst kata kadar çıkabilirsin, turistlerin yaptığı gibi..."

Ah, öyle miydi? Kahretsin. "Ah, evet, haklısın. Zamanım olduğunda bunu yapacağım." Matt'e masum bir bakış attım. "Buradaki üçüncü günüm. Müdürüm, Bay... şey... Smith maalesef çok sert biri. Az önce yeteneksiz, aptal fındık olduğumu söyledi, sebebi de her zaman sütlü kahvesinin yanında istediği kurabiyenin, fincan tabağının ters tarafında olmasıydı."

"Aman Tanrım," dedi Matt. Görünen o ki, acındırma tuzağı işe yarıyordu. Devam etmeye karar verdim.

"Sanırım popoma vurmasından ve bana ufaklık demesinden hoşlanmadığım için bana kızgın." Saçımı yüzümden çektim. "Oysa ondan yetenekliyim. Yani demek istediğim, adam benden iki yüz yaş büyük ve ağzı da kokuyor."

"İğrenç." Matt öfkeyle başını salladı. "Ve resmen cinsel tacizde bulunuyor. Hem de senin gibi reşit olmayan birine. Bir çocuğa!"

Kahretsin. Çocuk kelimesi hiç iyi olmamıştı, bunu hemen düzeltmeliydim. "On sekiz yaşındayım," diye yalan söyledim. Matt, hukuk öğrencisi yerine hukuk bürosu ortağı olabiliyorsa, ben de kolayca iki yaş büyük olabilirdim; bu rüyanın

mantığına sorunsuzca uyabilirdi. "Yine de böyle iğrenç bir adamın bana dokunmasını istemiyorum... ilk deneyimimi daha farklı hayal ediyorum." Konuya çok hızlı girdiğimden korktuğum için, kısa bir an nefesimi tuttum. Diğer taraftan bir rüyadaydık ve burada her saniye önemliydi. Matt şaşkın olmak yerine ilgilenmiş görününce, hemen konuşmaya devam ettim: "Evet, biliyorum! *Hiç yeri ve zamanı değil ama* söylemeden edemeyeceğim: Gerçekten şöyle şey birini bulmak çok zor, yani..." Sustum. Bilerek değil, aksine tam da şu an, gizli ajan Silber'in doğaçlama yeteneği kaybolup gitmişti. Tıpkı gerçek hayattaki gibiydi.

"Böyle olduğunu sanmıyorum." Matt beni baştan aşağı süzdü. "Yani sen... oldukça güzel bir kızsın."

Oldukça güzel. Erkeklerin dilinde bu, "fevkalade güzel"in tersi anlamında kullanılmıyor muydu? Anlaşılan onun tipi değildim. Yine de ona samimi şekilde gülümsedim. "Teşekkür ederim. Ama tanıştığım erkekler... şey... deneyimsiz bir kızı istemiyorlar. Bay Smith hariç. Ama prensip olarak, pek seçici bir adam değil."

Matt suskun kaldı.

Aman Tanrım. İşe yaramıyordu. Belki de senaryoyu biraz değiştirmeliydim. Bir deprem yaratmalıydım. Veya bir uzaylı saldırısı. Filmlerde bu tür olaylar insanları her zaman yakınlaştırıyordu.

Ya da vazgeçmeliydim.

Gizlice Matt'in kapısına bakındım. Tamamıyla yersiz ve uygunsuz bir şekilde holün tam ortasında duruyordu ama benim dışımda kimse onu fark etmiyor gibiydi.

"Benim... gitmem gerek," diye mırıldandım. Gizli ajan Silber başarısız olmuştu. "Bay Smith'e gitmeliyim. İstifa etmek için. Buna bir gün daha katlanamayacağım. Seninle karşılaşmak güzeldi."

Hol gözümün önünde bulanıklaştı ve güneş gözümü kamaştırdı. Hemen altımda bir şehir oluşmaya başladı ve bir an için uçtuğumu sandım. Sonra çok yüksek bir binanın camından Londra'ya baktığımı anladım. Patikalar, çatılar, kilise kuleleri, Aziz Paul Katedrali'nin kubbesi, köprüleriyle birlikte Thames Nehri'nin parıldayan suyu. Arkamdan birisi omzuma elini koydu.

Matt'in sesi hemen kulağımın arkasından, "Etkileyici, öyle değil mi?" dedi ve elinin tersiyle boynumu okşadı.

"Kesinlikle öyle." Yutkundum. Matt'in, rüya sahnesini bu kadar hızlı bir şekilde değiştirmesi ve bilinçaltının, sırnaşık sohbeti ustaca sonlandırması gerçekten etkileyiciydi. Bir yanım, aslında tipi olduğum için rahatlamıştı. Ama sadece bir yanım. Beni iki eliyle tutup kendine doğru çektiğinde midem bulandı.

"Şuradaki kanepe, sadece Londra'nın en güzel manzarasına sahip değil, aynı zamanda oldukça rahat," diye fısıldadı

kulağıma. "Ve ilk seferini asla unutmayacağına dair sana söz veriyorum."

Köprücükkemiğimden yukarıya doğru boynumu öpmeye başladı ve tekrar biraz midem bulandı. Oysa burada olanlar, tam da istediğim şeydi. Uçuş simülatöründe eğitim. Kesinlikle gerçek değildi. Ve kimsenin bundan haberi olmayacaktı. Yine de...

"Ama öpüşmek yok!" diye kaçtı ağzımdan.

Matt ellerini gevşetti. "Nasıl yani? Uyuşturucu bağımlısı bir çocuk fahişe gibi konuşuyorsun."

"Ah, öyle mi?" Bir an için çekingenliğimi unuttum. "Acaba uyuşturucu bağımlısı bir çocuk fahişenin nasıl konuştuğunu nereden biliyorsun?" dedim öfkeyle. Oysa "uyuşturucu bağımlısı çocuk fahişe" ifadesinin, politik açıdan doğru bir terim olmadığından kesinlikle emindim.

"Tamam," diye düzeltti Matt. "O zaman, uyuşturucu bağımlısı bir çocuk fahişenin konuştuğunu düşündüğüm şekilde konuşuyorsun. Öpüşmek yokmuş, nasıl yani? Soyunmak ve dokunmak da mı yok?"

"Bu mümkün mü?" diye sordum umutla.

Matt gözlerini devirdi. "Hayır, mümkün değil. Senin neyin var? Bunu kesin olarak istediğini sanıyordum."

Gerçekten benim neyim vardı böyle? Buraya kadar gelmiştim ve yine her şeyi mahvedecektim. Tüm çabalarım boşa gitmemeliydi.

"Özür dilerim," dedim pişman olmuş biçimde.

"Sorun değil." Matt ellerini ceketimin altına kaydırdı. "O zaman öpüşme olmasın."

Tüm enerjimi onu geri itmemek için harcıyordum. Gizli görevdeki Ajan Silber'dim ve bu sadece bir rüyaydı. Sadece. Bir. Rüya. Gözlerimi kapadığımda, belki, Henry'nin eli olduğunu hayal edebilirdim. Ama Henry'nin eli gibi hissettirmiyordu. Yabancı bir el gibiydi. Çıplak tenimin üzerinde olmaması gereken bir el.

Ve şimdi de sutyenimin kopçasında birden duraksamıştı. "Bu da ne?"

Ah, hayır, olamaz. Bilinçaltım bana, Gertrude teyze'nin sosis rengi, zırha benzeyen iç çamaşırını giydirmişti. Bunu kontrol edemiyordum.

"Hey, bu benim," dedi Matt ama bu sefer Mia'nın sesiyle. Feci şekilde saçlarımdan çekiyordu ve sonra... uyandım.

Her ne kadar Mia, ondan arakladığım kurbağalı saç tokasını almak için, en az on saç telimi koparmış olsa da, şu an güvenilir küçük kız kardeş çalar saatine sahip olduğum için çok mutluydum.

Mia beni utanç verici hatıralarımın derinliklerinden çekip çıkarıp tekrar kahvaltı masasına getirmişti ve Pascal'ın, tekdüze konuşmasını bölmesine sebep olmuştu. Yedi Scone'u kule şeklinde üst üste yığmıştı ve üzerine sekizinciyi koyduğunda, tüm yapı çöküp bir bardağı devirdi.

"Aman," dedi Mia ve Sıçan ona asık suratla, "Özür dilerim denir, evlat," dedi.

Pascal –başka ne yapabilirdi ki?– gülümsedi. "Zaten yapılacaklar listemin sonraki maddesine geçecektim," dedi.

"O zaman bu, üç bin kırk dördüncü madde olacak," diye mırıldandı Grayson.

Hemen tekrar yarı uykulu halime geçmek istedim ama konuşmayı beklemek daha heyecanlıydı. Konu davetli listesiydi. Anlaşılan Sıçan önceden biraz hazırlık yapmıştı ve çizgili bir kâğıda, Ernest'ın mecburen çağırması gereken seksen dört kişinin ismini yazmıştı; davet etmesi gereken ama acil bir durumda çağırmaktan vazgeçilebilecek doksan sekiz kişi daha vardı.

Ayrıca "kabaca bir hesap yapmak adına" annemin davetlileri için de bir liste hazırlamıştı. Annem gözlerini bu listeye dikmişti.

"Sadece ağabeyim gelecek," diye okudu sesli bir şekilde. "Hiç kız kardeşim yok."

"Daha iyi," dedi Sıçan sevinerek. "Tahminimden daha fazla kişi hesapladığımı ümit ediyordum."

Mia meraklı bir şekilde anneme doğru eğildi. "Ah, harika, en iyi arkadaşını ve ikinci en iyi arkadaşını çağırabileceksin anne! En iyi arkadaşın ve ikinci en iyi arkadaşın kim? Babam mı?"

Sıçan ürperdi. Muhtemelen "gelinin eski kocasını" çizgili kâğıda yazmamıştı.

"Ah, biliyor musun, ben kimseyi derecelendirmem. Tüm arkadaşlarımı aynı oranda seviyorum. Ama bu, hepsinin düğünüme gelmesi gerektiği anlamına gelmiyor." Annem hemen yandan Ernest'a baktı. Gerçekten de dünyanın her yerinde arkadaşları vardı ve çoğu erkekti. "Çünkü çoğu uzakta oturuyor."

"Evet, bunu düşündüm." Sıçan oldukça memnun şekilde gülümsüyordu. "Farklı ülkelerde yaşayan davetlilerden uzun seyahat veya başka bir şeyden dolayı düğüne gelmekten vazgeçenler olursa, onların yerini, Ernest'ın ikinci listesindeki kişiler alabilir."

"İyi planlama her şeyi çözer," diye onayladı Pascal.

"Bu listeyi bir görebilir miyim lütfen?" diye sordu Ernest.

"Tabii." Sıçan çizgili kâğıtları, silip süpürülen sahanda yumurta tabağının üzerinden ona uzattı ve Ernest kaşları çatık bir şekilde listeyi inceledi.

"Eleanor kim?" diye sordu.

"Eleanor mu?" Sıçan, sanki Ernest aklını kaybetmiş gibi baktı. "Tabii ki kuzenim Lucy'nin, Lord Borwick'le evlenen kızı! Çocukken birlikte oynardınız."

"Evet, olabilir ama sonradan onu hiç görmedim," dedi Ernest.

"Buna çok üzülüyorum," diye cevapladı Sıçan. "Senin konumundaki bir adam için, Lordlar Kamarası üyeleriyle iletişim halinde olmak faydalı olacaktır."

Ernest listeyi gözden geçirmeye devam etti, sonra kâğıdı aşağı indirdi ve bitkin şekilde okuma gözlüğünü çıkardı. "Anne, burada hiç tanımadığım yığınla insanın adı yazıyor."

"Bu zaten alternatif davetli listesi. Ve tabii ki bu insanları tanıyorsun. Veya en azından tanımalısın." Sıçan dudaklarını birbirine bastırdı. "Ama buyurun... eğer yardım etmemi istemiyorsanız, yarın akşama kadar, tam isimleri ve adresleri içeren bir davetli listesi hazırlayın çünkü Pascal davetiyeleri en geç bu haftanın sonuna kadar baskıya vermeli, öyle değil mi Pascal?"

Pascal başıyla onayladı. "Highgate'te müstesna, küçük bir matbaayla çalışıyorum, ayrıca muhteşem mühürler de üretiyorlar." Klasörüne baktı. "Sanırım bugünlük *neredeyse* bitirdik..."

Grayson, "Saygısızlık etmek istemiyorum ama bütün bunlara bizim neden katılmamız gerekiyor?" diye yakındı.

"Çünkü bu bir aile meselesi Grayson," diye cevapladı Florence, oysa soru ona sorulmamıştı. "Ve Liv, Mia ve benim, aynı aptal elbiseyi giymek zorunda kalmayacağımızdan emin olmak istiyorum."

"Merak etme! Ölmeyi tercih ederim," dedi Mia.

Grayson, Florence'a öfkeyle baktı. "Sence de, elbiseler hakkında endişelenmek ve kolay ütülenebilir pamuk örtülerle ilgili aptalca şeyler dinlemek yerine, yapmamız gereken daha mantıklı şeyler yok mu? Kimya çalışmak gibi mesela?"

"Sence eğleniyor muyum?" diye hiddetlendi Florence. Sıçan hafifçe öksürdü ama Florence bunu görmezden geldi ve şömine rafındaki saate baktı. "Bana sorarsan artık sıvışabilirsin Grayson. Çünkü Emily on ikiye çeyrek kala ders çalışmaya gelecek ve seni görmek zorunda değil."

"Pardon? Emily sana her geldiğinde saklanacak mıyım yani?" diye sordu Grayson öfkeyle.

"Evet," dedi Florence. "Düşünceli bir insan olsan, kız seni unutana kadar onunla karşılaşmaktan kaçınırdın." Florence burnundan soluyordu. "Zaten düşünceli bir insan olsaydın, en iyi arkadaşımla ilişkiye başlamazdın!"

"Şu an tamamıyla saçmalıyorsun! Emily benimle karşılaşmak istemiyorsa evden çıkmasın."

Sıçan tekrar hafifçe öksürdü, bu sefer öksürüğü hasta bir atınki gibi çıkmıştı. "Özel konuşmalarınızı *lütfen* sonraya saklayın! Pascal'ın zamanı değerli."

"Benimki de öyle," dedi Grayson. Bugün tuhaf şekilde kavga arıyordu.

Pascal ortamı yumuşatıcı bir şekilde ve odadaki hava daha fazla gerilmeden, "Neredeyse işimiz bitti," diye araya girdi. Sıçan'ın alnındaki damarlardan biri şişmişti ve Charles

yerinden fırlayıp kaçacakmış gibi duruyordu. Annem ve Ernest ellerini birbirine kenetlemişti. "O zaman geriye, sadece nikâh şahitleri meselesi kaldı."

"Ah, bu kolay," dedi annem rahatlamış şekilde ve Ernest'a gülümsedi. "Charles, Ernest'ın *sağdıcı* olacak ve benim *nedimem* de tabii ki Lottie olacak!"

Charles başını onaylarcasına salladı ve Lottie'nin gözlerinin içi gülüyordu.

"Bu çok heyecan verici!" dedi annem mutlu bir şekilde.

"Şüphesiz," diye mırıldandı Sıçan. Bunun arkasından mutlaka gelecek bir aşağılama bekledim ama buna fırsat olmadı çünkü kapı çaldı ve sonraki facia başlamış oldu.

14.

Grayson ve Florence bir ağızdan, "Ben bakarım!" diye seslendi ve aynı anda ayağa fırladılar. Şu ana kadar huzurlu bir şekilde kanepede uyuyan Buttercup, ürkerek başını kaldırdı.

Grayson ve Florence masanın üzerinden birbirlerine bakıyorlardı.

Florence, "Emily geldi," diye tersledi. "Ve kesinlikle ona kapıyı sen açmayacaksın yoksa yine tüm gün kafasını toplayamaz."

Grayson da, "Ne yani, şimdi de kendi evimin kapısını açamayacak mıyım?" diyerek onu tersledi. Bakışlarımız, masa tenisindeki gibi ikisinin arasında gidip geliyordu.

"Henry de gelmiş olabilir... biz de kimya çalışacağız."

Ve *tak*, herkesin kafası yine Florence'a döndü. "Evet, bu size özgü bir durum! Son anda ders çalışmak... ama önemli olan hiçbir partiyi kaçırmamak."

"Dün akşam Jasper'ın partisinde bir şeyleri kaçırdığın için mi kızgınsın?"

Kapı ikinci kez çaldı ve Butter artık dayanamadı. Kanepeden atlayıp havlamaya başladı. Grayson ve Florence ona aldırış etmeden gürültüyü bastırmak için daha sesli konuşmaya devam ettiler.

"Pek sanmıyorum. Sen geç ergenliğe girmiş basketbol arkadaşlarının çocuksu ayyaşlığını heyecanlı buluyor olabilirsin ama ben mezuniyetimi daha fazla önemsiyorum, bu ayrıntıyı es geçme!"

"*Ben* hem partilere gidip hem de yüksek notla mezun olabilirim, sen de *bu* ayrıntıyı es geçme!"

"Tanrım, siz kaç yaşındasınız... beş mi?" diye sordu Ernest.

Kapı üçüncü kez çaldı ve Sıçan, "Utanıyorum!" dedi, bunu belli birine söylememişti. Butter hâlâ havlıyordu. Kavgadan nefret ediyordu.

"Ben açarım." Mia ayağa kalktı. Butter rahatlamış şekilde kuyruğunu salladı ve hole doğru Mia'nın peşinden gitti. "Gelen Emily'yse ıslık çalarım böylece Grayson hemen kanepenin arkasına saklanabilir," diye seslendi Mia omzunun üzerinden.

"Ne kadar şen şakrak bir aile. Tam anlamıyla mükemmel!" Pascal gülümseyerek klasörünü kapadı. "Tek başımıza kelimeyiz ama hep birlikte bir şiiriz," dedi, muhtemelen kendi dilinde bu "Bitti!" demek oluyordu.

Lottie oldukça duygulanmış halde, "Amin," diye fısıldadı. Herkes uzun bir tren seferinden sonraki gibi esneyip gerindi. Sıçan şakaklarını ovuşturuyordu.

"Tehlike geçti!" Mia bu esnada kapıyı açmıştı. "Gelen yan evde oturan çocukmuş, şu bir zamanlar Florence'ın âşık olduğu!" diye seslendi ve kalbim hızla çarpmaya başladı. "Ve... *kahretsin*!"

"Kahretsin derken?" diye sordu annem.

Kızıl erkek kedimiz Spot hızla oturma odasına girdi; peşinde Mia, Butter ve Matt de vardı.

Kahretsin.

Spot kanepenin üzerinde koşuşturup piyanonun üzerine atladı ve Beethoven büstünün yanına çömelip sinirli bir şekilde tombul yanaklarıyla bize bakmaya başladı.

"Ağzında ne var onun?" diye sordu Florence. O sırada masanın başında duran Matt'in beni fark etmemesi için, sandalyemde gitgide küçülüp olabildiğince görünmez olmaya çalışıyordum.

"Bir karatavuk." Matt kazağının kolundaki bir tüyü üfledi. "Özür dilerim ama kedi onu kış bahçemize taşıdı ve ağzından kaçırdı. Annem neredeyse bayılacaktı. Şans eseri, kedi kuşu tekrar yakaladı; elbette bu esnada, içinde egzotik yeşillikler olan iki küpü devirdi. Ben de onu yakaladım ve ..."

"Ve onu kuşu yemek odamızda uçursun diye buraya mı getirdin? Eh, çok teşekkür ederiz," dedi Florence. Yavaşça

piyanoya yaklaştı. "Zavallı küçük Spot'çuk! Kötü Matt canını mı yaktı?"

Matt, "Bence tam tersi. Spot zavallı, küçük Matt'i kötü şekilde tırmaladı," dedi. "Ve küpler... sigortanızın bunları karşılayıp karşılamayacağını sormalıyım. Sanırım oldukça değerliydiler."

Florence, "O zaman kış bahçenizin kapısını kapatsanız iyi olacak," dedi hemen.

"Aman Tanrım, ne kadar da aksisin." Matt, Florence'ı başını sallayarak süzdü. "Eskiden sevimliydin."

Florence Matt'e öfkeyle baktı. "Bu zamana kadar, bu dünyada sevimlilikle ilerleme kat edilemeyeceğini öğrendim."

"Ama nezaketle edilir!" Ernest ayağa kalktı. "En iyisi... ne demiştiniz az evvel? Bu şen şakrak aile daha fazla birbirine girmeden, sizi kapıya kadar geçirelim," dedi Pascal'a.

Pascal hâlâ gülümsüyordu. Bana gitgide ürkütücü gelmeye başlamıştı.

"Benim de gitmem gerek." Sıçan aceleyle ayağa kalktı ve bej hırkasını aldı. "Migrenim başlıyor ve yaramaz evcil hayvanlar ile çocuklar gereksiz yere sinirlerimi yıpratıyor." Öldürücü bakışı bu sefer istisnai olarak, Mia ile bana değil, kendi "öz" torunlarınaydı.

Lottie, "Yanınıza bir parça pasta almak ister misiniz?" diye sordu ama Sıçan vedalaşmadan çoktan holde gözden kaybolmuştu. Annem, Pascal ve Ernest peşinden gittiler.

"Sizinle sonra konuşacağız. Kediyle ilgilenin," diye talimat verdi Ernest, Pascal da vedalaşmak için el sallıyordu... ve gülümsüyordu. İlk kez kendi isteğiyle değil de, yüz felci nedeniyle gülümsediğini düşündüm. Acaba başarısının sebebi bu olabilir miydi?

Lottie derin bir iç çekerek, "Ne kadar kibar bir adam," dedi. "Çok pozitif biri! Muhtemelen tüm gün insanların büyük aşkını sahnelemekle uğraştığı içindir."

"Tüm bu kasılmaları ve sırıtması, sadece iş amaçlı bir hile." Charles ilk defa tam olarak uyanık gibiydi. "İnsanlara, büyük aşklarını satın alabileceğini hissettirmek için."

"Ancak aşka ve romantizme inanmayan biri bu şekilde konuşur." Lottie bir saç tutamını kulağının arkasına attı ve meydan okurcasına baktı. "Ve tutkunun ne demek olduğunu bilmeyen biri."

Charles öfkeyle, "Her şeye tülden fiyonklar sarmıyor olmam, romantik olmadığım anlamına gelmez," dedi. "Ya da tutku yoksunu."

"Öyle değil misin?" Lottie omuz silkti. "Pardon, o zaman bu sadece benim kişisel izlenimim."

Şaşkın halde bir Lottie'ye bir Charles'a bakıyordum. Şimdi de ikisi tartışmaya başlamıştı. Bugün evin havasında, herkesi kavgacı anaokulu çocuklarına dönüştüren bir şey olmalıydı. Sadece her cümlenin arkasından "nanik" yapmaları eksikti.

"Ve sen, sana gülümseyerek söylenen her şeyi romantik buluyorsun," dedi Charles. "Gülümseme demişken: *Ben* olsam, öyle çirkin bir dişeti iltihabıyla o kadar özgüvenli bir şekilde sırıtmazdım."

"Özgüvenli değil, sadece çekici. Ve dişeti iltihabı da yoktu," dedi Lottie.

"Sol üstteki köpek dişinde vardı! Sağında oturduğun için görmedin." Charles biraz çocukça davrandığının farkına varmaya başlamıştı. "Kuş tekrar gelip üzerine kakasını yapmadan pastadan biraz alabilir miyim?" diye sordu uysal bir şekilde.

"Şu an uçabileceğini sanmıyorum," dedi Matt. Şimdiye kadar bana çok kısa bir bakış atmıştı ve bu telaşımı bastırmıştı. Az sayıda insan uyandıktan sonra rüyasını hatırlar ve hatırlasalar da uzun süre hafızalarında kalmaz. İhtimal dışı olmasına rağmen, Matt rüyasını hatırlasa da, sonuçta bu *onun* rüyasıydı ve benim rüyasına sızdığımı ve her şeyi birazcık değiştirdiğimi bilmiyordu. Olanlar konusunda utanması gereken oydu. Peki, o zaman neden Matt gidene kadar masanın altına girip orada saklanma ihtiyacı hissediyordum?

Spot bize kısık sesle hırladı.

Florence, "Zavallı kedi, tamamıyla sarsıldı," dedi ve Matt'e çok öfkeli bir bakış attı. "Umarım bunun için asıl sizin sigortanız vardır."

"Canının sıkkınlığını Matt'e mal etmeyi bırak Florence. Sarsılan biri varsa, o da karatavuk." Grayson, Spot'u alıp

terasa çıkardı. Muhtemelen kuşun, pastanın Grayson'dan kaldığı kadarına kakasını yapacağı düşüncesi onu harekete geçirmişti. Bunu yapması mantıklıydı çünkü göründüğü üzere, karatavuk hâlâ gayet canlıydı ve galiba uçabiliyordu. Spot kesinlikle ağzını açtığına pişman olmuştu ama Grayson'ın, onu hafifçe sallamasına karşı yapabileceği bir şey yoktu. Karatavuğun doğrudan çitin üzerinden Matt'in ailesinin bahçesine uçmasını somurtarak izledi (aptal hayvan!) ama yine de karşı gelmeden, Grayson'ın onu içeri taşımasına izin verdi; rencide olmuş halde kanepeye kıvrıldı ve bize pek de minnettar değildi. Butter ona destek olmak için yanına uzandı ve sitemli şekilde bize bakmaya başladı.

Mia neşeli bir şekilde, "Hiç değilse kavga etmeyen iki kişi var," dedi.

"Yabanmersinli pasta isteyen var mı?" diye sordu Lottie.

"Buna hayır demem," dedi birisi ve birden arkamı döndüm. Henry açık duran yemek odası kapısının eşiğinde duruyordu ve Emily kafasını arkasından odaya uzatmıştı. İkisi muhtemelen, annemle Ernest, Pascal'ı uğurlarken eve girmişlerdi ki holden gelen seslere göre hâlâ onunla vedalaşıyorlardı.

"Ben de pastadan bir parça alabilirim," dedi Matt.

Yemek odası bana, aynı anda çok fazla oyuncunun bulunduğu ve oldukça karmaşık bir oyunu canlandırdıkları bir sahneymiş gibi gelmeye başlamıştı.

"Islık, ıslık," dedi Mia. Ve bu oyunda ilginç replikleri olanlar vardı. Mesela sahne başladığında yüksek sesle fısıldama işini Mia harika başardı: "Grayson, saklan! Emily geldi."

"En iyisi ben de bir parça pasta alayım," diye mırıldandı Grayson ve tekrar masaya oturdu.

Florence artık kime daha çok kızacağını bilemiyordu. "Zaten pastanın yarısını tek başına yedin," dedi öfkeyle ve tamamıyla haklıydı. "Ancak herkes bir parça aldıktan sonra sen de bir parça alabilirsin. Emily, pasta ister misin?"

Emily, Henry'nin arkasından yavaşça odaya girdi ve sömürülmüş kahvaltı masasını süzdü. Bana pek de Grayson'la karşılaşmak istemiyormuş gibi gelmedi, aksine bunu istiyormuş gibiydi. Gerçi dünkü partideki gibi giyinmemişti ama kot pantolonu daracıktı ve tişörtünün de çok derin bir dekoltesi vardı. Makyaj da yapmıştı.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Emily. "Çok fazla kalori ve doymuş yağ asidi içeriyor gibi."

Henry daha önce Florence'ın oturduğu sandalyeye geçip yanağıma hafif bir öpücük kondururken, "Bunu söyleyeceğini nereden biliyordum acaba?" diye mırıldandı.

Bu sırada Matt, Sıçan'ın sandalyesine oturdu.

Ve kendimi biraz kuşatılmış hissettim.

Lottie ikisine de yabanmersinli pasta koyduğu tabakları uzattı; bunu Charles'a bakmadan yapmıştı.

"Haydi gel, testosteron kokmayan bir yere gidelim! Odama." Florence, Emily'yi sahneden çekti, pardon odadan. Emily sanki odadan çıkarken söylemek için uygun bir cümle arıyordu ama aklına bir şey gelmemiş gibiydi. Onun yerine, daracık kotuyla kuvvetli bir şekilde kalçasını salladı. Gerçekten de berbat bir tiyatro oyunuydu. Mesela Charles'ın dakikalardır repliği yoktu, sadece mahcup şekilde bakıyordu.

"Siz de pasta ister misiniz?" diye sordu Lottie, Mia ve bana. Aslında çok isterdim ama Matt ve Henry'yle aynı masada oturunca, biraz midem düğümlenmişti.

"Belki sonra," dedim. Önce Persephone'yi aramalıydım, sinirleri iyice bozulmuş olmalıydı. Ve Gizemli'nin ne yazdığını öğrenmeliydim. "Bana tabletini ödünç verebilir misin Lottie?"

"Mutfakta duruyor," dedi Lottie ve Mia tableti almak için hemen yerinden fırladı.

"Bu, şimdiye kadar yediğim en lezzetli pasta," dedi Henry ve Matt ağzı dolu olduğu için başıyla onayladı. Charles hâlâ mahcup bakıyordu.

Masadan kalkmamın zamanı gelmişti. Mia'dan tableti almalıydım.

Sandalyemi geriye itip ayağa kalktığımda, Matt lokmasını yuttu ve aniden, "Bu gece rüyamda seni gördüm Liv!" dedi.

Hayır, olamaz.

Henry ve Grayson bana bakmak için başlarını kaldırdı. Hemen saçlarımı önüme düşürerek kızarmaya başlayan yüzümü olabildiğince kapatmaya çalıştım. Sıcak basmıştı.

"Umarım güzel bir rüyadır," dedim mümkün olduğunca sakin bir şekilde. En azından sesimi kontrol etmeyi başarabilmiştim.

Matt sırıttı. "Biraz çılgıncaydı ama evet... güzeldi. Birlikte Leadenhall binasındaydık."

"Orayı bildiğimi sanmıyorum." Acaba öylece çekip gitse miydim yoksa bu kuşku uyandırır mıydı? Henry beni hâlâ dikkatle süzüyordu. Saçlarım perde gibi yüzümü kapadığı için gözlerindeki ifadeyi göremiyordum.

"Leadenhall binası, şehirde bir gökdelen," dedi Henry ve Matt'e doğru döndü. "Rüyayı anlatsana, inanılmaz derecede ilgimi çekti."

"Benim de." Grayson delici bakışlarını bana yöneltmişti.

"Ah." Matt kısacık bir an için çekimser kaldı ve bu, rüyadaki tüm detayları hatırladığını göstermek için yeterliydi. "Karmaşık şeyler. Rüya işte..." Hafifçe öksürdü. "Ben... işte yürüyen merdivenler vardı. Ve şey, yürüyen merdivende saksafon çalıyordum. Liv çok ağır klasörler taşıyordu ve işi başından aşkın halde yanımdan geçiyordu." Gittikçe alaycı konuşmaya başlamıştı ve şimdi de tekrar düşünerek sırıttı, belli ki söyleyeceği saçma yalan onu eğlendirmişti. Bu kadar dikkat çekici şekilde yukarıya bakmamasını dilerdim. "Bir de

sirk palyaçosu vardı; yürüyen merdivende, önümüzde kahve fincanları ve kurabiyelerle cambazlık yapıyordu ve herkese kartvizitini uzatıyordu. Liv'e de bir kartvizit vermek istedi ama Liv, elleri dolu olduğu ve onun yüzünden geçecek yer olmadığı için küstahça palyaçoya kızdı. Palyaço kartvizitini Liv'in ağzına tıktı ve böylece Liv sustu. Daha fazlasını hatırlamıyorum. Ama palyaçonun adı Bay Smith'ti. Kartvizitinde öyle yazıyordu." Matt gülerek çatalına bir parça pasta aldı. Kendiyle ne kadar gurur duyduğunu görebiliyordum. "Komik, öyle değil mi? Bir rüya yorumlayıcının, bunu nasıl yorumlayacağını bilmek isterdim."

"Ne yazık ki ben rüya yorumlayıcı değilim," dedi Henry üzülerek. "Ama ek iş olarak çok iyi bir psikoloğum ve bu rüyayı şu an uydurduğunu söyleyebilirim." Matt'in yüzündeki gülümseme kaybolup giderken, Henry bana doğru döndü. "Öyle değil mi? Sen ne düşünüyordun Liv?"

Matt biraz kırılmış halde, "Rüyalarımda daha çılgınca şeyler de görürüm," dedi ama Henry ile ben bakışmakla meşguldük.

"Ben mi?" Suçüstü yakalanmış gibi hissetmek yerine, biraz kızgındım. Henry'ye, ek iş olarak uydurduğu psikolog gibi kasılmasına ve bir de masanın diğer tarafından cadı sorgusundaki bir İspanyol işkenceci gibi bakan Grayson'a. "Bence yabancı kişilerin rüyalarıyla biraz fazla ilgileniyorsun," dedim kavgacı şekilde. Aman Tanrım, bence evin havasında bugün gerçekten de bir şey vardı.

"Sadece senin de içinde olduğun rüyalarla," dedi Henry.

Saçlarımı gözlerimin önünden çekip doğrudan ona baktım. Şansıma yüzümün rengi yine normale dönmüştü. "Öyle mi? Yoksa yakışıklı kişilerin rüyaları söz konusu olduğunda mı?"

"Saksafon çalan yakışıklı kişiler." Henry gülümsedi ama gözlerinde şüphe vardı, bunu açıkça görebiliyordum.

"Ah, teşekkür ederim," dedi Matt, yine özgüvenliydi. "Oysa rüyada, gerçek hayattakinden daha güzel çalıyordum. Carnegie Hall'de sahnede durduğum ve tek bir notayı bile çalamadığım rüya hariç... ama rüyaların iyi tarafı da bu: Rezil olduğunda hiç tanık yoktur."

"Kesinlikle." Grayson işkenceci bakışını, pişman bir bakışla değiştirmişti ve alnını ovuşturdu. "Rüyalar özeldir ve kesinlikle kimseyi ilgilendirmez."

"Ne kadar güzel bir kapanış sözü," dedim ve Henry'nin alnına hızlıca bir öpücük kondurup diğer ikisine de gülümsedim. "O zaman ben gideyim de rahat rahat ders çalışın." Ve bu sefer tereddüt etmeden, diğer oyunculara dönüp bakmadan, sahneden ayrıldım.

Sadece pastadan yemediğim için üzülmüştüm.

15.

"Bugün leopara dönüşmedin mi?" Anabel, hâlâ Müdire Cook'a ait olduğunu düşündüğüm, deniz mavisi kapıya yaslandı. Bir saniye önce o tarafa baktığımda, Bayan-kafamı-bir-iblise-taktım-çünkü-ilaçlarımı-artık-almıyorum orada değildi. Daha doğrusu, oradaydı ama ben yanından geçene kadar kendini görünmez yapmıştı. Muhtemelen korkudan sıçradığımı görüp eğlenmek istemişti. Gerçekten de korkudan sıçramıştım.

"Jaguar," diye düzelttim.

Anabel omuz silkti. "Aynı şey. Henry'yle mi buluşacaksın? Bir süre önce buradan geçti."

"Bildiğim iyi oldu." İstemesem de Anabel'e bakmak zorundaydım. Koridorun loş ışığında turkuvaz gözleri ve altın sarısı saçları parlaklık yarıştırıyordu ve teni boyanmış gibiydi. Sanki bir yerlere gizli bir ışık kaynağı koymuştu ve onun, sadece onun, üzerine hafif bir akşam güneşi pırıltısı yayıyordu. Anabel gerçekten de, bakmaya doyulamayan bir tablo gibi, korkulacak derecede güzeldi ve gerçek hayatta bu kadar doğaüstü derecede mükemmel bir görünüme sahip

olmadığını aklımdan çıkarmamalıydım. Yine de Henry az evvel buradan geçerken Anabel'e benim gibi büyülenmiş şekilde bakmış mıdır diye düşünmekten kendimi alamıyordum. Anabel tekrar konuşmaya başladığında, içimde mantıksızca bir kıskançlığın filizlenmeye başladığını hissediyordum. Kıskançlık ve biraz öfke.

"Bugün Henry'nin annesiyle tanıştığını duydum." Hafifçe gülümsedi.

Dişlerimi sıktım. Bunu Henry'den mi öğrenmişti? Ve öyleyse, bunu neden özellikle Anabel'e anlatmıştı?

"Şaşırtıcı!" Anabel'in narin burun delikleri hareket ediyordu. "Seni evine götürmesi ne kadar sürdü? Sadece altı ay kadar mı?"

Kaşlarımı çatarak onu susturmak istedim ama işe yaramadı. Beni sinirlendirmeye devam ediyordu.

"Hiç değilse artık seni neden uzak tutmaya çalıştığını anladın mı? Yoksa bu, sonunda onunla yatman için bir tür güven göstergesi miydi?"

Bunu nasıl başarıyordu? Tam da, içimdeki aşağılık duygusuna ait olduğunu düşündüğüm, yanlış ve yalnız olan sesin bana fısıldadığı şeyi söylüyordu. Bana Rasmus'u ve dolaylı olarak da bu hafta rüya kapısından olabildiğince uzak durmaya çalıştığım Matt'i musallat eden aşağılık duygusu. Her ne kadar Henry, Matt'i dile getirmediyse de, uçuş simülatörü planlarımı şimdilik askıya almıştım.

Bu hiç de akıllıca değildi Liv, diye fısıldadı içimdeki ses. *Çünkü yarıyıl tatili yaklaştı ve sen hâlâ cinsellik konusunda bilgisiz, acınacak halde bir bakiresin!*

Anabel gülümsedi, sanki her kelimeyi duyabiliyordu. Ama ben ne aşağılık duyguma ne de Anabel'e kulak vermek istiyordum. İkisi de zihnimi kirleten birer zehirdi.

"Jaguarlar ve leoparlar kesinlikle aynı değiller," dedim sert bir sesle. "Jaguarların geniş bir alnı ve geniş dişleri var, ayrıca kürk desenleri farklı; jaguarlarda daha büyük daireler var ve leoparın dairelerinde açık renk noktalar yok, ayrıca jaguarlar yüzmeyi sever..."

Anabel kollarını önünde birleştirdi ve bana acıyarak gülümsedi. "İlişki sorunlarını benimle konuşmak istememeni anlıyorum," diye böldü lafımı. "Oysa sana bir veya birkaç ipucu verebilirim. Henry'yi gerçekten iyi tanıyorum. Hatta nasıl öpüştüğünü de biliyorum."

Aman Tanrım, Anabel'den nefret ediyordum.

Güldü. "Takma kafana, bu senden çok uzun zaman önceydi. Henry'yle birçok şey paylaştık. Ruhumuzda yaralar açan karanlık aile sırları ve çocukluğumuz gibi... Böyle şeyler insanları birbirine bağlar. İkimiz de pek gurur duyamayacağımız bir anneye sahibiz." Kısa bir an için kendi hayatını düşünmeye başlayınca hemen merhamet duygusuna kapıldım. Zavallı Anabel... Öyle bir tarikatta yaşamak korkunç olmalıydı. "Ayrıca annem çocukluğumu mahvettikten sonra,

kendini bir bornoz kemeriyle asacak kadar nazik biriydi," dedi. "Böylece onu hiçbir zaman arkadaşlarımla tanıştırmak zorunda kalmadım."

Gözümün önünde hemen, Anabel'in bir tören hançerini bileyen eski versiyonunun olduğu bir korku filmi canlandı. Zavallı Anabel... dur! Karşımdaki kişinin kim olduğunu kendime zorla hatırlatmalıydım çünkü Anabel dünyanın en çıkarcı insanıydı ve akıl kışkırtmalarıyla meşhurdu. Henry'nin çocukluğunu kendisininkiyle kıyaslaması da, merhamet duygumu tetikleyecek bir hileden başka bir şey değildi ve ne kadar aptaldım ki yine işe yaramıştı.

Ama bu kıyaslama oldukça eksikti. Gerçi Henry'nin annesi, yılın annesi ödülünü kazanamazdı ama Anabel'in annesiyle kıyaslandığında gerçekten de zararsızdı. Bugün akşamüzeri görüşmemiz tamamıyla sıradan geçmişti, adeta sıkıcıydı. Bütün hafta boyunca tüm olası korku senaryolarını neden kurduğumu hâlâ merak ediyordum. Belki de Henry beni tamamen resmi ve ciddi bir akşamüstü kahvesine davet ettiği izlenimi uyandırdığı ve hatta küçük kız kardeşiyle bir pasta hazırladığı içindi. Ve benden daha heyecanlı olduğu için.

Ama kesinlikle ne resmi ne de ciddiydi.

Masada pek oturmamıştık, böylece Henry'nin annesinin bana özel bir ilgi duymadığını anlamıştım. Bu kadar basitti. Aslında korktuğum şeyler olmamıştı; ne beni süzen bakışlara ne de utandırıcı sorulara maruz kalmıştım, ayrıca

cırlayarak sandalyesinden kalkıp işaretparmağını suçlayıcı bir şekilde bana doğru sallayarak en büyük evladını ondan alacağımı da söylememişti. Ve geniş gözenekler, şişmiş yüz hatları ve ayyaşlara özgü kırmızı burun gibi, alkolizmle ve hap bağımlılığıyla ilgili klişe belirtilere göz attığım halde, onda hiçbirini görmemiştim. Henry'nin annesi uzun boylu ve oldukça bakımlıydı; çok sık karşılaşılmayan güzel yüzlerden birine sahipti. Bu kadının üç eşsiz çocuğa sahip olması tuhaftı. Karşısındakiyle doğrudan göz teması kurmamasının dışında, aslında gayet normal birisine benziyordu. Her şeye bakış atmakla yetiniyordu ve gözleri hemen yön değiştiriyordu; sanki belli bir yere dikkatli bakmak istemiyordu, hatta devamlı yanıp sönen ve dikkatini dağıtan cep telefonunun ekranına bile bakmıyordu. Nazikçe gülümsediği halde, pek sohbet de etmiyordu ve masada yanımıza oturması yarım saat sürmüştü, sonra da "bir randevuya" gitmesi gerekti.

Vedalaşırken benimle tokalaştı ve çocuklarını da alınlarından öptü. Geç dönebileceğini ve akşam yemeğini onsuz yemelerini söylediğinde, hepsi bu duruma alışmış halde başlarıyla onayladı. Belki de manken gibi vücudunu tehlikeye atmamak için hiçbir şey yemiyordu, Amy ve Henry'nin hazırladığı pastaya dokunmamıştı bile. Bunun sebebi, pastanın yüzde elli oranında bonibondan oluşması olabilirdi ve bu herkesin ağız tadına uygun olmayabilirdi.

Akşamüzerinin bu kadar çabuk ve sıkıntısız geçmiş olmasına tamamıyla şaşkındım. Henry de, sonunda beni kapıya

kadar geçirirken rahatlamış hissediyordu. Aslında odasında biraz daha zaman geçirmek istemiştik ama bu pek de mümkün olmamıştı. Önce Henry'nin küçük erkek kardeşi Milo, bana yarım saat boyunca Kung Fu hakkında sorular sordu (erkek arkadaşının kardeşlerini etkilemek için önerebileceğim bir hobi) ve sonra da Amy, bilhassa tanışmam ve patileriyle tokalaşmam için en sevdiği otuz dört bez hayvanını Henry'nin odasına sürükledi.

Ama baş başa geçirilecek romantik anlar olmasa da, tüm korkularıma rağmen gerçekten üzücü anların olmadığı, güzel bir akşamüzeriydi ve oradan ayrılırken uçarcasına keyifliydim. Özellikle de Amy, beni doğum gününe resmi olarak davet ettikten sonra. Ağustosta.

Henry kapıda bana veda öpücüğü vermeye çalışırken çok zorlandı çünkü kucağında Amy, eşek Molly ve timsah Herby vardı. Yine de beni öpmeyi başardı ve Amy keyifle kıkırdayıp benden bir veda öpücüğü istedi.

"Kedimiz bile uslu durdu," dedi Henry komik, küçük bir gülümsemeyle. "Tuhaf, öyle değil mi? Ve biraz da ürkütücü."

Henry'yi, "Ah, bir sonraki sefere artık," diye teselli ettim. "Sessizlik sağlandığında."

Henry'nin gözleri parıldadı ama cevap vereceği sırada Amy, bez hayvanlarına da bir veda öpücüğü vermemi istedi. Timsahı öpemedim ve uzun ağzına bir şamar attım.

"Dilini kullanma Herby!" dedim kızarak. "Bu hiç hoş değil. Daha yeni tanıştık."

Amy sebepsizce kıkırdadı ve Henry'nin gözleri biraz daha parıldadı.

"Eh, hiç değilse birisi yaramazlık yaptı," dedim.

"Sonra görüşürüz, Bayan Hon... ana karargâhta," dedi Henry. "Belki orada biraz... yaramazlık için fırsat bulabiliriz."

Evet, birazı kabul edilebilirdi.

Tabii Bayan Honeycutt'ın kapısına ulaşabilirsem. Henüz kendi koridorumdan ayrılamamıştım ve ne yazık ki Anabel'in anlatacak daha çok derdi var gibiydi.

"Neden kendi rüyalarınızda buluşmadığınızı pek anlamış değilim," dedi Anabel.

"Bunu bilmeyi çok isterdin," diye cevapladım ve onun gibi düşündürücü bir gülümseme takınmaya çalıştım. Aslında kendim de bunun nedenini tam olarak bilmiyordum. Gerçi Bayan Honeycutt'ın rüyasında, kapının kime ait olduğunu bilmedikçe ve bu sayede kişisel bir eşyasını temin edemedikçe, bizi kimsenin takip edemeyecek olması mantıklıydı. Ama kendi kapım iyi korunuyordu ve diğer kapıya kıyasla kesinlikle daha yakındı. Anabel, Arthur ve her şeyi yutan karanlık tehlikesiyle karşılaşma ihtimalim kesinlikle daha düşüktü.

Fakat bilinçaltı, rüyalarda olduğu gibi, başka hiçbir yerde bu kadar güçlü değildi ve bu nedenle ana karargâh olarak

benim rüyamı belirlemediğimiz için çok mutluydum çünkü on dakikada bir, Rasmus adında bir köpek ortaya çıkabilirdi.

Anabel başını yana eğip bana merakla baktı.

"Ama muhtemelen sizin için bu... özel, öyle değil mi? Kimsenin aklına girmesine izin vermemek tam da Henry'ye göre. Soru şu: Bu seni gizliden rahatsız mı ediyor yoksa bunu seksi mi buluyorsun?

Gerçeği söylemek gerekirse, ikisi de geçerliydi. Ama bu Anabel'i kesinlikle ilgilendirmezdi. Ona, leopar ile jaguar arasındaki farkı tekrar anlatsam mı diye düşündüm ama sonra doğru yolu seçmeye karar verdim. "Belli bir şey mi istiyorsun yoksa öylesine zehir mi püskürteceksin?" diye sordum ve dramatik sebeplerden dolayı bileğimde oluşmasını sağladığım kol saatime, meşgulmüşüm gibi baktım. "Çünkü acelem var."

Anabel tekrar gülümsedi. "Haklısın tabii. Zamanın bu kadar hızlı ilerlemesi çok korkunç."

Ne yazık ki haklıydı. Hızlı ilerlemesini istemediğinde zamanın bu kadar çabuk geçmesi gerçekten çok korkunçtu. Ya da tam tersi. Geçen hafta benim için hızla geçip gitmişti, oysa aynı hafta Persephone için hayatının en uzun haftası olmuştu. Ama Gizemli ve Maisie Brown'ın pantolonundaki limonata lekesiyle ilgili yaptığı vicdansızca açıklamalar sayesinde, korktuğumdan çok daha iyi durumdaydı.

Persephone sürekli, "Yaptığım ne kadar kötü olursa olsun, herkesin bana sert bakması, fısıldaşmaları ve aptalca

şeyler düşünmeleri umurumda değil. Altına işemek, kesinlikle her şeyden yüz kat daha utanç verici," demişti. Bu hikâye doğru olsa da, Maisie'nin aslında Persephone'den korktuğu için altına işediği gerçeğini yok saymıştım. Bu kadar cesur olduğu için mutluydum ve okulun koridorlarında cesaretle dolaşmasına gerçekten hayran kalmıştım; başkası olsa olayın üstü kapanana kadar içine kapanıp evde saklanmak isterdi. Bu tam Persephone'ye göreydi, gerçekten cesurdu. Başını dik tutup saçlarını boynuna attığında, muhtemelen birçoğu aklındaki kötü düşüncelerden vazgeçiyordu. Ve Persephone, Emily'nin aptal kardeşi Sam'in "Utan-Utan" listesinde yer almasıyla da iyi başa çıkıyordu.

"Oldukça zor. Ama ismimin olduğu tişörtler basmadıkları sürece, bunu atlatabilirim," diye yatıştırmıştı beni. İsim demişken: Bütün bu olanların olumlu sonucu, Jasper'ın sonunda Persephone'nin ismini doğru hatırlamasıydı. Jasper tüm hafta boyunca adını doğru söylemişti; her ne kadar pek dostça söylemediyse de, Persephone bu şartlar altında buna tamamıyla anlayış gösteriyordu. Hiç değilse Jasper, Persephone'ye, elbise konusu yüzünden kızgın olan ve onunla tek bir kelime bile konuşmayan kardeşi Pandora'dan daha iyi davranıyordu.

Diğer taraftan evimizde her şey yine sakindi. Florence ve Grayson savaş baltalarını saklamışlardı; Sıçan yardım amaçlı bir golf turnuvasıyla meşguldü ve bizi rahat bırakmıştı; Lottie... Lottie harıl harıl bir şeyler pişiyordu.

Pazartesi hafif ıslak madlen kek, salı yedi farklı makaron yapmayı denedi; hepsi birbirinden lezzetliydi ve çarşamba, şimdiye kadar pişirilmiş en iyi limonlu tartları denedik. Perşembe günü bizi bekleyen çilek marmelatlı, tereyağlı gevrek kruvasanları gördüğümde, Fransız tatlılarının söz konusu olduğunu fark etmiştim. Ve Lottie cuma günü küçücük pastaları masaya koyarken, "*Voilà, mes enfants! Cannelés bordelais. Bon appetit,*" dediğinde, bunu daha fazla görmezden gelememiştim: Lottie'nin ilham kaynağı, düğün planlayıcısı Pascal'dı. Belli ki adamın sürekli gülümsemesini ürkütücü bulmuyordu, aksine aksanı gibi onu da çekici buluyordu. Baş nedime olarak (ve annem adına kararlar almaya yetkili kişi olarak), birçok kez Pascal'la telefonlaşmışlardı ve haftaya çiçekçide buluşacaklardı. Lottie elbette bunu buluşma yerine "randevu" olarak nitelendiriyordu ve bir türlü Fransız tatlıları döneminin Pascal'la bir ilgisinin olduğunu itiraf etmek istemiyordu. Ama rüya kapısındaki "Aşk acısı yüzünden kapalıyız" levhası kaybolmuştu ve onun yerine artık "Mucize bekleme... anı yaşa" yazıyordu ve bunu sadece ben değil, Grayson da fark etmişti. Amcasıyla Lottie'yi birleştireceği konusunda kendinden emin bir şekilde verdiği sözü geç de olsa hatırlamıştı.

"Charles amcamla son durumunuz ne?" diye sordu Grayson. Lottie Fransız ekmeklerinin hamurunu yoğururken *Where do you go, my lovely?* şarkısını mırıldanıyordu. "Birbirinizden hoşlandığınızı sanıyordum."

"Elbette," diye cevap verdi Lottie. "Charles bence çok iyi bir diş hekimi."

Eh. Charles için pek umut yokmuş gibiydi, bunu Grayson da kabul etmeliydi. "Charles bence çok iyi bir diş hekimi" "Arkadaş kalalım"dan sonra, hayal kırıklığına uğratan cümleler listesinin en başında geliyordu ve hiç ama hiç romantik değildi.

Ama Grayson henüz teslim olmak istemiyordu. "Düğün planlayıcısıyla ilgileniyor olman o kadar da kötü değil," dedi Grayson. "Rekabet işi canlandırır. Bazı insanlar ellerindekinin değerini ancak kaybettiklerinde anlar."

Muhtemelen Emily'den bahsediyordu. Bu hafta Emily'yi iki sefer Grayson'ın rüya kapısının önünde görmüştüm, zavallı Freddy'nin suratına sayıları haykırıyordu ve onu içeri almadığı için Freddy'ye "aptal kaz" ve "kendini beğenmiş tavuk" diyordu.

Emily'yi gözlemlemek bu hafta yaptığım tek ilgi çekici şeydi. Bunun dışında tüm zamanımı yanıma gelen herkesi şüpheyle süzmekle geçirmiştim. Herkes farkında olmadan, Arthur tarafından benim katilim olarak programlanmış olabilirdi ve beni okulun merdivenlerinden aşağı itebilir veya bana bir jimnastik topuyla vurabilirdi ve her dakika aklıma yeni bir cinayet şekli geliyordu. Muhtemelen Arthur beni uzaktan izliyordu ve sürekli etrafıma bakındığımı veya korkudan sıçradığımı gördüğünde epey eğleniyordu.

Anabel, "Çok solgun görünüyorsun," dedi.

Elbette hepimiz böylesine hoş bir günbatımı-yayıcı ışık yaratmaya ihtiyaç duymuyorduk. Ama onunla tartışacak keyfim yoktu. Anabel'le konuşmam gerekiyordu madem, hiç değilse Grayson'a göre hâlâ deliliğinin altında bir yerlerde saklı olan mantığını ortaya çıkarmalıydım.

"Evet," dedim ciddi bir şekilde. "İyi hissetmiyorum. Korkuyorum. Arthur'un yapacaklarından korkuyorum. Ve biraz da senden."

Bir şekilde Anabel'in gönlü okşanmış gibiydi. "Benden mi... yoksa iblisten mi?" diye sordu.

Soğuk bir hava akımı kolumu okşadı ve etraf biraz kararmıştı. Korkuyla iç çekmemi bastırdım. Tekrar başlamıştı. Sadece Bayan Honeycutt'ın rüyasında olmak istiyordum. Hem de şu lanet, bitmek bilmeyen koridorlardan geçmeden. Çok mu şey istiyordum?

"Benden mi yoksa ondan mı korkuyorsun?" diye tekrarladı Anabel. "Sonrasında bozmadan önce sadakat yemini ettiğin, gölgelerin ve karanlığın efendisinden."

Gölgelerin ve karanlığın efendisi beni başından beri kurban olarak gördüğü için, yeminimi bozmuş olmak bana çok da kötü gelmiyordu, ayrıca sadakat yemini etmeyi zaten beceremediğimiştim. Ama Anabel'in düşüncelerime girmesine izin vermek hiç akıllıca değildi.

"İkinizden de," dedim onun yerine. *Çünkü ikiniz de aynı kişisiniz, kafayı yemiş deli, bunu ne zaman anlayacaksın? İblis diye bir şey yok. Etrafımızın gittikçe kararması ve köşelerdeki karanlık gölgeler beni korkutmuyor...*

Kahretsin. Sanırım korkuyordum. Anabel'in hâlâ parıldayan yüzüne konsantre oldum. "Şu Güneş tutulması olayı neydi? O gün muhtemelen hayatta kalamayacağımızı söylememiş miydin?"

Anabel başını salladı. "Öyle demedim. Sadece karanlığın efendisinin bana bildirdiği şeyi söyledim: Saros Döngüsü yüz yirmi'de, Güneş Ay'ın arkasına saklandığında, sadakatsiz kanı akacak."

Belki sadece regl olacaksındır? Çabucak başımı salladım. Ne zaman Anabel böyle yapmacık şekilde konuşsa, mantıksız, aptalca düşüncelere dalıyordum.

Ama bu düşünceler hemen kayboldu. Anabel'in yüzünü saran sıcak ışık bile solmaya başladı. Biraz öne doğru eğildi. "Bu benim kanım da olabilir; sonuçta gecenin tüylü efendisini hepinizden fazla hayal kırıklığına uğrattım."

Doğru. Kafamı koparmayı başaramamıştı. Ama kabul etmeliyim ki bunun için epey çaba göstermişti.

"Tüylü mü?" Bu yeni bir isimdi. "Yani onu gördün mü?" diye sordum ve kollarımı sıvazladım. Sanki hava birkaç derece soğumuştu.

Anabel tekrar başını salladı. Gözlerinden yansıyan tam anlamıyla korku olabilirdi ama bunun bana mı yoksa ona mı ait olduğunu bilmiyordum. "Sadece duvarda gölgesini gördüm. Ve gölgede tüyler vardı. Geceleri rüyalarda gezinebileceği uzun, siyah tüyler. Ve bunlarla, uzayda ve zamanda da geziniyor."

Anabel konuşurken, bir karartı aramıza düştü. Elime ulaşan parlak, siyah bir tüydü. Yukarıya baktım. Üzerimize daha fazla tüy serpilmeye başladı, alacakaranlıktan yavaşça geçip kar taneleri gibi sessizce yere düştüler.

Görünen o ki, gölgelerin ve karanlığın efendisi şu an tüy dökme döneminde. Düşüncelerim ürktüğüm oranda saçmalaşıyordu. Ve Anabel'in gözleri de bir o kadar tuhaf parıldıyordu. Var olmayan tavandan gittikçe daha fazla tüy yağıyordu. Anabel sıcak bir yaz yağmurunun keyfini sürüyormuşçasına kollarını iki yana açtı. İçimde, Bayan Honeycutt'taki randevunun bugün iptal olacağına dair kötü bir his vardı. Sanırım burası daha korkunç olmadan uyanmak en iyisiydi. Diğer yandan bu anı fırsat bilip Anabel'den daha fazla şey öğrenmeliydim. Şu lanet Güneş tutulması bu cuma olacaktı.

Hafifçe öksürdüm. "Ve... sana bazı emirler mi verdi?"

Anabel bana aşağılayıcı şekilde baktı. "Hâlâ onun var olmadığını düşünüyorsun, öyle değil mi? Akıl hastası olduğumu, sesler duyduğumu ve bazı şeyler gördüğümü düşünüyorsun?"

Evet, kesinlikle öyle. "En azından düşünülmesi gereken bir olasılık," dedim, bu esnada sesimin bu şeylerden etki-

lenmemiş gibi çıkması ve daha hızlı ve sık yağan tüylerin arasından nefes almak için çabalıyordum. "İb... gölgelerin tüylü efendisini, haplarını almayı bıraktığından beri görüyor ve duyuyorsun."

"Aynı Grayson gibi konuşuyorsun," dedi Anabel. Bu sırada tüyler zeminin büyük bir bölümünü kaplamıştı ve Anabel ile benim üzerimizde de çok sayıda tüy vardı. Anabel'in kolları hâlâ açık olduğu için kollarından tüyler uzuyormuş gibi duruyordu. "Grayson'ın bugün beni evimde ziyarete geldiğini biliyor muydun? Çok tatlıydı. İblislerin olmadığını bana ispatlarsa, size Dr. Anderson'ın rüya kapısının nerede olduğunu söyleyeceğimi ve onu nasıl ortadan kaldırdığımı anlatacağımı düşünüyor." Kısaca gülümsedi. "Sorun şu ki, bunu *ispatlayamaz*! Gerçekten başından beri tüm bunların hasta hayal gücümün bir ürünü olduğu olasılığını reddettiğimi mi düşünüyorsunuz? Belki deliyim ama aptal değilim. Varlığıyla ilgili kesin kanıtlarım olmasaydı, burada bu konuşmayı yapmazdık..."

"Hangi kanıtlarmış bunlar?" diye sormak istedim ama ağzıma bir tüy kaçtı ve onu çıkarana kadar öğürmem gerekti. Sonra dudaklarımı kapadım. Tüyler o kadar aralıksız uçuşuyordu ki artık hiçbir şey göremiyordum, Anabel'in orada olduğunu bile sadece tahmin edebiliyordum. Birkaç dakika sonra tüylerle kaplanmış olacaktık, daha şimdiden ayak bileklerime kadar siyah kuştüyü denizine batmıştım. Sanırım şu an bu kâbusu sonlandırmanın tam zamanıydı.

"Gücünü hissediyorum!" Anabel'in nasıl tüy yutmadan konuşabildiğini merak ediyordum. Ağzımı sıkıca kapalı tuttuğum halde, gitgide boğuluyormuşum gibi hissediyordum. Ama burundan bile doğru düzgün nefes almak mümkün değildi, tüyler her yerdeydi. Gözlerimi de kapatmam gerekti. Uçuşan karartıdan başka hiçbir şey görünmüyordu.

Uyanmalıydım. Ama düzgün şekilde nefes almadan, uyanmaya konsantre olmak hiç de kolay değildi.

Anabel'in yumuşak, melodik sesi, "Ve daha derinlere kulak verirsen Liv, sen de hissedebilirsin," diyordu. "Kalbinin derinlerinde onun var olduğunu biliyorsun."

Kalbimin derinlerinde bildiğim tek bir şey vardı: Bunun sadece bir rüya olduğu ve gerçekte şu an evdeki yatağımda yatıyor olduğum...

Bu sefer işe yaramıştı. Soluk soluğa kalmış halde yatakta oturuyordum. Lanet olası Anabel! Soluk alış verişimi yavaşlatıp nabzımı düşürmeye çalışırken saatimdeki ışıklı sayılara baktım. Üç buçuktu. Muhtemelen Henry beni hâlâ Bayan Honeycutt'ın rüyasında bekliyordu. Ama hemen uyuyabilmeyi başarabileceğimden emin değildim. Sanki hâlâ vücudumda tüyler vardı. Ve ağzıma giren tüyü hissediyordum...

Pencereyi sonuna kadar açmak için hemen ayağa kalktım. Odaya nemli, soğuk gece havası girdi. Güzel ilkbahar günleri geçmiş olmalıydı, şakır şakır yağmur yağıyordu. Ernest buna sevinecekti, bahçenin bu yağmura ihtiyacı vardı.

Yatağa geri döndüğümde kalbim hâlâ normalden daha hızlı atıyordu. Pencereyi açmak işe yaramamıştı. Henry ben sakinleşene kadar beklemeliydi. Gece lambamı açtım, sırtımı yastığıma dayadım ve komodinimdeki kitap destesine baktım; altta Matt'in *The Hotel New Hampshire* kitabı da vardı. Emily Dickinson'ın şiir kitabının altında saklıydı. Onun şiirleri şu an bana ilaç gibi gelirdi. Birkaç sayfadan sonra tekrar uyuyabilecek kadar bitkin düşebilirdim.

Kitabı rastgele bir sayfadan açtığımda ve okumaya başladığımda, saçımdan bir şey düşüp aşağı doğru uçarak kitabın sayfasına kondu.

Parlak, siyah bir tüydü.

Frognal Academy'nin en iyi Dedikodu blogunda okulumuzun en yeni skandal ve dedikodularını bulabilirsiniz.

HAKKIMDA:
Adım Gizemli; aranızdayım ve tüm sırlarınızı biliyorum.

GÜNCEL ETKİNLİKLER

16 Mart

Müdire Cook'un hakkını vermek lazım, aynı hatayı ikinci kez yapmıyor. Meslektaşıyla ilişkiye başlayan ve sonunda striptiz gösterisi için masaya tırmanan çekici bayan öğretmenleri çalıştırmak gibi. Gerçek şu ki Bayan Fatsourakis, Bayan Lawrence'ın Fransızca derslerini devralıyor (resmi olarak üç aylık dönem için, gayriresmi olarak da bundan sonra hep), bu kadının kendini kaybetme olasılığı sıfır, onu okulda dolaşırken görenler bana hak verecektir. Olur da bir masaya çıka-

cak olursa, bu kesinlikle masanın sonu olurdu. Ayrıca bu isim de ne öyle? Tamam, kadın Yunan kökenli bir Türkiyeli olabilir ama şişko bebeğine Fatima Fatcourakis adını koyan biri, bunun nelere sebep olacağını düşünmüş olamaz, öyle değil mi? FatFat[5]'in mutlu bir çocuk olduğunu sanmıyorum. Başka çocukların, onunla acımasızca dalga geçmiş oldukları gerçeği yüzde yüz bir, tıpkı FatFat'in bu yüzden çocuklardan sonsuz nefret ettiği gerçeği gibi. Çocuklardan intikam almak adına öğretmen olduğunu anlamak için psikolog olmaya gerek yok. Teşekkürler Müdire Cook, bu kadın tam da bu kurumda ihtiyaç duyduğumuz eğitimcilerden.

Görüşürüz
Gizemli'niz.

NOT: Bu makale henüz yirmi dakikadır online ve daha şimdiden, makalenin şişman birisini acımasızca ve şiddetle aşağıladığım, Bayan Fatcourakis'in ilk dersine kendi pişirdiği kapkeklerle gelen, çok iyi biri olduğunu söyleyen yirmi dört yorum var. Arkadaşlar, bunun bir intikam şekli olduğunu düşünmediniz mi? Kendi adıma, şişko olmaktansa, acımasız olmayı tercih ederim. Fransızca dersini almayı bıraktığım için çok mutluyum!

5 (İng.) ŞişkoŞişko. (ed.n.)

dedikodublogu.wordpress.com

"Bir sonraki bu tür bir Güneş tutulmasını, Orta Avrupa'da ancak 2081 yılında görebiliriz," dedi fizik öğretmenimiz Bay Osborne. "Sağlıklı bir yaşam sürerseniz bu tutulmayı görme ihtimaliniz var ama ben neredeyse yüz yirmi yaşına kadar yaşayamam, yani bugün benim için çok özel bir gün."

Masasını fizik laboratuvarı kapısının yanına çekmişti ve dışarı çıkmak istediğimizde onun yanından geçmeliydik, böylece Güneş tutulması gözlüklerimizin yanımızda olup olmadığını ve ailemizin Güneş tutulması sırasında binadan ayrılabileceğimize dair yazdığı izin kâğıtlarını kontrol edebiliyordu. Bu güvenlik önlemleri, bu kadar kapalı bir gökyüzü için çok saçmaydı, güneşin nerede olduğu tahmin bile edilemiyordu. Laboratuvarda devasa camlar olmasına rağmen, karanlık bir kasım sabahında olduğu gibi lambaları açmamız gerekmişti.

"Zavallı," diye fısıldadı, sırada arkamda bekleyen Persephone. "Hayatının son Güneş tutulması ve böylesine kötü bir hava. Ama hiç değilse yağmur yağmıyor. Nasıl görünüyorum?"

"İyi," dedim ona bakmadan. Bay Osborne az önce bize gururla, Güneş tutulmasını izlemek için, okul çatısındaki sınırlı alanı üst dönemden iki fizik dersi sınıfıyla birlikte kullanabilme şerefine nail olduğumuzu bildirdi. Bu da demek oluyordu ki yukarıda Henry, Grayson ve Jasper'la karşılaşacaktık.

Ve Arthur'la.

Persephone'nin aksine bu duruma pek de heyecanlanmamıştım, hatta rahatsız olmuştum. Yüksek çatıda, Arthur seni-her-an-ortadan-kaldırtabilirim Hamilton'la karşılaşma düşüncesi, Güneş tutulması olmadan da yeterince huzursuz ediciydi. *Güneş Ay'ın arkasına girdiğinde, sadakatsiz kanı akacak...*

"Gerçekten mi?" Persehone hâlâ nasıl göründüğüyle meşguldü. "Çok allık sürmüş müyüm? Bu fırçada hep çok pudra kalıyor ..."

"Hayır, gayet iyi." Bir kez daha camdan dışarı baktım. Güneşi iyice saklayan açık gri sıradan bulutlar, bana ne yazık ki huzursuz edici şekilde, rüya koridorundaki olmayan tavanı hatırlatıyordu. Sadece o da değildi; okul bahçesindeki yapraksız üç ağaçtan birinde, büyük siyah bir kuş vardı. Yutkundum. Az evvel burada yoktu, öyle değil mi? Sanki bana bakıyor gibiydi. Uğursuz. Kuşun bulunduğu ağaç, *kan* renginde bir kızıl kayın değil miydi? Bu bir rastlantı olamazdı...

Persephone ilerlemem için beni hafifçe iteledi. "Allığın rengi *nude velvet*. Kutusunda daha kavuniçi duruyor ama sü-

rüldüğünde teninin tonuna uygun oluyor. Tamamıyla doğal. Sana sonra gösteririm, bence oldukça solgun görünüyorsun."

"Evet, biliyorum." Ve tam da o an, "sonra" diye bir şeyin olamayacağına emindim. Yukarıda, çatıda kötü bir şey olacaktı, kanım okulun bahçesini ıslatacaktı ve gökyüzünden siyah tüyler yağacaktı...

Persephone beni tekrar ittelediğinde saçma düşüncelerimi böldü. Benim neyim vardı böyle? Ağaçta bir karga görür görmez tamamıyla histerik olmuştum.

Tamam, rüyamda tüylerle ilgili yaşananlar korkunçtu. Ama bu yüzden hemen iblislere ve kehanetlerine inanacağım kadar da değildi. Saçıma siyah bir tüyün takılmış olmasının, birçok mantıklı açıklaması olmalıydı; olanları anlattığımda Henry ve Grayson da öyle söylemişti. Sonuçta evimizde karatavuklara düşkün bir avcı vardı ve benim yatağımda uyumayı da seviyordu... ve bilindiği üzere karatavukların da siyah tüyleri vardı.

Her ne kadar tuhaf bir rastlantı olsa da iblislerin var olduğuna inanmak yerine aptal bir tüy olduğunu kabul etmek daha mantıklıydı.

"Sıra sende!" Persephone beni dirseğiyle dürttü ve merakla bana bakan Bay Osborne'u işaret etti. Ona izin kâğıtlarımızı uzattık ve gözlüklerimizi gösterdik.

Bay Osborne memnun şekilde başıyla onayladı. "Peki, Kamera Obscura'nız nerede?"

Persephone ayakkabı kutusundan ve yağlı kâğıttan yaptığımız şeyi öğretmene uzattı. Basit ve sıradan (diğer takımların kısmen çok daha zor olan eserlerine kıyasla) görünmemesi ve fizik derslerinde çok sıkıldığımız için, Persephone'yle birlikte onu birçok yapışkan şeritle süslemiştik ve bu, şu an karşılığını alan bir çaba olmuştu.

"B artı," dedi Bay Osborne. Küçük kırmızı defterine not almıştı ve bize gülümsedi. "Çatıda görüşürüz. Sıradaki lütfen."

Persephone buna inanamıyordu. Adamın yanından bizi duyamayacağı kadar uzaklaştığımızda, boynuma atladı. "B artı! Bir şeyler yapıştırılmış bir ayakkabı kutusu için. Bu tıpkı ilkokuldaki gibi. Bence bugün şanslı günümüz."

Öyle olsa iyi olurdu. Ama neşesi bir şekilde bulaşıcıydı. Çatıya çıkarken kasvetli düşüncelerim bana oldukça aptalca geliyordu. Her zaman böyle olurdu: Karanlık alametlere bakındığın için onları her yerde görürsün ve önüne çıkan her suçsuz karga hemen şüphe uyandırır. Merdivende sınıflardan çıkan ve Güneş tutulmasını okul bahçesinden izleyecek öğrencilerin oluşturduğu ters yönde bir trafik vardı. Mia kalabalıkta bana sevinçle el salladı. Atmosfer genel olarak iyiydi, sadece biraz gürültülüydü. Muhtemelen bunun sebebi, kapalı havada Güneş tutulmasının matematikten veya Fransızca dersinden daha iyi olmasıydı.

İstisnalar kaideyi bozmazdı. Sam Clark çatı çıkışının yanında duruyordu, oldukça somurtkandı. Daha ziyade Persephone'yle beni gördükten sonra suratı asılmıştı.

"Utan. Utan," dedi vurgulayarak ve küçümseyici şekilde bizi süzdü.

"Bunu çoğul olarak da değiştirebiliriz," dedim. "O zaman iki kişi için geçerli olur ve *utanın* dersin. Daha etkili. Ve daha az gülünç."

"Evet, doğru," dedi Persephone. "Ama belki de her şeyi iki kez söylerken eğleniyorsundur, Sivilce Sam, Sivilce Sam?"

Sam kaşlarını çattı. "Benim cilt sorunumun sizin ahlaki densizliklerinizle ne ilgisi var?"

Kız kardeşi gibi biraz kibirli konuşmayı seviyordu. Ya da Sıçan gibi.

Persephone keyifle, "Hiç ilgisi yok, hiç ilgisi yok," diye cevap verdi. "Sivilcelerin bizi ilgilendirmiyor, tıpkı bizim ahlaki dengesizliklerimizin seni ilgilendirmediği gibi."

Persephone beni devam etmemiz için çekti.

Sam arkamızdan, "Eh, anlaşılan birisi toplum refahı ve kişilik hakkı arasındaki farkı anlamamış," diye söylendi. "Gerçekten biraz utanmalısınız."

En azından çoğul konuşmayı başarmıştı.

"Sivilcelerinin toplum refahına zarar vermediğini mi sanıyor? Ben aksini düşünüyorum." Persephone saçlarını ensesine attı. "Nasıl görünüyorum?"

"Ahlaki açıdan raydan çıkmış ama aynı şekilde iyi," dedim.

Çatıya geldiğimizde gökyüzü değişmemişti. Hâlâ bulanık ve kapalıydı. Daha önce hiç çatıya çıkmamıştım ve üzerinde yürünebilen düz çatıyı, meyilli çatı alanlarından ayıran demir parmaklıkları kuşkuyla süzdüm. Sağlam görünüyorlardı. Ama ne yazık ki sadece bir balkon korkuluğu yüksekliğindeydiler.

Hemen çatının ortasına doğru birkaç adım attım. Burası biraz daha güvenli gibiydi. Hiç değilse burada Grayson ve Henry vardı. Ve biraz uzağımızda Arthur. Persephone tek başına doğuya gidiyordu, orada Jasper bacaklarını parmaklıktan aşağıya sarkıtmış halde oturuyordu ve Müdire Cook tarafından sert bir şekilde azarlandı.

"Aman Tanrım, bugün sadakatsiz kanının akacağı gün olduğunu bilmiyor mu bu?" diye mırıldandım. Bir an Jasper'ın "İblisler ve çocukça rüya saçmalığı" konusunu kapadığını unutmuştum. Umarım iblis de Jasper'la bu konuyu kapatmıştı.

Henry bana neşeyle gülümsedi. "Senin de burada olman güzel. İnsan böyle yüzyıllık bir olayı sevdikleriyle yaşamak istiyor. Böylece torunlarına Güneş tutulmasında hiçbir şey göremediğini anlatabilirsin."

Grayson telefonuna bakıyordu. "Her yerde mükemmel bir görüntü var. Herkes evlerinden çıkmış ve harika fotoğraflar tweet'liyor. Ama burada tutulmanın başlayıp başlamadığı bile belli değil."

"Bence daha da karanlık oldu," dedim ve bu doğruydu.

"Herkes gözlüğünü taksın!" diye talimat verdi Müdire Cook ve Bay Osborne ekledi: "Kamera Obscura'sından bakmak isteyenler, lütfen tutulma örtüsünü kafasının üzerine ve omuzlarına sersin. Gördüklerinizi defterlerinize not alın."

"Evet, bir de bize güneşin nerede olduğunu söyleyebilseniz iyi olur..." diye homurdandı Grayson ama uslu bir şekilde koruyucu gözlüğünü taktı.

"Gerçekten iki saat boyunca burada, yukarıda kalıp bu gri gökyüzünü mü izleyeceğiz?"

Korkudan sıçradım çünkü bu kısık sesli soruyu Arthur sormuştu ve hemen arkamdaydı.

Sessizce güldü. "Neden bu kadar korktun, Liv? Yoksa Anabel'in karmaşık boş konuşmaları seni korkuttu mu? İblisin seni bugün uslu olmadığın için cezalandıracağını mı düşünüyorsun?"

"Hayır, bence alfabeye göre gidecek ve önce sana hesap soracak," dedim ve Henry'ye, bana yaklaşıp kolunu omzuma attığı için minnettardım. Ama bu, Arthur'a bir gözdağı olmamıştı. Elbette yanımıza yaklaştı ve koruyucu gözlüğünün kenarından bize imalı şekilde göz kırptı.

"Güneş Ay'ın arkasına girdiğinde, sadakatsiz kanı akacak," diye fısıldadı. "Ühüüü! Cidden millet, bu saçmalığa inanmıyorsunuz, öyle değil mi?" Alaycı bir şekilde etrafına bakındı. "Burada ne Anabel'i ne de iblisini görüyorum, o yüzden burada güvende olduğumuzu düşüyorum. Ama bir

dakika, bu iblis uçabiliyor." Memnun şekilde güldü. "Ve insanları etki altına alıyor. Sizce de arkadaki Emily iblis tarafından etki altına alınmış gibi görünmüyor mu?"

"Aslına bakılırsa, söz konusu olan bir iblis değil, aksine bir tür tanrı," diye söze başladı Grayson ama Henry ona uyarıcı bir bakış attığında tekrar sustu. Henry haklıydı; Arthur'un, Grayson'ın yeni öğrendiklerinden haberdar olması akıllıca değildi.

Grayson yine üç maddeli planının birinci maddesine geri dönmüştü; buna göre, bilginin güç ve mantıklı bir planın temeli olduğuna inanıyordu. Gerçi Anabel'le makul şekilde konuşma çabası pek başarılı sonuç vermemişti; tüy hokuspokusu ve ışık ile sıcaklık efekti dışında rüya koridorundaki gizemli tehditleri savurmuş, çocukluğu hakkında seve seve konuşmuş ve Anabel daha bebekken, her şeyin başladığı tarikatın adını söylemişti.

Tarikatın adı "Gölgelerin Yolcuları"ydı ve çok eski, çoktan unutulmuş bir dine mensup bir tanrıya tapan, yirmi beş kişilik küçük bir gruptu. Grayson internette tarikatla ilgili birkaç şaşırtıcı haber bulmuştu çünkü 1999 yılının yılbaşı arifesinde Gölgelerin Yolcuları yüzyılın katliamına benzer bir şey yüzünden manşetlere çıkmıştı. Tarikat liderinin ve arasında üç çocuğun da olduğu on altı tarikat üyesinin parçaları, yanıp kül olmuş bir samanlıkta bulunmuştu.

Anabel o zamanlar üç yaşındaydı. Annesinin neden ve ne kadar süre boyunca bu tarikatın bir üyesi olduğunu; burada hangi konumda olduğunu ve kızıyla birlikte bu katliamdan nasıl kurtulduğunu bilmiyorduk. Grayson, Anabel'in de bunu pek bilmediğini düşünüyordu çünkü annesiyle yaşananlar hakkında hiç konuşamamıştı. Babası velayetini aldıktan sonra, kızını haklı olarak annesinden uzak tutuyordu ve annesi de Anabel'le hiçbir şekilde irtibata geçmeye çalışmamıştı. Annesi, "şizofreni" teşhisiyle çeşitli hastanelerde yatmış ve birkaç yıl sonra intihar etmişti. Anabel'e annesinden kalan ve kişisel eşyalarının bulunduğu kutuda, geçen yıl Hamilton'ların Highgate Mezarlığı'nda bulunan aile mezarlığında yakılan günlük vardı. İçerisinde iblisi, pardon, Karanlığın Tanrısı'nı tekrar uyandırmak için elyazısıyla yazılmış çeşitli Latince formüller ve törenler hakkında talimatlar yer alıyordu. Anabel yıllarca bu anıların olduğu kutuya elini sürmemişti ama kutuyu eline alıp günlüğü açtığında kıza bir şey olmuştu. En azından Grayson'a böyle söylemişti. Aniden, bizim daha ziyade gölgelerin ve karanlığın efendisi olarak tanıdığımız tanrıyı hayata döndürmek ve Gölgelerin Yolcuları tarikatını sürdürmek için seçilen kişi olduğunu anlamıştı. Hikâyenin devamını biliyorduk, sonuçta biz de bunun bir parçasıydık.

"Tanrı mı?" Arthur, Grayson'ı merakla süzüyordu. "Bak sen şu işe, belli ki Anabel'in saçma düşünceleriyle yakından ilgilenmişsin. İlginç. Bundan ne elde etmeyi umduğunu merak ediyorum."

Grayson cevap vermedi. Öğrendiği üzücü gerçekler Grayson'ı da sarsmıştı ama Anabel'e iblisin olmadığını kanıtlama düşüncesinde inat ediyordu.

"Belki de Anabel'in, bana karşı kullanabilmeniz için size bazı numaralar öğretmesini umuyorsundur," diye öne sürdü Arthur ve tam on ikiden vurmuştu. Arthur'la başa çıkmak istiyorsak, Anabel'e müttefikimiz olarak ihtiyacımız vardı. Arthur omuz silkti. "Akıllıca. Anabel benden nefret ediyor. Şizoid kuruntularıyla meşgul olmasaydı, size gerçekten yardımcı olurdu; bu açıdan belki de delirmiş bir eski sevgiliye sahip olduğum için mutlu olmalıyım. Öte yandan, ben Senatör Tod gibi kolay bir kurban değilim." Tüm dikkatimizin üzerinde olup olmadığından emin olmak için konuşmasına kısa bir ara verdi. "Gerçi Anabel iyi... ama ben daha iyiyim."

Diğer bir değişle, Anabel'le bile ona karşı hiç şansımız yoktu.

Grayson öğretmenlerin bile bize dönmesine sebep olacak kadar yüksek sesle, "Ah, kapa çeneni," dedi.

Müdire Cook kontrol etmek için bize yaklaştı.

"Evet, şimdi de buradan defol." Henry kolunu omzumdan çekti ve Müdire Cook yanımıza varmadan tam zamanında koruyucu gözlüğünü taktı.

Hepimiz başlarımızı kaldırdık ve gri gökyüzüne büyülenmiş şekilde bakıyormuş gibi yaptık.

Müdire Cook, yanımızdan geçip giderken, "Yanlış tarafa bakıyorsunuz," dedi. "Şu taraf doğu..."

Arthur kadının bizi duyamayacağı kadar uzaklaşmasını bekledi ve "Burada çatıda durup ilginç bir şey görüyormuşuz gibi yaptığımıza inanamıyorum. Anabel'in iblisinin burada ortaya çıkıp kanımızı akıtacağı ihtimali, havanın birden açacağı ihtimalinden daha yüksek," dedi.

"Belki de çoktan gelmiştir," dedi Henry, gözlüğünün karton köşesinden Arthur'a kötü kötü bakıyordu.

Arthur kaşlarını havaya kaldırdı. "Nasıl yani?"

"Kendin söyledin; Anabel, iblisiyle meşgul olmadığında, senin için tehlikeli olabilir," dedi Henry. "Bu durumda, Anabel'i iblisin var olduğuna inandırmayı senden daha fazla kim isteyebilir ki?"

Arthur söylenenlere inanamayarak güldü ve bu, Müdire Cook'un ona kınayarak bakmasına sebep oldu. "Gerçekten mi?" diye sordu yatışmış halde.

Arthur lafı ağzımdan almıştı. Şaşkın halde Henry'ye bakıyordum. Grayson da aynı şekilde şaşırmış gibiydi. Ayrıca dikkat çekici şekilde kaşlarını çatmıştı.

Henry omuz silkti. "O kadar da garip değil, Arthur. Anabel hastanede kendi sorunlarıyla meşgulken, senin için bir tehlike oluşturmuyordu. Ama durum değişti. Senatör Tod'a ne yaptığını gördün ve seninle de görülecek bir hesabının olduğundan korkmuş olabilirsin. Bu yüzden hemen

aklına başka düşünceler sokman gerekiyordu." Tüm bunlar Henry'nin aklına şu an mı gelmişti yoksa bu düşünceleri bir süredir kendisine mi saklıyordu? Eğer öyleyse, neden aklındakileri bizimle paylaşmamıştı? Üzerinde düşündükçe söyledikleri daha az garip geliyordu.

Henry kısık sesle, "Anabel ilaçlarını bırakır bırakmaz, koridorlarda dolaşmaya başladın," diye öne sürdü. "Anabel'i iyi tanıdığın için bu muhtemelen senin için kolay olmuştur. Duvarlara kanatlı siluetler yansıttın, tepeden tüyler yağdırdın ve tam da Anabel'in duymayı umduğu şeyleri fısıldadın; iblisin hâlâ var olduğunu ve Anabel'in hizmetlerine ihtiyaç duyduğunu... Ve işte şimdi Anabel'in işi başından aşkın ve senin önüne çıkacak hiç vakti yok."

"Saçmalıyorsun." Bir an Arthur gerçekten öfkelenmiş göründü. Sonra sarı bir saç lülesini alnından çekip, "Sonunda açık kartlarla oynuyorum ama hâlâ insanları kandırdığım varsayılıyor. Cidden millet, üzerimde kocaman harflerle *kötü adam* yazan bir tişört var ve yaptığım şeyleri kabul ediyorum," dedi. "Ya da yapacağım şeyleri," diye ekledi küçük bir gülümsemeyle. "Ama lütfen, deli eski kız arkadaşımın abartılı iblis fantezilerinin sorumlusu olarak beni göstermeyin."

Sesi tamamıyla samimi geliyordu. Normalin aksine içten miydi yoksa sadece iyi bir oyunculuk mu sergiliyordu anlamak çok zordu...

Persephone yanımızda belirdi. "Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu. Muhtemelen orada durmuş karton gözlüklerimizle sessiz bir şekilde birbirimize bakarken oldukça tuhaf görünüyorduk.

"Bekliyoruz," dedim.

"Bir şeyin olmasını bekliyoruz," diye ekledi Arthur.

Persephone iç çekti. "Bence çok beklersiniz. Londra'da yaşamak iğrenç! Avrupa'nın geri kalanında, en şahane Güneş tutulması partileri veriliyor... Al, sıra sende!" Kamera Obscura'mızı bana uzattı. "Bu şey süper. Kesinlikle hiçbir şey görmüyorsun. Bay Osborne hayatının son Güneş tutulmasının, tamamıyla bir fiyasko olduğunu ne zaman anlayacak merak ediyorum. Ama hava biraz daha karardı, farkında mısınız?"

Bay Osborne başının ve izleme cihazının üzerine örttüğü siyah örtünün altından, "Tam da şu an Güneş'in maksimum oranda örtüldüğünü görmeliydik, sadece alt köşede bir hilal görünecekti," dedi. En azından hâlâ biraz olsun umudu var gibiydi. Çatıda hava gittikçe soğumaya başlamıştı.

"Bakabilir miyim?" Arthur, Persephone'nin elinden ayakkabı kutumuzu almak istedi ama sıçrayarak elini çekti. Kısık sesle lanet okuyarak başparmağına bakıyordu.

"Parmağını kestin," dedi Persephone şaşırarak. Haklıydı; Arthur'un başparmağındaki kesikten kan akıyordu. "Bütün keskin kenarları bantla kapadığımızı sanmıştım. Özür dilerim. Mendil ister misin?"

"Sorun değil." Arthur şaşkın halde yaraya bakıyordu. Aynı şekilde Henry, Grayson ve ben de kesik yerinde bir damla kanın toplanmasını, tırnağına doğru akmasını ve oradan da yere damlamasını büyülenmiş şekilde izliyorduk.

"Kan akacak," diye mırıldandım ve korkmam mı yoksa gülmem mi gerektiğini bilemiyordum.

Arthur kahkaha atmaya başlamıştı. "Bu, Anabel'in iblisi olmalı," dedi. "Dakikmiş. Ama ciddi olmak gerekirse, biraz daha dramatik olmalıydı. Sizce de bu biraz Güneş tutulmasına benzemedi mi? Çok büyük bir şeymiş gibi ilan edildi... ve sonra hüsran." Gülmeye devam ederek yanımızdan uzaklaştı ve biz de rahat bir nefes aldık.

Persephone de nefes aldı ama onunki daha ziyade bir iç çekişti. Kamera Obscura'yla, kurstan bir kızla sohbet eden Jasper'a bakıyordu.

"Sanırım defterimi arkada unuttum," dedi. "Hemen gelirim, sonra da bana Arthur'un, Anabel'in iblisi ile neyi veya kimi ima ettiğini anlatmalısınız."

"Ah, tamam." Anabel'in iblis adında bir köpeği olduğunu mu uydursam diye düşünüyordum. Belki Persephone bu konuyu unuturdu.

Persephone uzaklaşır uzaklaşmaz, Grayson öne eğildi. "Gerçekten Anabel'in iblisinin dirilmesinin arkasında Arthur'un olduğunu mu düşünüyorsun Henry?"

Henry yine omuz silkti. "Olabilir," dedi. "Sonuçta sadece üç ihtimal var. Birincisi: Arthur, Anabel'e bir iblisin olduğuna dair bir oyun oynuyor, böylece Anabel farkında olmadan onun kontrolüne girmiş oluyor. İkincisi: Anabel, Arthur'un bu konuda bir yardımı olmadan, yine halüsinasyonlar görüyor. Ve üçüncüsü... İhtimal dışı." Duraksadı.

"Üçüncü ihtimal, iblisin gerçekten var olması," diye patladım sonunda. Birisinin bunu artık dile getirmesi gerekiyordu. "Arthur'un özellikle bugün elini kesmiş olması çok tuhaf, öyle değil mi? Tam da Güneş tamamıyla karanlığa gömüldüğü anda! Ve ayrıca... rüyalar, siyah tüy ve..." Kenara çekilip aşağıyı işaret ettim. İşte, hâlâ oradaydı. Ya da tekrar gelmişti. "Şuradaki kargayı görüyor musunuz? Sabahtan beri bu kızıl kayının dalında oturmuş bana bakıyor."

"O bir akasya ağacı," dedi Grayson ve Henry başını iki yana sallayarak bana bakıyordu.

"Senin neyin var Peynirkız? Aramızda her zaman iblislere gülüp geçebilen kişi sendin."

"Evet, biliyorum." Biraz mahcup halde, karganın uçup gitmesini izledim. Büyük ihtimalle var olmayan bir iblise kafa yormak çok aptalcaydı, zaten Arthur yüzünden kaygılanmamız gereken yeterince şey vardı. Çünkü Arthur gerçekten vardı ve tekrar ne zaman saldıracağı belli değildi. Ölüm tehditlerini unutmamıştım ve muhtemelen birisine beni parmaklıklardan attırma düşüncesine direndiği için mutlu olmalıydım.

En azından bunu düşündüğünü, bana günün ilerleyen saatlerinde (bir ara gerçekten çatıdan indirildik ve derse geri yollandık) dolapların orada karşılaştığımızda itiraf etti.

"Yirmi beş metrelik yükseklikten düşüldüğünde, düşme hızının saatte seksen kilometreye kadar çıkabileceğini biliyor musun?" Arthur ses tonunun beni sıçrattığını görmekten bariz şekilde keyif alıyordu, hem de bugün bu ikinciydi. Kendi dolabından sadece birkaç adım ötede durduğunu geç fark etmiştim. Aklım başka yerdeydi; Theo Ellis'i düşünüyordum, bir dakika önce koridorda yanımdan geçip gitmişti. Herkes gibi, ben de ona sadece şaşkın halde bakakalmıştım. Ama bu gerçekten oydu; Theo pantolonumun-cebine-kiloyla-alyans-doldurdum Ellis! Elbette bugün cumaydı ve İbranice kursu vardı ama Theo'nun kursa katılmasını kesinlikle kimse beklemiyordu; bunu en az bekleyen de bendim. Onun ya hapishanede ya da psikiyatri kliniğinde olduğunu sanıyordum ve önceden olduğu gibi cesur ve özgüvenli halde okulda gezebilecek durumda olduğunu görmek bana umut vermişti. Theo Ellis sadece meşe ağacından yapılmış sağlam bir gardırop gibi değildi, aynı zamanda öylesine sağlam bir ruhsal yapıya sahipti. Ve iyi bir avukata.

Ne yazık ki keyifli halim Arthur'un ortaya çıkmasıyla son bulmuştu. Yalnız olduğumdan bir an için dolabıma daha sonra gelmeyi düşünmüştüm ama Arthur'un, beni kaçırdığını sanıp zafer kazandığını düşünmesine izin vermek istemedim.

Bu yüzden Sam gibi aşağılayıcı bir bakış atmaya çalıştım ve hatta üstüne bir de "Utan" ekleyip eklememeyi düşündüm.

Arthur zevkle, "Saatte seksen kilometre! İnsan yere çarptığında nasıl görüneceğini tahmin edebiliyor," dedi.

"Evet, böyle bir şeyi eğlenceli bulan biri, elbette bunu tahmin edebilir," dedim tiksinerek.

"Demek istediğim... böyle bir şey, kesinlikle bu aptal kesikten daha fazla kan akıtırdı." Arthur gülerek yaralı başparmağını gösterdi. Hâlâ bu kadar arsız şekilde keyifli olmasından nefret ediyordum. "Ne yazık ki fizik dersinizin bizimkiyle birlikte çatıda işleneceğini bilmiyordum, yoksa güzel bir şey planlardım," dedi ve daha fazla güldü. Ona bir yumruk atmayı düşündüm. Bu en mantıklı seçenek olmayabilirdi ama kesinlikle kendimi daha iyi hissederdim.

"Diğer yandan şu an daha önemli şeylerle meşgulüm ve beni her gördüğünde bu tatlı sıçrayışını görmeyi özleyeceğim." Arthur dolabındaki kilide rakamları girerken bana göz kırptı. "Ne kadar da heyecanlı bir Güneş tutulması, öyle değil mi? Kesin Anabel, pardon iblis, hemen başka bir kanlı randevu bildirecektir. Sonuçta iblislerin çok seçeneği var: Dolunay, yeniay, Cadılar Bayramı, gündönümü, Ay tutulması..." Sert bir şekilde dolap kapağını açıp elini içeri soktu. Ve bir şey oldu; kahverengi bir şey hızlıca ilerliyordu, yılan kafasına benzer yassı bir şey.

Arthur çığlık attı.

Nefesimi tuttum ve şaşkınlıkla gözlerimi kırptım: Yılan, Arthur'un eline dişlerini geçirmişti. Kafasını çıkardığı hızla geri çekti.

Arthur dolabın kapağını çarparak kapadı. "Bunu... bunu gördün mü?" diye sordu soluk soluğa. Esinti, yere doğru yavaşça inen, küçük, siyah bir tüy savurdu.

"Evet," dedim aynı şekilde soluğu kesilmiş halde. "Yılana benziyordu. Ve bir tüy."

Arthur'un çığlığı diğer öğrencileri de çekmişti ve etrafımızda merakla bize bakıyorlardı, bu yüzden artık tüyü göremiyordum.

"Bir yılandı," dedi Arthur, sanki bunu benden çok kendine söylüyordu. Sanki bir kez daha dile getirmezse gerçek olduğuna inanamayacaktı. Elini sıkıca kavramıştı ve benim, yılan ısırmalarında ilkyardımda öğrendiklerime odaklanmam gerekiyordu.

"Dolapta lanet olası bir yılan var!" Arthur'un sesinde hafif bir histeri vardı. "Ve beni ısırdı."

"Yılan!" Bu kelime fısıltı şeklinde ilerledi ve gittikçe koridorda daha sesli duyulmaya başlayınca ufak bir paniğe sebep oldu. Bazıları bağırmaya ve ayaklarını yere vurmaya başladı. Bu kargaşada tüyü hiçbir yerde göremiyordum. Muhtemelen zaten onu hayal etmiştim.

"Sakin olun, yılan Arthur'un dolabında kilitli. Size zarar veremez," dedim. "Ayrıca tehlikeli olup olmadığı kesin değil.

Belki de..." Sustum çünkü tam o anda Arthur sendeledi ve kaygan dolap kapaklarının yanında yavaşça yere yığıldı.

Arthur kısık ama şaşırılacak derecede sakin bir sesle, "Sanırım biri ambulans çağırsa iyi olur," dedi. "Ve hayvanat bahçesinden biri, yılanla ilgili rapor vermek için gelsin. Bir panzehire ihtiyacım olabilir."

Aman Tanrım! Yılanın ısırdığı el, gözle görünür şekilde şişmeye başlamıştı.

"Yarayı hemen emerek boşaltmak gerek," diye bağırdı biri ama başımı hayır dercesine salladım. Hindistan'da olduğum süre boyunca, yılan ısırığının emilmesinin bir şehir efsanesi olduğunu ve iyileşme sürecine yarardan çok zararı dokunduğunu öğrenmiştim. Bu söylenene Arthur da hiçbir şey dememişti. Belki de çok halsizdi. Etrafımızdaki herkes telaşla cep telefonlarını kurcalarken veya kimileri yardım çağırmak için koşarken, Arthur yine de bana gülümsemeyi başarabilmişti. "Görünen o ki iblis hâlâ kurbanını istiyormuş."

Evet, öyle görünüyordu.

17.

Eve vardığımda, Sıçan'ın Bentley'yi girişte park halindeydi ve doğrudan odama kaçmayı düşündüm. Bugünlük heyecan gereksinimimi yeterince karşılamıştım. Ama birincisi, mutfaktan enfes kokular geliyordu ve ikincisi, kahve makinesi oradaydı. Günün geri kalanını ayakta geçirmek istiyorsam kafeine ihtiyacım vardı. O yüzden derin bir nefes alıp mutfağa girdim. Şansıma Sıçan orada değildi. Onun yerine Florence ve Mia mutfak masasında oturuyordu, Buttercup da aralarındaki sandalyedeydi ve üçü de dilleri dışarı sarkmış halde, Lottie'nin fırından çıkardığı tepsiye bakıyordu. Tamam, sadece Butter'ın dili dışarı sarkıyordu ama diğer ikisi de en az onun kadar acıkmış görünüyordu.

Ve mutfakta biri daha vardı. Charles. Buzdolabına yaslanmıştı ve "Tam zamanında geldin Liv, Lottie scone pişirdi," dedi.

"Bunlar scone değil, Fransız briyoş," diye düzeltti Florence.

"*Oui, ma chérie*," diye mırıldandı Lottie keyifle ve Charles, "Anladım," diye geveledi.

Dikkat çekmeden kahve makinesine ilerledim, altına bir fincan koydum ve "Double Espresso" düğmesine bastım.

Kahve çekirdekleri öğütülürken, "Sıçan... şey... Ernest'ın annesi nerede?" diye sordum. "Arabası evin önünde duruyor."

"Yan tarafta. Annemle birlikte." Mia yemek odasını işaret etti. "Davetiyeler bugün gönderilmeliymiş."

Charles boğuk bir sesle, "Sonra geri dönüşü olmayacak," dedi.

Kahvem hazırdı ve ben tekrar aynı düğmeye bastım. "Peki, senin burada ne işin var?" diye sordum pek de kibar olmayan bir şekilde. Lottie'nin "Aşk acısı yüzünden kapalıyız" levhasından bu yana, Charles'a karşı pek de sempati beslemiyordum.

Hafifçe yüzü kızardı. "Ah, ben... sadece Ernest'ın kıl testeresini ödünç alacaktım ve ayrıca..." Derin bir nefes aldı ve neşeyle şarkı mırıldanarak briyoş'larını tabağa dizen Lottie'ye baktı. "Ve ayrıca Lottie'nin, yarın için bir planının olup olmadığını merak etmiştim."

Lottie birkaç saniye daha şarkısını mırıldandı ve sonra Charles'ın cevap bekleyerek ona baktığını fark etti. "Ah, bu bir soru muydu? Hayır, yarın akşam için bir planım yok, neden sordun?" dedi.

"Çünkü... çünkü aniden fazladan bir konser biletim oldu ve aklıma benimle konsere gelmek isteyebileceğin geldi," dedi Charles.

"Aniden mi?" diye tekrarladı Lottie. "Yani aniden fazladan bir biletin oldu, öyle mi?"

Charles başıyla onayladı.

"Bu demek oluyor ki aslında bu bileti vermek için başka birini düşünmüştün, değil mi?" diye sordu Lottie ve briyoş'ları masaya koydu. "Belki de, aniden randevuyu iptal eden birini?"

Charles şaşırmış görünüyordu ama bir türlü Lottie'ye cevap veremedi.

Lottie hızlı bir şekilde ellerini bulaşık kurulama bezine sildi. "Hayır, kusura bakma, yarın için bir planım yoktu ama başka birinin boşluğunu doldurmaktansa farklı bir şey yapmayı tercih ederim. Cep telefonum nerede? Ah, sanırım yukarıda unuttum, bir dakika..."

"Şey... ama öyle değil," dedi Charles. "Biletleri çoktan almıştım, sadece..."

Lottie mutfağı çoktan terk etmişti.

Charles çekinerek, "Nedense... sormayı unuttum," dedi. "Ama bu Lottie'nin en sevdiği grup."

Florence gözlerini devirdi. "Nedense unuttun mu? Ne istediğini bilecek kadar büyüyebilecek misin Charles amca?"

"Eh." Charles mahcup şekilde el bileğini ovuşturdu. "Sadece her şeyin bazen bu kadar karmaşık olmasını istemiyorum."

"O halde," dedi Florence, "kadınlardan vazgeçmelisin ve golf oynamaya ya da diş hekimi muayenehanesine konsantre olmalısın."

"Doğru," diye onayladı Mia. "Orada kimsenin kalbini kırmadan, sadistliğin tadını çıkarabilirsin."

"Ben kimsenin kalbini kırmadım ki," diye konuşmaya başladı Charles ama sonra sustu çünkü üçümüz de gözlerimizi devirmiştik.

"Hiç değilse isteyerek kırmadım. Bazen biraz ağırkanlı olabiliyorum," dedi pişman olmuş halde.

"Miskin desek daha doğru olur," dedi Mia.

"Kararsız, korkak, ince ruhluluktan yoksun," diye ekledi Florence.

Butter onaylarcasına havladı. Yapabilseydi, kesin o da gözlerini devirirdi.

Gitgide Charles için üzülüyordum. "Senin yerinde olsam, hemen Lottie'nin arkasından gider ve Pascal'la randevulaşmadan önce onunla konuşurdum," diye önerdim.

Charles şüpheci bir yüz ifadesi takındı. "Ama ya zamanını şu Fransız sırıtkanla geçirmek istiyorsa? Ben pek savaş adamı değilim, bunu biliyorsunuz."

"Aman Tanrım!" Florence amcasına ters ters baktı. "O zaman öyle biri olmanın tam zamanı. Onun için savaşmazsan, yakında Lottie çoktan gitmiş olacak ve hayatın boyunca arkasından yas tutacaksın."

Şaşırmış halde Florence'a bakıyordum. Şuna bakın! Daha önce Lottie'nin evdeki varlığına bile tahammül edemeyen Florence, şimdi onun için çabalıyor muydu? Belki de üvey kardeşimin gerçekten bir kalbi vardı.

Hiç değilse kelimeleri etkili olmuştu. Charles'ın göğsü kabarmaya başlamıştı. "Aslında kaybedecek bir şeyim yok, öyle değil mi?" Kapıda bir kez daha arkasına döndü. "İşe yararsa, dileyin benden ne dilerseniz kızlar."

Mia kapı kapandıktan sonra, "İşe yaramazsa da diş hekimimizi değiştireceğiz," dedi.

Florence eline bir briyoş aldı ve aç bir şekilde kuyruğunu sallayan Buttercup'ı kenara itti. "Erkek olmadığım için çok mutluyum. Hepsi ahmak."

"O benim lafım." Mia, Lottie'nin tabletini açtı ama ekrana kısa bir süre baktıktan sonra, hemen kapadı.

"Dedikodu blogunda yeni bir şeyler yok mu?" diye sordum ve Mia başını olumsuz anlamda salladı. "Sizce Arthur hâlâ yaşıyor mudur?"

"Yaşamasa çoktan haberimiz olurdu," dedi Florence. "Böyle bir haber çok hızlı bir şekilde yayılır." Kollarını ovuşturdu. "Hâlâ inanamıyorum... okul dolabında zehirli bir yılan. Umarım polis tüm dolapları dikkatlice kontrol eder, yoksa kendi dolabımı bir daha asla açmam."

Evet, aynısı benim de aklımdan geçiyordu. Gerçekten de Arthur'un yanında oturup yardım beklerken, aklımdan geçen

ilk düşünce bu olmuştu: İbl... birisi dolaplarımıza yılan mı saklamıştı? Öyleyse beni saçma konuşmasıyla oyaladığı ve ben dolabımı açamadan, kendi dolabını açtığı için Arthur'a müteşekkir olmalıydım.

Belki de bu yüzden yardım gelene kadar yanında kalmıştım. Tüm süre boyunca –aslında sadece birkaç dakika sürmüştü– Arthur'un bir şeyler söylemesini beklemiştim. "Henry ve Grayson'a, onları her zaman sevdiğimi söyle," veya "Liv, sana yemin ediyorum bu durumdan kurtulursam, daha iyi bir insan olacağım!" gibi dramatik şeyler ama elini sarmış, başını duvara yaslamış halde sessizce oturuyordu. Belli ki çok ağrısı vardı. Hindistan'da bir akrep tarafından sokulduğum için çektiği acıyı çok iyi anlayabiliyordum.

"Hiç değilse artık Gizemli'nin Arthur olmadığını biliyoruz," dedi Mia. "Tabii haberleri yoğun bakımdan yazmıyorsa." Tableti tekrar açtı. "Gizemli'nin son zamanlarda sıkça çelişkili davrandığını siz de fark ettiniz mi? Mesela bugün Güneş tutulmasını hem çatıdan hem de okul bahçesinden gözlemlemiş. Görüyor musunuz? Saat 10.05'te yayınlanan ufak haberdeki fotoğraf okul bahçesinden çekilmiş çünkü kenarda çitin bir kısmı görünüyor."

"Nerede?" Florence ekrana eğildi. "Bu... başka bir şey de olabilir."

"Hayır. Bu okulun çiti, bundan eminim, fotoğrafı büyüttüm." Mia, Sherlock Holmes yüz ifadesini takınmıştı. "Daha

sonra, neredeyse Arthur'un ısırıldığı an yayınlanan haberde, Bay Osborne'un, Kamera Obscura'nın üzerine örttüğü örtünün altından ortaya çıkan poposunun olduğu bu fotoğrafı koymuş. *Tüm bunlar poposunu sergilemek içinmiş."*

"Bu fotoğrafı başkası çekip Gizemli'ye göndermiş olabilir," dedim ve Florence kararlılıkla başıyla onayladı.

"Evet ama tüm haber, tutulmayı çatıdan izleyen, dahası fizikten iyi anlayan biri tarafından yazılmış gibi ve bu da bir sonraki çelişki." Mia işaretparmağıyla sayfayı indirdi. "İşte burada, 20 Şubat tarihinde Gizemli, fizik dersinin, Şimşek Tanrısı'nı oynamak isteyen inek öğrencilere göre olduğunu yazmıştı. Ve fizik dersini seçmediği için mutlu olduğunu. Aynısını geçen pazartesi Fransızca dersi için de söylemişti. Sözde bu, ocak ayında en sevdiği dersti."

"Belki de bu şekilde kafa karışıklığı yaratmak istiyordur," dedi Florence. "Dediklerine bakılırsa, işe yarıyormuş gibi görünüyor."

Mia başını olumsuz anlamda salladı. "Ah, hayır. Burada aklı karışmış biri varsa, o da Gizemli. İçerik ve üslûp farkı bunu açıkça gösteriyor."

Florence küçümseyerek, "Makaleleri üslup açısından analiz etmek! Böyle bir şeyi kim yapar ki?" dedi.

"Ben!" dedi Mia. "İyi bir dedektif tüm işaretleri takip etmeli ve sonuçta Gizemli işaretleri blogunda bırakıyor. Bir yıldan az bir süre önce, her şey içerik ve üslup açısından

kusursuzdu ama o zamandan beri, özel dedektif Silber, çok belirgin farklılıklar tespit etti. Gizemli bazen acımasız ama esprili ve nazik, bazen de bir mızmız ve yapmacık oluyor; bazen Fransızcayı seviyor, bazen sevmiyor; bazen fizik dersini almamaya karar veriyor ya da ahlak bekçisini oynuyor falan filan."

"Kulağa şizofren gibi geliyor," dedi Florence.

"Uygun bir teşhis," dedi Mia ve Florence'ın gözlerinin içine baktı.

Florence başını iki yana salladı. "Senden ve şu küçük dedektif oyunundan bahsediyorum, Özel Dedektif Silber." Sandalyesini geriye itip ayağa kalktı. "Müdire Cook'un görevlendirdiği bilgi teknolojileri uzmanı bile, blog sahibinin ve Gizemli'nin kim olduğunu bulamamıştı. O yüzden zamanını boşa harcama." Florence bir briyoş daha aldı ve kapıdan çıkıp gitti.

Mia arkasından bakıyordu. "Sen de biraz kızdığını hissettin mi?"

"Evet, biraz. Bütün bunları ne zaman inceledin, akıllı küçük kardeşim?" diye sordum merakla. İçimde önemli bir şeyi söylemediğine dair bir his vardı.

Mia sırıttı. "Erkeklerle takılmamanın çok faydası var biliyor musun? Başka şeyler için yeterince zaman bulabiliyorsun."

"Peki, Gizemli'nin kim olduğunu düşünüyorsun? Florence hâlâ şüpheli listesinde yer alıyor mu?"

Mia tableti aceleyle kapadı ve gözlüğünün kenarından bana uzun bir bakış attı. "Liste oldukça kısaldı diyelim," dedi kalın bir sesle. "Şu anki araştırmalarıma göre kesin bir şey söyleyemiyorum ama zamanı gelince, bunu ilk öğrenen sen olacaksın."

Gülmem gerekiyordu. Yüz ifadesinden, aslında her şeyi açıklamak için can attığı belliydi ve ısrar edersem Mia'dan birkaç bilgi daha koparabileceğimi biliyordum. "Haydi ama, birbirimizden bir şey saklamayız biz," demek istedim ama bunun doğru olmadığını fark ettim. Benim de Mia'dan sakladığım çok şey vardı. Karanlık sırları ve Arthur'un, rüyasında Mia'dan benimle ilgili bazı bilgiler toplayıp bunları Gizemli'ye ilettiğini öğrenseydi, nasıl tepki göstereceğini düşününce gülümsemem bir anda kayboldu.

"Dikkatli ol, Mia," dedim. "Bu Gizemli hile yapıyor, o acımasız bir yılan ve doğrudan ya da dolaylı olarak, senin... senin rüyanda bile göremeyeceğin yöntemlere sahip."

"Merak etme." Mia tekrar normal sesiyle konuşmaya başladı. "Her zaman ve her yerde imkânsızı hesaba katıyorum. Gizemli akıllı ve sinsi olabilir ama Özel Dedektif Mia Silber, en az onun kadar kurnaz. Şu ana kadar elimden kurtulan bir dava olmadı." Kısa bir an etrafı dinledi. "Sence de etraf tuhaf şekilde sessiz değil mi? Bence en iyisi, annem hâlâ yaşıyor mu yoksa Sıçan onu davetli listesiyle öldürdü mü diye bakmalıyız." Eline bir briyoş aldı, tam ortadan ikiye böldü ve yarısını yanında oturan ve sabırla, hızlı bir şekilde

soluyan Butter'a verdi, kalanını da kendi ağzına attı. "Sence Lottie ile Charles tekrar barışmışlar mıdır?" diye sordu Mia dolu ağzıyla.

"Sen söyle, Özel Dedektif Silber." Sonunda kahvemden bir yudum aldım. Karmaşadan içmeyi unutmuştum ve kahvem soğumuştu. Olsun, kafein hâlâ etkisini gösteriyordu.

18.

"Ne dedin?" Anabel'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Koridorun genellikle onunla karşılaştığımız yerindeydi ve belli ki bizi bekliyordu; bu sefer Müdire Cook'un kapısının yanında bir posta kutusu şeklindeydi.

"Malezya'dan gelen bir çıngıraklıyılan," diye tekrarladı Grayson, benimle neredeyse aynı anda kendi kapısından çıkmıştı. Posta kutusu konuşmaya başlayınca, korkudan benden daha fazla sıçradı.

"Çok zehirli. Bu yüzden muhtemelen polis olayı öldürmeye teşebbüs olarak ele alacak."

Bu doğru muydu? Yoksa Grayson, Anabel'in ağzından laf mı almaya çalışıyordu?

"Arthur, hastanedekiler ne yapılacağını bildikleri için şanslıydı," diye öne sürdü. "Tayland'da her yıl bu yılanın ısırığından ölen yığınla insan var." Ürperdi. "Sakın Google'da yılan ısırıklarına bakmayın."

Anabel, "Yani hayatta kalacak mı?" diye sordu, artık posta kutusu görünümünde değildi. Altın rengi bir saç lülesini parmaklarının arasında gezdiriyordu.

Grayson başıyla onayladı. "Kalacak," dedi ve neredeyse ağzımdan "Maalesef," diye kaçıracaktım. Korkarak derin bir nefes aldım. Böyle düşünecek hale gelmiştim; Arthur'u, kaldığı yerden kötülüklerine devam edemeden ölü görmeyi tercih ederdim.

Anabel'in yüz ifadesinde ne üzüntü ne de sevinç vardı.

"Ama yılan Arthur'un dolabına nasıl girmiş?" diye sordu ve onu tanıdığımdan beri ilk kez anlayışı kıt biri gibi davranıyordu. Grayson'la birbirimize kısa bir bakış attık.

"Evet, merak edilen de bu," dedim yavaşça. "Onu dolaba koyan kişi, Arthur'un dolabının şifresini biliyor olmalı çünkü kilit kırılmamıştı."

"Evet ama... demek istediğim, böyle zehirli bir yılan nereden alınabilir ki? Petshop'tan satın alınabilirler mi?" diye sordu.

Grayson başını salladı. "Hayır. Normalde zehirli yılan sahipleri uygunluk belgesine sahip olmalılar ve... kimse kayıp bir yılanı arıyormuş gibi görünmüyor; ne hayvanat bahçesi ne de Londra'da sürüngenlerle ilgilenen bir kurum."

"Tuhaf." Anabel altdudağını kemiriyordu. "Çünkü..." Sustu ve etrafına bakındı.

"Çünkü Arthur'un şifresini bilen tek kişi sensin, öyle değil mi?" diye tamamladım cümlesini. "En azından Arthur öyle söylüyor."

"Ne?" Anabel şaşırmış görünüyordu. "Evet, eğer değiştirmediyse şifresini biliyorum. Ama bununla ne ilgisi... ah, anladım!"

Sonunda. Bu oldukça uzun sürmüştü.

Grayson lafı dolandırmadan, "Sen mi yaptın?" diye sordu.

"Hayır, tabii ki ben yapmadım," dedi Anabel. "Aman Tanrım, benim yılan fobim var ve böyle bir yaratığa asla dokunmazdım! Nasıl oldu bilmiyorum. Yani benim yaptığımı düşünmenize inanamıyorum!" Anabel sert bir şekilde kafasını sallıyordu.

"Eh," dedi Grayson uzatarak. "Belki bunu kendi isteğinle yapmazsın ama iblis..." boğazını temizledi, "birisi sana bu konuda bir emir verdiyse, birisi işte... şey..." Grayson bocalamaya başladı. Işığın değiştiğini ve yukarıdan siyah bir tüyün aşağıya süzüldüğünü fark etmedi.

Yine mi başlıyordu? Sinirleneyim mi yoksa korkayım mı bilememiştim. Vücudum ne yazık ki ikincisine karar vermişti; tüye bakınca, hemen tüylerim ürperdi ve kalbim daha hızla atmaya başladı.

"Bunu ben yapmadım," diye tekrarladı Anabel. "*Onun* emriyle bile yapmadım."

Ortalık biraz daha karardı.

"Belki..." Grayson tereddüt etti. "Belki de bunu artık hatırlamıyorsun."

Anabel öfkeyle, "Neyi hatırlamıyorum?" diye sordu. "Bir yerden bir zehirli yılan çalıp eski sevgilimi öldürmek için onu eski okuluma götürdüğümü mü?" Burnundan soluyordu ve sarı saçını geriye attı. İşte şimdi tanıdığımız Anabel geri dönmüştü. "Bunu hatırlamadığımı düşünmüyorum."

"Ama bu hastalığının belirtilerinden biri değil mi?"

"Şuur kaybı yaşamıyorum!" diye sözünü kesti. Sonra biraz daha sakin şekilde, "Anlamıyor musunuz? Bunu onun emriyle yapmış olsaydım inkâr etmezdim... Neden edeyim ki zaten?" dedi.

Yukarıdan daha fazla tüy süzülmeye başladı ve Anabel birini eliyle yakaladı. Bu onu sanki sakinleştirmiş ve sevindirmişti çünkü artık gülümsüyordu. "Kanatlı efendi sonsuz güce sahip, bunu artık ne zaman anlayacaksınız? Arthur'u cezalandırmak için bir yılan göndermek istiyorsa, işbirlikçiye ihtiyacı yok." Başını yukarıya çevirip ellerini kaldırdı; sesi artık daha yüksek ve yapmacıktı. "Çünkü o, gece yaratıklarının efendisi, kafasında yılanlar büyüyor..."

"Ama bu Medusa'ydı," diye fısıldadı Grayson ama onu oradan uzaklaştırdım. Psiko-Anabel'le bu lanet koridorda yeterince uzun zaman geçirmiştim ve şu an, iblislerine verdiği abartılı vaazdan da anlaşılacağı gibi, olay büyüyebilirdi. Muhtemelen tüy yerine yılanlar da yağabilirdi.

Grayson da benim gibi, ortamın düzgün bir sohbet için uygun olmadığını anlamıştı. Kendi isteğiyle bir sonraki köşeye kadar peşimden geldi ve hiçbir şey söylemeden koşmaya başladık.

Anabel arkamızdan, "İblis Arthur'a merhamet gösterdiyse, belki sizin için de umut vardır, sizi kâfirler," diye bağırdı. "Hâlâ tövbe etmek için zamanınız var."

Grayson soluk soluğa, "Ya da daha hızlı koşabiliriz," dedi.

Omzumun üzerinden arkaya bir bakış attım. Anabel köşenin arkasında kalmıştı. Test etmek için bir parmağımı havaya kaldırdım. Bizi takip eden rüzgâr veya görünürde şüpheli bir posta kutusu yoktu. Ve korkunç yılan ve tüy yağmuru da durmuştu.

Yine de Grayson'ın önerisine kulak vermekte fayda vardı, bu yüzden Bayan Honeycutt'ın rüya kapısını açtığımızda nefes nefeseydik.

"Ölüm değilsen, içeri girebilirsin," diye gakladı papağan.

Bayan Honeycutt her zamanki gibi koltuğunda oturuyordu. Kapı arkamızdan kapandığında, elindeki örgüyü indirdi ve merakla bizi inceledi.

Grayson hemen, "Sadece biz geldik. Ölüm değil," dedi.

"Ölümden korkmuyorum," dedi Bayan Honeycutt ve arkada, küçük masamıza yaslanmış olan Henry yüzünü ekşitti. "Sadece ölmekten korkuyorum. Bu kapı da ne?"

Henry yumuşak sesle, "Rahatsız olmayın Bayan Honeycutt, sadece örgünüze devam edin," dedi, bir yandan bize yanına gitmemizi işaret ediyordu. "Hırkanın bitmesi gerekiyor. Ve bu örgü örneği çok dikkat gerektiriyor. Bunu mükemmel bir şekilde başarıyorsunuz."

Bayan Honeycutt örgüsünü yine yukarı kaldırdı ve örmeye devam etti, bu sırada biz de parmak uçlarımızda yanından geçip gittik. Bu tamamıyla gereksiz bir tedbirdi.

"Sizi görüyorum," dedi kadın şakacı bir gülüşle. "Bal peteği modelini bakmadan da yapabiliyorum. Fakat şu an kol kesimine dikkat etmeliyim..."

"Kesinlikle," diye fısıldadı Henry. "Kol kesimine konsantre olun." Bize dönüp, "Ucuz atlattık. Durun tahmin edeyim: Koridorda sizi yine kötü bir şey kovaladı, öyle değil mi?" dedi.

Kendimi sandalyelerden birine attım. "Anabel, tüyler, karanlık... alışılagelmiş şeyler."

"Anabel yılanla bir ilgisinin olmadığını söylüyor, suçlu iblismiş. Hey, bu önceden burada yoktu, öyle değil mi?" Grayson masanın ortasındaki, içinde şeker olan çiçek desenli porselen kâseyi gösterdi.

Henry iç çekerek, "Hayır, bu yeni," dedi. "Sanırım onu, Bayan Honeycutt'ın bilinçaltı bizim için özel olarak koydu."

"Ne kadar da nazik." Duygulanarak Bayan Honeycutt'a baktım, mor saçları yine örgüsünün üzerine düşmüştü. Her birimiz bir şeker aldık –benimki limonluydu, Henry'ninki

naneli ve Grayson da, kendisininkinin hiç tadı olmadığı için şikâyet ediyordu–, bir yandan da Henry'ye Anabel'in söylediklerini anlatıyorduk.

"Peki ya gerçekten bunu yapan Anabel değilse?" diye sordum sonunda ve şekerimin portakallı tarafını çevirdim. "Belki de yılanı, Arthur'a ders vermek isteyen başka biri oraya sakladı?"

Mesela iblisin kendisi? Anabel'e göre yılanlar kafasında büyüyordu. Ayrıca bunu ilk kez söylemişti, sanki Arthur'un yılan olayı ona bu fikri vermişti.

Henry ne düşündüğümü tahmin etmeye çalışıyor gibiydi. "İblis diye bir şey yok Liv!" dedi kibarca. "Ve mantığına kulak verdiğinde, bunu sen de biliyorsun."

"Ama iblis, Anabel'in düşüncelerinde var olduğu sürece, aynı şekilde tehlikeli." Grayson bir şeker daha aldı ve kâğıdını açtı. Bu arada, artık tat alamadığı için şikâyet etmiyordu. "Kesinlikle bir yılan tarafından ısırılmayı veya cezalandırılmayı istemiyorum! Bu, Anabel'e iblisin var olmadığını ispatlamaktan daha önemli."

"Evet, benim de ispata ihtiyacım var," dedim. "Çünkü mantığımın şu an yılanlarla ve tüylerle ilgili sorunu var..."

"Tamam, bu daha kolay." Grayson öne eğildi ve dirseğini masaya dayadı. "Tarikat hakkında yeni bir şeyler buldum."

Henry'yle kısa bir an birbirimize baktık. "Öyle ya, şu üç maddeli plan," dedi Henry biraz uzatarak. "Hâlâ birinci maddede miyiz?"

Ama Grayson, Henry'nin alaycı ses tonundan etkilenmedi. "İyi dinleyin ve şaşırmaya hazır olun," dedi.

"Gölgelerin Yolcuları'nı, Liverpool'lu işsiz bir çatı kaplamacısı kurmuş. Adamın adı, Timothy Donelly'ymiş; bir İrlandalı çelik işçisi ile anaokulu öğretmeninin oğluymuş ve sözde yirmi beş yaşına kadar çok normal biriymiş. Art arda iki işten kovulmuş, sonra da öbür dünyadan, onu seçen şeytani bir tanrı tarafından, bu topraklarda yeni bir cennet kurma ve insanları tekrar doğru yola yönlendirmekle ilgili mesajlar almaya başlamış." Dirseğini masadan çekti, geriye yaslandı ve bana sırıttı. "Şimdi bunun mantığına uygun olup olmadığını söyle."

"Kulağa, çatı kaplamacısının bir tahtası eksikmiş gibi geliyor," dedim. "Ya da artık bu işi yapmak istemiyordu ve başka bir şey denemek istedi."

Grayson memnun şekilde, "Kesinlikle," dedi. "Şeytani bir tanrının, insanları doğru yola yönlendirmek için işsiz bir çatı kaplamacısını seçme olasılığı bana göre sıfır. Adamın ya sadece bir iskete kuşu vardı ya da bir dolandırıcıydı veya her ikisi de."

"Yine de düşünceleriyle birkaç insanı etkilemeyi başarmış." Henry şekerlerden bir piramit inşa etmeye başlamıştı.

"Onları müritleri yapmış ve her nedense onunla birlikte samanlıkta ölmüşler..."

"Ah, şu Surrey'deki korkunç olaydan mı bahsediyorsunuz?" diye şaşırarak lafa karıştı Bayan Honeycutt. "Felaketi iyi hatırlıyorum, medya bu olayla çalkalanıyordu. Zavallı küçük çocuklar. Kendi anne ve babaları tarafından üzerlerine gaz yağı dökülmüş ve..." Örgüsünü indirdi. "Dehşet verici. Ve sözde, öncesinde kimse bir şey fark etmemiş. Ama her zaman böyledir."

Grayson başıyla onayladı. "Çünkü köyün birinde, tenha, eski bir değirmende kendi başlarına yaşamışlar."

"Korkunç bir yer. Fotoğraflar hâlâ gözümün önünde. Duvarlar boydan boya şeytani sembollerle doluydu ve *Daily Mirror* gazetesinde bunların insan kanıyla çizilmiş olduğu yazıyordu."

Henry, "Bu gayrimenkul çok zor satılmış olmalı," diye mırıldandı.

Aklım yine Anabel'e gitmişti. Ve insan kanına. "Ama iblis o zamanlar..." diye söze başladım çekinerek.

Grayson ayağa fırladı. "Lanet olsun Livvy, ilk ve son kez söylüyorum: İblis diye bir şey yok! Hele Anabel'in bahsettiği iblis hiç yok. Anabel'in, ruh çağırma ve törenleri öğrendiği şu tozlu eski kitapla ilgili ne kadar yaygara kopardığını hatırlıyor musunuz? Sözde nesiller boyu ailesine miras kalmış olan kitap?"

Başımla onayladım, diğer yandan Highgate Mezarlığı'ndaki anıt mezarda, Anabel'in korkunç çığlıkları arasında alev alev yanan, üzerinde kan kırmızısı mühürler olan günlüğü aklıma getirmeye çalışıyordum. O şey, pek de antika bir şeye benzemiyordu ama Arthur onun bir kopya olduğunu söylemişti. Tükenmez kalemle yazılmış, okunaksız yazıyı gördüğümde, istem dışı hayal kırıklığına uğradığımı hatırlıyordum.

"Elbette hatırlıyorum," dedi Henry. "Anabel ile Arthur onu mümkün olduğunca saklı tuttular. Ruh çağırma formülleri arasında, ürkütücü kanlı parmak izleri vardı ve son sayfalar mühürlüydü, bu sayfalarda ne yazdığını öğrenmeyi çok isterdim..."

"Kesinlikle öyle," dedi Grayson. "Ama bu kitap gerçekten bu kadar eşsizse, bizim dünyamızda karanlığın kıymetli efendisine bir kapı açacak olan tüm bu çok gizli törenlere, herkese açık olan internetten nasıl ulaşılabiliyor?"

"*Ne?*"

Grayson memnun şekilde başıyla onayladı. "Bunu ilginç bulacağınızı biliyordum. Tamamıyla gizli olan bu formüller, KanlıKılıç66 tarafından, Fantastik-Fanfiction-Forumu'nda çevrimiçi olarak tefrika roman şeklinde yayınlanmış."

Şaşkın bir şekilde ona bakıyordum. Henry de öyle. Hatta Bayan Honeycutt da, hırkaya devam etmeden önce şaşkın bir bakış attı.

"Bunların *bizim* formüller olduğundan emin misin? Benzerleri olmasın?"

Grayson göğsünü kabarttı. "Beşlerin çemberi, vahşi, masum, dürüst, cesur ve özgür kanın oluşturduğu bir çember ilk boyutu geçmesi için gölgelerin koruyucusuna yardım edecek..." diye konuştu yüksek sesle. "*Sed omnes una manet nox.*"

Hayrete düşmüştüm. "Bu şeyi hâlâ ezbere mi biliyorsun?"

"Yeniden hatırladım," diye açıkladı Grayson. "Aklıma gelen tüm bu saçma terimleri, süslü püslü boş sözleri ve Anabel'in kitabından devamlı alıntıladığı Latince şeyleri, bir arama motorunda arattım. Püf noktası, teker teker yerine hepsini bir arada aratmaktı." Bilinçli olarak konuşmasına kısa bir ara verdiğinde sadece Bayan Honeycutt'ın şişlerinin takırdaması duyuluyordu. "Ve..." zafer kazanmış bir bakış attı, "... arayan bulur. Kanlı Karanlık Geceler, on bir bölümlük bir tefrika roman."

Henry etkilenmiş bir şekilde, "Vay be," dedi.

Daha iyi ifade edemezdim.

Grayson'ın yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Şaşırdınız, değil mi? Ve bir daha benim üç maddeli planımla dalga geçerseniz ya da ne bileyim işte, iki patene dönüşebildiğiniz ve şu aptal koridorda ahenk içerisinde kayabildiğiniz için hava atarsanız size, düzgün bir araştırmanın önemli oranda yardımcı olabileceğini hatırlatırım."

Şu an bana tamamıyla Mia'yı hatırlatmıştı. İleride birlikte bir dedektiflik bürosu açabilirlerdi. Ama elbette Grayson haklıydı.

"Paten!" Henry kıkırdadı.

"Şu Fanfiction-Forumu'nda ne vardı?" diye sordum. "Yazıları Anabel yayınlamış olabilir mi? Veya Arthur?"

Grayson tekrar yerine oturdu. "İki yaşındayken yazabildiklerine ve bilgisayar kullanabildiklerine inanırsak, bu mümkün," dedi Grayson. "Ama olamaz çünkü Kanlı Karanlık Geceler, bu forumda 1999 yılında yayınlanmış."

"1999 mu? O zamanlar internet var mıydı?" diye mırıldandım ve Henry, sanki kafasından karmaşık bir problemi hesaplamaya çalışıyormuş gibi alnını buruşturdu.

Ama Grayson konuşmasını sürdürdü: "Bunun ne anlama geldiğini kavradınız mı?" Keyifli bir şekilde bize baktı. "Henüz nasıl veya neden olduğunu bilmiyorum ama KanlıKılıç66, bu romanı adeta Anabel'in günlüğüne yazmış."

Henry yavaşça başıyla onayladı. Gerçek hayatta olsaydık şekerlerden inşa ettiği piramidi çoktan yıkılırdı ama burada, oldukça yüksek bir boyuta ulaşmıştı. "Şimdi geriye tek bir soru kalıyor: Hangisi daha önce vardı; günlük mü yoksa KanlıKılıç66'nın hikâyesi mi? Ve tüm bunların, tarikatla bağlantısının ne olduğu."

"Peki ya hepsi birbiriyle bağlantılıysa?" diye öne sürdüm. "Tüm bu iblis zırvalığı, gerçekte bir forum için, sadece yazarlığa özenen sıradan biri tarafından uydurulmuşsa?"

"Umut ettiğim de bu zaten," dedi Grayson parıldayan gözlerle. "Bu arada bu berbat bir hikâye. Sanırım şimdiye kadar bu kadar sıfatı bir arada hiç görmemiştim. Ve anafikri de yeni bir şey değil. Aşina olduğumuz çeşitli isimler kullanılmış; şeytani, çok eski bir Tanrı, Londra'da eski çağ sanatları sergileyen bir müzede yeniden hayat buluyor. Oraya diğer kazı parçalarıyla birlikte, eski Babil'den antik bir testi içerisinde mi ne nakledilmiş."

"Ne kadar da orijinal," dedi Henry.

"Hikâyenin devamı da aynı şekilde orijinal." Grayson gülümseyerek arkasına yaslandı. "Rağbet görmeyen, kadınlarla ilişki kurmada pek başarılı olmayan ama iyi kalpli genç bir arkeolog bu tanrı tarafından seçiliyor. Bu tanrı onun yardımıyla çeşitli, kitapta tam olarak tarif edilen ruh çağırma formülleri ve törenlerle bir bedene bürünüyor çünkü önceden sadece ses, karanlık bir duman, rüzgâr ve gölgeden oluşuyordu. Ve herkesi ikna edebilme kabiliyetine sahipti."

"Tahmin edeyim; bakire bir kız kurban edilmeliydi," dedim ve Grayson başıyla onayladı. "Evet, doğru ve bunun için arkeologa birçok kez onu rezil edecek küfeler getiren, kibirli, huysuz kadının en genç ve gösterişsiz kız kardeşi

seçilmiş. Aslında bu kız, ablasından çok daha iyi biriymiş ama arkeolog bunu çok sonra fark etmiş."

"Aslında kulağa çok heyecanlı geliyor," diye itiraf ettim.

"Ne yazık ki öyle değil, ayrıca çok karmaşık; çok karakter olduğu için bir sürü isim var. Sonradan başka tanrılar da ortaya çıkıyor; bunlardan bir tanesi konuşan bir bokböceği, sonradan iyi kız kardeş tarafından sahipleniliyor. Ayrıca sonsuz konuşmalar, sebepsiz kılıç dövüşleri ve sıkıcı sıradan olayların anlatımları var. On birinci bölümden sonra hikâye sonlanıyor. Forumdaki kişilerin heyecanı yarıda kalmış, sonunda takdirden ziyade eleştiri yağmış ve korkarım, KanlıKılıç66, anafikri unutmuş. Veya artık yazmak istememiş."

"Veya bir tarikat kurmuştur," diye tahminde bulundum. "Ya da başka bir şey oldu ve..."

Grayson kendinden emin şekilde, "Nasıl yapacağımı bilmiyorum ama ne olduğunu bulacağım," diye lafımı kesti. "Ne yazık ki bu forum birkaç yıl önce kapanmış ve künye sayfası da yok. Ama bu fanfiction adamları her yerde aynı ismi kullandığı için sayfa yöneticilerini başka bir forumda buldum ve onunla irtibata geçtim. Belki ondan, KanlıKılıç66'nın kim olduğunu öğrenebilirim, bu şekilde meseleyi inceden inceye araştırabilir ve sonunda, belki de Anabel'e kuruntularının sadece berbat bir hikâyeye dayandığını ispatlayabilirim."

Evet. Bu mümkündü. Ve kesinlikle harikaydı. Şüphesiz...

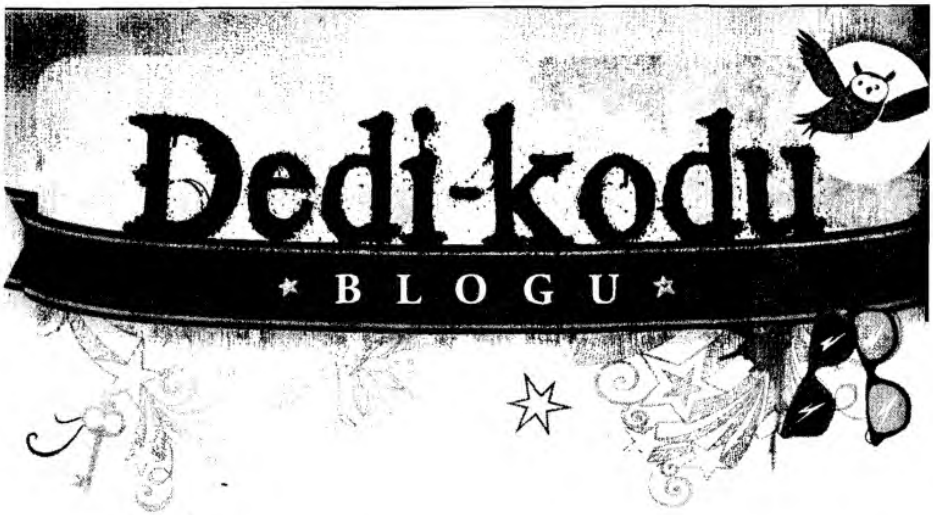
"Berbat hikâyede tüylerden bahsediliyor mu? Yani iblisin kanatları var mı?" diye sordum. "Ya da rüyalardan? Hikâyede bunlardan söz ediliyor mu?"

Grayson cevap vermedi, onun yerine tavana baktı. "Bunu duydunuz mu? Kulağa vantilatör gibi geliyor. Benim vantilatörüm."

Henry'yle yukarı baktık. Tepemizde sadece üzerinde renkli desenler olan bir lamba vardı. Ve hiçbir şey duyulmuyordu.

"Bu ..." dedi Grayson ve birden ortadan kayboldu.

"Eceli gelene kadar, ne kadar yaşar kimse bilmez," diye gakladı papağan.

Frognal Academy'nin en iyi Dedikodu blogunda okulumuzun en yeni skandal ve dedikodularını bulabilirsiniz.

HAKKIMDA:
Adım Gizemli; aranızdayım ve tüm sırlarınızı biliyorum.

GÜNCEL ETKİNLİKLER

21 Mart

Sabahları siz de okul dolabınızı açmaktan korkuyor musunuz? Okulumuzda bundan sonra neler yaşanacağını merak ediyor musunuz? Bayan Pritchard'ın (Hazel bebekken-evlat-edinilmek-isterdim-Pritchard'ın annesi) aceleyle hazırladığı ve okul için özel eğitimli güvenlik personeli talebinde bulunduğu dilekçeyi imzaladınız mı? Polise ve Müdire Cook'a bakılacak olursa, bir daha yılanlı bir olay yaşanmayacakmış.

Onlara göre bu olay kötü sonuçlanan bir ergen öğrenci şakasından başka bir şey değilmiş ama yapan kişi bulunmalı ve cezalandırılmalıymış.

Kesinlikle!!! Sadece can sıkıntısından ve hormonların arada bir çılgına dönmesinden dolayı okul arkadaşının dolabına şaka amaçlı zehirli bir yılan koyulması zaten çok sık rastlanılan bir durum, öyle değil mi? Şu sırnaşık zehirli yılanlar böyle ortada dolandıklarında insanın aklına hep aptalca şeyler getiriyorlar.

Bayan Pritchard, bu konuda Müdire Cook ve polisten farklı düşünüyor ve dilekçesinde, okul tekrar öğrencilere açılmadan önce tüm dolapların tehlikeli hayvan uzmanları tarafından detaylı olarak kontrol edilmesini talep ediyor.

Çok iyi fikir! Belki de söz konusu olan, spor çantaları ve parçalanmış okul kitaplarında üreyen ve Fransızca dersini seçen veya yine öğle yemeğinde çok fazla karbonhidratlı şeyler yiyen herkesi er ya da geç ısıran kötü İngiliz dolap engereğidir. Belki de uzmanlar kontrol esnasında dolaplarda pusuda bekleyen birkaç tarantula, akrep ve Sibirya kaplanı bulurlar. Öğrenci şakaları veya sadece, Bayan Kızımın-kaşmir-mantosu-dolap-kilidindeki-kir-yüzünden-tamamıyla-mahvoldu Pritchard tarafından çoktandır yargılanan temizlik personelinin tertipsizliği yüzünden olabilir.

Ciddi olmak gerekirse ve ilgilenenler için: Arthur'u ısıran, bir Malezya çmgıraklıyılanıydı ve kimse bu hayvanın, Arthur'un dolabına nasıl girdiğini bilmiyor. Arthur çok şanslı olmalı çünkü bu yılanın ısırığı çoğunlukla öldürücü. Arthur'a hâlâ tedavi gördüğü hastanede adrenalin ve panzehir verilmesi gerekti ve durumu hâlâ pek iyi değil.

Bu "eşek şakasını" kim yaptıysa dilerim yakalanır. Daha fazla "şaka" yapmadan önce. Çünkü hepimizin mizah anlayışı aynı değilmiş gibi görünüyor.

Görüşürüz
Gizemli'niz

NOT: Ve hayır millet, son maç gününde Arthur'un Frognal Alevi'ne kaptanlık etmesini engellemek isteyen Theo Ellis değildi! Bu gerçekten şimdiye kadar duyduğum en aptalca komplo teorisi. Çünkü Theo'nun başında yeterince sorun var (haneye tecavüz, hırsızlık, mala zarar verme ve huzursuzluk çıkarma davası hiç de önemsiz değil; her ne kadar Theo bu süreçte okula gitmeye izinli olsa da) ve ikincisi, Frognal Alevi oyuncularının, şampiyonluk yolunda Roslyn Yırtıcıları'ndan başka şansları yok, yoksa ilk üçe giremezler. Bu yüzden yılanın kendi başına dolaba girdiğine dair teoriyi daha inandırıcı buluyorum çünkü şifreyi biliyor olmalı ☺

dedikodublogu.wordpress.com

19

"Eceli gelene kadar, ne kadar yaşar kimse bilmez" diye gakladı papağan tekrar, hâlâ Grayson'ın yok olduğu boş sandalyeye bakıyorduk.

Bir anda Henry'nin elini tutmuştum.

"Genç ya da yaşlı... ölüm kimseyi beklemez," diye ekledi Bayan Honeycutt. "Zavallı kardeşim geliyor aklıma. En iyi yıllarında, kocası tarafından sinsice boğularak hayattan koparıldı..."

İşte şimdi tüylerim ürpermişti. "Lütfen Grayson'ın sadece uyandığını söyle," diye fısıldadım Henry'ye.

Henry sakinleştirici şekilde elimi sıktı. "Grayson sadece uyandı," diye temin etti. "Tüh. İkinize de bir süre önce bulduğum bir şeyi göstermek istiyordum... çok ilginç bir keşif."

Bir keşif daha mı? Benim dışımda herkes bir şeyler mi araştırmıştı? Bu konuda tembellik ettiğim için kendimi kötü hissediyordum.

Henry sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi gülümsedi.

"Bunu burada yine hava atarak paten görünümünde koridorlarda dolaşırken tesadüfen buldum."

Güldüm ama fazla uzun sürmedi çünkü Bayan Honeycutt örgüsünü indirdi, bize doğru dönüp düşünceli bir şekilde baktı. "Eskiden ben de ölümden korkardım. Ama bence insan korkmamalı. Sadece öbür dünyaya yüzüyorsun..." Daha kadın konuşurken odadaki renkler değişti, mobilyaların ve duvar kâğıtlarının üzerindeki renkli desenler soldu; odaya soğuk, durgun bir ışık süzüldü. Sanki tavan cama dönüştü, oda genişledi; çiçekler, papağanın kafesi ve birçok süs biblosu havada uçuyordu ve saydam bir hal aldılar. Altımızdaki sandalyeler yok olup giderken Henry'ye sıkıca sarıldım. Bayan Honeycutt koltuğunda yanımızdan süzülerek geçerken bize neşeyle el sallıyordu. Oturma odası yavaşça ama belirgin şekilde bir tür akvaryuma dönüşüyordu. Mobilyalar yok oldu, duvarlar geri çekildi; koridora açılan kapının gitgide uzaklaşmasını biraz panikle izliyordum. Henry'ye bir şeyler söylemek istedim ama ağzımdan sadece baloncuklar çıkmaya başladı; oda hava yerine aydınlık suyla dolmuştu.

İşte şimdi gerçekten korkmuştum.

"Ölmenin ta kendisi..." Bayan Honeycutt'ın neşeli sesini duyuyordum. Belli ki benim aksime konuşabiliyordu ama ne koltuğu ne de kendisi görünüyordu. Onun yerine yanımızdan harikulade parıldayan balıklar geçiyordu; sanki birisi onları suya gümüş bir mürekkeple çizmiş gibi şeffaftılar. Bayan Honeycutt'ın sesi uzaktan, "Ölümden korkmuyorum, sadece

bedeninle vedalaşmak zorunda kaldığın andan korkuyorum," dedi. "Son nefesini aldığın an."

Bu an, benim için gelmiş görünüyordu. Hemen... bir dalgıç ekipmanına ihtiyacım vardı... veya solungaçlara... İmdat!

Henry'ye doğru bir bakış attım. Aynı paniği onun yüzünde de gördüm ve kendimi daha kötü hissettim. Henry hiçbir zaman korkmazdı.

Geriye çekilmeye devam eden duvardaki kapıyı işaret etti. Artık başımla onaylayamıyordum, onun yerine elini bırakıp mümkün olduğunca hızlı şekilde kapıya yüzdüm. Az öncekine kıyasla, şu an nefes alamıyordum, oysa bunun bir rüya olduğunu ve suyun altında yardımcı gereçler olmadan da nefes alınabileceğini biliyordum. Ama bunu başaramıyordum.

Zaten bu alışılmış su değildi; aksine sıvı, serin bir ışık gibiydi. Ne soğuk ne de sıcaktı, evet, ıslaklık bile hissettirmiyordu.

"Sonra kendini bırakıyorsun ve öbür dünyaya göçüyorsun." Bayan Honeycutt'ın sesi çok uzaktan geliyormuş gibiydi ve kulağa, beni bir an sakinleştirecek şekilde çok mutlu geliyordu.

Ağzımı açtım ve suyun ciğerlerime dolmasına izin verdim. Hiç acı hissetmiyordum, su beni yerçekiminden bağımsız kılmıştı; balıklar gibi gümüş renginde parıldamaya ve beni istediğim yöne doğru, kötü şeylerin olmadığı başka bir dünyaya yönelten, sıvı ışığın bir parçası olmaya başlamıştım.

Henry'nin yüzü birden yanımda belirdi; kolumu tutunca kafam sert bir şeye çarptı ve sonra da sert bir şekilde popomun üzerine düşüp nefes aldım.

"Kahretsin!" dedi Henry. Kapının koridor tarafındaydık ve üzerimizde, Bayan Honeycutt'ın rüyasından bir damla su bile yoktu. Henry kapıyı kuvvetli bir şekilde kapatırken, tuhaf bir üzüntü hissettim. İçerisi dışarının aksine o kadar huzurluydu ki...

Henry beni kaldırmak için elini uzattı. "İyi misin?" Yüzü her zamankinden solgundu. "Sanki... sanki kendini ölüme terk etmiş gibi görünüyordun."

"Evet, sanırım öyle oldu." Hâlâ nefes almaya çalışmakla meşguldüm ve öksürmek zorunda kalmadığıma şaşırmıştım. "Belki ölüm o kadar da kötü değildir. Belki de gerçekten, sadece her şeyin huzurlu, aydınlık ve iyi olduğu başka bir dünyaya yüzüp gidiyorsundur."

Henry omuzlarımı kavradı. "Ölmeyi istermiş gibi konuşma, Liv. Beni korkutuyorsun." Beni göğsüne çekti. "Sana ihtiyacım var," diye fısıldadı saçlarımın arasından.

Birden boğazım düğümlendi ve cevap vermekte zorlandım. Aslında özgün bir cevap olmadı, çok sıradandı: "Benim de sana."

Kollarımı boynuna dolayıp onu öptüm. Sonuçta bu da bir tür cevaptı ve sanırım çok da kötü sayılmazdı.

Henry sessizce iç çekti ve beni kendisine daha da yaklaştırdı. Kısa bir an için aklımda, yaklaşan yarıyıl tatilini hatırlatan utangaç bir ses belirdi ama onu hızla uzaklaştırdım. Henry böyle sıkıntılı düşüncelere fırsat tanımayacak kadar güzel öpüşüyordu. Her ne kadar tatile çok az kalmış olsa da ve ayrıca...

"Bayan Honeycutt gerçekten ölmedi, değil mi?"

"Hayır, korkma. Sadece bazen rüyasında öldüğünü görüyor," diye fısıldadı Henry ve bu, konu hakkında düşünmemi bırakmamı sağlamıştı. Bunu Boyun-Okşama-Yöntemiyle çok iyi başarıyordu, bence bunun için patent almalıydı. Bıraktığı etkinin farkındaydı çünkü kısa bir an omzunun üzerinden bir bakış atmak için öpüşmemizi bölerken, hoşnut bir şekilde gülümsüyordu.

Bu beni maalesef gerçek dünyaya döndürdü.

Tekrar bana döndüğünde, "Bana bir şey göstermeyecek miydin?" diye sordum.

"Öyle mi yapacaktım?" Henry dikkatle ağzıma bakıyordu ve tekrar boynuna atlamamak için kendimi zor tutuyordum. Ama sonra ne zamanın ne de ortamın bunun için uygun olduğunu fark etti.

Üzgünce iç çekerek elini boynumdan çekti ve beni sırtım ona dönük olacak şekilde çevirdi. "Şuradaki kapıyı görüyor musun?"

Ona yaslanırken başımla onayladım. Bana sarılmasıyla, kendimi az evvel suyun içinde olduğum gibi güvende hissettim.

Henry'nin bulduğu şeye bakıyordum. İç açıcı sarı ahşap bir kapıydı ve kapı kasasının üzerindeki oval levhada yazdığına göre, "Küçük Kardeş'in Yün Ambarı" adında bir dükkâna aitti.

"Bu kapı hep burada mıydı?" Şimdiye kadar hiç fark etmemiştim ama buraya geldiğimde hep acelem olurdu. Küçücük, renkli örgü ipiyle kaplanmış kapı koluna ve kapının iki yanına koyulmuş ayçiçeği saksılarına hayran kalmıştım; renkli halkaları olan örgüyle kaplanmışlardı. Camında kıvrımlı harflerle yazılmış bir yazı vardı: *Tek ihtiyacınız olan sevgi ilmekleri atmak*. Ve altında, *İçeriye buyurun ve rüyalarınızın yününe kavuşun*, yazıyordu.

"Bu dükkân göründüğü kadarıyla Bayan Honeycutt'ın olabilir."

"Kesinlikle." Henry beni bıraktı, koridorda sağı solu kolaçan etti ve gizlice parıldayan enerji alanlarını kurduktan sonra tekrar yanıma geldi. "Sadece Arthur'un hastane yatağında sıkılıp burada bir yerlerde dolaşmadığından emin olmak istiyorum," diye açıkladı. Sonra tekrar yün dükkânı kapısını işaret etti. "Paspastaki şu baş harfleri görüyor musun? M.H.'nin Muriel Honeycutt'a, Bayan Honeycutt'ın kardeşine ait olduğundan eminim. Belli ki rüyasında kızlık soyadından vazgeçmemiş."

Örgüyle kaplanmış kapı koluna dokundum. Evet, bu kardeşine tamamıyla uyuyordu. "Bayan Honeycutt, Muriel'in her şeyi örgüyle kapladığını anlatmıştı, hatta bisikleti bile." Bir an tereddüt ettim. "Ama kadın öldüyse, kapının arkasında ne olabilir ki? Yoksa..." Ümitle Henry'ye baktım. "Yoksa kardeşi sadece Bayan Honeycutt'ın kâbuslarında mı öldü?"

Henry başını salladı. "Hayır, Muriel gerçekten 1977 yılında ölmüş, bunu araştırdım. *Gerçek hayatta,*" diye ekledi ufak bir gülümsemeyle ama hemen tekrar ciddileşti. "Uykusunda ölmüş, sözde astımı yüzündenmiş ama Bayan Honeycutt hep ölümüne eniştesinin sebep olduğundan şüphelenmiş. Adam da Muriel'in ardından siroza yakalanmış."

Çiçekli yastığıyla Alfred'le karşılaşmamızı ve Bayan Honeycutt'ın gözlerindeki korkuyu düşündüm ve öfkeyle başımla onayladım. Adamın siroz olmasına kalpten sevinmiştim.

"Bayan Honeycutt'ın, sürekli bu adamla ilgili kâbuslar görmesi ne kadar korkunç." Üzüntüyle kapının boyalı ahşabını okşadım. "Onca yıldan sonra bile, kapıları bu kadar yakın olduğuna göre, iki kardeş birbirini gerçekten çok sevmiş olmalı. Bu, Muriel'in dükkânına verdiği isimden de belli oluyor: Küçük Kardeş'in Yün Ambarı; çok tatlı, öyle değil mi?" Elbette aklıma Mia gelmişti ve yoğun duygusallıktan dolayı ağlamadan önce, hemen tekrar Henry'ye doğru döndüm. "Ama ölen birisinin kapısının kalmış olması tuhaf." Koridora göz attım. "Acaba buradaki kaç kapının sahibi ölmüş olabilir?"

"Hiçbirinin," diye cevapladı Henry kesin bir şekilde. "Konu da bu zaten: Biri öldüğünde, kapısı da onunla birlikte yok oluyor."

Ona kuşkuyla baktım. "Bunu tam olarak nereden biliyorsun?"

"Tom Holland'ı hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Geçen yıl bir araba kazasında ölen çocuk mu?"

"Evet." Okula geldiğimde, Tom Holland'ın ölümünün üzerinden birkaç ay geçmişti ve bu olayı sadece Gizemli'nin blogundan okumuştum. Tom, Anabel'in Arthur'dan önceki erkek arkadaşıydı ve bir süre, araba kazasının aslında bir tesadüf olmadığından veya dolaylı yoldan iblisin bir işi olduğundan kuşkulanmıştım.

"Tom Holland'ın dikkat çekici, nostaljik bir asansör kapısı vardı; yarım ay şeklinde, süslemeli sürgülü kapısı ve üzerinde hani asansörün hangi katta olduğunu gösteren ve saate benzeyen gösterge tablosundan olan asansörlerden. Onu birkaç kez ziyaret etmiştik, Arthur ile ben." Henry hafifçe öksürdü. "Muhtemelen Arthur daha fazla etmiştir. Sadece... bilgi edinmek için."

Arthur ile Henry'nin bir zamanlar koridorlarda birlikte dolaşmış olmaları neredeyse düşünülemez bir şeydi. Ama üzerinden çok zaman geçmemişti. Doğrusu o zamanlar Arthur henüz kötülüğüyle ün salmış biri değildi; sadist eğilimleri ve dünyaya hâkim olma hevesi sonradan ortaya çıkmıştı.

"Demek öyle," dedim. "Bilgi edinmek için. Elbette. Zaten ben de devamlı eski kız arkadaşlarının rüyalarında geziniyorum."

Henry sırıttı. "Sahi lafı açılmışken... Rasmus'un kapısını bir yerlerde gördün mü?"

Ah, hayır! Bu konuyu açmayacaktım. Bugün olmazdı.

"Tom Holland'ı ve kapısını anlatıyordun," diye hatırlattım Henry'ye.

İç çekti. "Doğru. Tom'un kapısı öldüğü gece kayboldu. Daha sonra da hiç görmedik. Ve aynı şey geçen ağustos ayında vefat etmesiyle birlikte eski bina görevlimizin kapısına da oldu. İnsanlar öldüğünde kapıları da yok oluyor."

"Zaten mantıklı olan da bu," dedim. "Ölüler rüya görmez. Ama Muriel'in kapısı neden hâlâ burada? Ölümünün üzerinden yıllar geçmiş."

"Bununla ilgili uzun süre düşündüm." Henry burnunun üstünü ovuşturdu. "Bunun için sadece tek bir açıklama bulabildim ve bu oldukça çılgınca."

"Sorun değil, seni hastanede ziyarete gelirim ve elektroşok esnasında elini tutarım," diye teskin ettim.

Henry hafifçe gülümsedi. "Diyelim Bayan Honeycutt haklı ve zavallı Muriel, doğal yolla ölmek yerine, Alfred tarafından bir yastıkla boğularak öldürüldü, tam da..."

Bilinçli olarak duraksadı, tıpkı az evvel Grayson'ın yaptığı gibi ama bu sefer ne demeye çalıştığını anlamıştım.

"Rüya gördüğü esnada demek istiyorsun," diye tamamladım cümlesini.

"Kesinlikle," dedi Henry. "Bu yüzden bu rüya..." Omuz silkti. "Bunun için uygun ifadeyi bulamıyorum."

"Durmuş. Tıpkı bir saat gibi. Ya da eski bir gramofon plağı gibi." Düşünceli bir şekilde altdudağımı kemiriyordum. "Belki rüya görürken öldüğünde böyle oluyordur." Düşünüyordum. "Ya da sadece uyurken öldürüldüğünde."

"Öyle ya da böyle," dedi Henry. "Gerçek şu ki Muriel öldü ama kapısı hâlâ burada."

"Asıl soru kapının arkasında ne olduğu." Tüylerim tekrar ürpermişti.

"Bugün öğrenmek istediğim tam da bu." Henry elini kapı koluna koydu.

Korkuyla ona bakıyordum. Tamam, işte *şimdi* gerçekten aklını kaçırmıştı. "Ölü birinin rüyasına giremezsin! Bu şeye benzer..." Yutkundum. "Ayrıca kişisel bir eşyasına ihtiyacın var."

"Son günlerde ne yaptığımı sanıyorsun?" Henry'nin ağız kıvrımları yukarı kalkmıştı ama gülümsemesi her zamanki gibi özgüvenli değildi. "Bayan Honeycutt bana Muriel'in vaftiz zincirini verdi, bu yeterince kişisel olmalı."

"Sana onu *verdi mi*?" diye tekrarladım şaşırarak.

"Doğrudan vermedi," diye itiraf etti Henry ve zinciri avcuna sakladı. "Ama yokluğunu hissetmeyecek diyebilirim." Belli ki ayrıntıya girmeye niyeti yoktu.

Kolunu kavradım. "Lanet olsun Henry! Bunu yapamazsın! Lütfen! Oraya öylece giremeyiz!"

"Şimdilik sadece ben gireceğim. Sen burada kalacaksın. Birisi nerede olduğumu bilmeli, her ihtimale karşı..." Henry bana ciddi bir şekilde baktı. "Dikkat et Liv. Bunu ayrıntılı bir şekilde düşündüm. Bu kapının arkasında ne olduğunu öğrenmeliyiz. Bizim için yeni imkânlar sağlayabilir."

"Ya da seni öldürebilir," diye fısıldadım ama Henry ikna olmayarak kapıyı açmıştı. Bir gürültü duyduğumu sandım ama görünürde hiçbir şey yoktu. Elim hâlâ Henry'nin kolunu kavrıyordu. "Bu öbür tarafın ana kapısı olabilir."

"Ah, bugün çok dramatiksiniz, Bayan Silber," dedi Henry alaycı bir şekilde, bir an tereddüt etti. Sonra derin bir nefes aldı. Kibarca ama kararlı bir şekilde elimi kolundan çekti. "Şimdi içeri giriyorum. Sonra okulda görüşürüz ve sana Muriel'in yün dükkânındaki özel indirimleri söylerim," dedikten sonra eşikten geçti. Onu durdurmak isterken elim havada kaldı.

Dik kafalı şey!

Ama onun oraya yalnız girmesine asla izin veremezdim. Kapı kapanmadan hemen önce, gözlerimi sıkıca kapayıp nefesimi tuttum ve büyük bir adımla, bilinmeze doğru Henry'nin peşinden gittim.

Bir an hiçbir şey olmadı, sonra onun çaresizce iç çektiğini duydum.

"Gözlerini açabilirsin Liv," dedi kapı arkamızdan kapanırken. "Hâlâ hayattayız. En azından öyle sanıyorum."

Gözlerimi açtım. "Ah! Denizdeyiz!" Önümüzde, üzerinde günbatımı yüzünden pembe bir çizgi olan, durgun su vardı. Kesinlikle mükemmeldi. "Ama ya bu deniz değilse?" diye sordum hafifçe histerik bir ses tonuyla. "Bu öbür taraf da olabilir. Tıpkı şairin dediği gibi: Sonsuzluğun kıyısında..."

"Bence daha ziyade Clevedon sahili, meleğim," dedi Henry ve sağ tarafı, denize uzanan büyük, eski moda bir iskeleyi işaret etti. Her zamanki gibi rahat görünüyordu ama dikkat edildiğinde sesindeki hafif huzursuzluk kesinlikle fark edilebiliyordu. "Sanırım Somerset'teyiz." Hafifçe gülümsedi. "Peşimden öbür tarafa gelmiş olman çok tatlı bir davranıştı, Liv. Ama şu an, dışarıda nerede olduğumuzu bilen kimsenin olmadığını biliyorsun, öyle değil mi?"

Evet belki biraz düşüncesiz davranmıştım. Olsun. Dışarıda, Henry'nin bir daha döneceğinden emin olmadan öylece bekleyemezdim. Nedense koridora çıkan kapıya bakındım. İşte orada... hemen rıhtım duvarındaydı. Şimdi rahat bir nefes aldım.

Henry kolunun birini omzuma atıp denize baktı. "Görünüşe göre Muriel, Alfred yastıkla geldiğinde güzel bir rüya görüyormuş."

"Bu avutucu bir düşünce," demek istedim ama tam o anda bir ses duydum. Tiz bir çığlık, telaşlı sesler ve köpek

havlamaları; sesler gittikçe yükseliyordu, sanki birisi hemen yanımızda bir radyo açmıştı. Ve sonra Henry, günbatımı ve deniz yok oldu ve karanlıkta kaldım.

Sadece hâlâ ses vardı.

Uyandığımı ve dışarıdaki koridorda deli gibi havlayanın Buttercup olduğunu anlamam bir dakikamı almıştı.

Annemin uykulu bir sesle, "Ne oldu?" diye sorduğunu duydum. "Şişşt, Butter! Aman Tanrım!"

Yorganı bir kenara atıp ayağa fırladım ve hışımla odamın kapısını açtım. İlk gördüğüm, Grayson'ın kapı eşiğinde şaşkın halde duran Florence'tı ve eliyle ağzını kapamıştı. İkinci gördüğüm ise tüylerdi. Siyah tüyler ve yığınlaydılar.

Bir an için dizlerimin beni taşıyamayacağından korktum ama Florence ve annemi geçip Grayson'ın odasına ulaşmayı başardım. Aman Tanrım, Grayson birden ortadan kaybolmuştu ve papağan da...

Grayson öfkeyle, "Bu da ne, toplantı mı var?" diye homurdandı. Odasının ortasında duruyordu ve mobilyaların, halının ve kendi üzerinde duran tüyleri toplayıp çöp kovasına doldurmakla meşguldü. Hayatta olduğunu gördüğüm için çok rahatlamıştım ve neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım.

"Tanrı aşkına!" Ernest üzerinde kareli bir pijamayla kapıdan kafasını uzattı. "Bu siyah şeyler nereden geldi?"

Butter hâlâ heyecanla tüylerin arasında zıplıyordu ama hiç değilse havlamayı kesmişti. Onun yerine hapşırıyordu.

"Şoke oldum," dedi Florence, hâlâ eliyle ağzını kapıyordu. "Her yerde tüyler..."

"Bunun için tüm evi çığlıkla ayağa kaldırmana gerek yoktu." Grayson ona kızgın bir şekilde bakıyordu. Bunu doğrularmış gibi, şimdi bir de Mia odasından çıkmış, gözlerini kırpıştırarak kargaşaya şaşkınlıkla bakıyordu.

"Bundan yüzlerce var." Annem yerden bir tüy aldı ve onu elinden kapıp, "Dokunma! Bunlar tehlikeli!" diye bağırmak istedim.

"Şüphesiz." Grayson sinirlenerek ofladı. "Uyandığımda kapım açıktı ve vantilatör en yüksek kademede çalışıyordu. Tüyler her tarafta uçuşuyordu. Bunu görmemeniz için onları toplayacaktım ama elbette Florence kıyameti koparmadan edemedi. Sanki korku filminde oynuyor."

Florence öfkeyle derin bir nefes alırken, Grayson bana kısa bir bakış attı ve soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı. Çaresizce omuz silktim. Bacaklarımın beni taşıyabileceğine hâlâ güvenemediğim için gardırobuna yaslanmıştım.

Florence, "Benim yerimde olsaydın ve tuvalete giderken kardeşinin odasından yığınla tüyün uçuştuğunu görseydin ne yapardın?" diyerek kendini savundu. "Gecenin bir yarısı! Ne yaptın, içeride karga mı öldürdün?"

Şaşkınlığını üzerinden atmış olan annem Grayson'ın kuş tüyü yorganını havaya kaldırıp silkeledi. "En azından tüyler yorgandan değil," diye belirtti.

Keşke öyle olsaydı. Ama hangi kuş tüyü yorganda siyah tüyler olurdu ki?

Ernest başını kaşıdı. "Tamam, bu şey odana nasıl geldi Grayson? Bu bir tür şaka mı?" Nedense o anda Mia'ya baktı. "Ya da bir eşek şakası mı?"

Mia öfkeyle burnundan soludu. "Bu aptal şey kesinlikle aklıma gelmezdi. Benim şakalarım komik."

"Evet, Bay Kıvrık kesin şimdi gülecek," diye mırıldandı Florence.

"Özür dilerim Mia," dedi Ernest. "Şu an sadece biraz şaşkınım."

Şaşkın olan yalnızca o değildi.

Grayson dişlerini sıktı ve tekrar bana bir bakış attı. Ona yardım etmek isterdim ama bir açıklama uyduramıyordum; oysaki aklıma hep bir şeyler gelirdi. Doğruyu bile söyleyemiyorduk çünkü kahretsin ki burada ne olduğunu kendimiz bile bilmiyorduk.

Grayson, "Muhtemelen tüyler beni uyarmak isteyen, başka bir dünyadan gelen bir iblisin kanatlarına aittir," diyebilmeyi isterdi ama bu, kesinlikle babasının hoşuna gitmezdi.

Benim de hoşuma gitmezdi.

Grayson derin bir iç çekerek cevap vermekten kaçındı. "Yatağınıza dönün," dedi yorgun bir şekilde. "Ben burayı hallederim."

Ernest başını salladı. "Bunu yarın birlikte yaparız," dedi. "Ve sonra da, bu tüylerin nereden geldiğini buluruz." Annemin elinden tuttu. "Grayson, en iyisi misafir odasında yat." Esnedi. "Herkese iyi geceler."

Florence da mırıldanarak odasına çekildi. Sadece Mia birkaç saniye daha kaldı ve dikkatle bize bakıyordu. Kendimi sorularına hazırlamıştım ama Mia, tek kelime etmeden arkasını döndü ve Butter'la odasına doğru hızla ilerledi.

Grayson, Mia'nın kapısının kapanmasını bekledi ve sonra bana baktı. "Karnında bir kitabın bağlı olduğunun farkında mısın? *The Hotel New Hampshire*. İlginç."

Kahretsin. Kargaşada bunu tamamıyla unutmuştum. "Evet, güzel bir kitap, bir ara sen de okumalısın," dedim. "Diğerlerine, buradaki şeyleri," etraftaki tüyleri gösterdim, "nasıl açıklayacağını düşündükten sonra."

Grayson yine iç çekti. "Önce ne olduğunu kendim anlayabilsem yeter."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama konuşmama izin vermedi. "Hayır, söyleme Liv! Birisi... bilmiyorum! Ama mantıklı bir açıklama olmalı. İçerisinde iblisin olmadığı bir açıklama."

"Elbette," dedim ve tüyleri toplamasına yardım etmek için eğildim. "Çünkü iblis diye bir şey yok."

20.

Kendimce "İblis tüyü banyosu" olarak adlandırdığım gün, sevindirici şekilde olaysız geçmişti. Tüyleri topladıktan sonra, benim aksime Grayson tekrar uyumayı başarmıştı ve sabah mutfaktaki otomatik kahve makinesinin yanında buluştuğumuzda, hem yeterince dinlenmişti hem de oldukça neşeliydi.

Oysa ben iki fincan espresso'dan sonra bile neredeyse hâlâ ayakta uyuyacak durumdaydım. Ve neşeli olmak için de bir sebep göremiyordum. Son günlerde karşılaştığım birkaç tüy, yılan ve çözülmemiş bilmeceler bana fazla gelmişti. Grayson birkaç tüyü şeffaf bir buzdolabı poşetine koyup ceketinin cebine saklarken, tüylerim hemen tekrar diken diken olmuştu.

"Onları çöpe atmalısın," dedim. "Ve neden bu kadar sinir bozucu şekilde neşelisin? Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?"

"Henüz değil! Ama her delil, bizi gerçeğe biraz daha yaklaştırıyor," dedi Grayson ve çantasındaki buzdolabı poşetini imalı bir şekilde hışırdattı.

Neşeli bir şekilde ıslık çalarak (her ne kadar yanlış da olsa "Sherlock Holmes'ün jenerik müziğini çalıyordu) evden çıktı.

Onunla tekrar, akşamüstü basketbol antrenmanı için eşyalarını almaya geldiğinde karşılaştım. O kadar acelesi vardı ki sadece kulağıma hızlıca, "Ne bulduğuma çok şaşıracaksın," diye fısıldayabildi ve gizemli bir şekilde gülümsedi.

Yılan hakkında bir şeyler bulmuş olmasını diledim. Bu bana, tüm açıklanamayan olaylardan en korkuncu gibi geliyordu. Arthur hâlâ hastanedeydi ama sağlam haber kaynakları olanlara göre (Gizemli!) bugün taburcu olacakmış.

Müdire Cook okulda hiç yılan olmadığını temin etmesine rağmen, çok sayıda öğrencinin, dolabını açarken tereddüt ettiğini görmüştüm. Hatta Emily, biber gazını hazırda tutuyordu.

Beni gördüğünde suratını astı. "Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyorum: Dolapta saklanan zehirli bir yılan mı yoksa yandan şapşal şapşal bana bakan gözlüklü bir kobra mı?" Biber gazını bana çevirdi. "Sıkayım mı?"

"Elinin kırılmasını istiyorsan, hiç durma," dedim.

"Ah, doğru ya, sen karate biliyorsun." Gözlerini devirdi. "Ama sorun değil, anlaşmazlıklarımı şiddetle çözmüyorum, bunun için IQ'um çok yüksek."

"Kung-Fu," diye düzelttim. "Ve hangi anlaşmazlık? Seninle bir anlaşmazlığımız yok, sadece birbirimize katlanamıyoruz. Ayrıca çok yorgun görünüyorsun... son günlerde kötü rüyalar mı görüyorsun?" Bunu söyleyecek son kişi

olmalıydım; gözaltlarım bugün beni ne yazık ki ayıltamayan Espresso gibi simsiyahtı. Ama Emily bunu yüzüme vurmak yerine, kısa bir an yutkundu.

"Kedi otu çayı yardımcı olur," dedim hemen. "Ve olayları olduğu gibi kabul etmek de işe yarar."

İşte şimdi Emily bir ayrıcalık yapıp anlaşmazlığını memnuniyetle şiddetle çözeceğe benziyordu. "Seninle aynı çatı altında yaşamak zorunda olduğu için Florence'a çok üzülüyorum," diye tısladı, okul dolabının kapağını sertçe çarpıp hızla uzaklaştı. Yazık olmuştu, oysa daha ona rüyasında matematik ödevi yapmayı sevip sevmediğini soracaktım.

Son derecede yorgun olmama rağmen okul gününü iyi atlatmıştım. Belki de bunda Arthur'un yokluğunun da etkisi vardı; sürekli birinin, bir alkış sesiyle zombiye dönüşüp beni merdivenlerden aşağı iteceğinden korkmam gerekmemişti.

Ama okuldan sonra bu rahatlığım sona ermişti çünkü evimizin sokağına döndüğümde, Matt bana aceleyle el sallayarak ve gülümseyerek spor arabasıyla yanımdan geçip gitti ve böylece bana tekrar, tek sorunumun aslında sadece iblisler, tüyler ve yılanların olmadığını hatırlattı. Son zamanlarda şu Rasmus olayının affedilemez bir şekilde üstünü örtmüştüm ama gün ışığı ve Matt'in arabasının arka farları karşısında artık bu konuyu, dün gece koridorda yaptığım gibi zihnimin derinliklerine başarıyla itemiyordum. Belki de öpüşüyle aklımı dağıtan Henry burada olmadığı içindi.

Yarıyıl tatiline sadece dört gün kalmıştı ve Henry'nin söylediğim yalana ne kadar üzüleceğini düşündüğümde, mideme ağrı saplanıyordu. Kimse kendisine yalan söylenmesini istemez, özellikle de kız arkadaşı tarafından. Ve kendim bile sebebini anlamıyorken, neden sadece doğruyu söylemediğimi ona nasıl anlatacaktım?

Evet, muhtemelen Henry benim hâlâ bakire olduğumu düşündüğünde, kendini gerçekten de biraz üstün görmüştü ve evet, belki de bakışları bu yüzden gerçekten de bazen acıma dolu ve alaycıydı. Ama zavallı, aşağılık duygularında boğulmuş ve bu yüzden bir sevgili uydurmak zorunda kalan biri olduğumu öğrendiğinde ne hissedeceğini düşünmek bile istemiyordum.

Belli ki Mia aşkın insanı aptala dönüştürdüğü konusunda haklıydı. En azından insana aptalca şeyler yaptırıyordu. Ve kötü yanı da, yaş ilerledikçe bu durum düzelmiyordu. Bunu annem ve Lottie'de gözlemleyebiliyordum. Gerçi annem, Ernest'la tanıştığından beri oldukça ilerleme katetmişti ama abartılı bir düğün, tam da sadece aşk yüzünden tiksindiğin şeyleri yapmak kategorisine uyuyordu. Acaba annem, Sıçan ve adı kötü düğün listesi bekçisine çıkmış olan Pascal tarafından tertiplenmiş etkinliğin gerçekten nereye varacağının farkında mıydı? Çünkü eğer değilse, hiçbir şeyin garantisi yoktu. Annem ani taşınma faaliyetleriyle ünlüydü ve aklıma gelen en kötü senaryoda annem gelinliğiyle, Heathrow'un koridorlarında Sydney'ye veya Addis Ababa'ya veya şimdiye

kadar hiç yaşamadığımız bir yere kalkacak bir sonraki uçağı yakalamak için peşimizden koştururken, Ernest tıka basa dolu bir kilisede, çiçeklerle süslü masada bekliyordu.

Ve Lottie... Lottie artık tanınamayacak haldeydi. En son Charles'la konsere gitmişti ama adamın yaptığı U dönüşü, onu pek etkilemişe benzemiyordu. Hatta tam tersi söz konusuydu. Pazar akşamı Pascal'la Suffolk'a, düğün kutlamasının yapılacağı çiftlik sahibinin evine gitmişlerdi ve annem ile Ernest katılmadığı için (sebebi de Lottie'nin yeteneklerine tamamıyla güvenmeleriymiş) bu görüşme randevu gibiydi. En azından öyle görünüyordu: Karşılaştıklarında Pascal, Lottie'nin elini öptü ve gösterişli Mercedes-Cabriolet'sine kadar ona eşlik edip kapısını açtı.

Pazar akşamı Lottie'yi sürpriz bir şekilde (çiçeklerle!) ziyaret etmek isteyen Charles, öpücükten ve araba kapısının tutulduğundan bihaberdi ama Lottie'ye eşlik edeni öğrendiğinde kıskançlıktan deliye dönmüştü. Lottie'nin dönüşünü beklediğinde (ki bu çok uzun sürmüştü çünkü Pascal'ın düğün için yapılacaklar listesine, sözde romantik akşam ışığında mekânı inceleme de eklenmişti) Charles için biraz üzülmüştüm. Annem, Charles'a kırmızı şarap ikram etti ama bu bile keyfini yerine getirmedi. Önce şöhretlerinin ancak yarısı kadar çekici olan Fransızların, kadınlara insafsız davranmalarıyla tanınmalarına kızdı ve gür saçlarıyla övünmemeleri gerektiğini çünkü bunun genetik olduğunu, saçlarının yaşlılıkta azaldığının kanıtlandığını söyledi; sonra da endişelenerek

Fransızların dikkatsiz, kendini beğenmiş şekilde araba kullandıklarını ekledi ve kaza geçirmediklerinden emin olmak için, Lottie'yi cep telefonundan arayabilir miyiz diye sordu. En sonunda da olayı daha da abartarak, bütün Fransızların potansiyel bir kadın katili olduklarını ve Lottie'nin yabancı biriyle gitmesine izin verdiğimiz için çok tedbirsiz olduğumuzu öne sürdü. Başını üzgün bir şekilde eğerek, "Fransız aksanı ve kalp balonlar uçurma diplomasını, sıradan İngiliz bir dişhekimi elbette elde edemez," ve "Hayat, geç kalanı cezalandırır," gibi şeyler mırıldanmaya başladı.

Yine de Florence'ın, Lottie için savaşması gerektiğine dair tavsiyesini ciddiye almışa benziyordu çünkü sağ salim ve gayet keyifli bir halde eve döndüklerinde Charles'ın yüzünde hepimizi şaşırtacak şekilde geniş ve rahat bir gülümseme vardı ve Lottie'ye mükemmel göründüğünü söyledi (Lottie gerçekten de pembe yanaklarıyla ve parıldayan gözleriyle mükemmel görünüyordu). Ve ona, çarşamba günü onunla bir film galasına gelmek isteyip istemeyeceğini sordu. Çünkü filmin yardımcı oyuncusu yeni, parıldayan gülüşünü Charles'a borçluymuş. Lottie davetini heyecansız bir gülümsemeyle kabul etti.

Mia ve ben Lottie'ye şaşıyorduk. Gördüğümüz, yeni bir Lottie'ydi ve yeni Lottie, yeni rolünde, vamp bir kadın olarak her parmağında (ya da onun durumunda, iki elinde) adam oynatmaktan oldukça memnundu. Tek sorunu, film galası için giyecek bir şeyinin olmamasıydı.

"Erkekler bunu istiyor," dedi Lottie, öğleden sonra yine aynı saatte Florence'la mutfakta karşılaşmıştık ve masada oturup hâlâ sıcak olan scone'ların üzerine kaymak sürüyorduk. "Onları ne kadar sevdiğini göstermen baskı altında hissetmelerine neden oluyor. Hiçbir zaman kalbini altın tepside sunmayacaksın."

"Kesinlikle," diye onayladı Florence. "Oldukça klişe bir şey ama erkeklerin her zaman sportif bir meydan okumaya ihtiyaçları var. İşi onlar için kolaylaştırırsan ilgileri hemen kayboluyor."

"O zaman Gil Walker sapıklığın rekorunu kır'a bir aşk mektubu yazarsam, beni rahat bırakır mı?" diye sordu Mia.

"Hayır, o bırakmaz," dedim. "Ve Florence ile Lottie'nin seni etkilemelerine izin verme, onlar sadece geçici olarak biraz şey... hayal kırıklığına uğradılar. Erkekler bu kadar basit değil."

"En azından hepsi öyle değil," diye fikrini değiştirdi Lottie (bir an için yine eski Lottie'ye dönüşmüştü), Florence da burnundan soluyordu. "Romantizm duygunu koruyabilirsin Mia'cım."

Bu –Mia ve romantizm duygusu!– o kadar komikti ki, hepimiz kahkaha atmaya başladık ve neredeyse scone Mia'nın genzine kaçıyordu.

Tekrar konuşabildiğinde, "Charles veya Pascal... sonunda hangisini seçeceğin umurumda değil Lottie. Önemli olan bizimle Londra'da kalman," dedi.

Ama Lottie ciddileşmişti. "Öyle ya da böyle Almanya'ya döneceğim tatlım," dedi. "Sizden ve erkeklerden bağımsız olarak, kendi ayaklarımın üzerinde durmamın zamanı geldi."

"Ama bunu burada da yapabilirsin," diye inledi Mia. "Bunun için taşınman gerekmez ki!"

Lottie iç çekti. "Oberstdorf'ta hayatımı zar zor sürdürebileceğim bir işim olacak. Orada sürekli kalabileceğimden şüpheliyim. Ama öncelikle orada yaşamayı deneyeceğim." Üzüntüyle dudağını büzmüş halde ona bakan Mia'ya marmelatı uzattı. "Orası çok güzel; dağlar, inekler, göller... Beni ziyarete geldiğinizde orayı seveceksiniz. Hem daha vakit var, bir süre daha buradayım," diye ekledi. "Kalan her günün en iyi şekilde geçmesini sağlayacağım!"

"Bu doğru bir tutum," dedi Florence ve Lottie ona ışıldayarak baktı.

"Aynen, zaman geçtikçe değişiyoruz," dedi heyecanla.

Florence, Lottie'yi baştan aşağı süzdü. "Yeşil elbisem sana olabilir. Eğer onu sinema galası için ödünç almak istersen?.."

Mia'yla birbirimize baktık. Florence ile Lottie artık arkadaş olmuşlarsa ve birbirlerine elbiselerini ödünç veriyorlarsa, gerçekten de değişiyorlardı. İlerlerleyen zamanlarda neler olacağı gerçekten merak uyandırıyordu.

Bu konuda uzun süre derin düşüncelere dalamayacak kadar yorgundum. Ve Grayson'ı beklemeyi düşünmeme rağmen bu akşam erken yatmaya karar verdim. Ama yeni edindiğim

alışkanlığımdan ötürü uyumadan önce aralarında *The Hotel New Hampshire* da olan farklı eşyaları vücuduma kemerle bağlamayı başardım. Aklım yerindeyken son düşündüğüm şey, Anabel ile Henry'nin henüz yatmayacaklarıydı. Belki onlar uyuyana kadar, fark edilmeden Matt'in kapısına varabilirdim. Sadece öylesine. Ne olacağını görmek için.

Ama vücudum uykuya ihtiyaç duyduğunda olduğu gibi ilk önce uzun, derin bir uykuya daldım ve sonunda rüya görmeye başladığımda, bir şeylerin yolunda olmadığını hemen fark ettim.

Yeşil kertenkeleli rüya kapımdan eser yoktu. Onun yerine, kumda antik görünümlü bir iskelenin ayakları yükseliyor ve denize uzanıyordu; arkamda bir rıhtım duvarı, yanında da körfezi kapayan kayalar vardı ve daha arkada da ağaçlar ile evler görüyordum. Bu görüntüye aşinaydım; Henry'yle dün akşam keşfettiğimiz, akşam güneşi vuran, küçük sahildi. Tam burada durmuştuk ve koridordaki ses beni uyandırmadan önce denize bakıyorduk. Şüphesiz bu, vefat etmiş Muriel Honeycutt'ın rüyasıydı ve neden burada olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Birçok kez başka birinin rüyasındayken uyanmıştım ama bir sonraki uykuya dalışımda, kendimi tekrar kendi rüyamda buluyordum. Ta ki bugüne kadar.

Yabancı bir rüyada olmamın yanı sıra bir ölüye ait olması yeterince huzursuz ediciydi ama daha da kötüsü beni bekliyordu: Buradan dışarı çıkmanın bir yolu yoktu.

Bunu bir saat sonra kendimi bitkin halde kumun üzerine bıraktığımda anlamıştım.

Henry'yle birlikte içeri girdiğimiz ve tekrar koridora çıkan kapı ortadan kaybolmuştu. Dün rıhtım duvarında gömülüydü ama şimdi, ne kadar çaresizce onu arasam da hiçbir yerde yoktu.

Son bir saattir aklıma gelen her şeyi denemiştim. Her yöne farklı hızlarda koştum ve birkaç metre sonra kendimi yine başladığım yerde buldum. Bir aslana dönüştüm, denizde yüzdüm, taşlar attım ve bağırarak yardım istedim. Ama hiçbir bir şey değişmedi. Dalgalar kuma yavaşça vurmaya devam ediyordu, hafif su şırıltısı ve aynı yerde uçan martıların bağırışları dışında hiçbir şey duyulmuyordu. Güneş bir santim bile batmamıştı. Sanki zaman durmuştu ve kapı kayıptı, öyle de kaldı.

Gerçekten hapsolduğumu yavaş yavaş kabul etmeye çalışıyordum. Neredeyse kırk yıl önce ölmüş bir kadının rüyasında kapana kısılmıştım.

Kuma uzandım ve gökyüzüne çaresizce baktım.

Dışarı çıkmanın tek yolu olarak aklıma uyanmak gelmişti.

Neyse ki işe yaramıştı. Yatağıma oturduğumda içim minnet doluydu. Bir an Muriel'in günbatımı rüyasında tıkılı kalmanın nasıl olacağını hayal ettim. Ayaklarının altında sürekli kum olacaktı ve birkaç martının dışında konuşacak kimse yoktu... Buna kimse uzun süre katlanamazdı.

Ayağa kalkıp tuvalete gittim. Odama dönerken, evin sakin olup olmadığına baktım. Spot dışında herkes huzurlu bir şekilde uyuyordu ve kediyi sokak kapısından dışarı saldıktan sonra rahatlamış halde yatağıma uzandım ve neredeyse hemen uykuya daldım.

Kendimi tekrar Muriel'in sahilinde bulmak için.

Bu sefer kapıyı bulmaya çabalamadım. Hemen kuma oturup kollarımı dizlerime doladım ve sakin kalmaya çalıştım. Bu sonsuz günbatımı senaryosu, bana artık huzurlu ve etkileyici gelmiyordu; aksine sıkıntılı şekilde endişe vericiydi. Koridoru tüm tehlikeleriyle birlikte bu kadar özleyeceğimi düşünmezdim.

Neden iyi olup olmadığına bakmak için Grayson'ın odasına kafamı uzattığımda onu uyandırmamıştım ki? Bir eli yanağının altında huzurlu bir şekilde uyuduğu için kıyamamıştım ama şu an kendime bunun için kızıyordum. Burada hapsolduğumu birisine söylemeliydim. En iyisi tekrar uyanmaktı ve...

"Demek buradaydın!" dedi hemen arkamda birisi.

Çenemi dizime vurdum, sessizlikte aniden birisinin sesini duyduğum için çok korkmuştum. Ama gelen sadece, üzerimden bana gülümseyen Henry'ydi.

"Geç kaldığım için özür dilerim," dedi ve beni ayağa kaldırmak için elini uzattı. Görüntüsü beni hiç bu kadar memnun etmemişti; zekâ parıltısı saçan gri gözleri, ağzının kenarlarındaki çukurlar ve sanki bir kasırga tarafından buraya

getirilmiş gibi duran karmakarışık saçları. İki saniye boyunca ona hayranlıkla baktım ve sonra arkama döndüm.

Tanrı'ya şükür! Muriel'in sarı kapısı rıhtım duvarında parıldıyordu, sanki hiç yok olmamıştı, içim ferahlamıştı. Yani gerçekten kapı vardı. Ve sonunda buradan çıkabilecektim.

Yoksa?

"Senin de burada hapsolmuş olabileceğini çok geç anladım," dedi Henry.

"*Senin de* derken?" Kot pantolonumun üzerindeki kumları silkeliyordum. Artık Henry ve daha da önemlisi kapı burada olduğu için, kotun üzerimde iyi durup durmadığını kontrol edecek kadar rahatlamıştım.

"Uykuya daldığımda ben de kendimi burada buldum." Sanki Henry buna çok sevinmiş gibiydi. Oldukça neşeli görünüyordu. "Dün Muriel'in rüyasında etrafa bakınırken senin gibi uyandım. Bu akşam tekrar burada olabileceğimi tahmin etmiyordum. Şaşkın suratımı görmeliydin. Neyse ki öngörülü biri olarak, vaftiz künyesi takmıştım, bu sayede bu kapıdan dışarı çıkabildim." Bana dikkatle bakıyordu. "Anlaşılan sen çıkamamışsın."

Başımı salladım. "Bende kapı bile yoktu. Ve inan bana, dışarıya çıkabileceğim hiçbir yol yoktu. Tek yol uyanmaktı. Ama uykuya daldığımda, tekrar buradaydım."

Bu, Henry'nin daha da hoşuna gitmiş gibiydi. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye sordu.

"Artık her gece sahilde olmak zorunda olduğum anlamına mı?" diye sordum.

"Hayır, buna mecbur değilsin," diye sakinleştirdi beni. "Buradan çıktığında, her şey tamamıyla normale dönüyor, bunu az önce denedim."

"Zaten sende şu vaftiz künyesi var," dedim ve gergin şekilde kapıyı sarstım. "Bunu kendim denemek isterim."

Henry yanımdan elini uzattı, kolu bastırıp kapıyı açtı. "Buyurun!" Koridoru işaret ediyordu.

"Teşekkür ederim." Koridora çıktığımda ve Henry sarı kapıyı arkamızdan kapadığında, rahatlamış halde derin bir nefes aldım. "Bana soracak olursan, günbatımlarını gerçekten gözümüzde büyütüyoruz."

21.

"Lanet olsun, Anabel'i izimle irlik omasına ikna tmeye az almıştı," dedi Grayson ağzı dolu bir şekilde. "Şu ılan ize iraz zaman azandırırdı."

"Kusura bakma ama ne yazık ki oburca bilmiyorum," dedim ve Grayson'ın önündeki, Lottie'nin kıymalı pırasalı çöreğinin olduğu tabağı burnunun altından çektim. Grayson protesto edercesine homurdandı.

Salı akşamıydı ve Grayson, Henry ve ben önerisini kabul etiniş, bu sefer Bayan Honeycutt'ın rüyası yerine, gerçek hayatta bir kriz toplantısı için buluşmuştuk. Buna karşı çıkmamıştım, gerçekten gece buluşmalarına bir ara vermeliydim. Burada kimse ortadan kaybolmuyor ve çiçekli yastıklı katilleri rahatsız etmiyordu ki zaten onlara ihtiyacımız da yoktu. Ayrıca burada yığınla lezzetli yiyecek vardı ve Grayson araştırma yolculuğu yüzünden akşam yemeğini kaçırdığı için on beş dakikadır buzdolabında bulabildiği tüm yiyeceklerden tıkınıyordu.

"Ne bulduğunu anlatmadan sana çörek yok," dedim sert bir şekilde. "Ve lütfen, Arthur'u durdurabileceğimiz bir şey bulduğunu söyle."

"Evet, bu iyi olurdu." Henry minik bir basketbol topunu parmaklarının arasında dolandırıyordu. Geldiğinden beri aşırı gergindi. "Arthur," boğazını temizledi, "kesin bir şey planlıyor. Ve istemesem de itiraf etmeliyim ki onu düşündüğümde içim ürperiyor."

Arthur bugün tekrar okula gelmişti ve bandajlı koluyla, eve dönen bir savaş kahramanı gibiydi. Belli ki diğerlerinin gözünde zaten öyleydi. En azından Persephone'nin cinnet getirme olayının üstünü kapatmış ve zehirli yılan ısırığını atlatmıştı, bu yüzden herkes onu, dünyanın en cesur insanı olarak görüyordu. Sanki Arthur, Frognal Academy'nin öğrencilerini ölümden kurtarmak için kendini fedakâr bir şekilde yılanın önüne atmış gibi davranıyorlardı.

Birçok kız, özellikle de yaşları küçük olanlar, önceleri Arthur yanlarına yaklaştığında neredeyse bayılacaklardı ama bu hafta sonundan itibaren, artık internet sitesine sahip resmi bir Arthur-Hamilton-Fan kulübü ve yazdırılabilir Arthur Kartları vardı. Kesin Persephone de gizli bir üyesiydi.

O gün Arthur'la sadece bir kez karşılaşmıştım ve etrafı, koleksiyon kartlarına imza isteyen kızlarla çevriliydi. Bu durum onu pek heyecanlandırmış gibi görünmüyordu, aksine sanki tüm bunları son derece sıkıcı buluyordu ama onun

bu haline duyduğum sevinç kısa sürmüştü. Daha doğrusu kafamda, üzerime kırk koleksiyon kartı hastası kıkırdayan zombi kızının yürüdüğüne ve beni parçalara ayırdıklarına dair bir korku senaryosu oluşana kadar. Bu Arthur'un kesinlikle hoşuna giderdi.

Kahramanlığına tapınma stresinin arasında Henry ve Grayson'la baş başa kalmayı başarmıştı.

Bu konuşmaya katılamadığım için kızgındım, özellikle de ikisi bana tam olarak konunun ne olduğunu anlatmadıkları için.

Grayson sorduğumda, "Her zamanki şeyler işte, her an korkunç şeylerin olmasını sağlayabilirmiş ve bunda en iyi arkadaşlarını da kayırmazmış falan filan," diye cevap vermişti.

Akşama doğru ayrıntılardan bilinçli olarak bahsetmediklerinden emin olmuştum, muhtemelen oldukça korkunç bir ölüm şekliyle birlikte adım geçtiği içindi. Ya da ortada başka bir şey vardı. Ama her ne kadar her zamanki gibi rahat görünmeye çalışsalar da, Arthur'un söyledikleri Henry ve Grayson'ı oldukça korkutmuştu.

"İblisle ilgili oldukça ilerleme katettim." Araştırmasında edindiği yeni bilgileri bize tekrar anlatmaya başladığında, Grayson'ın ne dediğini nihayet çöreği olmadan anlamaya başlamıştık.

Öncelikle içerisinde tüylerin olduğu poşeti havaya kaldırdı. "Marabut. Hav tüyü, siyaha boyanmış. El sanatları mağazasında yüz gramı yirmi beş sterline satılıyor, toptan

fiyatı daha düşük. Ama size şunu söyleyebilirim, yüz gram tüy zaten oldukça fazla."

Marabut, şimdi anlamıştım. İyi, gerçi bu, tüylerin Grayson'ın odasına nasıl girdiğini açıklamıyordu ama en azından doğrudan öbür dünyadan buraya üflenmediklerini bilmek yeterince rahatlatıcıydı. İblislerin, korkunç kanatlarının tüylerini el sanatları dükkânından almak zorunda olmaları ciddiye alınacak bir şey değildi.

Ve Grayson'ın elde ettikleri bununla kalmıyordu.

"Sizi ayrıntılarla sıkmak istemem ama görünüşe göre, yarın KanlıKılıç66'yla görüşeceğim," dedi ve ağızlarımızın açıldığını görünce, bariz şekilde mutlu oldu. "Korkmayın, tehlikeli bir durum değil. Adam Islington'daki bir huzur evinde bakıcılık yapıyor ve sesi telefonda çok kibar geliyordu."

"Tanrı aşkına, adama ne anlattın da seninle görüşmeyi kabul etti?" Grayson'a sert bir şekilde bakıyordum.

"Dediğim gibi, sizi ayrıntılarla sıkmak istemiyorum." Grayson mütevazı şekilde gülümsüyordu. "Psikolojik duyarlılıkla, insanlarla ilgili çok şey başarılabileceğini ve bunun için insanların rüyalarına girilmesi gerekmediğini tekrar vurgulamak istiyorum." Bir an duraksayıp iç çekti. "Ya da şanslıydım. Bazen *Star Wars*'un birinci filminden gerçek boyutta bir savaş droid robotuna sahip olmak bir avantaj olabiliyor. Neyse işte umarım yarın size KanlıKılıç66'nın romanının, Anabel'in iblisiyle bağlantısını bildirebileceğim.

Bu arada adamın gerçek ismi Harry Triggs ve nereli olduğuna gelince: Tadaaaa! Liverpool'lu."

"Tıpkı tarikatı kuran çatı tamircisi gibi." Bu kulağa hoş geliyordu. En azından bir ilerlemeydi.

Ama Henry pek iyimser değildi. "Anabel için çok geç olduğundan korkuyorum," dedi ve kaşlarını çattı. "En iyisi Anabel'in desteği olmadan Arthur'la başa çıkmak. Arthur yılan ısırığının üstesinden geldiği için, Anabel, iblisin onu affettiğine inanıyor ve korkarım, bu konuda tecrübe kazanacak bir sonraki kişi de aramızdan biri."

"Hâlâ Arthur'un dolabına yılanı koyanın Anabel olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum.

Henry omuzlarını silkti. "Başka kim olacak ki? Böyle bir şeyi yapabilecek kadar deli olan kimseyi tanımıyorum."

Bu konuda şüphesiz haklıydı.

Henry somurtarak, "İblisin bizi cezalandırmak istediğini düşündüğü sürece, bizim için Anabel de Arthur kadar tehlikeli," diye öne sürdü. "Kafasındaki seslerin ona bundan sonra ne fısıldayacağını kim bilebilir."

"Umarım yılanlarla ilgili bir şey fısıldamaz," diye mırıldandım.

"Ama Anabel'e ihtiyacımız var," dedi Grayson. "Ve eminim, tüm bu iblis saçmalığının kocaman bir yalana dayandığını öğrenirse..."

Henry lafını bitirmesine izin vermedi. "Hâlâ Anabel'in sağlıklı bir mantığa sahip olduğuna ve ona güçlü kanıtlarla gittiğinde, takıntılarından hemen kurtulacağına inanıyorsun. *Ben* kesinlikle inanmıyorum." Alçak sesle konuşamaya devam ederken ayakkabısının burnuna bakıyordu. "Anabel'in, mezarlıkta elindeki hançerle Liv'in şah damarını kesmek istemesi hâlâ gözümün önünden..."

Bir an sustu, sonra başını kaldırdı ve gözlerini Grayson'a dikti. "Anabel'in rüyada yaptığı pek umurumda değil ama tekrar psikiyatri kliniğine giderse, önemli ölçüde daha güvende hissedeceğim."

Grayson başını salladı. "O kadar ilerleme katettim, şu an pes edemem."

"Peki ya Anabel'in iyileşmesi mümkün değilse?"

Henry kollarını göğsünde kavuşturdu ve ilk defa, Grayson'ın tüm bunları Arthur'a karşı Anabel'in desteğini almak için değil de kendini ondan kurtarmak için yaptığını düşündüm. Grayson'ı benden daha iyi tanıyan Henry bunu çoktan anlamıştı.

Bir süre sessizce bakıştılar.

"Bence denemeye değer," dedi Grayson. "Ayrıca bu yapabileceğim tek şey. Siz B planını uygulamaya geçebilirsiniz. Böylece C planına gerek olmaz."

"C planı ne ki?" diye sordum.

Henry ile Grayson bir an tereddüt etti.

Grayson belli belirsiz, "C planı, Arthur bizi ortadan kaldırmadan, onu ortadan kaldırmak," dedi ve Henry homurdandı.

Bakışlarım ikisi arasında gidip geliyordu. Benden bir şeyler saklıyorlardı.

Henry'yle kapıda vedalaşırken, "Lanet olsun, Arthur size gerçekten ne söyledi?" diye son kez şansımı denedim. Kulağına fısıldamam gerekti çünkü Florence iki metre uzaktaki gömme dolapta, belli ki çok derinlere saklanmış bir şey arıyordu. "Beni korumanız gerekmiyor; eğer yaptığınız buysa."

"Hayır, biliyorum, çelik gibi sinirlere sahipsin." Henry beni öptü ve Florence hemen hafifçe öksürdü, oysa aslında dolaba bakıyordu.

"Şu aptal Arthur sürekli keyfimizi kaçırıyor... Başka bir konudan bahsedemez miyiz? Haftaya cumartesiden mesela?" diye fısıldadı Henry. "Milo, Amy ve annemi havaalanına bıraktığımda, ev bize ait olacak." Nefesi kulağımın arkasını gıdıklıyordu. "Buna ne kadar mutlu olduğumu anlatamam. Ve sana yemin ederim, Arthur'u ve tüm bu iğrenç şeyleri unutmanı sağlayacağım."

Evet, söylediğim tüm yalanlar yığını üzerime çöktüğünde, kesinlikle her şeyi unutacaktım. Henry kollarının arasında nasıl gerildiğimi fark etmemişti çünkü Florence tam o an, bir koku kesesini coşkuyla havaya kaldırıp "Biliyordum!" diye bağırdı. Henry'nin soru soran bakışıyla birlikte, Florence ona bir açıklama yapmaya koyulmuştu ama doğruyu

söylemek gerekirse, tek kelimesini bile duymuyordum çünkü cumartesiyle ilgili endişelenmekle meşguldüm. (O güne kadar koku kesesinin kayıp olduğundan bile haberim yoktu.) Henry bana bir veda öpücüğü verdi ve beni evin holünde şoktan donakalmış halde bıraktı. Artık tek bir olasılığın kaldığını anlamıştım: Bu gece Matt'le şansımı bir kez daha denemeliydim ve bu sefer bilinçaltımın, bana sosis renginde korkunç şeyler giydirmesine izin vermeyecektim. Artık bu sorunu çözmeliydim.

Rüyasına girdiğimde Matt tuhaf bir uçuş rüyası görüyordu. Bu usulca sızdığım bir uçuş simülatörü değildi, aksine tamamıyla dolu ve her sırada, üçü cam taraflarında, dördü ortada olan on koltuklu bir uçaktı. Dışarıya bir bakış attım ve hafif uğultudan da anlaşıldığı gibi havada, bulutların çok üzerindeydik. Matt pilot değil belli ki yolcuydu. Onun ön tarafta, (bu sefer tatildeymiş görünümünde ve en az bir haftalık bir sakalla) koridor tarafındaki bir koltukta oturduğunu ve gazeteye bir şeyler karaladığını gördüm. Kırmızı rüya kapısı tuvalet kapısının hemen yanındaydı ve dikkat çekici rengine rağmen, pek göze çarpmıyordu. En azından, Matt'in olduğu gibi, doğrudan gözünün önünde değilse.

Bu rüyanın türünü belirlemek için, koridordaki orta sırada Matt'in arka çaprazında oturan şişman kadını yok ettim ve usulca yerine oturdum. Gördüğüm kadarıyla Matt rüyasında, uçakta olduğunu ve çapraz bulmaca çözdüğünü görüyordu.

Neden olmasındı? Bir keresinde tüm gece boyunca bir kitaplığı düzenlediğimi görmüştüm.

Her ne kadar ilk deneyimim illa tam dolu bir uçakta olmak zorunda değilse de, buradaki şartların pek de kötü olduğu söylenemezdi. Ama Matt oltaya geldikten sonra konumu değiştirebilirdim. En iyisi hostes üniforması giyip ona sormadan bir kadeh şampanya servis etmeliydim; gerçi bu oldukça klişe olurdu ama Matt'i rüyasında rahatsız etmezdi.

Hosteslerden biri servis arabasıyla koridorda ilerlerken ve Matt hâlâ dikkatle gazeteye bakarken, hemen harekete geçtim. Sadece bir saniye sürmüştü ve artık servis arabasını ben itiyordum. Kimse bu değişimi fark etmediği için kendimle gurur duyuyordum. Bu arada ortadan kaybolmasını sağladığım hostesten kesinlikle daha iyi görünüyordum. Sadece yüzümde tahminen dört kilo daha az makyaj olduğu için değil, aynı zamanda üniformayı da biraz değiştirmiştim. Artık daha kısa, derin dekolteliydi ve üste daha iyi oturuyordu; madem klişeydi, o zaman tam olmalıydı. Servis arabasının içeriğini, sadece birinci sınıf yolculara ikram edilen, içerisinde şampanya olan buz kovasıyla zenginleştirmiştim ve Matt'in yanında durup ona doğru eğilmeden önce, içimde sosis rengi bir iç çamaşırı yerine lacivert, dantelli bir sutyenin parıldadığından emin olmak için dekoltemden içeri bir göz attım.

"Bir kadeh şampanya ister misiniz, beyefendi?" diye sordum işveyle ve en cazibeli gülümsememi takındım. Hemen cevap vermeyince, "Ya da seçkin viski koleksiyonumuzdan bir

şey?" diye ekledim. "Burada yirmi beş yıllık, meşe fıçısında olgunlaşmış bir... Aman!"

Matt beni bileğimden kavradı ve yanındaki boş koltuğa çekti. Eliyle ağzımı kapadı. "Şişşt, konuşmayın, bir şey belli etmeyin, sadece beni dinleyin. Bu hayat memat meselesi."

Fal taşı gibi açılmış gözlerimle ona bakıyordum. Belli ki beni tanımamıştı.

"Bu uçakta teröristler var," diye fısıldadı. "Silahlılar ve muhtemelen üzerlerinde patlayıcı var."

"Ama bu imkânsız," dedim ve bir an gerçekten hostes olduğumu sandım. "Güvenlik kontrollerimiz çok sıkı ve..."

Matt kızgınlıkla başını salladı. "Güvenlik elemanı satın alınabilir ve bunu tartışmak için artık çok geç. Al!" Gazetesinden bir sayfa kopardı ve böylece aslında çapraz bulmaca çözmediğini, onun yerine sayılar ile harfler not ettiğini anladım. "Bunlar şu ana kadar tespit edebildiğim teröristlerin oturduğu koltuk numaraları. Bu kabinde altı tane var. Ama tahminen üst katta da adamlar var. Sizin göreviniz pilota bilgi vermek. Umarım uçakta bir uçuş harekât uzmanından fazlası vardır."

"Ah..." Biraz şaşkına dönmüş halde kâğıdı alıp rulo yaptım. Bu tür bir rüyaya pek alışık değildim. Teröristlerin bir uçak kaçırdığı filmlerde ya uyuyakalırdım ya da kanal değiştirirdim. Ama çoğunlukla filmin sonunda herkesi kurtaranın uçuş harekât uzmanı olmadığını bilirdim (ya da en

azından sonunda hayatta kalan herkesi değil); aksine bu, uçakta tesadüfen bulunan cesur bir sivil, emekli bir polis veya yeni travma geçirmiş eski bir FBI ajanı olurdu. Çoğunlukla yanında cesur bir hostes de olurdu ve ya uçaktan atılırdı ya da kurşun yarası yüzünden kanamadan ölürdü. Belki en iyisi filmde kesinlikle tam vaktinde sancıları tutan ve büyük kargaşanın ortasında doğum yapan hamile kadına dönüşmekti; o genelde hayatta kalırdı...

"Ne bekliyorsunuz?" Matt sabırsız bir şekilde bana bakıyordu. "Pilot yardım istemeli. Ve benim de silah olarak kullanabileceğim bir şeye ihtiyacım var." Servis arabamdan bir viski şişesini aldı.

Ayağa kalkıp yolculara olabildiğince sakin gülümsemeye çalışarak ilerledim. Hımm, 64d koltuğunda oturan adam gerçekten şüpheli görünüyordu.

"Tamam," diye mırıldandım ve rüyayı, aksiyon filminden bir romantik dramaya nasıl dönüştürebileceğimi düşünmeye başladım. Romantik komedi de olabilirdi. "Bir konu daha var: Siz kimsiniz ve tüm bunları nereden biliyorsunuz?"

Matt kaba bir şekilde, "Bunun bir önemi yok," dedi. "Önemli olan tek şey buradan sağ salim çıkmamız."

Matt'in arkasında oturan yolcu, "Bu zor olabilir," diye lafa karıştı ve neredeyse kalbim duracaktı çünkü bu Henry'ydi. Önceden burada olmadığından kesinlikle emindim; oturduğu yerde M&M's tıkınan küçük bir erkek çocuğu vardı... eyvah!

Matt Henry'ye, "Sessiz olun," dedi. "Yoksa tüm eylemi tehlikeye atacaksınız."

"Anlamıyorsunuz," dedi Henry ve bana göz kırptı. O kadar yakışıklıydı ki bu gerçek bir film olsaydı kesinlikle başrolü kapardı. "Bu son derece seksi kostümün içindeki Liv, aslında MI6'dan bir gizli ajan ve ben de ortağıyım. Yani yalnız değilsiniz."

Bu arada yaşadığım şoku atlatabilmiş değildim ama yine de tekrar nefes alabiliyordum. Telaşla, kendimi ele vermeden bu rolden nasıl çıkacağımı düşünüyordum. En önemlisi sakin kalmaktı. Henry benim rüyaya sızdığımdan emin olamazdı; Matt benimle ilgili rüya görüyor da olabilirdi. Bu nedenle Henry'ye kaşlarımı çatarak baktım. "Ne dediğinizin farkında mısınız? Benim adım Marianne Dashwood ve ajan değilim. Ve siz de muhtemelen akıl hastasısınız."

"Kadının pilota gitmesine izin verin," diye tısladı Matt. "Ne kadar zamanımızın kaldığını bilmiyoruz."

"Liv, Marianne Dashwood benim Jane Austen romanımdaki bir karakter." Henry ayağa kalktı ve doğrudan yüzüme baktı. Servis arabası aramızda durduğu için mutluydum. Ve yanağıma bir ben veya dişimin arasına bir boşluk kondurmayı akıl edemediğim için kendime kızdım; bu tür ufak şeyler insanı son derece değiştirdiği için hemen tanınmazdım.

"Akıl hastası falan mısınız?" İsmi, Matt'in bilinçaltı da bu kadar güzel uydurmuş olabilirdi, bu yüzden olabildiğince

kibirli bir yüz ifadesi takınmaya çalıştım. "Jenny Auster diye birini tanımıyorum ve şimdi izin verin de kokpite gideyim!" Arkama dönüp topuklu ayakkabılarımla koridorda ilerlemeye başladım. Servis arabasını bariyer olarak Henry'nin önünde bıraktım. Yine de peşimden geliyordu.

"Liv, beklesene!"

"Bana böyle hitap etmeyi bırakın!" Kahretsin! Bu kişinin ben olmadığımı, Matt'in bu utanç verici şekilde baştan çıkarıcı üniformanın içine soktuğu bir Rüya-Liv olduğunu düşünmesi için ne yapabilirdim ki?

Düşünebildiğim tek çözüm dikkat dağıtmaktı. Aklıma ilk olarak yan panelde bir delik açmak geldi ama bu senaryonun devamının, hayal gücümü aşacağından korktum (keşke bu tür filmleri daha dikkatli izleseydim!), bu yüzden bir sonraki fikrimi uygulamaya koydum. Durdum ve korkudan fal taşı gibi açılmış gözlerle rastgele bir yolcuyu işaret ettim.

"Adamda bir bomba var!" diye olabildiğince yüksek sesle bağırdım ve iyi niyetli birkaç kişi de hemen bağırmaya başladı. Koltuklarından kalktılar ve hatta gösterdiğim zavallı adam da kalktı. Henüz sakin olanlar da iki saniye sonra, tavan kapaklarından oksijen maskeleri çıktığında panikledi. Henry bile kısa bir an için gözünü benden ayırdı ve ben de bu anı fırsat bilip kendimi yandaki boş koltuğa attım ve çabucak inci küpeler, yeşil göz kalemi ve Kraliçe II. Elizabeth'in saç şekline sahip Gertrude teyzeye dönüştüm.

Henry etrafına arayan gözlerle bakarak ilermeye başladı.

Gertrude teyze, orta sırayı silindir gibi acımasızca ezerek (yüz kilo olmanın kesinlikle bir avantaj olduğunu fark etmiştim) tuvalete ilerledi. Kırmızı kapıya ulaştığımda, son kez etrafa bakındım. Henry ortalarda yoktu. Onun yerine koltuğunun üzerine çıkmış, "Sakin! Sakin olun!" diye bağıran Matt'i gördüm. Belli ki kırık viski şişesini boynundan kavrayarak havaya kaldırması pek yardımcı olmuyordu. Ama bu mükemmel bir dikkat dağıtıcıydı. Aceleyle kapıyı açtım, koridora çıkıp arkamdan kapıyı kapadım.

Gertrude Teyze'nin bedeninde mümkün olduğunca hızlı bir şekilde paytak paytak bir sonraki köşeye ilerledim ve sırtımı duvara yasladım. Lanet olsun! Gerçekten ucuz kurtulmuştum.

Kahretsin, Henry'nin, Matt'in rüyasında ne işi vardı? Yoksa beni oraya kadar takip mi etmişti? Duvarda yavaşça yere kayarken kendi halime dönüştüm ve ellerimi yüzüme kapadım. Başıma daha kötüsünün gelemeyeceğini mi düşünmüştüm? Anlaşılan yanılmıştım. Tek umudum, Henry'nin...

"İyi denemeydi," dedi ve böylece son umudum da yok olup gitti. Bir anda yanımda nasıl belirdiğini sormadım. Ayağa kalkmadığım için gelip yanıma oturdu.

"Selam," diye fısıldadım.

"Selam." Yüzündeki ifadeden ne düşündüğünü anlamak zordu; her ne kadar gülümsüyor olsa da, eğlenmişten başka her şeye benziyordu. Gri gözleri beni baştan aşağı süzdü. Kendi

bedenime dönüşürken kıyafetime pek önem vermemiştim; üzerimde dün akşam giydiğim kot ve annemin, eşyalarının arasından yeni ayırdığı ve benim de hemen kaptığım, önünde "Feminizm ayıp bir şey değildir" yazan beyaz bir tişört vardı.

Elbette Henry'nin bakışı bu yazıya takıldı. "İlginç. Özellikle de az evvel her porno filmde saygı görecek bir hostes üniforması giyen biri için."

"Porno konusunda pek bilgim yok. Ama beğendiğine sevindim." Küstah olmak istememiştim, aksine başımı göğsüne dayayıp ağlamak istiyordum ama gururum buna izin vermiyordu.

Henry iç çekti. "Lütfen, az evvel olanları bana açıklar mısın?"

Ona üzgün bir şekilde baktım. Keşke o kadar kolay olsaydı. "Bu... uzun bir hikâye."

"Zamanım var," dedi Henry ve bacaklarını uzattı.

"Evet, belli oluyor. Beni gizlice takip edecek kadar zamanın var." Birkaç duyguyu aynı anda hissetmek ne kadar da tuhaftı. Suçluluk, utanç ve bir de öfke...

"Ben seni takip..."

"Ettin." Sözünü bitirmesine izin vermedim. "Ve tıpkı jakuzi rüyasında peşine takıldığımda bana ettiğin gibi sitem etme hakkına sahibim!" Bir an için aklıma Henry'nin B.'nin yanında suya girdiğini getirince öfke duygusuna tutunmayı

başarabildim. "Sonrasında, rüyayı gerçek hayattan ayırmayı öğrenmem gerektiğine dair bir şeyler söylemiştin..."

"Evet, doğru." Henry'nin sesi biraz soğuktu ve öfkem geldiği hızla yok olup gitti. Dalgın şekilde ellerine bakıyordu. "Bu hayatımın en kötü anıydı. Tüm o saçmalıkları, ileri gittiğimi kendime bile itiraf edemediğim için söylemiştim. Babamla ilgili sorunu çözmek için, bazı şeyleri... hayatında sevdiğin biri olduğunda yapmayacağın şeyleri yapmaya hazırdım. Rüyada bile olsa yapılmayacak şeyler. Ama o kadar kafayı takmıştım ki seni bile kaybetmeyi göze almıştım. Ve bunun için çok üzgünüm." Son cümleyi neredeyse mırıldanmıştı.

Gözyaşlarımı tutmaya çalışıyordum. B.'yle ilgili olay için onu çoktan affetmiştim. Bu konuyu özellikle şu an tekrar deşerek çok adice davranmıştım. Bu iki durum, aslında birbiriyle kıyaslanamazdı. Yapmak istediğim şey şu an bana oldukça kötü geliyordu. Henry hiç değilse her şeyi kardeşlerinin iyiliği için yapmıştı; bense incinmiş gururumu kurtarmaya çalışıyordum.

"Ben de üzgünüm," dedim kendimi zorlayarak.

"Peki, ne için üzgünsün?" diye sordu Henry, sesi tekrar normale dönmüştü. "Lütfen, bana şu herifin rüyasında ne aradığını anlat Liv. Onu bu kadar çok mu beğeniyorsun? Çünkü bana, sanki onu baştan çıkarmak istiyormuşsun gibi geldi."

"Zaten istediğim de buydu." Sesim güçlükle çıkıyordu. Kocaman yutkundum ama boğazımdaki düğüm bir türlü geçmek bilmiyordu.

Henry'nin gözleri koyulaştı. "Bu ilk ziyaretin değildi, öyle değil mi?"

Başımı iki yana salladım ve Henry'nin bakışı benden uzaklaşıp boşluğa yöneldi.

"Hayır. Ama Matt'i beğendiğim için falan değil," diyebildim. "Aksine çok kasıntı biri, en azından ben öyle düşünüyorum." Sesim çizgili sincabımınki gibi çıkıyordu ama umurumda değildi. Henry'nin yüzündeki acıklı ifadeye dayanamıyordum. En azından bakışı tekrar bana yönelmişti.

"Sadece kitabı bende olduğu için uçuş simülatöründe uçmayı öğrenebilecektim ve sen de belki bu sayede, bir pilot olmadığımı anlamayacaktın," diye baklayı ağzımdan çıkardım.

Henry, muhtemelen şaşkınlıktan, kaşlarını çattı.

"Güney Afrika'da hiç erkek arkadaşım olmadı," dedim biraz daha net ama hâlâ iki kat yavaşlatılmış bir sesle. "Şimdiye kadar hiç erkek arkadaşım olmadı. Sürekli taşınıyorduk ve bir erkekle bir şey yaşayacak zamanım olmadı. Ve dürüst olmak gerekirse buraya gelmeden önce erkekler pek ilgimi çekmiyordu; sanırım bu karşılıklıydı. Seni tanıyana kadar Mia gibiydim. Aşağılık duygusu ve kendinden şüphe etmek bana tamamıyla yabancıydı. Bu yüzden bu duygular beni adeta ele geçirdi... tıpkı larvanın içine bırakılan ve sonra kontrolü ele

geçiren uzaylılar gibi. Bana o kadar acıyarak bakıyordun ki ben de Rasmus'u uydurdum. Yani ben değil, uzaylılar. Ama sen sürekli düşüncelerinde beni başka kızlarla kıyasladığında, benim hiçbir şey bilmiyor olmamdan nefret ediyordum. Seni başka birisiyle kıyaslarsam kendini daha az üstün görebileceğini düşündüm. Ve Rasmus'u uydurunca da..."

"Dur!" dedi Henry ve bu çok iyi olmuştu çünkü acilen nefes almam gerekiyordu. Muhtelemen yüzüm morarmıştı. Ama tuhaf bir şekilde rahatlamış hissediyordum.

Hem de Henry tek kelime etmese bile. Sadece parıldayan gri gözleriyle bana bakıyordu ve ben de ona bakıp bir şey söylemesini bekliyordum. Ama bir şey söylemedi. Sadece çenesinin bitimindeki kaslar, sanki bir şey çiğniyormuş gibi hareket ediyordu.

"Pretoria'da köpek bakıcılığı yapıyordum," diyerek sessizliği böldüm. "Komşularımız Wakefields'ların Rasmus adında bir köpeği vardı. Aklıma ilk gelen isim buydu."

Henry altdudağını ısırdı.

"Dolaşmaya çıkardığım diğer köpeğin adı Sir Barks Alot'tu," diye ekledim ve Henry kontrolünü yitirdi. Sesli bir şekilde soluyordu.

"Tanrım, Livvy, beni bitiriyorsun," dedi ve sakinleşmeye çalıştı.

"Bilerek yapmıyorum." Artık her şeyi söylediğime göre, gözyaşlarına boğulmak istemeliydim. Ama tuhaf şekilde, boğazımdaki düğüm kaybolmuştu.

Henry bana başını sallayarak bakıyordu. "Tanrı aşkına, bu fikre nasıl kapıldın? İlişkimizde kompleksleri, güven sorunu ve kaybetme korkusu olan benim."

"Ama çok kez cinsel ilişki tecrübesi yaşamış olan da sensin."

"Çok kez!" Henry burnundan soluyordu. "Bu doğru değil. Senden önce birkaç ilişkimin olması, seks uzmanı olduğum anlamına gelmez. Ve seni kimseyle kıyaslamıyorum çünkü seni kıyaslayacağım her kız, senden kötü olacaktır." Sesi yumuşadı ve yanağıma dokunmak için elini uzattı. "Hep senin beni beklemiş olmanın bir mucize olduğunu düşünüyordum ve şu Rasmus'u duyduğumda, kıskançlıktan neredeyse ölecektim."

"Haklı olarak! Karnını okşadım." İçim, duyduğum rahatlama duygusu yüzünden sanki kaynıyordu. Ve mutluluktan. Henry'nin elini tuttum ve onu öptüm. "Seni seviyorum Henry! Ve o kadar aptal olduğum için çok üzgünüm."

Henry'nin gözleri yeniden parıldadı. "Evet, öyle de olmalısın," dedi kaşlarını çatarak. "İlk deneyimini şu ahmak Matt'le yaşamak istemeni asla affetmeyeceğim."

Ama beni öpmek için eğildiğinde, beni çoktan affettiğini biliyordum.

Dedi-kodu

★ BLOGU ☆

Frognal Academy'nin en iyi Dedikodu blogunda okulumuzun en yeni skandal ve dedikodularını bulabilirsiniz.

HAKKIMDA:
Adım Gizemli; aranızdayım ve tüm sırlarınızı biliyorum.

GÜNCEL ETKİNLİKLER

25 Mart

Bugün ortalığı neşelendirmek için kısa alıntılar yapacağım; kimsenin kesinlikle haberdar olmadığı ama Gizemli'nin blogunda yer alan şeyler. Eyvah! Bazılarının üzerinden çok zaman geçti ama kesinlikle güncelliklerini yitirmemişlerdir.

"Gabriel'in dili salyangoz hissi yaratıyor." (Persephone Porter-Peregrin)

"Sutyeninin altında sadece tahta üzerinde bezelyeler var." (Gabriel'in, Persephone'nin göğüsleri hakkındaki yorumu)

"Bu çocuktan daha yüksek IQ'ya sahip olan ton balıklı sandviç yedim." (Bay Daniels'ın Jasper Grant hakkındaki yorumu)

"İddiaya varım, kıçı ağzından güzel kokuyordur." (Jasper Grant'in Bay Daniels'ın ağız kokusu hakkındaki yorumu)

"Hep alçakgönüllü ve kibar olduğu için insanın aklına gelmiyor ama Grayson'ın egosu, Hazel Pritchard'ın koca poposu kadar büyük." (Emily Clark)

"İnsanın içinden kızı her gördüğünde kişnemek geliyor, öyle değil mi? Grayson'ın yerinde olsam, ben de ondan ayrılırdım." (Hazel Pritchard)

"On yıl önceki hali olsa, onunla da ilişkiye girerdim." (Bay Vanhagen'in, Müdire Cook hakkındaki yorumu)

"Kafayı yemişler! Aptal bir çalı için amma da yaygara kopardılar!" (Liv Silber'in İngilizler hakkındaki yorumu)

"Evine gitsene sen." (İngilizlerin, Liv Silber hakkındaki yorumu)

Ve son olarak, dün okulun tuvaletinde kulak misafiri olduğum: "Keşke şu lanet olası yılan, yu-

murtalarını ısırsaydı." Grayson Spencer'ın Arthur Hamilton hakkındaki yorumu.

O zaman size, linç kurulunu toplamakta iyi şanslar dilerim.

Görüşürüz

Gizemli'niz

NOT: Kimseyi korkutmak istemem ama farz edelim Arthur Hamilton'ın dolabındaki yılan, polisin ve Müdire Cook'un bizi inandırmaya çalıştığı gibi bir öğrenci şakası değildi. O zaman bu, bir yerlerde bir katilin serbest dolaştığı anlamına gelmiyor mu? Peki, sonraki kurbanı kim olacak? Yorumlarda, bu konuda istek yapılabilir.

Hahahahaha!

dedikodublogu.wordpress.com

22.

Lottie, Florence'ın aynasının önünde, kendi etrafında döndü. Yeşil elbise üstüne tam uymuştu.

"Bilmiyorum... bu biraz kısa değil mi?" Lottie kuşkuyla bacaklarına bakıyordu.

"Saçmalık. Yüksek topuklu ayakkabılarının yerine siyah çizmelerini giyersen, boyu çok güzel duracak," dedi Florence. Yatağında yüzüstü yatıyordu ve bembeyaz yatak örtüsünün üzerinde Mia'yla birlikte iki yanına yatmamıza itiraz etmedi. Şimdi üçümüz de aynı şekilde yatıyorduk; dirseklerimiz yatakta, çenemiz sağ avucumuzun üzerinde, gözlerimiz Lottie'deydi. "Çizmelerle mükemmel derecede şık duruyor ama abartılı görünmüyor."

"Gerçek bir moda uzmanısın." Lottie, Florence'a onaylayıcı bir gülücük attı. Sonra bir elini göğsüne koyup hayranlıkla bize baktı.

"Ah! Kendinizi bir görmelisiniz! Yan yana yatışınızı; gerçek kız kardeşler gibi! Artık birbirinizi sevmeye başladığınız için ne kadar mutlu olduğumu tahmin edemezsiniz."

Pardon? Lottie gözpınarındaki bir damla gözyaşını silerken, biz de ona şaşkınlıkla bakıyorduk.

"O zaman ben çizmeleri almaya gideyim," dedi Lottie neşeyle. "Peki, külotlu çorap? Siyah mı giyeyim yoksa ten rengi mi? Ah, en iyisi ikisini de getireyim, hangisinin daha iyi göründüğünü söylersiniz, olur mu? Bir yere kımıldamayın, hemen dönerim." Kapıda arkasını döndü. "Sadece havuçlu pastanın üzerine, hazırladığım sosu dökmeliyim ama çabucak biter."

Kendine ilk gelen Florence oldu. "Bakıcınız insanlar hakkında pek tecrübe sahibi değil," dedi.

"Bunu duydun mu Liv?" Mia, Florence'ın nakışlı yastıklarından birine yumruk savurup onu yataktan attı, böylece son günlerde elinden hemen hemen hiç düşürmediği Lottie'nin tabletine daha fazla yer açtı. "Gerçek moda uzmanı bizi sevmeye başladığını itiraf etmek istemiyor, oysa biz, onun odun büyük amcası Bay Kıvrık için vicdan yaptık."

Kıkırdadım. "Bunun için utanmamalısın, Florence. Yoğun duygulara savaş açmamalısın. Ve sevgi karşılıklıdır." Son söylediğimde gayet ciddiydim. Bu gece şu Rasmus olayı çözüldüğünden beri, her şeyi ve herkesi sevecek kadar iyi hissediyordum. Florence'ı bile. Ah, özellikle de, bir eli karamel rengindeki buklelerinin arasında öylece yatan ve bize öfkeli bakmaya çalışan Florence'ı. Yanağına abartılı bir öpücük

kondurdum. "Sabahları ettiğimiz tuvalet kavgalarımız olmasa, gerçekten büyük eksiklik hissederdim."

"Kesin daha iyi makyaj yapabilirdin," dedi Florence ve o da ciddi durmayı başaramadı. Gamzeleri ortaya çıkmıştı. "Boşuna heveslenmeyin. Hâlâ bu eve gelen en gıcık kişiler olduğunuzu düşünüyorum. Hemen yastığı yerden kaldır Mia."

"Birazdan," dedi Mia. "Hemen Gizemli'ye bir e-posta yazacağım. Onu deşifre ettiğimi bilsin."

"Ne?" diye bağırdım. Bu imkânsızdı. Çığır açan yeni şeyler biliyordu ama sükûnetle yatakta yatıyordu. "Ne zaman oldu bu? Anlat!"

"Sev-gi-li Gi-zem-li! Bugünkü blog makalen için çok teşekkür ederim," diye kışkırtıcı bir şekilde yavaşça okumaya başladı Mia, bir yandan da yazmaya devam ediyordu. "Bu, kimlik tespitim için gereken son yapboz parçasıydı."

"Ciddi misin, Mia?" Florence'ın sırtının üzerinden Mia'nın kazağını çekiştirdim. "Gerçekten Gizemli'nin kim olduğunu biliyor musun? Söyle çabuk!"

"Ah, saçmalık! Sadece blöf yapıyor." Florence aşağılayıcı şekilde kıkırdadı.

Mia bizden etkilenmeden yazmaya devam ediyordu. "Bu olayı çözerken gerçekten eğlendim. Sana pek hayran olduğum söylenemez, bu yüzden ne yazık ki bunun senin için bazı kötü sonuçları olacak. Ayrıntılarla ilgili bir ara tekrar yazarım. En derin saygılarımla, Özel Dedektif Mia Silber. Ve... gönder!"

"Mia!!!!" Florence'ın önünden Mia'nın yüzüne bakabilmek için, dirseklerimin üzerinde sürünerek biraz öne ilerledim. Oldukça memnundu. "Bildiklerini hemen anlatmazsan, altına işeyene kadar seni gıdıklarım."

"Onu rahat bırak. Söyleyemez." Florence kalkıp yatağa oturdu. Gamzeleri kaybolmuştu. "Kimse Gizemli'nin kim olduğunu bilmiyor. Küçük kız kardeşin, sadece kendisini önemli biri gibi gösteriyor." Cık cıklıyordu ve bu şekilde kısacık bir an için Sıçan'a çok benzemişti; bu çok ürkütücüydü. "Hâlâ çocuk olduğunu düşünüyorum Mia ama yine de böyle aptalca dedektif oyunları oynamayacak kadar büyüksün."

"Bazı şeyler için hiçbir zaman yeterince büyük olmazsın." Mia tabletin kılıfını kapayıp yatağa oturdu. "Elbette bu, kimliğini açıklamayan bir dedikoducunun blogu için geçerli değil." İç çekti. "Alçaklık yaşla değil aksine karakterle ilgili. Öyle değil mi... *Gizemli?*" Gözünü duygusuzca Florence'a dikmişti.

Bir an için odanın içinde çıt çıkmadı.

Sonra Florence gözümüze sokarcasına esnedi. "Bunu ben yazdım, öyle mi?" Arkasına yaslanıp gözlerini kapadı. "Rüya görmeye devam et."

"Ah, beni yanlış anladın Florence," dedi Mia kibarca. "Blog makalesini senin yazdığını söylemedim, sadece bana bugün son yapboz parçasını verdiğini söyledim."

Kaşlarımı çattım. "Evet, burada neler oluyor?"

Mia gözlüğünü ittirdi. Özel Dedektif Silber rolünde gerçekten harikaydı.

"Çıkar ağzındakini," dedim merakla.

Mia bana kocaman sırıttı. "Florence, Gizemli değil. O sadece Gi. Veya Zem. Ya da Li. Birini seç."

Derin bir nefes aldım. "Yani gerçekten birkaç kişi mi var?"

"Birkaç kişi değil, tam olarak üç kişi." Mia daha fazla soğukkanlı kalamadı. "Çılgınca, öyle değil mi? Başından beri birkaç yazar olduğunu düşünüyordum çünkü Gizemli her yerde olamazdı. Ama kişi çemberini daraltmak çok zordu. Ve size, herkesin ağzını aramanın ne kadar şey... yorucu olduğunu anlatamam. Ama ipuçları netti." Gözünü Florence'a dikti. "Yazılarında modayla ilgili ne kadar çok imalı söz kullandığının farkında mısın? Ortakların çok daha az tasvir kullanıyor."

Şaşkındım. Görünen o ki Mia, gerçekten de insanlığın en büyük bilmecesini çözmeyi başarmıştı. Kardeşimle gurur duyuyordum. Ve artık bazı şeyleri anlamıştım.

"Gizemli'nin bu yüzden düşünceleri sürekli değişiyordu," dedim. Mia'dan, hâlâ yatakta sırtüstü yatan ve durum karşısında müthiş derecede sakin görünen Florence'a döndüm. "Ve bu yüzden herkesten bahsediyordunuz. Muhtemelen birbirinizle de alay ettiniz. Çok akıllıca! Diğer iki kişi kim?"

"Neden bunu *bana* soruyorsun? Yoksa buna inanıyor musun?" Florence saçlarını örmeye başladı. "Sadece kardeşin söylüyor diye mi?"

Gözümü ondan ayırmıyordum. Bu kadar sakin kalmayı nasıl başarıyordu? "Evet, inanıyorum. Sadece kardeşim öyle söylüyor diye."

"Ve güçlü kanıtlarım olmasa böyle bir şeyi söylemeyeceğimi bildiği için," diye ekledi Mia.

"Şu kanıtları görmeyi çok isterim," diye alay etti Florence.

"E-postamın sana gelip gelmediğine bakmak istemez misin?" diye sordu Mia.

"Gizemli bu tür e-postaları muhtemelen her gün alıyordur." Florence sanki dinlendirici bir uykudan kalkıyormuş gibi otururken zevkle gerindi. Gerçekten inanılmaz derecede rahattı, hakkını vermek gerekirdi. Başka şartlar altında olsa Mia'nın teorisinden şüphe ederdim. "Muhtemelen gülmekten ölüyordur."

"Tamam o zaman, madem e-postalarını okumaya üşeniyorsun, bunu senin adına ben yapabilirim." Mia tableti tekrar açtı. "Bekle, birazdan hallederiz. Gizemli'nin posta kutusuna düşen e-postalar, otomatik olarak diğer üç adrese de iletiliyor, doğru mu? Senin gizli Gizemli posta kutundaki adın, Adelaide Hanley. Bence çok tatlı çünkü bu, büyükannenin kızlık soyadı."

Florence ürpermedi ama rahat gülümsemesi yavaşça yüzünden kaybolmaya başladı. İşte şimdi olmuştu.

"Ama tabii ki biraz aptalca... böyle kişisel bilgileri sahte e-posta adreslerinde kullanmamalısın," dedi Mia. Parmakları ekrandaki klavyede akıp gidiyordu ve bunu mu yoksa Florence'ın yüzündeki ifadeyi mi daha etkileyici bulmalıydım bilemedim. "Her ne kadar her hafta değiştirsen de, aynısı şifre için de geçerli. Evcil hayvan isimleri, doğum tarihleri, ev numaraları vs.'den oluşan bir kombinasyon gerçekten kullanılmamalı ama yine de... 172Spot97..."

"Yeter!" Florence tableti hızla elinden aldı ve bir an için, onu duvara fırlatacağından korktum. Ama sonra onu kucağına koydu. Yüzünde hırs, öfke ve belki de birazcık utanç vardı.

Florence Gizemli'ydi! Gitgide bunun ne anlama geldiğini kavrıyordum. Dedikodu blogundaki sayısız alçaklıklardan hangileri acaba Florence'a aitti? Benim hakkımda tüm o korkunç şeyleri yazan da o muydu?

Ah, kahretsin, lanet olası. Hissettiğim rahatlama, neşe ve herkese karşı taşan sevgi buraya kadardı.

"Bu arada seni biraz sevmeye başlamıştım," dedim kısık sesle.

"Ve bense ikinizin de tekrar gitmesini istedim." Florence o kadar ani kalktı ki Mia'yla yan yana geldik. Yine de Mia tableti çabucak yakalamayı başardı.

"Ne olmuş yani? Gizemli benim." Florence gözleri parıldayarak bize bakıyordu. "Siz, sadece biraz daha küçük ve sarışın olduğunuz için her şeyi yapabildiğiniz halde, ben hep mükemmel olmak zorunda mıyım? Bu evde sadece siz mi hata yapabilirsiniz? Ama doğru, siz yapınca bunu herkes şirin ve çekici buluyor ve şaka olarak görüyor. Ne yaparsanız yapın, babam ve Grayson sizi hemen affetmeye hazır. Her şey, her zaman etrafınızda dönüyor!" Buraya kadar sesi öfkeliydi ama şimdi sakinleşmişti. Bana suçlayıcı bir şekilde bakıyordu ve gözleri yaşlarla doldu. "Babamın gözünün sadece anneni görmesi yeterince kötü ama Grayson da kendi öz kız kardeşinin yerine, daha çok seninle vakit geçiriyor. Ve arkadaşları da sadece Liv'i görüyor; Liv ise benim varlığımı bile unutuyor."

"Senin Gizemli olduğunu ve haklarında hep böyle güzel şeyler yazdığını öğrenirlerse, varlığını kesin tekrar hatırlarlar," dedi Mia ve Florence şimdi ürpermişti.

Grayson'ın bütün arkadaşları için aynı şeyin geçerli olduğundan emin değildim. Kısık gözlerimi müstakbel üvey kız kardeşime dikmiştim. Bir zamanlar Grayson'ın arkadaşları arasında Arthur da vardı. Ve Gizemli'ye bilgi sağladığını itiraf etmişti. Yani bunun alamı, Florence'la Arthur ortak mıydı?

Mia kollarını göğsünde merhametsizce kavuşturdu. "Dedikodu blogunu, biz Londra'ya gelmeden önce yazmaya başladın, yani ikiyüzlü bir adi olmanı bize mal etme!"

Lottie dehşete düşmüş halde, "Mia!" dedi. Elinde çizmeler ve külotlu çoraplarla kapıda duruyordu ve duyduklarına inanamıyormuş gibiydi. "Burada neler oluyor? Daha az evvel sıkı fıkıydınız!"

"O Gizemli!" Mia, Florence'ı gösteriyordu. "Demin itiraf etti."

Lottie, Dedikodu blogundan haberdardı. Bizim hakkımızda bir şeyler yazıldığından beri her makaleyi okurdu, hatta bazen bizden bile önce. Ve hakkımızda kötü bir şey okuduğunda, bizden fazla sinirlenirdi. Bu yüzden inanmayarak kahkaha attı. "Böyle bir konuda şaka olmaz, sizi kurabiyeler! Florence'ın bu sinsi, alçak kişiyle bir ilgisi olamaz..."

Florence sözünü bitirmesine izin vermedi. "Lanet olsun, bu doğru. O sinsi kişi *benim*. Ve tüm bu korkunç şeyleri de ben yazdım." Artık gerçekten gözyaşlarına boğuldu.

"Hepsini değil. O sinsi, alçak kişilerden sadece birisin," diye düzeltti Mia, bu arada Lottie şaşkın halde Florence'a bakıyordu.

"Ama... ama sen... bir *meleksin*," diye kekeledi. "Aşevinde hayır işi yapıyorsun ve insan hakları ihlallerine karşı dilekçeler imzalıyorsun; kimsenin görmediğini düşündüğün zamanlarda Butter'a lezzetli yiyecekler veriyorsun ve kulaklarının arkasını kaşıyorsun." Sanki Lottie de neredeyse ağlamaya başlayacaktı. "Sadece Ann'e karşı hırçın olduğunu biliyorum çünkü içten içe, babanın kalbini kırabileceğinden

korkuyorsun. Bu sert kabuğu, anneni sadece küçük bir kız çocuğuyken kaybettiğin için oluşturdun ve altında kesinlikle yumuşak bir kalp yatıyor."

Mia her cümlede gözlerini devirirken ve "İlahi Adalet" diye mırıldanırken, Florence'ın yüzü kıpkırmızı oldu. Yüzünün bu kadar kızardığını görmemiştim ve ilk kez onun için üzülmüştüm.

"Sadece sen böyle düşünüyorsun çünkü tüm insanların iyi olduğunu sanıyorsun Lottie," dedi Florence ve hıçkırığını bastırdı. "Sana hep iğrenç davrandım ama sen her zaman bunu fark etmiyormuş gibi yaptın. Herkese karşı anlayışlısın ve bir de şu mükemmel kurabiyeleri ve küçük pastaları pişiriyorsun. Liv'le Mia'yı taparcasına sevmene rağmen, beni de... ve ben de tüm bu zaman boyunca..."

"Gizemli," diye lafını kesti Mia. "Eğer seni teselli edecekse, Gizemli'ler arasında üslubu en iyi olan sendin. Ve açık ara en komiği." Kısa bir duraksamadan sonra ekledi: "Ve hayır, en kötü sen değildin... en azından Liv ile bana karşı. Belki Bay Kıvrık olayı hariç."

Florence tekrar yatağına oturdu. "Yaptığımla gurur duymuyorum, tamam mı? Ama geçen yaz, Gizemli'nin bana gelip beni vârisi olarak seçmesi harika bir histi, anlıyor musunuz? Emily ile Grayson'ın, benim aptal bir öğrenci gazetesine katılmamı istememelerinin ardından o *beni* seçmişti ve ondan çok daha iyi olabileceğimi tahmin ettiğini söyledi ve ..."

"Bekle," diye sözünü kestim. "Geçen yıl başka bir Gizemli mi vardı?"

Mia hemen, "Bunu biliyordum," dedi. "Geçen yıla kadar makaleler kusursuzdu... sonra farklılıklar olmaya başladı. İlk Gizemli neden blogdan vazgeçti?"

"Okulu bitirdiği için." Florence tekrar kendine gelmişti. "Ama Dedikodu Blogu'nun kapanmasını istemedi... bebeği gibiydi ve başka birinin onu devam ettirmesini istedi. Böylece blogu, tüm teknik hileleriyle birlikte devraldık. Gizemli'nin babası, blogu Letonya'da, hacklenemez bir sunucuda düzenlemiş ya da onun gibi bir şey. Sayfanın günlük on bir bin kişi tarafından tıklandığını biliyor musunuz?" Bununla gerçekten gurur duyduğu belliydi. "Önceleri sadece Frognal öğrencileri blogu okuyormuş, sonra öğretmenler ile semtteki diğer okulların ilgisini çekmeye başlamış ama tüm Londra'da tanınıyoruz... aslında tüm dünyada."

Aman Tanrım, artık gerçekten onun için üzülüyordum. Florence'ın, egosu için bu bloga ne kadar ihtiyacı olduğunu fark edememiştim. Ve bu konuda kimseyle konuşamıyordu.

Şeyler hariç...

"*Biz* dediğin kimler?" diye sordum.

"İlk Gizemli kim?" diye sordu Mia aynı anda. "En eski Gizemli." Florence başını kaldırıp dudağını yukarı kıvırarak gülümsedi. "Bunu bildiğini sanıyordum Özel Dedektif Silber."

"Hayır, henüz o kadar ilerleyememiştim," diye gönülsüzce itiraf etti Mia. "Araştırmalarımı önce güncel Gizemli hakkında yaptım."

"Diğerleri kim?" Gittikçe sabırsızlanmaya başlamıştım.

"Sadece birini tanıyorum," dedi Florence. "Pandora Porter-Peregrin. Çoğu kez bilgi alışverişi yaptık ve yayınlanacak konular hakkında görüştük."

Mia başıyla onayladı. "Pandora zavallı Hazel Pritchard ve annesine gıcık olan kişi. İnsanların dış görünüşü hakkında dedikodu yapmayı seviyor. Ve en çok da Persephone hakkındaki sırları ifşa etti."

"Öz kız kardeşi!" Zavallı Persephone! Ne kadar da kötü bir durumdu, aynı çatı altında güvenini böylesine... bir dakika! Aynı şey benim için de geçerliydi. Florence'a karanlık bir bakış attım.

Florence başını eğdi.

Hâlâ karmaşık duygular içinde olan Lottie kol saatine baktı. "Sanırım havuçlu pastayı yukarı çıkarsam iyi olur. Karbonhidrat sinirlere iyi gelir." Odadan ayrılırken hâlâ mırıldandığını duyuyorduk: "Bilseydim, vanilyalı ayçöreklerden yapardım."

Florence daha biz ona soramadan, "Üçüncü Gizemli'yi tanımıyoruz ve o da bizi tanımıyor," diye öne sürdü. Anlaşılan sonunda içini dökmek ona iyi gelmişti. Sanki set yıkılmıştı. Ve bu durum bana bir yerlerden tanıdık geliyordu.

"Emily'nin gazetecilikte çifte hayat sürdüğünden şüphelenmiştim çünkü en az makaleyi üçüncü Gizemli yazıyor ama aynı zamanda web sayfası sorumlumuz," diye döküldü Florence'ın ağzından. "Makaleleri sayfaya o koyuyor ve... bazen makalelerde değişiklikler yapıyordu ve bu tam da Emily'ye göreydi ama sonra, kendisi hakkında bu kadar aşağılayıcı şeyler yazamayacağına göre, bu şüphemden vazgeçtim. Ayrıca öğretmenler hakkındaki skandalları ve aşk ilişkilerini ortaya çıkaran da üçüncü Gizemli ve Emily bu konularda bir şeyler fark etmede çok kötü. Hayır, başka bir kız olmalı."

"Erkek," dedi Mia ve gözlerimizin şaşkınlıkla açıldığını görmekten memnundu. "Üçüncü Gizemli bir erkek. Ve çok yaklaşmıştın Florence. Emily, benim de şüphelilerimin arasındaydı. Ama... Diğer Gizemli, erkek kardeşi Sam."

"Hayır!" "Utan" Sam, kendini okulun ahlak muhafızı atayan çocuk, Gizemli miydi? Bu mümkün değildi! Ama şöyle bir düşündüğünde, bu tam da ona göreydi. Gizemli bazen ahlaki açıdan ikiyüzlü davranıyordu.

"Sam demek," diye mırıldandı Florence. "Küçük, kurnaz, adi oğlan. Bunu bilmeliydim... Emily'yle peşimizi bırakmıyordu. Zavallı Bayan Lawrence'la alay ettiğinde sinirden deliye dönmüştüm." Bana bir bakış attı. "Ve senin hakkındaki bazı adice şeyleri de o yazmıştı Liv. Yemin ederim."

Kapı açıldı ve Lottie, üzerinde tabaklar, fincanlar ve buharı tüten bir çaydanlık olan bir tepsiyle içeri girdi. Tepsinin

ortasında Lottie'nin aceleden donmasını beklemediği bademli kremayla kaplanmış havuçlu pasta duruyordu.

Lottie tepsiyi çalışma masasının üzerine koyarken, "Bekleyin," dedi. "Bu pastaya pek yakışmıyor ama aşağıda kremşantim var, bu herkese iyi gelecektir. Mia, sen pastayı kesip dağıtabilirsin; Liv, sen çayları koy ve Florence, sen de burnunu sil. Hemen gelirim."

"Gerçekten tüm sorunları, sihirli pastalarıyla çözebileceğini düşünüyor," dedi Florence, bu arada Lottie tekrar merdivenlerden iniyordu. Ama söz dinleyerek komodininden bir mendil aldı.

Mia ayağa kalktı. "Bu konuda haklı. Bu havuçlu pastanın bazen günümü kurtardığı olmuştur," dedi. Çalışma masasına giderken az önce yere attığı yastığı yanlışlıkla yatağın altına tekmeledi.

"Dikkat etsene," dedi Florence, en zarif Sıçan ses tonuyla. Muhtemelen doğuştan edindiği bir refleksti. Kendisine de hoş gelmemiş olacak ki açıklamak için ekledi: "Bu anneme aitti. En sevdiğim yastık."

Mia dizlerinin üzerine çöküp yatak örtüsünün altına uzandı.

"Ayy, uzun zamandır kimse buranın tozunu almamış... ah." Bir hışırdama sesiyle tekrar ayağa kalktı; elinde iki boş, şeffaf poşet vardı.

"Sen... bu da ne?" diye sordu Florence.

Mia sessizce poşetlerden birini bana, diğerini de boş gözlerle bakan Florence'a uzattı.

"Marabut tüyü, birinci sınıf, siyah, altı ila on santimetre. 100 gr. Hindistan'da üretilmiş," diye beyaz etiketten okudum ve bir anda, birisi boğazımı sıkıyormuş gibi bir hisse kapıldım. "Üç yaşın altındaki çocuklardan uzak tutun. Aman Tanrım, Florence..."

"Grayson'ın odasına tüyleri sen koydun," dedi Mia ve sesi, az önce kanıtları ortaya seren Özel Dedektif Silber yerine, şok olmuş küçük bir kızınki gibi çıkmıştı.

"Sen ne saçmalıyorsun? Bu poşetleri şimdiye kadar hiç görmedim!" Florence bir Mia'ya bir poşetlere bakıyordu. Kekeleyerek, bir açıklama bulmaya çalışıyordu. "Bu... birisi suçu üzerime atmak istiyor." Mia'ya baktı. "Bunu sen mi yaptın? Dikkatleri üzerinden çekmek için, bunları yatağın altına sen mi koydun?" Şaşkın görünüyordu. "Babam hemen senden şüphelenmişti. Ve yastığı da, poşetleri bulmamız için bilerek yatağın altına ittin."

"Kafan mı iyi?" Mia işaretparmağını alnına vuruyordu. "O zaman Gizemli de benim, öyle mi?"

"Hayır! Demek istediğim. Kahretsin!" Florence sinirli şekilde saç lülesiyle oynuyordu. "Grayson'ın odasında neden tüy uçurayım ki?"

"Yine aptalca bir şaka planlamışım gibi göstermek için olabilir," dedi Mia. "Çünkü sen ikiyüzlü bir..."

Elimi Mia'nın koluna koyup konuşmasına devam etmesini engelledim. Birkaç dakikamı almıştı ama şimdi burada neler olduğunu anlamıştım. Nasıl bu kadar kör olabilmiştik? Gerçi bu ilk değildi!

"Livvy?" Mia kaygıyla bana bakıyordu. "Neyin var? Birden rengin attı?"

"Florence'ın bir suçu yok. Tüyleri eline aldığını bile bilmiyor, bunu uykusunda yaptı." Poşeti buruşturup ayağa kalktım. Aksi gibi şu an kimse burada değildi. Grayson, Islington'daki KanlıKılıç'la buluşmaya gitmişti ve Henry, her çarşamba Amy'yle çocuk yüzme havuzuna gidiyordu. "Cep telefonunu alabilir miyim Florence?" Etrafa bakındım.

"Hayır, alamazsın." Florence'ın altdudağı titremeye başladı. "Ve uykumda bir şey yapmadım. Tüm bunlar saçmalık. Ne yapacaksın ki bu?.."

"Şu lanet olası cep telefonunu ver!" diye onu azarladım. Kafamda tilkiler dolanıyordu ve birbirlerinin kuyruklarını ısırıyorlardı. O kadar mantıklıydı ki ve... hayır... yılan bu resmin neresindeydi? Hemen Henry ve Grayson'la konuşmalıydım. Belki birlikte, yapbozun parçalarını teker teker birbirine ekleyebilirdik, böylece bir anlam ifade edebilecek bir şey bulabilirdik.

Florence ciddi olduğumu anlamıştı. Bana cep telefonunu verdi ve şüpheyle bana bakıyordu. "Bana gerçekten inanmalısın..."

Açıklamalarını, sert bir el hareketiyle durdurdum ve rehberde Henry'nin telefon numarasını aradım.

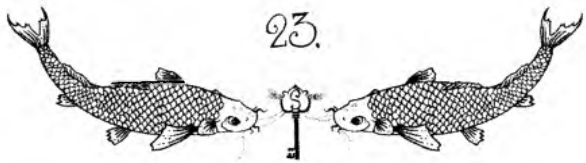
Telefon çalarken, telaşla bir şeyi daha tamamıyla unuttuğumuzu fark ettim. "İlk Gizemli kim Florence? Blogu ilk kuran kişi kim?

Florence omuz silkti. "Bu isim sizin için bir şey ifade eder mi bilmiyorum çünkü siz Londra'ya gelmeden önce okuldan mezun oldu. Akıl hastanesine yatan kız." İç çekti. "Anabel Scott. Arthur Hamilton'ın eski sevgilisi."

Anabel'di demek. Bugünkü sürprizlerle kıyaslandığında bu pek de şaşırtıcı değildi.

Hattın diğer ucunda Henry'nin telesekreteri cevap verdi. Kahretsin!

23.

Koridora çıktığımda ilk gördüğüm Emily'ydi ve her zamanki gibi, görmek isteyeceğim son kişiydi. Bu durum beni özellikle bugün gerçekten çok öfkelendirmişti. Oldukça pişkin bir şekilde Grayson'ın rüya kapısının önünde, korkunç Freddy'nin yanında oturmuş elindeki kurşun kalemi kemirerek dizlerinin üzerindeki not defterine o kadar dikkatle bakıyordu ki kertenkele kapımı kapayıp ona yaklaştığımı fark etmedi.

"Üç milyon dokuz yüz on iki bin dört yüz seksen dördün kökü, bin dokuz yüz yetmiş sekiz," diye mırıldandı. "O zaman cevap bin dokuz yüz yetmiş sekiz. Doğru mu?"

Korkunç Freddy ince sesiyle, "Bu konuda ne yazık ki bilgi veremem," dedi.

Kontrol etmek için koridora bir göz attım. Görünen o ki diğer ikisinden henüz iz yoktu, oysa Grayson benden önce yatmıştı. Ama Florence'la ilgili endişelerine rağmen geçirdiği yorucu ve bilgi dolu günün ardından, önce ölü gibi uyuyacaktı. Ve dürüst olmak gerekirse, uyumasında bir sakınca yoktu çünkü şimdiye kadar koridorda bize pek bir yardımı

dokunmamıştı. Güçleri başka yerde geçerliydi. Her ne kadar dik kafalılıkla sürdürdüğü ve itiraf etmem gerekirse heyecan verici araştırmalarının sonuçlarının bizi kurtaracağından şüphe ettiysem de, buldukları işimize yaramıştı. Artık Arthur'un bizden birkaç adımdan daha ileride olduğunu biliyorduk.

Artık her zamanki yerinde durmadığı için, Florence'ın zarif, yeşil rüya kapısını hemen buldum. Ve kapısının bizimkilere yaklaştığını fark ettim, hatta oldukça yakındı; artık Mia'nın kapısının yanında, Grayson'ınkinin hemen karşısındaydı.

Böylesi daha iyiydi, burada onu daha kolay gözetleyebilirdik. Gerçi en azından bu gece bunun gerekli olmayacağını ümit ediyordum. Tüm bu olanlardan sonra, Florence kesin gözünü bile kapamadan uykusuz halde yatakta bir o yana bir bu yana dönecekti. Ve Florence uyumazsa, kimse onun rüyasına giremez ve bir felakete sebep olamazdı.

Gerçi bunun için artık çok geçti.

Aslında bunun olacağını bilmeliydik, sonuçta bu ilk değildi. Veya Henry'nin dediği gibi: "Her zamanki Arthur işte."

Yine yakınımızdaki birini kötü hileleriyle kontrol altına almayı başarmıştı. Geçen kış bu kişi Mia olmuştu, kızı uykusunda ele geçirmişti ve sonunda neredeyse onu öldürecekti. Bu kez de gece kuklası olarak Florence'ı seçmişti. En azından haberdar olduğumuz kadarıyla, şu ana kadar saçıma bir tüy koymaktan ve iki büyük poşet dolusu tüyü Grayson'ın odasına serpiştirip vantilatörü çalıştırmaktan başka bir şey yapma-

mıştı ama elinde tüy yerine bir bıçakla da yatağımın başında durabilirdi ve Arthur'u tanıyan herkes birini zararsız bir tüyle korkutmakla yetinmeyeceğini bilirdi. Özellikle de, Bayan Lawrence, Persephone veya zavallı Theo Ellis'in olayında da görüldüğü gibi hâlâ farklı imkânlara sahipken. Emniyet için, yatmadan önce odamın kapısını kilitlemiştim. İki kez.

Mia'ya da aynısını yapmasını tavsiye etmiştim ve her zamankinin aksine bunun sebebini sormamıştı. Keşfimizin ardından, tuhaf bir şekilde sessizdi. Onun aksine, uyurgezer halde tuhaf şeyler yaptığını iddia ettiğimiz Florence elbette tamamıyla şaşkındı. Reddetme aşamasını atlattıktan sonra ("Böyle bir şeyi asla yapmam!"), tekrar gözyaşlarına boğulmuştu ve Lottie'nin kremşantisi de işe yaramamıştı.

Florence hıçkırarak, "Bu doğru!" demiş ve yüzünü ellerinin arasına gömmüştü. "Tuhaf rüyalar görüyordum... ve ertesi sabah ayak tabanlarım kirli oluyordu. Yani bu delirdiğim anlamına mı geliyor? Etrafa tüy saçmak... Bunu kim yapar ki?"

Elbette ona açıklama yapabilirdim ama bu aklını daha çok karıştırmaktan başka bir işe yaramazdı. Ve onu ölümüne korkuturdum. Zaten oldukça kötü durumdaydı. Lottie'nin ona sarılmasına itiraz etmeden izin vermişti.

"Yoksa bu psikolojik bir yıpranma mı? Acaba ders çalışmayı abarttım mı?" dedi iki hıçkırığının arasında. "Psikiyatriste gitmek istemiyorum."

"Gitmen gerekmiyor zaten." Lottie teselli edici şekilde saçlarını okşuyordu. "Çok sayıda insan uyurgezer... belki evin altında bir su damarı falan vardır. Mia'nın ocak ayında yaptığı çılgınlığı hatırla. Neredeyse camdan atlayacaktı! Ve temin ederim ki aklı gayet yerinde!"

Florence sanki bundan pek emin değilmiş gibi Mia'ya bir bakış atmasına rağmen hiç değilse ağlamayı kesmişti.

Onu biraz kıskanmıştım çünkü stresli olduğuna inanmak tıpkı Henry, Grayson ve benim gibi gerçeği bilmekten bin kat iyiydi.

İlaçlar ve dinlendirici bir kaplıca dışında, anlaşılan o ki Arthur için bir şey değişmemişti. Bizi ilkokul öğrencisi gibi kandırmış ve içimizi, aynı şekilde öfke ve çaresizlikle doldurmuştu. En kötüsü de Grayson çok hayal kırıklığına uğramıştı.

Bu arada KanlıKılıç66, diğer adıyla Harry Triggs'le yaptığı görüşme, tüm beklentilerini fazlasıyla karşılamıştı.

Gerçi Grayson,ilk *Star Wars* filmine ait, gerçek boyuttaki savaş droid robotunu feda etmek zorunda kalmıştı (onun hakkında, çocuğundan bahsediyormuş gibi konuşuyordu) ama bunun karşılığında, Anabel'in iblisinin var olmadığına dair kesin kanıtı elde etmişti: İçinde tükenmez kalemle karalanmış karmaşık metinler olan ve kan kırmızısı mühürle damgalanmış eski, biraz tozlanmış bir günlük.

Sözde Anabel'e miras kalan ve mezarlıkta yakılanla aynı değildi ama ona çok benziyordu.

Ve Grayson'dan öğrendiğimiz üzere, Kelt kılıcı (elde dövülmüş karbonlu çelik ve perçinlenmiş meşe bıçağa sahip) ve gerçek boynuzdan yapılmış bir içki boynuzuyla (deri saplı) aynı kategoride yer alıyordu, yani aksesuvardan başka bir şey değildi. Ağzı kokan ve tuhaf hobileri olan iki işsiz ahmak tarafından zahmetli el işçiliğiyle hazırlanmış birçok büyü kitabından biriydi.

Grayson, KanlıKılıç66'nın, aksesuvarları çekmecelerden art arda çıkarmasını cesurca beklemişti. Bunlar Liverpool'daki çatı tamircisi, diğer adıyla tarikat lideri arkadaşı Timothy'yle birlikte, eski ve belli ki muhteşem oyun zamanlarından kalma şeylerdi.

KanlıKılıç, arkadaşlıklarının bitişi ve eski oyun arkadaşının birçok insanı öldürdüğünü gazeteden öğrenişiyle ilgili konuşmak istememişti. Kesin olan bir şey vardı ki birlikte kanlı hikâyeler uydurmuş ve bunları oyun halinde günlüklere yazmışlardı. Sonra da yolları ayrılmıştı. Harry Triggs hikâyeleri romanlarda kaleme almış ama Kanlı Geceler (çığır açan diğer üç eser de dahil), yirmi yedi yayınevi tarafından reddedilince ve internette de pek rağbet görmeyince, yazarlık kariyerini askıya alıp huzurevinde bakıcılık yapmaya başlamıştı.

Ama çatı tamircisi arkadaşı sesler duymaya ve kendini seçilmiş olarak görmeye başlayınca kurgu ve gerçek hayatı

en dehşet şekilde birbirine karıştırmış, birkaç insanı toplayıp onlara, kendi yaptığı oyun günlüklerini çok eski bir kutsal kitap olarak sunmuştu.

Tarikat lideri günlüğünün, sonradan Anabel'in eline nasıl geçtiğini tam olarak bilmiyorduk. Ama şu kesindi: Değerli bir rüşvet karşılığı satın alınan KanlıKılıç versiyonu sayesinde (onu Grayson için imzalamayı kabul etmemişti) sonunda Anabel'e iblisinin büyülerinin aldatmacadan başka bir şey olmadığını ve çocuk yaşta yaşadığı travmanın sebebinin, bir çatı tamircisi olduğunu kesin olarak ispatlayabilirdik.

Sorun şuydu ki günlüğü, yani aslında bu çılgınlığın belgesini, Anabel'in eline tutuşturamamıştık çünkü ne yazık ki bugün evde değildi.

Grayson kitapçığı kızın posta kutusuna atmaya karar vermişti ve telesekreterine birden fazla mesaj bırakmıştı ama yatmaya gidene kadar, Anabel'den hiçbir geri dönüş olmamıştı. Artık bu bilgilerden nasıl sonuç çıkaracağı tamamıyla ona kalmıştı. Acaba bunu yapabilecek durumda mıydı?

Sonuçta biz bile hâlâ ayrıntıları bilmiyorduk. Şu an Florence'ın kapısına ve Emily'ye bakıyorken bile aklımda düşünceler dolanıyordu. Arthur evimizdeki tüy olayını, bizi Anabel'in iblisinin gerçekten var olduğuna inandırmak için mi düzenlemişti? Yoksa bunlarla, şüpheleri Anabel'in üzerine mi çekmek istemişti?

Tüyler her zaman, Anabel'le koridorda karşılaştıktan sonra ortaya çıkıyordu. Karanlık ve soğukla birlikte. Yoksa Arthur, gizlice Anabel'i takip edip özel efektler mi yapmıştı? Arthur için, koridorda Anabel'e iblis rolü oynamak zor olmamıştır.

Peki, amacı neydi?

Elbette Anabel'in iblise, daha doğrusu Arthur'a, üstün yeteneklerini, yani *rüya sihrini* sunmasıydı.

Fakat bu teoride birkaç eksik vardı. Bunlardan birisi şu yılandı. Anabel'e iblis rolünü oynayan Arthur'sa, dolabına bir yılan koymasını emretmezdi, öyle değil mi?

"Adi herif, korkak!" Emily beni derin düşüncelerimden çekip çıkardı. İlk başta beni fark ettiğini sandım ama sadece korkunç Freddy'ye sabrını yitirmişti. "İşlemi bir kez daha söyle," diye talep etti öfkeyle. "Yavaşça ve anlaşılır şekilde, seni şişko yaratık."

Freddy gagasını kibarca eğdi. Grayson'ın neden biraz olsun zarar verici bir önlem almadığını merak ediyordum. "Prens William'ın doğum tarihini, beş bin otuz dokuzla, seksen birin köküyle ve üç milyon dokuz yüz on iki bin dört yüz seksen dördün köküyle topla ve çıkan sonucu dörtle çarpıp bir milyon sekiz yüz bir bin sekiz yüz beş ile topladıktan sonra tersini çevirirsen, aradığını bulursun."

"Prens William'ın doğum tarihi," Emily kâğıdın üzerine bir şey karaladı. "Grayson kraliyet zırvalıklarıyla ilgilenme-

diğim için bunu bilmeyeceğimi düşünmüş olmalı ama neyse ki, hafızam tıpkı..."

"At gibi mi?" diye sordum.

Emily başını kaldırdı ama pek ürkmüşe benzemiyordu. "Yine mi sen?" diye yakındı sinirli bir şekilde.

Burada sinirlenecek biri varsa, o da bendim.

"Şu an güzel bir rüya mı görüyorsun?" diye sordum.

"Defolup gidersen, güzel olabilir," dedi Emily. "Ve bil diye söylüyorum: Atlar gerçekten de harika hafızaya sahiptirler. Cennetin Fatihi, kesinlikle senden daha yüksek bir IQ'ya sahiptir." Tekrar not defterine doğru eğildi. "İddiaya varım, yüz on bir bin beş yüz elli beşin kökünü kafandan hesaplayamazsın."

"Atın neden hesap makinesi kullanmıyor?"

"Çünkü hesap makinesi burada çalışmıyor," dedi Emily bana bakmadan. "Ya da kendim de hesaplayabildiğim için! Burada gördüğün ve yaşanan her şey, bilinçaltımdan resimler ve gerçekler."

İşte! Bu ilginç bir teoriydi. "Yani şu an *senin* kafanın içinde miyiz?"

Emily başıyla onayladı. "Daha doğrusu rüyamdayız." Tekrar bana baktı. "Sen, benim bilinçaltımdan bir yansımasın."

"Ah, tamam," diye cevap verdim. "O zaman bilinçaltına burada daha ne kadar oturacağını sorabilirsin."

Emily ilgisizce omuz silkti. "Burada zamanın ne anlamı var ki?"

"Oraya birisi girdi mi veya oradan çıkan oldu mu?" Florence'ın kapısını işaret ettim.

"Oraya mı? Yoo," dedi Emily.

Bu iyiydi.

"Ve kapı da hiç açılmadı, öyle mi?" diye sordum emin olmak için.

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedi Emily. "Ve artık çeneni kapa, hesap yapmam gerekiyor."

"Ben," boğazımı temizledim, "yani bilinçaltın, her şey kafanda geçtiğine göre neden sürekli Grayson'ın rüyasına girmeye çalıştığını anlamıyorum."

"Çünkü bilinçaltımın bana, Grayson ve benle ilgili ne ileteceğini merak ediyorum... Ah, sen bunu anlamazsın, bu ileri psikoloji. Şimdi toz ol ve beni rahat bırak. O zaman bu, bin dokuz yüz seksen iki artı beş bin otuz dokuz... çarpı dört..."

"Grayson ve seninle ilgili öğrenmek istediklerini bana da sorabilirsin," dedim. "Birincisi: Birbirinize uygun değilsiniz. İkincisi: Senden kurtulduğu için çok mutlu. Üçüncüsü..."

"Kapa çeneni!" dedi Emily.

Vazgeçmedim. "Ama bilinçaltın sana birkaç bilgi aktarmak istiyor. Örneğin, üçüncü olarak, acilen karakterini düzeltmen gerek, eğer..."

"Kapa çeneni dedim!" Anlaşılan bilinçaltının nasihatlarına kulak asmayacaktı. Tekrar hesap işlemine odaklanmaya çalışıyordu.

Öyle olsun. O zaman sert yoldan gidecektik.

"Senin iğrenç küçük kardeşin, Gizemli," dedim.

"Ne?" Emily kurşun kalemini indirip kaşlarını çatarak bana baktı. "Sam mi? Sam Gizemli mi?"

"Bunu bilmiyor muydun?"

Emily başını salladı. "Hayır, tabii ki bilmiyordum. Ya da evet... bir şekilde biliyordum, yoksa bunu bana söyleyemezdin."

"Kesinlikle! Çünkü burada, senin kafanın içindeyiz ve bilmeden, tüm bu alçakça şeyleri paylaşan ve hatta seninle ilgili bile yazmaktan çekinmeyenin kardeşin olduğunu çoktan anlamıştın." Şu an hafızamdan alıntı yapıyordum: "*Refleks*! Aslında adının Reflü olması gereken okul gazetesi, editörü gibi çok sıkıcı ve heyecansız."

Emily oldukça şaşkın görünüyordu. Daha doğrusu yıkılmıştı. "Sam, Gizemli mi?" diye tekrarladı kısık sesle. "Benim küçük Sam'im? Ama o beni asla... Bana bunu söylememeni dilerdim."

"Ve ben de bilinçaltını kurcalamayı bırakmanı dilerdim," dedim. Her ne kadar Emily için üzülsem de, vazgeçmemeliydim. Koridordan sonsuza dek gitmeliydi. "Yoksa daha fazla can sıkıcı gerçeği dile getireceğim, her gün. Bilinçaltının seni korumak istediği ve aslında karanlıkta unutulması gereken

ama sen acımasızca derinliklerini kurcalayıp bazı şeyleri gün yüzüne çıkardığın için artık saklamanın mümkün olmadığı gerçekleri." Of, amma da dolaylı bir anlatım olmuştu. Umarım Emily'nin içindeki editör, buna göz yumardı. "Bu kapılar neden var sanıyorsun? Sadece seni, fiziki ve ruhsal sağlığını tehlikeye atacak bilgilerden korumak için." Daha heyecan verici olmaya başlamıştım. "Bu koridora... şey... beyninin labirentine açılan eşiği asla geçmemeliydin. Ve derinlerde bir yerde bunu sen de biliyorsun."

Emily biraz tedirgin görünüyordu. "Ama gerçek, kimseye asla zarar vermemiştir," diye mırıldandı.

"Hem de nasıl zarar verdi!" Kelimelerime biraz daha vurgu eklemeye çalışıyordum ve koridorda, Emily'nin alnındaki saçları uçuşturan sert bir rüzgâr estirdim. Artık tüm dikkati bendeydi.

"Burada eşeleyeceğin tüm gerçekler, seni mutsuz ve yalnız kılmakla kalmayacak, aynı zamanda yavaşça ama kesin olarak delirtecek," dedim vurgulayarak. Hafifçe öne eğildim ve samimi şekilde mırıldandım: "İtiraf et: Aklını kaçırmana az kaldı çünkü buradaki her şey anlama yeteneğini aşıyor... Mantığından şüphe duymaya başlıyorsun ve bu daha sadece başlangıç." Bir an duraksadım. "Sonu psikiyatri kliniği olacak," dedim boğuk sesle.

Emily bana itiraz etmediği için rahatlamıştım. "Gerçekten bazen delirmekten korkuyorum. Çünkü burada sadece rüya

gördüğümü biliyorum ama yine de gerçek gibi hissettiriyor... Yani demek istediğim, bunun kesinlikle mantıklı bir açıklaması vardır ama bununla ilgili ne kadar okusam ve araştırma yapsam da, sadece yeni bilmeceler ortaya çıkıyor; umarım ne demek istediğimi anlıyorsundur."

Ah evet, bunu çok iyi anlıyordum. Hem de nasıl iyi anladığımı bilemezdi. "Beyin karmaşık bir organ," dedim. "Ve bir tımarhanede şuurunu kaybetmek yerine beynini çökmekten kurtarıp okuldan mezun olmak, üniversiteye gitmek ve bir aile kurmak istiyorsan, kapından içeri gir ve bir daha buraya gelme."

Emily dalgın bir şekilde, "Artık tımarhane denmiyor ona," diye düzeltti.

Omuz silktim. "Affedersin, ben sadece bilincinin bir parçasıyım."

"Biliyorum, biliyorum," dedi Emily. "Ve korkarım ki haklısın." Ayağa kalktı. "Buraya artık gelmemeliyim. Burayı zaten hiç sevmedim. Aklım, burada bana sadece gerçek hayatta katlanamadığım kişileri ve hayvanları gösterdi. Yani Grayson hariç. Leoparlardan nefret ediyorum, senden nefret ediyorum ve yarasalardan nefret ediyorum. Ukala kız kardeşine de tahammül edemiyorum ve Arthur Hamilton zaten yeryüzündeki en büyük sahtekâr. Henry Harper'ın da ondan aşağı kalır yanı yok. Çok tembel ama her zaman en iyi notları

alıyor çünkü öğretmenler onu bir dâhi sanıyor ve kötü aile yaşantısı zırvalıklarına aldanıyorlar."

Yanımdan ileriye doğru baktı ve iğrenerek yüzünü buruşturdu. "Sahte sırıtmasıyla ve elleri pantolonunun cebinde, böyle sallana sallana geldiğinde kusasım geliyor."

Arkama döndüm.

"Seni görmek de her zamanki gibi güzel Emily," dedi Henry. Gerçekten de elleri pantolonunun cebinde, sallana sallana ve o kadar rahat bir şekilde geliyordu ki kalbim daha hızlı atmaya başladı. Doğrusu sırıtması sahte değildi, aksine biraz kaygılıydı.

"Florence'ın kapısını korumayacak mıydın?" dedi bana.

"Korudum zaten. Emily'yle küçük bir görüşme yapıyorduk," dedim ve Emily'nin söylediği bir şeyle ilgili soru soracağımı unuttum. Yarasalarla ilgili bir şey.

"Ben de gitmek üzereydim." Emily kurşun kalemi kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Hatta sonsuza kadar," diye tamamladım lafını. Henry, Emily'yi koridorumuzdan sonsuza dek uzaklaştırdığım için beni öveceğine kaşlarını çatınca, hemen ekledim: Florence'ta her şey sakin, merak etme. Zaten bu gece gözünü kırpmayacaktır. Arthur'un da yapacak daha iyi bir işi var gibi..."

"Dur!" Henry parmağını ağzıma dayadı. "Burada, yabancıların duymaması gereken şeyleri bana anlatmadan önce, gerçekten göründüğüm kişi olup olmadığımı kontrol etmelisin."

"Göründüğün kişi... ah, anladım, yani demek istiyorsun ki Arthur yine şekil değiştirme hilesini yapmış olabilir." Gerçekten bundan şüphelenmemiştim. "O zaman belki de bu Emily değildir... Ah, yoo, bu o. Onu taklit etmeyi Arthur bile bu kadar iyi başaramazdı." Emily bize keyifsiz bir şekilde bakarken sırıttım, anlaşılan bilinçaltı yüzünden oldukça sinirlenmişti.

"Hiç komik değil Liv," dedi Henry alışılmışın dışında keyifsiz şekilde. "Durumun ciddiyetini anladığını sanıyordum."

Evet, öyle. Anlamıştım. Ama telaşlanmanın Arthur konusunda bize yardımı olmazdı.

Henry, "Bana sadece Henry'nin bilebileceği bir şey sor," diye talep etti.

"Peki, tamam." İç çektim. "Güney Afrika'da hep dolaşmaya çıkardığım köpeğin –çov çov olan değil, diğerinin– adı neydi?"

"Sir Barks-Alot." Henry kızgın şekilde başını salladı. "Geçen gece bizi dinlediyse, Arthur da bunu bilebilirdi."

"Tamam... ciddi olmak gerekirse, aslında her şeyi dinlemiş olabilir... o yüzden öp beni! O zaman senin olduğunu anlarım."

"Hımm," dedi Henry ve yüz hatları biraz gevşemeye başladı. "Bu gerçekten akıllıca bir yöntem. Bu vesileyle, ben de senin gerçek olup olmadığını anlayabilirim."

Ama öpüşmeye başlamadan önce, muhtemelen kendisini ihmal edilmiş hisseden Emily lafa karıştı. "Burada öpüşmeyeceksiniz herhalde! Bilinçaltım bana bununla ne anlatmak istiyor olabilir ki?" Yakınarak devam etti: "Ve tüm bu Arthur ve Florence zırvalığı da ne? Tüm bu figürler de ne için? Hepsinin burada sürekli dolaştığını görüyorum ama bunun mantığını anlamıyorum. Aptal akbabanın, Arthur'un Grayson'ın rüyasına girmesine izin vermesi ama beni içeri sokmamasının sembolik bir anlamı mı var? Bunu bana açıklayabilir misiniz lütfen? Resimlerden ziyade kelimelere daha yatkınım."

Ne demişti o? Ağzım bir anda kupkuru kesildi.

Anlaşılan Henry de benimle aynı şeyi düşünmüştü. Emily'nin kolunu kavradı. "Bir dakika... Arthur, Grayson'ın rüyasına mı girdi? Bunun ne zaman olduğunu hatırlıyor musun?"

Emily tekrar omuz silkti ve Henry'nin elini kolundan çekti. "Çok olmadı," dedi. "Siz gelmeden önce. Ve aptal taş akbabanın problemi sormasını beklemeden çözümü hemen kulağına fısıldadı. Ve bana da pis pis sırıttı. Artık bu ne anlama geliyorsa... sembolik olarak."

Konuşmaya devam etti ama Henry'yle birlikte artık onu dinlemiyorduk. Korkmuş halde birbirimize bakıyorduk.

"Yani çoktan başladı," diye fısıldadı Henry.

24.

Tamam. Telaş etmemeliydik. En önemlisi, şu an sakin kalmak ve...

"Oraya girmeliyiz," diye bağırdı Henry.

En az benim kadar paniklemiş görünüyordu. "Uyanıp Grayson'ı uyandırabilirsin... ama belki de bunun için çok geçtir ve o... Sana söylediğim gibi odanın kapısını kilitledin mi?"

"Evet." Neredeyse ağlayacaktım. "Şimdi ne yapacağız?"

Henry, Grayson'ın kapısını sarstı. "Yanında Grayson'a ait kişisel bir eşya var mı? Aksi gibi bugün ben..."

"Prens William'ın doğum tarihini beş bin otuz dokuzla, seksen birin köküyle ve üç milyon dokuz yüz on iki bin dört yüz seksen dördün köküyle..." diye konuşmaya başladı Freddy.

"Üzerimde eski bir tişörtü var," diye bağırdım. "Ama lanet olsun, kafamdan hesap yapamıyorum!"

"Ha," dedi Emily biraz memnun şekilde. "Beni rahat bıraksaydınız, size şimdi sonucu söylerdim."

"... topla ve çıkan sonucu dörtle çarpıp çarpıp bir milyon sekiz yüz bir bin sekiz yüz beş ile topladıktan sonra tersini çevirirsen aradığını bulursun," diye lafını tamamladı Freddy.

"Liebe!" diye bağırdım.

Freddy başını salladı. Henry bana sorgulayan şekilde baktı.

"Cevap bir kelime," diye açıkladım hızlıca. "Hesap makinesi harflerinden!"

"Şey, Liv, hesap makinelerinde sayılar olur." Emily bana kibirli bir şekilde gülümsedi. "Kelimeler daha çok kitaplarda olur."

"Kapa çeneni ve hemen kaybol," diye bağırdım Emily'ye ve Freddy'ye rastgele birkaç kelime saydım: "Bebe! Biz! Bez!"

"Evet, peki şimdi?" diye mırıldandı Emily ama kötü bakışlarımız yüzünden sonunda yavaşça çekip gitti. Not defterini aldı ve koridorda ilerleyip köşeden döndü, sonra da kapısının kapandığını duyduk. Ona "Bir daha görüşmemek üzere" demeye vakit bulamamıştım, yoğun şekilde kelimeler üretmekle meşguldüm. Ve Freddy her birinde kafasını sallıyordu. "Zil, Bel... Ah, kahretsin, G harfi de oluyor, dokuzun tersi, Gel, Giz, Gez... ah, O harfini de tamamıyla unuttum..."

"Leblebi," dedi Henry ve ben şaşkın halde ona bakarken Freddy sevinçle, "Girmenize izin verilmiştir," dedi.

Kapı topuzunu sola çevirdim. Bu sefer açılmıştı. Hayranlıkla Henry'ye bakıyordum. "Olayı bu kadar çabuk çözmen inanılmaz."

"Aradığımızı buldum işte."

"Gerçekten bir dâhisin. Emily o kadar hesap yaptı..."

"Şişşt." Henry parmağıyla sus işareti yaptı. Kapıyı dikkatlice açtı ama sonra tereddüt etti. "Bir planımız var mı?" diye fısıldadı.

Hayır, yoktu. Ama artık plansız hareket etmeliydik. Omuzlarımı dikleştirdim. Cesaret vermek için, Bay Wu'nun zengin alıntı hazinesinden aklıma gelen ilk sözü vurgulayarak söyledim: "En karanlık bulutun bile gümüş rengi kenarı vardır." Duruma gayet uygundu.

Olabildiğince sessiz şekilde eşikten geçip kapıyı arkamızdan dikkatlice kapadık.

Okul kütüphanesinde olduğumuzu hemen anladım ve fen bilimleri bölümündeki iki rafın arasındaydık. Bu Grayson için tipik bir şeydi; okul hakkında çok sık rüya görürdü ve bu rüyalar, çoğunlukla ürkütücü derecede gerçeğe yakın olurdu. Onu, daha ilerideki bir çalışma masasında, kitap yığının yanında oturmuş kitaplardan birini kurcalarken gördük. Kütüphane sorumlusu, kibar, narin Bayan Cooper hemen yanımızda, dolu bir kitap arabasındaki kitapları raflara dizmekle meşguldü. Kütüphaneye sevdiğim huzurlu, derin düşüncelere dalma sessizliği hâkimdi ve hatta kitapların kokusunu aldığımı hayal ettim. Bunun bir rüya olduğunu gösteren tek şey, Grayson'ın yanında duran kafesteki papağandı ve Bayan Honeycutt'ın papağınına inanılmaz derecede benziyordu.

Ayrıca kütüphanede çok az kişi vardı ve bunlardan biri... Mia'ydı. Bağdaş kurmuş halde yan masada oturuyordu; kafasında gümüş rengi bir prenses tacı vardı ve Grayson'ı kitap okurken izliyor gibiydi.

Henry'yle birbirimize kısa bir bakış attık. Kısık sesle, "Sence bu Arthur mu?" diye sordu ve ben de başımla onayladım. Arthur samimi birinin arkasına saklanmayı severdi ve taç da sembolik açıdan bunun için uygundu.

"Şişşt, şişşt, şişşt! Fısıldamak da gürültüdür," dedi Bayan Cooper, tıpkı gerçek hayatta da yaptığı gibi. "Konuşmak istiyorsanız, başka yere gidin. Burada ders çalışılıyor." Rafa, *Genetiğin Moleküler İlkeleri* kitabının bir kopyasını koyup yanımızdan, geldiğimiz kapıya baktı. Yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Elbette bunun gitmesi gerek," dedi ve yumuşak bir el hareketiyle, kapının önünde bir kitap rafının yükselmesini sağladı. "Aklınızda olsun: Doğru bir RHP için ilk kural: Rüya kapısı, rüya görenin görüş alanında olmamalı." Gülümsemesi kaybolmaya başladı. "Ayrıca bunun artık bir önemi yok... bunu çoktan hallettim. Geç kaldınız!"

Ve artık karşımızda duran kısa boylu, koyu renk saçlı Bayan Cooper değil Arthur'du; sarı saçlı, uzun ve baş döndürücü şekilde yakışıklıydı. Ağzımın açıldığını fark ettim. Arthur. Her zaman olduğu gibi Arthur.

"Peki, RHP nedir?" diye sordu Henry. Sesindeki moral bozukluğunu duymazdan gelmek mümkün değildi.

"Arthur Hamilton Yöntemi patentli Rüyada Hareketleri Programlama," diye hemen cevap verdi Arthur. "En azından daha iyi bir isim bulana kadar öyle." Grayson ve Mia'ya baktığımı fark edince sırıttı. "Korkmayın, bizi duyamaz, emniyet için aramıza bir enerji alanı koydum. Yani isterseniz, bana rahatlıkla bağırabilirsiniz."

Ona bağırmayınca, lafına keyifle devam etti: "Dediğim gibi, bu rüyanın heyecanlı kısmı çoktan bitti. Geldiğimde Bay Fourley, Grayson'a, kimya sınavını eline yüzüne bulaştırdığını söyledi... Rüyada her zaman başarısız olması sizce de komik değil mi? Belki artık gerçek hayatta da başarısız olursa vazgeçebilir, ne dersiniz? Onu güzel bir şey için programladım... ah, en iyisi bunu size şimdi söylemeyeyim, sonuçta bu sizin için de süpriz olmalı." Başını yana eğip bana baktı. "Senin için özellikle kısa ve oldukça acı verici bir şey programladım Liv."

Henry'nin gözlerinde şimşek çaktı. Elleri yumruğa dönüştü ve kısa bir an için, aramızdaki hava parıldıyormuş gibi geldi. Ama sonra yorgun ve benim hissettiğim gibi çaresiz bir şekilde sordu: "Neden Arthur? Neden?"

"Neden?" diye tekrarladı Arthur. Yüzündeki keyif tıpkı bir maske gibi düştü. Altından öfke parladı. "Bunu ciddi şekilde sormuyorsun, öyle değil mi? Bunca haftadır, bana karşı hissettiğiniz nefret ve küçümseme duygusundan, eski arkadaşlığımızı hatırlamanız için resmen size yalvardığım bunca haftadan sonra! Size karşı duygusallığımdan dolayı

sizi korudum... Aslında buna hiç değmediğinizi anlamam çok zamanımı aldı. Ama neredeyse ölecekken, aşırı miktarda yılan zehri ve panzehir dolu halde hastanede yatarken, gözümün önündeki perde sonunda kalktı." Nefret saçan gözlerle bize bakıyordu.

"Ama yılan konusu bizimle ilgili değil ki," dedim.

"Bunu biliyorum," dedi. "Ama ölebilirdim ve bu, ne Henry ne de Grayson'ın umurundaydı. Durumum hakkında bilgi bile almadılar."

"Ve yılan görevini yerine getirseydi, mezarının üzerinde dans ederdik," dedi Henry.

Arthur'un burun delikleri genişledi. Bir şey söyleyecekti ama tam o sırada Bayan Honeycutt'ın papağanı gakladı: "Hiçbir şey boşuna değildir, ölüm bile."

"Ah, enerji alanımı yok ettiniz." Arthur yerlerinden kımıldamamış olan Grayson ile Mia'ya döndü. Grayson hâlâ kitaba bakıyordu ve Mia da onu okurken izliyordu. Sadece papağan biraz huzursuz görünüyordu. Kanatlarını çırparak, "Ölüm! Ölüm!" diye bağırmaya başladı, sanki Grayson'ın bilinçaltı ona bir şey söylemek, onu uyarmak istiyordu. Neredeyse kalbim parçalanacaktı.

"Grayson!" Arthur'u iterek ilerledim ve her an yeni bir enerji alanına çarpmayı bekledim. Henry peşimden geldi.

"Liv'in gelecekteki katili için endileşenmeniz ne kadar da tatlı," dedi Arthur sadece. "Size geç kaldığınızı söylemiştim. Benim için fark etmez, Grayson'a şu an rüya gördüğünü ve

RHP'nin bir kurbanı olduğunu açıklayabilirsiniz. Onu uyandırın ve her şeyi anlatın... Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Onu her an etkinleştirebilirim."

"Öncesinde seni öldürürsem yapamazsın," diye hırladı Henry ama bu kulağa tehdit değil de çaresizlik göstergesi gibi gelmişti.

Grayson kızgınlıkla başını kitabından kaldırdı. "Millet! Burası bir kütüphane! Ve benim ders çalışmam gerek. Kimyada zaten başarısız oldum, şimdi hiç değilse biyoloji sınavından iyi bir not almalıyım."

"Evet," dedi Mia. "Yoksa Oxford'da tıp eğitimi almayı unutabilir."

Ve papağan gakladı: "Emeksiz yemek olmaz."

"Kesinlikle. Ve geç kalanı hayat cezalandırır." Arthur sırtını raflardan birine dayadı ve kitaplardan biri devrilip yere düştü. "Tatlı bir rüya, öyle değil mi? Grayson'ın kendisi gibi uslu. Grayson'ın, üvey kardeşini öldürdüğünü öğrendiklerinde herkesin ağzı açık kalacak. Hem de vahşi bir şekilde." Yere düşen kitap yerçekimi kanununa aykırı olarak yavaşça yerde süzülüp ayakkabımın önünde durunca, keyifle güldü. Kendimi Grayson'ın yanındaki sandalyeye attım ve hayatımda hiç olmadığım kadar çaresiz hissediyordum. Henry masanın önünde durmuş Arthur'a tereddütle bakıyordu. Avuç içlerinde, koridorda oluşturduğu parlak enerji alanı malzemesinden, bir çeşit ışık küresi hareket ediyordu ama artık Arthur'u enerji

toplarıyla vurmak ne işe yarardı ki? Ve Henry tüm hayal gücü yeteneklerini sergilese de artık çok geçti.

Arthur çoktan kazanmıştı.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, "Dediğim gibi: Hiçbir şey yapamazsınız," diye onayladı. "RHP geri alınamaz. Grayson, kendini katil olmaktan tek bir şekilde kurtarabilir: Önce kendini öldürerek. Doğrusu o zaman da katil olur. İntihar eden kişi." Grayson'a neredeyse sevgi dolu bir gülümsemeyle baktı. "Bu da uygun olurdu."

Ah, Tanrım, evet. Gerçekten de uygun olurdu. "Seni... seni..." diye kekeledim ama tekrar sustum. Arthur'a uygun bir küfür bile yoktu.

"Dâhi, adi herif?" diye sufle verdi sırıtarak.

"Yeter artık," dedi Grayson sinirli bir şekilde. "Lütfen başka bir yerde kavga edebilir misiniz?"

"Evet, gürültünüzden avize zangırdamaya başladı," dedi Mia ve tavanı işaret etti. Gerçek okul kütüphanesinde, tavanda sade floresanlar vardı ama burada, bana bir yerden tanıdık gelen büyük bir avize asılıydı. Mia bağdaş kurduğu bacaklarını açıp sallamaya başladı. "Saçlarını harika buluyorum," dedi Arthur'a.

"Teşekkür ederim prenses." Arthur tekrar güldü. Kafasının yanındaki raftan bir kitap daha ayrıldı. Bu sefer yere düşmedi, onun yerine ön kapağı bize döndü. Kitabın ismi düz, siyah bir arka planın üzerinde büyük harflerle parıldıyordu:

"KORKMA" yazıyordu ve bu durum karşısında bunu alaycı bulmuştum.

Arthur arkasında canlanan kitap rafına bakmadı bile. Ellerini pantolonunun ceplerine rahat bir şekilde soktu ve bir anda ortaya çıkıp "Tarihi Romanlar" bölümünde tekrar ortadan kaybolan, mavi kelebek kümesine bakıyordu. "Sizi felaketinizle baş başa bırakayım," dedi neşeyle. "Keyifli bir beraberlik için pek zamanınız olmayacak. Ve benim de eski kız arkadaşımla küçük bir buluşmam var. Onu bekletmek istemem. Sizin aksinize, o hâlâ planlarım için gerekli."

"Arthur, lütfen! Konuşalım." Henry bir adım öne çıktı. "Gerçekten bunu istiyor olamazsın..."

"... eski en iyi arkadaşım Grayson'ın, eski en iyi arkadaşım Henry'nin kız arkadaşını öldürmesini mi?" diye lafını kesti Arthur. Kafasının yanındaki kitabın kapak rengi ve ismi değişmeye başladı. *Gitmesine izin ver*, yazıyordu.

"Hayatınızın ebediyen mahvolmasını istiyor muyum?" diye sordu Arthur, Henry'ye bakıyordu. "Evet, tam da bunu istiyorum eski arkadaşım, tam da bunu. O yüzden yalvarmalarını kendine sakla. Birlikte dünyayı fethedebilirdik ama beni düşmanınız ilan ettiniz. Şimdi bunun sonuçlarına katlanacaksınız."

Avizeden bir şıngırtı duyuldu ve yukarı baktığımda, üzerinde küçük bir maymunun sallandığını gördüm. Bir inci kolyeyle oynuyordu ve bana dil çıkardı. Şaşkınlığım gitgide artıyordu. Ve bir anda, avizenin bana neden tanıdık geldiğini

anlamıştım: Gertrude teyzenin salonundakinin aynısıydı. Üzerindeki küçük maymun dışında. Tanrı aşkına, ne?..

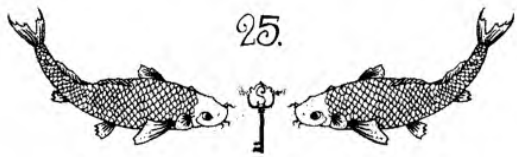
"Eğer söz verirsek..." diye lafa başladı Henry ama Arthur lafını bitirmesine yine izin vermedi.

"Müzakere etmek mi istiyorsun?" diye sordu soğuk bir şekilde. "Maalesef. Mümkün değil. Artık bana sunabileceğiniz bir şey yok çünkü artık arkadaşlığınızın değerini biliyorum. Yani hiçbir değeri olmadığını. O yüzden... üzgünüm ama dünyayı siz olmadan fethedeceğim." Ellerini pantolonunun cebinden çıkarıp arkasında koridora açılan kapının bulunduğu kitaplığa doğru yavaşça ilerlemeye başladı.

"Yolcu yolunda gerek," diye gakladı papağan ve ne Henry ne de Arthur onu dikkate aldılar. Grayson zaten hipnotize edilmiş gibi rüya kitabına bakıyordu.

"Önce ben seni öldüreceğim," diye ağzından kaçırdı Henry.

"Tekrara düşüyorsun dostum." Arthur esnedi. "Tereddüt etme, beni öldür. Beni arabayla ez, evimi yakıp başıma yık, boğazımı kes! Bu hiçbir şeyi değiştirmez, elbette geri kalan hayatını hapiste geçirmene sebep olmaktan başka." Kitaplığı kenara itti ve arkasında Grayson'ın kapısı göründü. "Olay şu: Grayson'ı programladığım ve onu harekete geçirecek cümle, daha önce duyulmamış bir şey değil. Doğrusu oldukça sık kullanılıyor. Er ya da geç, umarım yakın zamanda olur, birisi onu Grayson'ın yanında söyleyecek, ben hayatta olsam da olmasam da sonra..." Üzüntülü şekilde kollarını açtı ve vedalaşmadan kapıdan çıkıp gitti.

"Oh be, hiç gitmeyecek sandım!" Mia başındaki tacı çıkarıp masadan kalktı.

Grayson da bir iç çekti. "Ve ben de her an anlayacağını sandım. Normalde rüyalarımda kelebekler uçuşmaz ve küçük bir maymun da olmaz."

"Ama böyle bir papağanın biraz arkadaşlara ihtiyacı var." Mia sırıttı ve sonra başını sallayarak Henry ile bana baktı. "Amma da gevezelik ettiniz! Mesajlarımızı anlamadınız mı?"

Henry'yle birlikte bir Grayson'a bir Mia'ya bakıyorduk ve bu sefer Henry de benim gibi hiçbir şey anlamamıştı. "Ne mesajları?" diye sordu, ben de Grayson'ın kolundan tutup onu sertçe sarstım.

"Sen *uyanık mısın*?"

"Hayır Liv, uyanık değilim, rüya görüyorum!" diye cevapladı sinirle. "Ama rüya gördüğümün bilincindeyim, eğer demek istediğin buysa."

"Aman Tanrım." Gözyaşlarına boğuldum. O an, tüm bu süre boyunca yapmak istediğimin bu olduğunu fark ettim;

sadece hüngür hüngür ağlamak. "Arthur seni programladı Grayson. Seni..."

"Yapamadı," diye lafımı kesti Grayson. "Yani, bunu denedi ama içeri girdiğinde koridora çıkıyordum. Onu rüyalarımdan birinde olduğunu inandırmak için çok uğraştım. Ama Mia bana yardım etti." Mia'ya gülümsedi. "Harikaydın. Teşekkür ederim!"

Mia da gülümseyerek, "Bir şey değil," diye karşılık verdi. "Okul kütüphanesini iyi tanıyor olmam büyük şanstı. Ve bu gece... şey... tesadüfen kol saatini ödünç almış olmam da öyle. Böylece Arthur'un senin rüyana sızdığını gördüğümde, onu usulca takip edebildim."

"Ama..." Hiçbir şey anlamıyordum.

"Arthur'un seni programlamasının başarısız olduğundan emin misin?" Henry de Grayson'ı diğer kolundan sarsıyordu. "Bunun iptal edilemeyeceğini söyledi."

"Gayet eminim." Grayson ellerimizi kolundan çekip ayağa kalktı. "Arthur patentli Hayatı Mahvetme Yöntemi, sadece gerçek REM aşamasında işe yarıyor, yani kurban tamamıyla bilinçsizken. Ama istersen, Arthur'un beni harekete geçirecek cümlesini söylemeyi deneyebilirsin. Cümle: *Berbere mi gittin?*" Alay edercesine gülümsedi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. Haklıydı, er ya da geç birisi kesinlikle bu cümleyi Grayson'a söylerdi. "Sonra ne olacaktı peki?"

Henry'yle kısa bir an birbirlerine baktılar. "Bunu bilmek istemezsin Liv, inan bana."

Mia ürpererek, "Haklı," dedi. "Arthur'un gerçekten çok fena bir hayal gücü var." Mia yanıma geldi. "Livvy, tamamıyla gözyaşlarına boğulmuşsun." Bir mendil uzattı ve burnumu sildi, oysa rüyada böyle bir şeye hiç gerek yoktu. Ama bir şekilde teselli edici hissettirmişti.

Başımızın üzerinde, maymun avizede sallanıp duruyor ve telaşlı sesler çıkarıyordu.

"Bu Shiva mı?" diye sordum. Bu, Haydarabad'da sürekli terasımızda bulunan maymunun adıydı.

"Tabii ki Shiva!" Mia bana sitemli gözlerle baktı. "Ve boynundaki, annemin Güney Afrika'da kaybettiği inci kolyeyi bile fark etmedin! Leb demeden leblebiyi anlayan biri olmana rağmen bir sürü ipucu verdim. Ayağının yanındaki kitapta babamın bir fotoğrafı var ve kitabın adı: Her Şey Yolunda. Merhaba? Daha ne kadar açık olabilirdim ki? Gertrude teyzenin avizesi, Kaliforniya'ya ait kelebekler, eski izci Ranger'ın portresi... Grayson hiç görmediği bir şey hakkında nasıl rüya görebilir ki?"

Kafam uğulduyordu. "Mia... Bütün bunları nasıl yapabiliyorsun? Burayı nereden biliyorsun? Hep düşünmüştüm ki..."

Mia neredeyse kırılmış görünüyordu. "Haydi ama... Sanki şu uyurgezerlikle ilgili tuhaf bir şeyler döndüğünü anlamayacaktım!" Başını salladı. "Hem pencereden atlamaktan

son anda kurtulduktan sonra Lottie'nin vanilyalı ayçörekleri pişirdiği gece mutfaktaki fısıldaşmanızı sağır sultan bile duymuştur. Bu işin arkasında Arthur'un olduğunu öğrenmiştim. Ve o günden sonra, yığınla araştırma yaptım..."

Henry, Mia'nın yanağına bir öpücük kondurdu. "Bu konuda seni bilgilendirecektim," dedi. "Ama Grayson ve Liv seni korumak istedi. Meğer sen doğuştan yetenekliymişsin."

Mia'nın mütevazı bir yüz ifadesi takınma çabası başarısız olmuştu. "Elbette! Şu kişisel eşyalarla ilgili konuyu anlamam biraz zamanımı aldı ama sonra..." Koluma hafif bir yumruk attı. "Gizemli'nin kimliğiyle ilgili tüm bu kanıtları nereden buldum sanıyorsun? E-posta adresleri, şifreler... Yoksa tekrar bilgisayar korsanlarına gittiğimi mi sandın Livvy?"

İlk kez ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Gizemli'nin kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu Henry afallamış halde. Florence ve tüylerle ilgili karmaşanın arasında Grayson ve Henry'ye Gizemli konusunu söylemediğimi fark ettim. Ama belki de bunu Florence kendi anlatmalıydı. Sonuçta Grayson ve Henry hakkında Dedikodu Blogu'nda bir sürü özel ve alçakça şey yazmıştı; bunlar için bir açıklaması olduğundan emindim.

"Çok şey biliyorum," dedi Mia üstü kapalı. "Henüz birkaç boşluk daha var ve bunları da doldurmaya can atıyorum. Arthur, Anabel ve iblisle tam olarak ne tür bir ilişkinizin olduğu gibi mesela. Ve Theo Ellis olayının da Arthur yüzünden mi

olduğu. Ve Emily'nin neden sürekli Grayson'ın kapısının önünde dolaştığı ve neden tüm koridorun ona ait olduğunu düşündüğü. Bazen onu sadece, üzerine yarasa sürüsü salarak uzaklaştırabildim..."

Henry'yle birlikte güldük ve Mia, hatta papağan da bize katıldılar.

"Millet!" Tüm bu süre boyunca masaların arasında öfkeli bir şekilde dolaşan Grayson, çatık kaşlarla bize bakıyordu. Gülüşümüz kaybolmuştu. "Sizi dinleyen de her şeyi atlattığımızı zanneder. Bu ne kahve içilen bir toplantı ne de galibiyet eğlencesi! Sonraki sefer belki bu kadar şanslı olmayabiliriz, bunun farkında mısınız? Arthur vazgeçmeyecektir ve hiçbir şeyden çekinmediğini artık biliyoruz."

Yutkundum. Doğruydu. Gülmemiz için hiçbir sebep yoktu.

Henry de kısa bir süre dudağını ısırdı. "Sadece o kadar rahatlamıştım ki..." diye mırıldandı. Kısa bir an için Grayson'ın kapısına döndü ve sonra bana baktı. "Grayson haklı. Henüz bitmedi."

"Ama en azından bu gece için bitmedi mi?" diye sordum umutla. "Yarın ne yapacağımıza bakarız. Mutlaka aklımıza bir şey gelir, bir plan yaparız ve..."

Henry başını salladı. "Tehlike hep devam ediyor. Tam şu an Arthur dışarıda ve Anabel'le buluşuyor."

"Ve ikisi birlikte çalışmaya başlarsa, Tanrı bizi korusun." Grayson kitap raflarından birine yumruk attı. "Bu hiç

adil değil! Tüm bu şeyleri ortaya çıkarmak için harcadığım emekler boşa mı gidecek?"

"Hayır. Hayır, gitmeyecek." Bir anda Henry son derece kararlı göründü. Birkaç adımda kapıya ulaşmıştı. "Şimdi dışarı çıkacağım ve bu konuyu artık sonlandıracağım!"

"Bekle!" Ayağa fırladım. "Seninle geliyorum. Bir planın var, değil mi?"

Henry gülümsedi. "Daha ziyade bir fikrim var ama işe yarayacağından emin değilim. Ama benimle gelemezsin Liv," diye ekledi hemen. "Bu sefer olmaz. Bunu sadece sen olmadan yapabilirim..."

Cümlesi havada kaldı ve başka bir şey söylemeden kapıyı açıp koridora çıktı.

Hemen koştuğum halde, kapı suratıma kapandı ve önünde bir enerji alanı parıldamaya başladı.

"Bu olamaz!" Ayağımı yere vurdum. Henry yeni bir şey öğrenmişti. Bu sefer beni kandırmıştı. Öfkeli bir biçimde diğer ikisine döndüm. "Ne demek istediğini anladınız mı? Tek başına ne yapmayı düşünüyor ki? Ve bize aklındakini neden söylemiyor? Bir anda bu ego da nereden çıktı?"

Grayson sadece çaresizce başını sallıyordu ve Mia, "Herhalde tehlikeli bir şey yapacak," dedi.

Evet, kesinlikle öyleydi. Zaten o yüzden bu kadar telaşlanmıştım.

"Bunu yapmasından nefret ediyorum!" Sinirle enerji alanının içinden kapı koluna uzandım ama yarım metre geriye

savruldum. "Bu koruma hilesi sinir bozucu! Onun hayatımı kurtardığı kadar, ben de onun hayatını kurtardım ve beni iyi tanıyor olmalıydı. Onu Bayan Honeycutt'ın kardeşinin rüyasına girerken de yalnız bırakmadım... Ah!" Aklıma gelen şey şimşek etkisi yarattı ve bir anda Henry'nin ne planladığını anladım.

Ve evet, bu sadece bir fikirdi ama mükemmel bir fikir.

Arthur'u Muriel'in rüyasına çekmeyi becerip oradan bir daha çıkmamasını sağlayabilirsek, uyanmak zorunda kalırdı. Ve bir sonraki gece kendisini tekrar orada bulurdu, tıpkı benim gibi. Ve kimin rüyasında olduğunu bilmediği için, benim gibi orada tıkılı kalırdı; hem de hayatının sonuna kadar, her gece. Bir daha asla...

"Livvy?" Mia ile Grayson bana meraklı gözlerle bakıyordu ve onlara Muriel'in rüyasında yaşananları olabildiğince az kelimeyle anlatmaya çalıştım. Ne Mia ne de Grayson pek bir şey anlamışa benziyordu ama lafımı bitirdiğimde, Henry'nin koruyucu duvarı belirgin şekilde zayıflamaya başlamıştı. Gerçi kararlılığıma zaten direnemezdi.

"Şimdi dışarı çıkıyorum." Oraya doğru bakmadan, enerji alanını parıldayan bir toza dönüştürdüm. "Peşinden gideceğim. Ve siz de uyanıp Florence'a bakmalısınız; sadece tedbir amaçlı."

Mia ayağa kalkıp öfkeyle cıkcıkladı. "Tabii, biz yaşlılar, kadınlar ve çocuklarla ilgilenelim, siz de Henry'yle dünyayı

kurtarın... Yanlış filmin içindesin ablacığım! Gece boyunca tırnaklarımı kemirip seni bekleyeceğimi sanıyorsan çok yanılıyorsun."

"Onu da yanına al," dedi Grayson. "Bu konuda gerçekten iyi. Sadece şuradaki çocuğu hayal etmesi bile..." Kütüphanenin gerisindeki bir masada oturmuş elindeki kalemi kemirip bir deftere bir şeyler karalayan çocuğu gösterdi. Yanılmıyorsam, bu Gil Walker'dı. Diğer kütüphane sakinleri gibi, tüm bu süre boyunca olaylardan etkilenmemişti. "Onu son derece aslına uygun şekilde hazırladı ve arkası ona dönük otururken bile, Gil'in burnunu karıştırıp sümüğünü etrafa sürmesini..."

"En azından bir kişi yaptıklarımı takdir ediyor." Mia yanıma gelip koluma girdi. "Haydi ama Livvy, acele et! Henry'ye yardım edelim! Dünyayı kurtaralım!"

"Ama bilmiyoruz ki..." İç çektim. "Tamam. Ama bana, Muriel'in yün dükkânının eşiğinden asla geçmeyeceğine dair söz vermelisin."

"Zaten kulağa pek de cazip bir yer gibi gelmiyor. Söz veriyorum." Mia boşta olan elini izci sözü verir gibi havaya kaldırdı.

"Ve o zaman ben de uyanayım," dedi Grayson.

Bir an için koşup ona sarılacaktım. Onun yerine sadece, "Katilim olmayacağın için mutluyum," dedim.

Gülümsedi. "Ben daha çok," dedi. "Yoksa artık asla berbere gidemezdim."

Koridorda her şey sakindi. Yol, loş ışıkta sonsuzluğa uzanıyordu; yan yana kapılar vardı ve her köşeyi dönüşümüzde, başka yollarla kesişip sonsuz yollara ayrılan, yeni bir sonsuz yol karşımıza çıkıyordu... İlk kez Arthur'u burada bir yerde bulmanın imkânsız olduğunu düşündüm. Anabel'le buluşacağını söylediğinde, gerçek bir buluşmadan mı bahsetmişti yoksa yine, muhtemelen çok kez yaptığı gibi, iblis olarak pusuda mı bekleyecekti? İblis sesiyle Anabel'e bir şeyler fısıldarken, kızı kanatlı gölgelerle kandırıp yavaşça ama emin adımlarla delirmesini sağlarken çok eğlenmiş olmalıydı.

Acaba aramaya nereden başlamalıydık? Anabel'in Hello-Kitty kapısından mı? Henry onları nerede aramıştı?

Tam bu sırada, çok kısa bir an için koridor göz kamaştırıcı şekilde aydınlandı ve sonra hemen eski haline döndü ve neredeyse aynı anda, daha uzaktaki bir patlamanın yankısı duyuldu. En azından kulağa patlama gibi geldi. Hatta hava basıncını bile hissettik.

"Şu taraftan geldi." Mia, Müdire Cook'un kapısının arkasındaki yol ayrımını işaret etti ve başka bir şey söylemeden harekete geçtik. Mia bir yarasaya dönüşüp hızla köşeyi döndü.

Jaguar olarak bile neredeyse ona yetişemiyordum.

Ve sonra tekrar, bize yolu gösteren bir parlama oldu ve göründüğü üzere, bizi Bayan Honeycutt'ın kapısının olduğu koridora yönlendiriyordu. Kulağımıza sesler geliyordu ve

neredeyse oraya vardığımızda, Arthur'un alaylı gülüşünü duyduk.

Son yol ayrımından önce durdum ve dikkatlice köşeden koridoru gözetledim. Mia üzerimde bir yerde uçuyordu.

Arthur oldukça karmaşık saçlarıyla koridorun ortasında duruyordu, hemen Bayan Honeycutt'ın kapısının önünde. Henry görünürde yoktu. Ama belli ki buralarda bir yerdeydi çünkü Arthur kollarını açtı ve arayan gözlerle kendi etrafında bir tur attı. "Henry!" diye bağırdı. "Bu ne demek oluyor?" Yüzü ve avuçları is içindeydi, yanmış bir evden az evvel kaçmış gibiydi. "Kes şunu. Gece boyunca, birbirimize ne kadar iyi olduğumuzu mu kanıtlayacağız? Yoksa beni bu yüzden mi buraya çektin?" Bayan Honeycutt'ın kapısını işaret etti. "Gizli toplanma rüyanızda, sana yardımcı olabileceğini düşündüğün bir şey mi var?"

Tabii ya! Arthur burada buluştuğumuzu biliyordu ve muhtemelen bizi sürekli gözetlemişti. Kısa zaman önce şu berbat karanlığı üzerime salan da o olmalıydı.

Cesaretim kırılmıştı. Gerçekten her zaman bir adım önümüzde miydi?

"*Çekmek mi?*" diye alay etti Henry. Bir anda ortaya çıktı ve sırtını Bayan Honeycutt'ın kapısına yasladı. Arthur'a kıyasla, Henry hiç zarar görmemişti. "Daha ziyade zorla getirilmiş derdim, öyle değil mi?"

Arthur omuz silkti. "Benim için fark etmez. Evet, evet, gerçekten iyisin Henry. Egon için ihtiyaç duyduğun buysa, o zaman buradaki her şeyi havaya uçurabilirsin. Ama bu, bir şey değiştirmez." Kısık gözlerini Henry'ye dikmişti. "Neden anlamıyorsun? Liv'e yaptıklarım sana yetmezse, bir sonraki sefer başka birinin ağzının payını veririm. Küçük kız kardeşinin mes..."

Lafının ortasında, görünmez bir darbeyle geriye doğru fırlatılıp duvara çarptı. Henry'ye öfkeyle baktı, oysa o parmağını bile oynatmamıştı. Çünkü bunu yapan o değil, bendim. Hafif bir hırıltıyla açığa çıktım. Henry'nin yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

Arthur gözlerini devirdi ve tekrar ayağa kalktı. "Tabii," dedi. "Belliydi. Biliyor musunuz? Artık canımı sıkıyorsunuz! Ben gidiyorum!"

"Öyle mi? Nereye gidiyorsun?" diye sordu Henry.

Arthur güldü ama bu pek keyifli bir gülüş değildi. "Aptal enerji alanlarınla beni gerçekten tutabileceğini sanma! Hâlâ uyanabilirim. Hem de her an!

"Ama o zaman senin neden özellikle burada olmanı istediğimi öğrenemezsin," dedi Henry. "Çünkü konu az önce çıktığın kapı değil şu kapı!" Muriel'in karşıdaki yün dükkânını gösterdi ve kısa bir an nefesimi tuttum. Kapıdaki levhanın etrafında bir yarasa uçuyordu ve ardından çıkıntıya baş aşağı asıldı.

"Ayrıca şu an uyanırsan, Anabel'le olan buluşmanı kaçırırsın," diye ekledi Henry.

Arthur tekrar omuz silkti. "Ne olmuş? Anlayın artık: Sizin aksinize, benim bolca zamanım var. Yılanla ilgili olaydan sonra Anabel, iblisin beni affettiğini düşünüyor. Yani aynı taraftayız. Anabel'i, şeytani rüya hilelerini bana anlatması konusunda bugün ikna edemezsem yarın ederim. Veya öbür gün. Veya Liv'in lanet cenaze töreninden sonra. Birkaç gün erken veya geç benim için fark etmez."

Elbette her kelimesinde haklıydı ve ne yazık ki bunun farkındaydık. Henry'nin yanına oturdum ve Jaguar başımı üst bacağına yasladım. Nedense tekrar insan halime dönüşmekten âcizdim. Henry ince tüylü kulaklarımı dalgın dalgın okşuyordu.

"Dolabına yılanı Anabel mi koydu?" diye sordu.

Arthur güldü ve bu sefer gerçekten eğleniyordu.

"Hayır, seni sersem, bunu iblisin kendisi yapmalıydı." Hemen önünde, siyah bir tüy yere uçtu. "Anabel'in, iblisin gücünün gerçek hayatta da sınırsız olduğunu anlaması için." Daha fazla tüy uçuşmaya başladı ve sanki küçücük kuşlardan oluşan bir küme gibi başının üzerinde dönmeye başladılar.

"Yılanı dolaba kendin koydun," dedi Henry.

Arthur başıyla onayladı. "Babam, sürekli teraryumları ve yılan yetiştirmesiyle hava atan bir koruma fonu yöneticisiyle arkadaş ve bana bu fikri o verdi. Yılandan daha şeytani

bir hayvan var mı? Bunun, herkesin tüylerini ürperteceğini biliyordum. O yüzden adamı, yılanlarından birini bana vermesi için programladım, özellikle de ısıran birini çünkü her şey yeterince dramatik olmalıydı." Biraz öfkelendi. "Ama aptalın, özellikle en zehirli yılanı seçeceğini düşünmemiştim. Neredeyse gerçekten ölecektim." Hâlâ gerçek hayatta sargılı olan eline baktı. "Olsun, sonuçta amacına kesinlikle ulaştı. Ve artık bana şu sarı kapıyla ilgili ne olduğunu söyle veya boşver... bir önemi yok."

Bir süre Henry'yle sessizce bakıştılar.

"Bu kapı," diye söze başladı Henry, "bu kapı oldukça özel. Ama korkarım, bunu hiçbir zaman öğrenemeyeceksin. Çünkü artık vazgeçtim."

"Ah, buna dayanamam," diye alay etti Arthur. "Bu örgü örnekleri inanılmaz derecede heyecan verici görünüyor."

"Kapı konusunda pek de haksız değil," dedi tatlı bir ses. Anabel kötü, sarışın bir şişe cini gibi bir anda Arthur'un yanında belirdi ve Arthur şaşırarak kaşlarını kaldırdı. Anabel ona gülümsedi. "Geç kaldığım için özür dilerim, hayatım ama onun enerji alanları," Henry'yi işaret etti, "beni biraz geciktirdi."

Kahretsin! Anabel, Muriel'in kapısını nereden biliyordu ki? Ve neden tam da şu an Arthur'a ne olduğunu söylemek için ortaya çıkmıştı? Onu kandırmamıza çok az kalmıştı! Her ne kadar belli etmemeye çalışsa da, meraklanmaya başladığını anlamıştım.

"Şimdi ne olacak?" diye fısıldadım Henry'ye. Kendim bile farkında olmadan, insan görünümüme dönüşmüştüm. Henry hiçbir şey söylemedi. Çenesini sıkıyordu.

Arthur beklenmedik desteğe neşeyle gülümsedi ve Anabel'in görüntüsü kalbimi sıkıştırdı. Anabel tıpkı kralın yanına geçen bir kraliçe gibi Arthur'un yanına gitti.

"Tam zamanında geldin Bella!" dedi Arthur.

"Evet, kesinlikle!" Anabel'e doğru bir adım attım. "Biraz daha erken gelseydin Arthur'un, yılanı dolabına kendisinin koyduğuyla ilgili itirafını dinleyecektin!" dedim sert bir şekilde. "Tüm bu süre boyunca seni kandırdı, Anabel. Grayson'ın, telesekreterine bıraktığı mesajlarını dinledin mi? Ve günlüğü posta kutunda buldun mu? Çünkü o zaman şunu bilirdin ki..."

Anabel bir el hareketiyle lafımı kesti. Bunu o kadar etkili yapmıştı ki artık gerçekten konuşamıyordum, sanki görünmez bir el ağzımı kapıyor gibiydi.

Arthur sırıttı. "Bunu nasıl yaptığını bana mutlaka göstermelisin."

"Sonra," dedi Anabel. Şu ana kadar kımıldamayan Henry'ye yöneldi. "Kapıyı aç," diye emretti soğuk bir sesle.

"Ah, hayır, bunu yapmayacağım," dedi Henry ama sanki görünmez güçler tarafından hareket ettiriliyormuş gibi Muriel'in kapısının önünde durana kadar kaydı. Yarasa endişeli şekilde kanatlarını çırptı ve ben de bir anda birden fazla el tarafından duvara doğru bastırılıp orada sabit tutulmaya

başladım. Nefes almaktan ve Anabel'in, Henry'nin yanına gelip son umudumuzu da mahvetmesini izlemekten başka bir şey yapamıyordum. Arthur'a Muriel'in rüyası hakkındaki sırrımızı açıklarsa, planımız artık hiçbir işe yaramazdı.

"Kapıyı aç," diye tekrarladı kibarca.

Henry başını salladı.

Arthur daha yakına geldi. "İçeride kim var?" diye sordu ve sesi neredeyse meraklı çıkıyordu.

"Bunu birazdan göreceksin." Anabel avuç içini Henry'ye yöneltti. Yarasa saldırıya geçti ama Anabel parmağını şaklattı ve yarasa kendi etrafında döndü. Ve bir kez daha.

Anabel dramatik bir ses tonuyla, "Bu kapıyı kullanmaya yetkin yok Henry," dedi, konu iblis olduğunda her zaman bu sesi kullanırdı. "Bu kapıyı sadece Gölgelerin ve Karanlığın Efendisi ile onun çocukları kullanabilir."

Henry elini ağır çekimde gibi kaldırıp kapı koluna bastırdı. Çığlık atmak istedim ama ağzımdan tek bir kelime çıkmadı. Yarasa hâlâ kendi etrafında dönüyor, öfkeli sesler çıkarıyordu.

Kapı açıldığında, Arthur coşkulu bir ses çıkardı. "Gerçekten en iyisisin Anabel. Önünde eğiliyorum! Koskoca Henry Harper'ı bile, kukla gibi oynatmayı başarabiliyor olman... Biribirimizden öğrenebilecek çok şeyimiz olacak."

"Evet." Anabel'in yüzünü göremiyordum çünkü sırtı bana dönüktü ama gülümsediğinden emindim. Şaşırmamıştım; Henry'yi kontrol altında tutabildikleri sürece Muriel'in

rüyasına istedikleri gibi girip çıkabilirlerdi. Son kez kendimi kurtarmayı denedikten sonra pes ettim.

Anabel davetkâr bir jest yaptı. Arthur'a, "Önden buyur," dedi.

Arthur bir kez daha bana yöneldi. "Umarım yarın sabah Henry'yi biraz teselli edersin çünkü ancak bu kadar kötü bir yenilgiye uğrayabilirdi. Hem belki cenaze törenin hakkındaki ayrıntıları da konuşursunuz. Mesela Henry gitarıyla güzel bir şeyler çalabilir..."

Çaresizce fal taşı gibi açılmış gözlerimin önünde benle alay etti ve sonra eşiğin üzerinden gururlu bir adım atıp Muriel'in rüyasında kayboldu.

Anabel şimşek hızıyla arkasından kapıyı kapadı ve kola sıkıca asıldı. "Çabuk!"diye bağırdı Henry'ye. "Kilitle!"

Beni hareketsiz kılan görünmez ellerin yok olduğunu o sırada fark ettim.

Yine de hareket edebilmem biraz zamanımı aldı. Şaşkın halde Anabel'e bakıyordum. Etrafındaki hava parıldamaya başladı ve Henry yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana doğru döndü.

"Anabel... Arthur'u tuzağa çekti," diye kekeledim.

"Evet, öyle yaptı." Henry bir elini Anabel'in omuzuna koydu. "Oldukça etkileyiciydin Anabel," dedi Henry. "Gerçekten neredeyse sonuna kadar, senin Arthur'la birlikte olduğunu düşündüm."

Anabel hâlâ kola asılıyordu. "Enerji alanının onu tutacağından emin misin?" diye sordu. "Çünkü beni çok uzun süre tutamadı."

"Enerji alanının gerekli olacağını sanmıyorum," dedi Henry. "Eğer her şey olması gerektiği gibi giderse, Arthur kişisel bir eşya olmadan kapıyı içeriden göremez. Hem kapıyı bulsa da, onu sarsmak itibarını zedeleyecektir. İddiaya varım hemen uyanacaktır."

Anabel kolu bırakıp sanki uzun bir koşuyu tamamlamış gibi ellerini dizlerine koydu. Zor nefes alıyordu ve her zamanki düzgün oyuncak bebek yüzü, şu an tamamıyla insaniydi. Yüzünün hatlarından belli olan tek bir şey vardı: Rahatlama. "Umarım haklısındır," dedi Henry'ye. "Emin olmak için bu gece burada nöbet tutmalıyız."

Ona yavaşça yaklaştım. "Anabel..." Doğru kelimeleri seçmeye çalışıyordum. "Sen... başından beri bizim tarafımızda mıydın?"

Bana bakmadan önce, sanki önce kendine gelmesi gerekiyormuş gibi koridora bir göz gezdirdi ve yavaşça başını salladı. "Başından beri değil. Evet, Grayson'ın mesajlarını dinledim ve evet, günlüğü buldum ama..." tereddüt etti, "her şeyden evvel, Arthur'un söylediklerini duydum. Benim hakkımda söylediklerini. Ve beni nasıl kandırdığını." Karşı taraftaki duvarı işaret etti. "Orada asılıydım... aslında yaşlı gözlerle bana bakıyordun."

Posta kutusu. Tabii ya. Mia haklıydı. Gerçekten algı yeteneğimin üzerinde çalışmalıydım.

Küçük kız kardeşim neredeydi acaba? Etrafıma bakındım.

Yarasa başımızın üzerinde, etrafında dönmeye devam ediyordu.

"Sanırım gitmeliyim." Anabel yere bakıyordu. "Düzeltmem gereken birkaç şey olduğunu düşünüyorum. Uzun süredir rüya gören biri var."

Senatör Tod'u düşünüp başımla onayladım.

"Haydi git," dedi Henry. "Arthur bu koridora bir daha asla ayak basmayacak."

Anabel yutkundu. "Belki ben de öyle. Uzun bir süre. Ta ki," boğazını temizledi, "kafamı toparlayana kadar."

Bu kez Senatör Tod'dan daha yetenekli bir psikiyatra gideceğini umuyordum.

Anabel başını kaldırıp hâlâ etrafında dönen yarasaya baktı, Mary Poppins üslubuyla parmağını şaklattı ve bir anda ortadan kayboldu.

Mia yüksek bir pat sesiyle önümüzde yere düştü. "Ah," dedi. Yüzü hafifçe renk değiştirdi. "Berbat hissediyorum! Hemen Lottie'nin kremşantili havuçlu pastasından bir parçaya ihtiyacım var."

"Bu tek bir şekilde mümkün," dedim. "Uyanarak."

Henry sırıttı. "On dakikada sizde olabilirim," dedi Henry. "Hatta bisikleti alır ve pijamamı çıkarmazsam beş dakikada."

Dedi-kodu

★ BLOGU ★

Frognal Academy'nin en iyi Dedikodu blogunda okulumuzun en yeni skandal ve dedikodularını bulabilirsiniz.

HAKKIMDA:
Adım Gizemli; aranızdayım ve tüm sırlarınızı biliyorum.

GÜNCEL ETKİNLİKLER

27 Mart

Bir dönem sona eriyor. Yoksa "bir sosyal deney sona eriyor" mu demeliyim?

Bu Blog, alçaklıklarla, haksızlıkla ve değiştirilmiş gerçeklerle, ne kadar çok şeyin aktarılabileceğine dair mükemmel bir örnek ve yaptıklarımın pişmanlığını samimi şekilde yaşıyorum.

Bu, Gizemli'nin son blog haberi. Bu sayfa kapanacak ve bugün öğleden sonra internetten kaldırılacak.

Ama öncesinde, sırlarını açığa çıkardığım ve gülünç durumlarını ifşa ettiğim; kırdığım, rencide ettiğim ve onurunu zedelediğim herkesten içtenlikle özür diliyorum. Utanıyorum, hem de tahmin edebileceğinizden çok daha fazla.

Ama utanması gereken tek kişi ben değilim, hepiniz utanmalısınız. Bu blogu okuyan ve merakla her yeni haberi bekleyen; bana e-postayla bilgiler aktaran ve cep telefonuyla fotoğraflar paylaşan; kendisine dokunulmadığı için mutlu olan ve başkalarının şanssızlığıyla ve utanç verici durumlarıyla alay eden herkes utanmalı. Dedi-Kodu Blogu hakettiği ilgiyi görseydi, asla bu şekilde bir yere gelemezdi; yani hiç ilgi görmeseydi. Eğer bu kadar sansasyon düşkünü ve başkasının zararına sevinen insanlar olmasaydınız; Gizemli'nin hoşgörüsüzlüğüne, hainliğine ve ahlak yoksunu haberlerine bu kadar kayıtsız kalmasaydınız Gizemli hiçbir zaman böyle bir güce sahip olamazdı.

Şimdi bunun ne ifade ettiğini düşünmek sizin elinizde. Ve tam da böyle bir tutumla, toplumumuzda tüm kötülüklere destek sağlanıp sağlanmayacağını da?

En azından artık ben, ciddiyetsizliğinin ve korkaklığının arkasına saklanıp kötü şeylerin meydana gelmesini bekleyen sorumsuz insanlardan biri olmak

istemiyorum. Bundan sonra, bu dünyayı biraz daha iyi hale getirebilecek insanlardan olmak istiyorum.

Amin.

Görüşürüz... ama bu saatten sonra bloga pek bakmayacağım.

Gizemli'niz

NOT: Sekizinci sınıftaki Gil Walker için bir mesaj: Üstün, duygusal yeteneğini Mia Silber için harcamayı bırak. O kız senin şiirlerine değmez.

dedikodublogu.wordpress.com

Frognal Academy'nin en iyi Dedikodu blogunda okulumuzun en yeni skandal ve dedikodularını bulabilirsiniz.

HAKKIMDA:
Adım Gizemli; aranızdayım ve tüm sırlarınızı biliyorum.

GÜNCEL ETKİNLİKLER

21 Haziran

Tamam, tamam, yine buradayım. Gerçekten denedim, ciddiyim. Blogu internetten kaldıracaktım. Ama yorumlarınızdan, bana ihtiyacınız olduğunu anladım. Ve beni sevdiğinizi. Bensiz yaşayamayacağınızı.

O yüzden blogun içeriğini değiştirmeye karar verdim. Blogla güzel şeyler yapacağım. Konu gayet ortada.

Sevgi.

Nereye baksan saf sevgi bulabilirsin. Ve huzur ve mutluluk! Eski Gizemli olsaydım buna katlanamazdım.

Liv Silber ile Henry Harper'ı ele alalım. Vay vay vay, bu nasıl bir sevgi böyle! Söylentilere göre, uykularında bile birbirlerine gülümsüyorlarmış. Hem de sürekli!!!

Ya da Pandora Porter-Peregrin ile küçük kız kardeşi... İnsanın kalbi ferhalıyor, öyle değil mi? Pandora, Persepohone'ye sadece ödevlerinde yardım etmekle kalmıyor, aynı zamanda kendi isteğiyle ona kıyafetlerini ödünç veriyor. Ve yakın zamanda Persephone'nin, en sevdiği topuklu ayakkabılarıyla köpek dışkısına basmasına bile kızmadı. Kardeş sevgisi böyle olmalı. Hatta Pandora, mezun olduktan sonra bir yıllığına Kanada'ya gideceği için, odasını Persephone'ye bıraktı.

Mezun olacak birçok öğrenci, bir yılını yurt dışında geçirecek ama birkaçı –ve bana sorarsanız, en iyileri– şansımıza burada kalacak.

Jasper Grant mesela... Şaşırtıcı biçimde yüksek bir not ortalamasıyla mezun olduğu için, ailesi onu ödül olarak bir yıllığına yurt dışına göndermek istemesine rağmen, gitmek istemedi. Fransa'da yeterince olgunlaştığını söyledi ve mümkünse beş yılını, sadece ailesinin evinde geçirmek ve bu tecrübeden yararlanmak istiyormuş. Bu Persephone'yi sevindirecek çünkü ikisi pazartesi günü sinemada el ele görünmüş.

Grayson Spencer da elbette burada kalacak, yoksa Büyük Britanya, yuvarlak masanın son şovalyesini de

kaybetmiş olurdu (sonbaharda tıp okumak istediği için de burada kalıyor olabilir). Yaşlıları karşıdan karşıya geçirmediğinde ya da öksüz çocuklarla ilgilenmediğinde, Anabel Scott'ı ziyaret etmek için, gönüllü olarak yattığı kliniğe gidiyor. Diğer zamanlarda, çoğunlukla Mia Silber ile birlikte... Millet, hele bu küçük kızın yaşı biraz ilerlesin, o zaman hiçbir şeye kefil olmam.

Emily Clark, yarıyıl tatilinden öncesine kıyasla daha sağlıklı ve uykusunu almış görünüyor. Belki de Grayson'ı takip etmeyi bırakıp gerçek aşkına zaman ayırdığı içindir; Cennetin Fatihi'ne. Bu güçlü ikili, geçen haftasonu iki turnuvada birinci oldu. Ve *Emily, eyalatte en yüksek notla mezun olan* üçüncü kişi oldu, hem de Theo Ellis'ten sonra. Ama kardeşi Sam'le aralarındaki ilişki bozuldu... Kimse sebebini bilmiyor.

Hiç fark ettiniz mi bilmiyorum ama sevginin birçok yüzü var ve burada hepsine sahibiz. Kardeş sevgisi, hayvan sevgisi, insan sevgisi, aile-çocuk sevgisi, kendine duyulan sevgi ve elbette dedikodu blogunun asıl konusu olan romantik sevgi.

En yeni eğitici örnek: Ann Matthews (Mia ve Liv Silber'in annesi) ile Ernest Spencer'ın, yüzyılın en sıradan düğünü (bunu ben söylemedim, *Regenboden Gazetesi* daha kötü manşetler attı).

Düğün öncesi tam bir rezaletti; yaşlı Bayan Spencer'ın sinir krizi geçirmesine sebep olan birinci sınıf bir polisiye de denebilir.

İşte ayrıntılar: Pascal de Gobineau düğün planlayıcısı değilmiş (ve hatta Fransız da değilmiş), bilakis sahte aksanlı bir doladırıcıymış ve en son Mercedes Cabriolet'siyle en az beş ünlü kişinin düğününden aldığı avanslarla Calais'e yolculuk ettiği görülmüş. İnterpol, yastıklarına gömülüp ağlayan çok sayıda gelini aramış. Fakat bu arada Charles Spencer'ın yüzü gülüyormuş çünkü aşkla ilgili olan bazı sebeplerden dolayı, Pascal de Gobineau'nun (daha doğrusu Peter Pickering, 36, oyunculuk bağımlısı) asıl kimliğini ortaya çıkaran özel dedektif tutmuş.

Tek ağlamayan çift Ann ve Ernest Spencer'dı. Geçen haftasonu Kent'in deniz kenarındaki bir doğal koruma alanında, sabah güneşinde hiç tereddüt etmeden evlendiler. Yalınayak. Az sayıda davetliyle. Kulağa oldukça sıradan ve daha ziyade hippi düğünü gibi geliyor ama yüzlerine bir kez baktığınızda, siz de bu şekilde evlenmek istersiniz. Özellikle sonrasında sahilde yapılan piknik o kadar lezzetliydi ki Büyükanne Spencer bile her şeye karşı duyduğu antipatisini unutup kibar bir şekilde yemeğe yumuldu.

Bana anlatılan bu.

Her şeyden önce turtalar ve pastalar olağanüstüydü ve hobi olarak aşçılık yapan Lottie Wastlhuber,

sanki gizli bir tavsiyeyle bir gecede ünlü pastacılar seviyesine yükselmişti. Bu da bir sevgi: Turta sevgisi. Ayrıca Lottie'nin, Spencer ailesine katılacağı söyleniyor. Merakla bekliyoruz.

Tüm bu mükemmel sevgilere şimdilik dahil olamayan biri varsa, o da Arthur Hamilton. Ortalıkta sanki hapishanedeymiş gibi bir yüz ifadesiyle dolaşıyor. Gözetlenmediğini düşündüğünde kendi kendine konuşuyor. "Lanet olası kum. Lanet olası martılar, lanet olası günbatımı," diye mırıldandığını duydum. Bu sadece bir teori olabilir ama belki de muhtemelen günbatımında bir kumsalda kaybettiği birine âşıktır. En azından size, son kütüphane ziyaretinden, tarayıcı geçmişindeki kelimeleri iletiyorum, belki ona yardımcı olabilirsiniz: *İskele. İskele dizini. M. Mandy'nin Örgü Sepeti ile Kadın isimleri. Melanie'nin Örgü Sepeti. Clevedon'daki yün dükkânları.* Aman Tanrım, umarım Avustralya'da aklına başka şeyler gelir çünkü ağustos ayında bir yıllığına oraya gidecek.

Bugünlük bu kadar. Umarım tüm bu sevgilerden ilham almışsınızdır. Dışarı çıkın ve birilerini mutlu edin!

Görüşürüz
Gizemli'niz

Not: Hazel Pritchard: Sarı mezuniyet elbiseni çok SEVDİM. Sana gerçekten mükemmel yakışıyor.

dedikodublogu.wordpress.com

Koridora çıktığımda, Henry beni bekliyordu. Ona gülümsedim. "Selam, PeynirKız!" dedi sevecen bir şekilde. "Sonunda geldin." Elimi tuttu. "Ee, bugün nereye gidiyoruz?"

"Bayan Honeycutt'ı tekrar ziyaret edebiliriz," diye öneride bulundum.

Henry sırıttı. "Önceki gün ziyaretine gittim; gerçek hayatta. Bana bir atkı ördü. Tiftik ipten."

Kıkırdadım. "Bu harika! Tam da haziran ayında en ihtiyaç duyulacak şey! Ah, baksana." Hareketsiz halde durdum.

"Matthew'un Ay Işığı Antikacısı – Yaşama Dair Kitaplar"ın kapı kolunda, biraz eğik halde bir levha duruyordu ve üzerinde, belli ki aceleyle çarpık çurpuk yazılmış bir şey vardı: YENİ EVLİ; geçici olarak, MUTLULUK sebebiyle kapalı.

Ah, evet, gerçekten harika bir düğündü; elbette, Charles'ın Grayson'a, "Berbere mi gittin?" diye sorduğu dehşet verici an hariç. Bir an için donakalmış halde birbirimize baktık ama sonra tüm zamanların en korkunç gülme krizine girdik.

"Aslında buna benzer bir levha benim kapımda da olmalı." Henry'ye gözlerim parıldayarak baktım. "Biraz daha mutlu olursam patlayacağım."

Henry kollarını belime doladı ve beni kendisine doğru çekti. "O zaman çok dikkatli olmalıyız," deyip beni öptü. Ama sadece on saniye sonra beni geri itti ve hayal kırıklığına uğramış gibi yaparak bana baktı. "Ah, kahretsin, sanırım işe yaramadı. Hiç de patlamadın."

Hayır ama birazcık eriyip gittim. Henry bana dokunduğunda, her zaman olduğu gibi. "Söylediğimi unut." İç çektim. "Mutluluğun hiçbir zaman fazlası olmaz."

"Tıpkı, Gizemli'nin son blog yazısında bahsettiği sevgi gibi," dedi Henry alaycı şekilde.

"Ya da sırlar gibi," dedim.

"Ah, biliyorum." Henry surat astı. "Sırlar insanın gözünde büyüyor. Son aylarda yeterince sır çözdük. Hayatımın sonuna kadar, sadece tek bir sırrı keşfetmek benim için yeterli olacak: Seni."

"Ah, bu çok sıradan!" Güldüm. "Bunu kesin bir filmden aldın. Ayrıca ben, açık bir kitap kadar gizemliyim."

"Ne demezsin." Henry alnımdaki bir saç tutamını çekti. Beni tekrar öpmeye başladı ve ben söylemek istediğimi unuttum. Yani asıl gerçeği henüz bilmiyorduk: Koridorun ne anlama geldiğini, neden özellikle bizim onu keşfetmiş olduğumuzu ve

tüm bunların bilimsel olarak nasıl açıklanabileceğini. Ama her şey için neden her zaman bilimsel bir açıklama olmalıydı ki?

Birbirimizden ayrıldığımızda etrafımıza bakındım.

"Neye baktın?" diye sordu Henry.

"Anabel'in köşeden dönüp gelmesini ve gizemli bir şekilde, henüz hiçbir şeyin bitmediğini, aksine her şeyin daha yeni başladığını fısıldamasını bekliyorum."

Henry gülümsedi. "Zaten öyle. Her şey daha yeni başladı."

Karakter Dizini

Liv Silber: Çok rüya görür.

Henry Harper: Onunla birlikte rüya görür.

Mia Silber: Liv'in küçük kız kardeşi. Bayan Marple'ın vârisi de denebilir, kendisi Gizemli'yi alt etti.

Ann Matthews: Liv'in annesi.

Ernest Spencer: Ann'in müstakbel eşi, zambaklara karşı zaafı var.

Lottie Wastlhuber: Liv ve Mia'nın bakıcısı. İnsanların her zaman iyi tarafını görür.

Grayson Spencer: Ernest'ın oğlu, ilk *Star Wars* filmine ait, gerçek boyutta bir savaş droid robotunun eski sahibi.

Florence Spencer: Ernest'ın kızı ve Grayson'ın ikizi.

Charles Spencer: Ernest'ın ağabeyi, diş hekimi.

Sıçan: Yaşlı Bayan Spencer olarak da tanınıyor; Ernes'ın annesi ve Bay Kıvrık adında bir şimşir ağacı için yas tutan dul.

Arthur Hamilton: Anabel Scott'ın eski erkek arkadaşı. Aslında Jasper hariç herkesin eski arkadaşı.

Jasper Grant: Eskiden Henry, Grayson ve Arthur'la rüya gören kişi; tüm konuyu "Rüya-ve-İblis-Saçmalığı" olarak sonlandırdı.

Anabel Scott: Arthur'un eski kız arkadaşı, ne yazık ki tamamen aklını yitirmiş.

Emily Clark: Grayson'ın eski kız arkadaşı. Atının adı Cennetin Fatihi.

Persephone Poerter-Peregrin: Liv'in arkadaşı, rujları seviyor, silahlardan nefret ediyor. Gerçekten.

Bayan Lawrence: Liv'in okul kantininde yaşanan kötü olaydan sonra işi bırakan Fransızca öğretmeni.

Sam Clark: Emily'nin, kuşkulu ahlak bekçisi olan küçük erkek kardeşi.

Senatör Tod Nord olarak tanınan Dr. Otto Anderson: Hâlâ komada, Anabel'in psikiyatrı olduğuyla ilgili rüya görüyor.

Bayan Honeycutt: Grayson, Henry ve Liv'e rüyasında sığınak sağlayan seksen yaşındaki örgü ustası.

Muriel Honeycutt: Bayan Honeycutt'ın aynı şekilde örgü âşığı kız kardeşi, 1977 yılında eşi Alfred tarafından alçakça öldürüldü.

Komşu Matt: Yakışıklı hukuk öğrencisi. Bazen gerçek gibi gelen rüyalarına şaşırıyor.

Pascal de Gobineau: Zenginlerin ve güzellerin düğün planlayıcısı.

Harry Triggs: Namı diğer KanlıKılıç66. Oyun âşığı, huzurevinde bakıcı, takdir edilmeyen dâhi yazar ve ilk *Star*

Wars filmine ait, gerçek boyuttaki savaş droid robotunun yeni sahibi.

Timothy Donnelly: Önce Harry'nin oyun âşığı arkadaşı, sonra işsiz bir çatı tamircisi, daha sonra da tarikat lideri; en sonunda da ölü.

Rasmus Wakefield: Uydurma bir isim, asıl bahsedilen aşırı kilolu bir çov çov.

Ve unutmadan GİZEMLİ. Gi. Zem. Li

FİGÜRANLAR:

Prenses Buttercup: Ailenin köpeği.

Spot: Spencer'ların kedisi.

Ben Ryan: Gözetlenmediğini düşündüğünde şemsiye tutucusuna işiyor.

Maisie Brown: Bazen üstünü kirletiyor. Gerçekten!! O sadece limonataydı.

Bay Vanhagen: Bayan Lawrence'ın kalbini yerinden söktü. Mecazi anlamda.

Gil Walker sapıklığın rekorunu kır: Mia'ya aşk mektupları yazıyor.

Eşek Molly ve öpüşen timsah Herby, çiçekli yastıklı katil Alfred, Karatavuk, 1972 yılına ait birkaç şişe Chateau Margaux, çok sayıda tüy, turtalar, pastalar, kişler, kremşanti ve elbette... YILAN!

TEŞEKKÜRLER

Aslında bu üçüncü ve son kitap için bir teşekkür planlamamıştım. Hiç zamanım kalmadı. Bunu yazarken söz verdiğim tarihi çoktan geçmiş bulunuyorum; mayıs sonu oldu (oysa mart ayında bitirecektim) ve kimse bu sıkıcı teşekkür bölümünü zaten okumuyor. Ama geçen gün heyecan olsun diye bir bambu filizini gözüme soktum ve ambulansta giderken, teşekkürle ilgili konuyu tekrar düşünecek zamanım oldu. Aslında minnetimi dile getirmek için güzel bir fırsat. En azından e-posta, kart ve şarap fişisi gönderemediğim kişilere teşekkür etmek için: Okuyucularıma. İyi ki varsınız! Hikâyelerime daldığınız, karakterlerimle birlikte heyecanlandığınız ve devam kitaplarını heyecanla beklediğiniz için teşekkürler. Sayenizde her cümleyi on beş kez değiştiriyorum, ta ki işte şimdi oldu diyene kadar ve bazı günler, sadece sayenizde ayakta durabiliyorum, bu doğru. Bu kitap sizin için.

Kitaplarımı okuyanlar, gizli topluluklara karşı zaafımın olduğunu bilir (şu an tek gözlü kadının kutusuyla ilgili fikirlerim var, duymuş olabilirsiniz) ve bazen, kitaplarımı seven

insanların, aslında bir tür gizli bir topluluk oluşturduğunu düşünüyorum; herkesin aynı şeye gülebildiği ve kitaplarımı okumayanların anlamadığı, içeriği bilenlerin anlaşabildiği, gizli bir birlik. Örneğin: "Tıpkı Sıçan gibi adi ama hep kırmızı şeyler giyiyor, o yüzden ona ekmek diyoruz." ya da "Ne bir Grayson ne de Henry gibi, anladın mı?" (Ve elbette kız arkadaşın ne demek istediğini gayet iyi anlıyor J.)

Buna dahil olmayanlar için üzülüyorum. Ama bu her zaman böyle; zaten gizli toplulukların cazip tarafı herkesin dahil olamaması. Daha müstesna, seçkin hayalperestler, nohutlar, gece kuşları, romantikler ve kitap kurtlarından oluşan bir kulübüz ve sizinle birlikte rüya görebildiğim için, mutlu, gururlu ve minnettarım.

İster gece, rüya koridorundaki sonsuz labirentte veya www.silber-finale.de sitesinde, ister bir sonraki hikâyede... Görüşürüz!

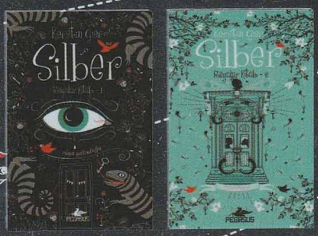
Kerstin Gier'iniz

Koridorlar aydınlanıyor, tüm sırlar gün yüzüne çıkıyor…

Farklı renkte kapıların olduğu loş ışıklı koridor neşeli ve huzurlu bir etki yaratabilirdi ama hiç de öyle olmuyordu. Koridordaki sakinlik, sessizce dinleniyormuş izlenimini veriyordu ve ışığın nereden geldiği belli değildi. Yine de burayı, her kapının ardında başka birinin rüya gördüğünü ve dünyadaki tüm insanların bu tabloda birbirine bağlı olduğunu düşünmeyi seviyordum. Sihirli, gizemli ve tehlikeli bir yerdi…

Kerstin Gier'den başka kimse böyle eğlenceli bir konuyu bu kadar büyüleyici anlatamazdı.
Westfalen-Blatt

Keyif verici, esprili anlatımı son kitapta da tam gaz devam ediyor.
Elke Schröder, *Delmenhorster Kreisblatt*

www.pegasusyayinlari.com
ISBN:978-605-299-033-9
9 786052 990339